**BEN DÜNYALARI ATEŞE VERECEK KIVILCIMIM.BEN ZİNCİRLERİ KIRACAK ÇEKİCİM.
BEN HALKIMIN VE ESARET İÇİNDE YAŞAYAN HERKESİN UMUDUYUM.
ÇÜNKÜ BİLİYORUM Kİ İNSAN KENDİNİ KÖLELEŞTİREN
ADALETSİZLİKLE ÖZGÜRLEŞEMEZ.**

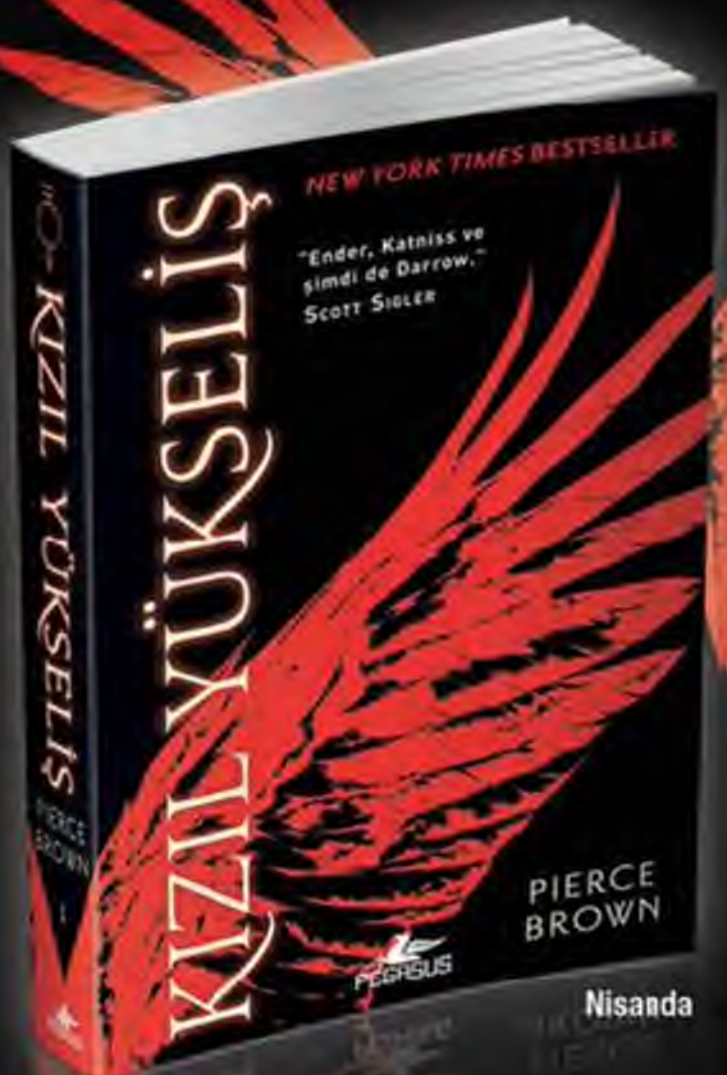
New York Times Çoksatanı & 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Entertainment Weekly - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Buzzfeed - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Shelf Awareness - 2014'ün En İyi Kitapları Seçkisi

Goodreads - 2014'ün En İyi Bilim Kurgu Roman Ödülü

Nisanda

"Bir intikam, savaş ve güç mücadelesi..."

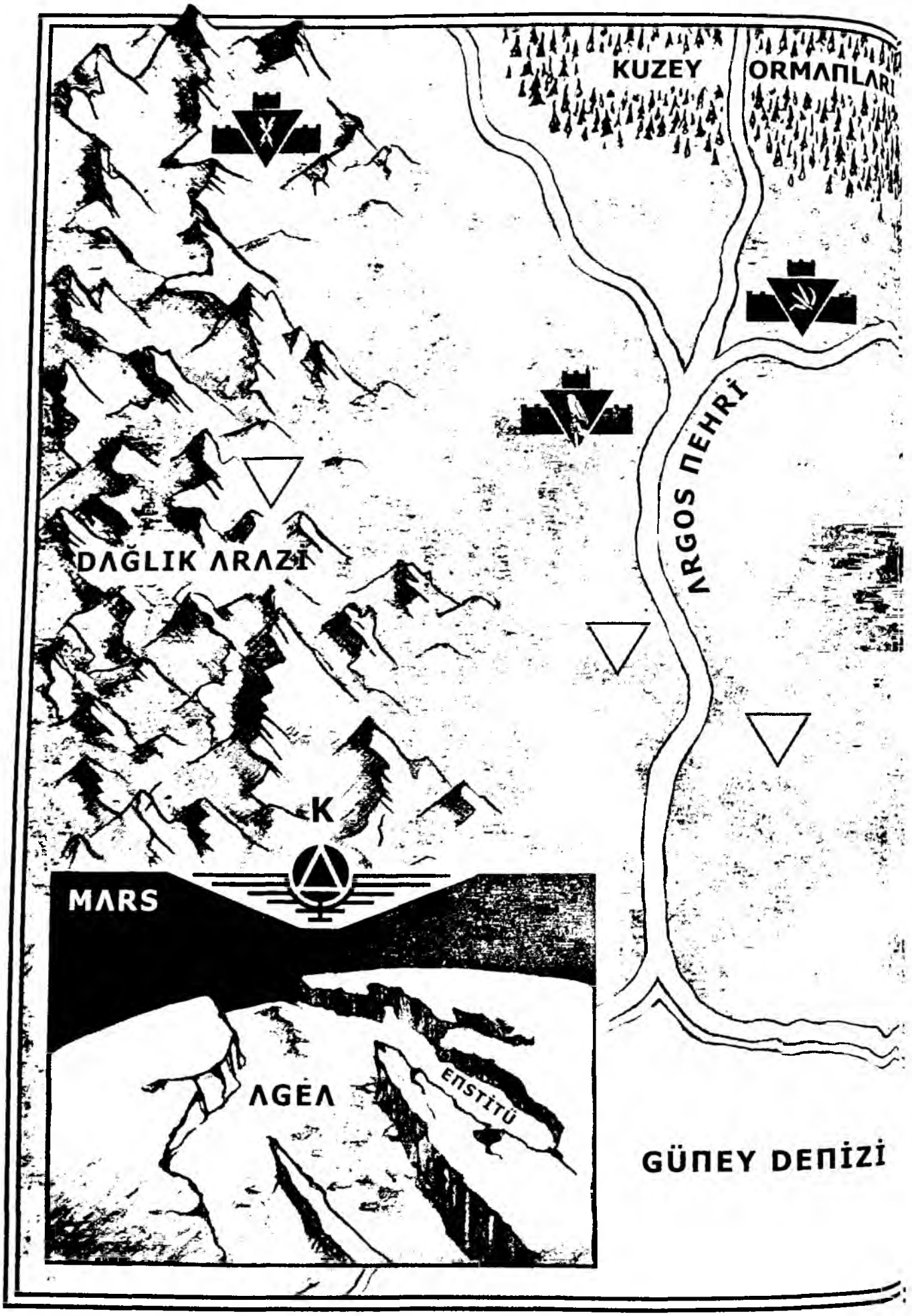
"Klasik bilim kurgu hayranları ve yeni distopik destanların coşkulu takipçileri bu müthiş kitabı mutlaka okumalı."
Examiner.com

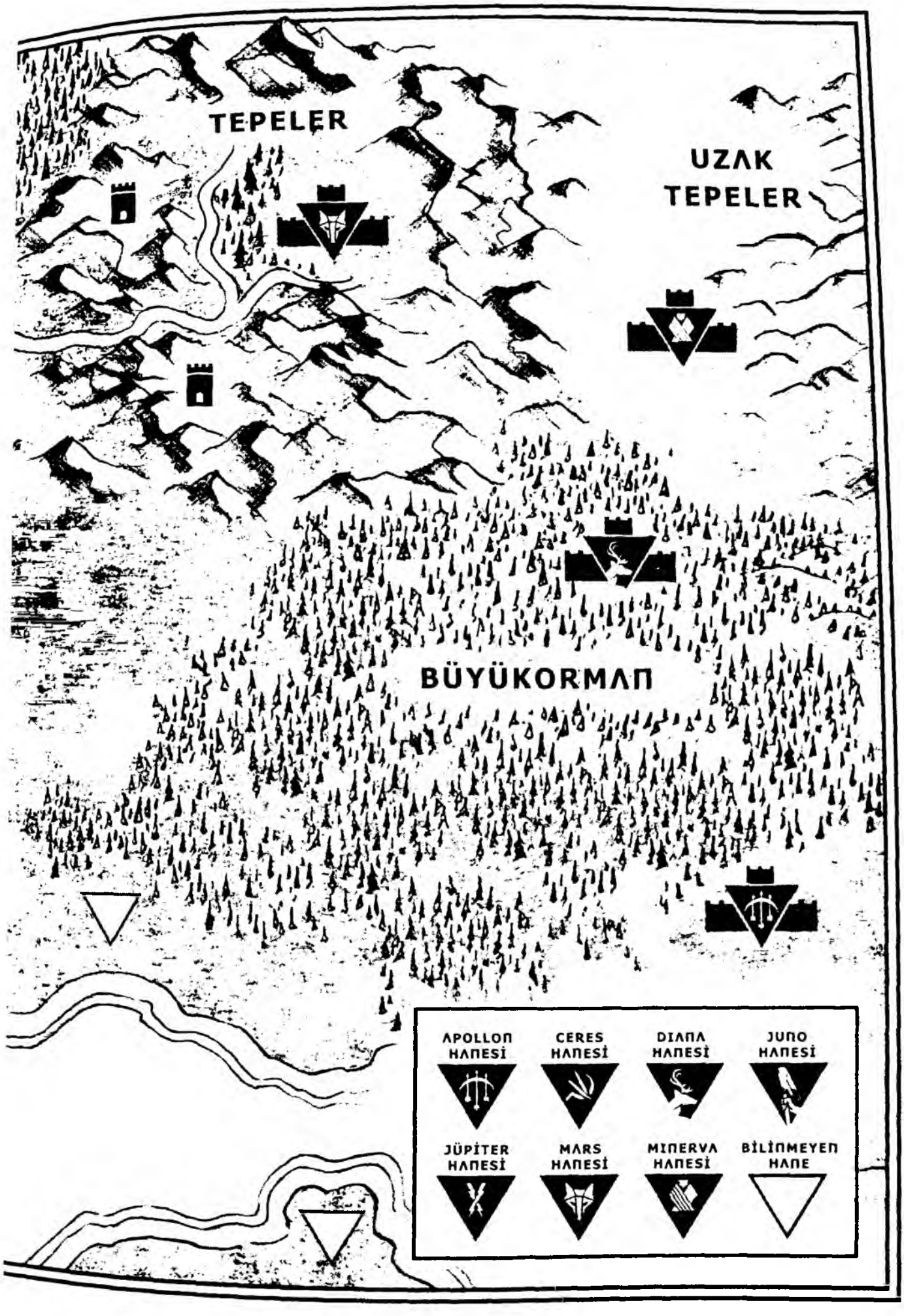
"Olağanüstü bir macera, rabzınızı hızlandıracak bir serüven... Pierce Brown'ın çarpıcı ilk romanı *Açlık Oyunları*, *Yüzüklerin Efendisi* ve *Ender'in Oyunu*'nu anımsatıyor. Başınız döndürmek için gereken her şeye sahip."
Entertainment Weekly

"Pierce Brown'ın imparatorlukları çökerten bu ilk kitabı, insanlığın yıldızlara yayılma hayalini yeniden canlandırıyor."
Scott Sigler

twitter.com/pegasusyayinevi facebook.com/pegasusyayinlari instagram.com/pegasusyayinlari

PEGASUS
www.pegasusyayinlari.com

KUZEY ORMANLARI
ARGOS NEHRİ
DAĞLIK ARAZİ
K
MARS
AGEA
ENSTİTÜ
GÜNEY DENİZİ

TEPELER
UZAK TEPELER
BÜYÜKORMAN
APOLLON HANESİ
CERES HANESİ
DIANA HANESİ
JUNO HANESİ
JÜPİTER HANESİ
MARS HANESİ
MINERVA HANESİ
BİLİNMEYEN HANE

Huzur içinde yaşayabilirdim. Ama düşmanlarım bana savaş getirdi.

En güçlü oğul ve kızlarının bin iki yüzünü izledim. Büyük mermer sütunların arasında konuşan acımasız bir Altın adamı dinlerken. Kalbimi kemiren alevleri getiren canavarı dinlerken.

"Bütün insanlar eşit *yaratılmamıştır*," diyordu. Uzun boylu, otoriter, kartal gibi bir adamdı. "Zayıflar sizi aldattı. Dünya'ya eziklerin sahip olması gerektiğini söylüyorlar. Güçlülerin zayıf olanları koruması gerektiğini iddia ediyorlar. Bu Soylu DemoKrasi Yalanı, insanlığı zehirleyen kanserdir."

Öğrencilere delici gözlerle baktı. "Siz ve ben Altın'ız. Evrim çizgisinin sonunda biz varız. Biz, insan denen et yığınlarının üzerinde yükselir, diğer düşük Renklere çobanlık ederiz. Siz bu mirası devraldınız," dedi ve kalabalıktaki yüzleri incelemek için duraksadı. "Ama bu miras bedava değil.

"Güç elde edilmelidir. Zenginlik kazanılmalıdır. Hâkimiyet, üstünlük, imparatorluk kanla satın alınmalıdır. Siz yara izi taşımayan çocuklar, hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz. Siz acıyı bilmiyorsunuz. Atalarınızın sizi bu seviyeye çıkarmak için neleri feda ettiğini bilmiyorsunuz. Ama yakında öğreneceksiniz. Yakında size neden Altınların insanoğluna hükmettiğini öğreteceğiz. Ve size söz veriyorum ki aranızda sadece güce sahip olabilenler hayatta kalacak."

Ama ben Altın değildim. Bir Kızıl'dım.

Benim gibi adamların zayıf olduğunu düşünüyordu. Onun gözünde aptaldım, beceriksizdim ve hatta yeterince insan bile değildim. Saraylarda büyümemiştim. Çayırlarda at sürmemiş, sinekkuşu dili yememiştim. Bu sert dünyanın bağırsaklarında işlenmiştim. Nefretle keskinleşmiştim. Sevgiyle güçlenmiştim.

Yanılıyordu.

Hiçbiri hayatta kalamayacaktı.

mobildepo.com

1. KISIM

KÖLE

Mars'ta yetişen bir çiçek vardır. Kırmızı renkli, haşindir ve topraklarımıza uygundur. Adına hemantus denir. "Kan çiçeği" anlamına gelir.

1

CEHENNEMDALGICI

Benimle ilgili bilmeniz gereken ilk şey, babamın oğlu olduğumdur. Ve babamı almaya geldiklerinde, onun istediği gibi davrandım. Ağlamadım. Toplum tutuklamayı televizyondan yayınlarken bunu yapamazdım. Altınlar onu yargılarken de. Griler onu astığında da. Annem bunun için bana tokat atmıştı. Metin olması gereken, ağabeyim Kieran'dı. O büyüktü; ben küçüktüm. Benim ağlamam gerekiyordu. Oysa Küçük Eo, babamın sol iş botuna bir *hemantus* tıktıktan sonra koşarak kendi babasının yanına dönerken, Kieran bir kız gibi zırlamıştı. Kardeşim Leanna yanımda bir ağıt mırıldanmıştı. Ben sadece izlemiş, babamın ayaklarında dans ayakkabısı olmadan dans ederek ölmesinin çok yazık olduğunu düşünmüştüm.

Mars'ta yerçekimi güçlü değildir. Dolayısıyla boynun kırılması için ayakların çekilmesi gerekir. Bunu da kişinin sevdiklerine yaptırırlar.

Kızartma-tulumumun içinde kendi kötü kokum burnuma geliyordu. Tulum bir tür nano-plastik ürünüydü ve adından anlaşılacağı gibi çok sıcaktı. Beni baştan ayağa yalıtıyordu. Hiçbir şey içine girmiyor, hiçbir şey dışına çıkmıyordu. Özellikle de ısı. En kötüsü de, gözlerinizdeki ter damlalarını silememenizdi. Kafa bandından geçerken

deli gibi yakarak topuklardaki birikintiye akıyordu. İşediğinizde çok kötü koktuğunu söylemeye bile gerek yok tabii ve her zaman işerdiniz. İçme hortumundan bolca su almanız gerekiyordu. Galiba kateter de taktırabiliyordunuz. Biz leş gibi kokmayı tercih ediyorduk.

Ben pençeMatkabın üzerinde çalışırken, klanımdaki sondaj işçileri telsizden dedikodu yapıyorlardı. Dev bir titanik el şeklinde yapılmış, toprağı tutup koparan bir makinenin içinde, derin bir tünelde tek başımaydım. Matkabın tepesinde dirsek ekleminin olacağı yerdeki koltuktan kaya eriten parmakları kontrol ediyordum. Orada, bulunduğum yerden doksan metre kadar aşağıdaki dokunaç gibi çok sayıda matkabı kullanmak için parmaklarımı kontrol eldivenlerine sokuyordum. Bir Cehennemdalgıcı olmak için parmaklarınızın alevler kadar hızlı titreşmesi gerektiğini söylerler. Benimkiler daha da hızlıydı.

Kulağımdaki seslere rağmen derin tünelde yalnızdım. Varlığım titreşimler, kendi nefesimin yankıları ve sıcak idrar dolu kalın bir yorganın içinde yuvarlanıyormuşum gibi hissettirecek kadar zehirli ve yoğun olan sıcaklıktan ibaretti.

Alnıma sarılı banttan yeni ter damlaları bir nehir gibi süzülüp gözlerime girdi ve pas rengi saçlarım kadar kızartana dek yaktı. Eskiden refleks olarak elimi kaldırıp ter damlalarını silmeye çalışır, nafile bir çabayla tulumumun yüz camını ovalardım. Bunu yapmayı hâlâ istiyordum. Üç yıldan sonra bile terin gıdıklayışı ve yakışı hâlâ çok rahatsız edici geliyordu.

Koltuğumun etrafını saran tünel duvarları, ışık hüzmeleriyle sülfür sarısına boyanmıştı. Bugün kazdığım dikey delikten yukarı baktığımda ışık yok oluyordu. Yukarıda, çok değerli helyum-3, sıvı gümüş gibi parıldıyordu ama ben gölgelere bakıyor, matkabımın sıcaklığına çekilerek karanlıkta kıvrılan çıngıraklı-yılanları arıyordum. Yılanlar tulumunuzu bile delebilirdi; koruyucu kabuğu aşar, sonra da bulabilecekleri en sıcak yere, genellikle karnınıza ulaşıp yumurtalarını bırakırlardı. Daha önce ısırılmıştım. Yaratığı hâlâ rüyalarımda görüyordum; ham petrolden bir şerit gibi simsiyahtı.

Bacak kalınlığında ve üç adam uzunluğunda olabiliyorlardı ama biz asıl yavrulardan korkuyorduk. Zehirlerini nasıl kullanacaklarını bilmezlerdi. Benim gibi onların ataları da Dünya'dan gelmişti ama sonra Mars ve derin tüneller onları değiştirmişti.

Derin tüneller ürkütücüydü. Issızdı. Matkabın gürültüsü dışında, hepsi benden büyük olan arkadaşlarımın seslerini duyuyordum. Ama bu karanlıkta onları beş yüz metre ötemde olmalarına rağmen göremezdim. Yukarılarda, benim açtığım tünelin ağzına yakın noktalarda çalışır, tünelin yan taraflarından kancalar ve iplerle inerek küçük helyum-3 damarları ararlardı. Bir metre uzunluğunda matkaplarla, buldukları damarı bir çırpıda sömürürlerdi. Bu iş el ve ayakların çok becerikli olmasını gerektirirdi ama bu ekipte asıl lider bendim. Ben Cehennemdalgıcı'ydım. Herkes bunu başaramazdı ve ben meslektaşlarım arasında bilinen en genciydim.

Üç yıldır madenlerdeydim. On üç yaşında başlanıyordu. *İşi pişirecek kadar büyüksen, işe girecek kadar büyüksündür.* En azından Narol amcam öyle derdi. Ancak altı ay öncesine kadar evli olmadığım için onun ne demek istediğini bilmiyordum.

Kontrol paneline bakıp pençeMatkabın parmaklarını yeni bir damarın etrafına sararken zihnimden Eo'yla ilgili düşünceler geçiyordu. *Eo.* Onu bazen çocukluğumuzda kendisine seslendiğimiz hali dışında başka bir şekilde düşünmek zordu.

Küçük Eo; kızıl bir yelenin altında gizlenmiş minicik bir kız. Etrafımdaki kayalar gibi kızıl; gerçek kırmızı değil, pas kızılı. Evimiz gibi, Mars gibi kızıl. Eo da on altı yaşındaydı. Ve benim gibi Kızıl toprak kazıcılar klanından, şarkı, dans ve toprak klanındandı ancak havadan, yıldızları bir nakış gibi birbirine bağlayan eterden yapılmış da olabilirdi. Gerçi ben yıldızları falan görebilmiş değildim. Maden kolonilerindeki Kızılların hiçbiri yıldızları göremezdi.

Küçük Eo. On dört yaşını doldurduğunda, klanlardaki bütün kızlar gibi onu da evlendirmek istemişlerdi. Oysa o parmağına bağı dolamadan, yiyecek tayınının azaltılmasını kabul etmiş, evlenmeyi reddetmiş ve benim, erkekler için evlilikÇağı olan on altı yaşıma

ulaşmamı beklemişti. Evleneceğimizi çocukluğumuzdan beri bildiğini söylemişti. Ben bilmiyordum.

"*Dur. Dur. Dur!*" diye bağırdı Narol amcam telsiz kanalından. "*Darrow, dur, evlat!*" Parmaklarım donuverdi. Diğerleriyle birlikte çok yukarılarda, başındaki cihazda ilerleyişimi izliyordu.

"Olay ne?" diye sordum, sinirlenerek. İşimin bölünmesinden hoşlanmazdım.

"*Küçük Cehennemdalgıcı 'olay ne' diye soruyor.*" Yaşlı Barlow güldü.

"Ne olacak, *gaz boşluğu,*" diye tersledi Narol. İki yüzden fazla işçiden oluşan ekibimizin başSözcüsüydü. "*Dur! Sen hepimizi cehenneme postalamadan gazı inceletmek için bir taramaEkibi çağırıyorum.*"

"Şu gaz boşluğu mu? Minicik bir şey," dedim. "Daha çok gaz sivilcesi gibi. Ben halledebilirim."

"*Matkabı daha bir yıldır kullanıyor ve başını kıçından ayırabildiğini sanıyor,*" dedi yaşlı Barlow keyifsizce. "*Altın liderimizin sözlerini hatırla. Sabır ve itaat, genç adam. Sabır, kahramanlığın özüdür; itaat de insanlığın. Büyüklerini dinle.*"

Barlow'un yorumuna karşı gözlerimi devirdim. Büyükler benim yaptığımı yapabilseydi, belki sözlerini dinlemek anlamlı olurdu. Oysa onların elleri ve zihinleri yavaştı. Bazen benim de tıpkı kendileri gibi olmamı istediklerini düşünüyordum; özellikle de amcamın.

"Bir yırtıktayım," dedim. "Bir gaz boşluğu olduğunu düşünüyorsanız, hemen aşağı inip elle tarama yapabilirim. Kolay iş. Büyütülecek bir şey yok."

Her zaman temkinli olmayı teşvik ediyorlardı. Sanki temkin bir kez olsun işlerine yaramış gibi. Asırlardır bir Defne kazanmamıştık.

"*Eo'yu dul bırakmak mı istiyorsun?*" diye sordu Barlow parazitli telsiz sesiyle gülerek. "*Bana uyar. Pek güzel bir ufaklık. O gaz boşluğunu kaz ve kızı da bana bırak. Yaşlı ve şişman olabilirim ama matkabım hâlâ sağlam.*"

Yukarıdaki iki yüz madenciden aynı anda kahkahalar yükseldi. Kontrolleri sıkan ellerimin eklemleri bembeyaz kesildi.

"*Narol amcanı dinle, Darrow. Bir tarama yapılana kadar geri çekilmen en iyisi,*" diye ekledi ağabeyim Kieran. Benden üç yaş büyüktü. Dolayısıyla kendini bilge olarak görüyor, benden daha fazlasını bildiğini sanıyordu. Sadece temkinli olmayı biliyordu. "*Zamanımız var.*"

"Zaman mı? Lanet olsun, saatler sürer," diye çıkıştım. Bu konuda hepsi bana karşıydı. Hepsi yanılıyordu, yavaştı ve Defne'nin bir cesaret girişimi ötemizde olduğunu anlamıyorlardı. Dahası, benden şüphe ediyorlardı. "Sen bir korkaksın, Narol."

Hattın diğer ucunda sadece sessizlik vardı.

Birine korkak demek... işbirliğini garantilemek için iyi bir yol değildi. Bunu söylememeliydim.

"*Bence taramayı kendin yap,*" dedi Loran. Narol'un oğlu, dolayısıyla da kuzenimdi. "*Yapmazsan Gamaların Altınlardan farkı kalmaz; Defne'yi kaç... yüzüncü kez mi kazanacaklar?*"

Defne. Lykos yer altı madencilik kolonisinin yirmi dört klanı için her üç ayda bir, bir tane Defne verilirdi. Bu, yiyebileceğinizden daha fazla yemek anlamına geliyordu. Tüttürecek daha fazla yakmaç demekti. Dünya'dan ithal edilmiş battaniyeler demekti. Toplum'un kalite simgelerini taşıyan Kehribar içkisi demekti. Kazanmak demekti. Herkesin bildiği kadarıyla Defne'yi hep Gama klanı kapıyordu. Dolayısıyla daha düşük seviyedeki bizimki gibi klanlar Kota'yla yarı aç yarı tok yaşamak zorunda kalıyordu. Eo, Defne'nin Toplum'un önümüzde salladığı havuç olduğunu, ona asla ulaşamayacağımızı söylüyordu. Sadece ne kadar çaresiz olduğumuzu ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını daima hatırlayalım diye vardı. Bizim öncüler olmamız gerekiyordu. Eo'ysa köle olduğumuzu söylüyordu. Bense asla yeterince çabalamadığımızı düşünüyordum. Yaşlılar yüzünden asla büyük risklere giremiyorduk.

"*Loran, Defne'yle ilgili konuşmayı kes. Gaz boşluğunu havaya uçurursan, bütün lanet olasıca Defne'leri kaçırırız, evlat,*" diye hırladı Narol.

Dili dönmüyordu. Alkol kokusunu neredeyse telsiz bağlantısından alabiliyordum. Kendi kıçını kurtarmak için bir tarama ekibi çağırmak istiyordu. Ya da korkuyordu. Sarhoşlar korkudan altlarına etmeye doğuştan eğilimli olurdu. Neden korkuyordu? Efendilerimiz, Altınlardan mı? Onların emir eri Grilerden mi? Kim bilirdi? Çok az kişi. Kimin umurundaydı? Daha da azının. Aslında, amcama değer veren tek kişi olmuştu ve o da amcam ayaklarını çekince ölmüştü.

Amcam zayıftı. Temkinliydi ve içki konusunda ölçüsüzdü; babamın soluk bir gölgesi gibiydi. Gözlerini açtığı her seferinde dünyayı görmek ona acı veriyormuş gibi, gözlerini zorlukla kırpıştırırdı. Madenlere indiğimizde ona güvenmiyordum; aslında hiçbir konuda güvenmiyordum. Ancak annem bana onu dinlemem gerektiğini söylüyordu; büyüklerime saygı duymam gerektiğini hatırlatıyordu. Evlenmiş olmama, klanımın Cehennemdalgıcı olmama rağmen, "Su toplamış yerlerin henüz nasır bağlamadı," diyordu. Yüzümdeki ter damlaları kadar sinir bozucu olsa da itaat ediyordum.

"İyi, peki," diye mırıldandım.

Matkap yumruğunu büzdüm ve amcamın derin tünelin tepesindeki güvenli odadan ekibi çağırmasını beklemeye başladım. Bu saatler sürecekti. Zihnimden hesapladım. Paydos düdüğüne sekiz saat vardı. Gama'yı yenebilmek için saatte 156,5 kilo hızla kazmam gerekiyordu. TaramaEkibinin buraya gelip işini tamamlaması en iyi ihtimalle iki buçuk saat sürerdi. Yani sonrasında saatte 227,6 kilo çıkarmam gerekecekti. İmkânsızdı. Ancak devam edip zahmetli tarama işini atlatırsam, kazanabilirdik.

Narol amcamın ve Barlow'un ne kadar yakın olduğumuzu bilip bilmediklerini merak ettim. Muhtemelen biliyorlardı. Muhtemelen sadece hiçbir şeyin riske değmeyeceğini düşünüyorlardı. Muhtemelen şansımızı ilahî bir müdahalenin yükselteceğini sanıyorlardı. Defne, Gama'nındı. İşler böyleydi ve daima da böyle olacaktı. Biz

Lambda'dakiler, sadece az miktardaki yiyeceklerimizle ve konfor sayılamayacak konforumuzla idare etmek zorundaydık. Yükseliş olmadan. Düşüş olmadan. Hiyerarşiyi değiştirmek için hiçbir riske değmezdi. Babam bunu bir ipin ucundayken öğrenmişti.

Hiçbir şey ölüm riskine değmezdi. Boynumdaki zincirin ucundan kaburgalarımın üzerine sarkan saç ve ipek karışımı nikâh şeridini hissederken Eo'nun kaburgalarını düşündüm.

Bu ay daha fazlasını görecektim. Arkamdan iş çevirip Gama ailelerine gidecek ve kırıntı dilenecekti. Ben bilmiyormuş gibi davranacaktım. Yine de aç kalacaktık. On altı yaşımda olduğum ve hâlâ boyum uzadığı için çok fazla yiyordum; Eo yalan söylüyor, hiçbir zaman o kadar iştahı olmadığını iddia ediyordu. Bazı kadınlar yiyecek ve lüks şeyler karşılığında kendilerini Toplum'un küçük madencilik kolonimizdeki askerî birlikleri olan Tenekelere (teknik adıyla Grilere) satıyordu. Eo beni doyurmak için bunu yapmazdı. Yapmazdı, değil mi? Ama sonra bir daha düşündüm. Ben onu doyurmak için her şeyi yapardım.

Matkabın kenarından aşağı baktım. Kazdığım deliğin dibi çok aşağılardaydı. Erimiş kayalardan ve tıslayan matkaplardan başka bir şey yoktu. Ancak daha ne yaptığımı bile anlamadan kayışlarımı çıkarmış, tarayıcıyı elime almış ve yüz metre aşağıdaki matkap uçlarına doğru atlamıştım. Dikey maden kuyusunun duvarları ve delicinin uzun, titreyen gövdesinin arasında ileri geri tekmeler savurarak düşüşümü yavaşlattım. Matkap uçlarının hemen üzerindeki bir dişliye tutunmak için kolumu uzatırken bir çıngıraklı-yılan yuvasının yakınında olup olmadığımı kontrol ettim. On matkap ucu sıcakta parıldıyordu. Hava bulanıktı ve ışıldıyordu. Sıcaklığı yüzümde hissediyordum; gözlerimi yakıyor, karnımı ve testislerimi ağrıtıyordu. Dikkatli olmazsam o matkap uçları kemiklerimi eritirdi. Ve ben dikkatli değildim. Sadece çevik ve hızlıydım.

Tarayıcıyı gaz boşluğuna yaklaştırabilmek için ayaklarımı sarkıtarak ve kendimi ellerimle destekleyerek matkap uçlarının arasından geçtim. Sıcak dayanılmazdı. Bu bir hataydı. Telsizden

birileri bana bağırıyordu. Nihayet gaz boşluğuna yaklaşacak şekilde aşağı inerken neredeyse matkap uçlarından birine sürtünüyordum. Tarayıcı değerleri okurken elimde yanıp sönüyordu. Tulumumda köpükler oluşuyor, burnuma yanık şurup gibi tatlı ve keskin bir koku geliyordu. Bu, bir Cehennemdalgıcı için ölümün kokusuydu.

2

KASABA

Tulumum buradaki sıcaklığa dayanamıyordu. Dış tabaka neredeyse tamamen erimişti. Çok geçmeden ikinci tabaka da gidecekti. O anda tarayıcının gümüş rengi ışıkları yandı ve almaya geldiğim şeyi elde ettim. Neredeyse farkına varmayacaktım. Korku içinde ve başım dönerken matkap uçlarından uzaklaşarak yukarı tırmandım. Ellerimi peş peşe dayayarak kendimi yukarı çekip korkunç sıcaklıktan uzaklaştım. Birden bir şeye takıldım. Ayağım bir matkap ucunun yakınındaki dişlilerden birinin altına sıkışmıştı. Aniden paniğe kapılarak nefesimi tuttum. Korku bütün benliğimi sarıyordu. Botumun topuğunun eridiğini gördüm. İlk tabaka yok oldu. İkincisi köpürmeye başladı. Sırada etim vardı.

Uzun bir nefes alarak boğazımdan yükseldiğini hissettiğim çığlıkları bastırdım. Bıçağı hatırladım. Arkamdaki kınından menteşeli sapanOrağı çıkardım. Bacağımın uzunluğunda, tehlikeli derecede kıvrımlı, makinelere sıkışan uzuvları kesmek için kullanılan bir aletti; tam da böyle durumlar için. Çoğu adam makineye sıkışıp paniğe kapıldığından, sapanOrak sakarlaşmış ellerle bile kullanılmak üzere tasarlanmış, yarım ay biçiminde bir silahtı. Dehşete

kapılmış olmama rağmen ellerim sakarlaşmamıştı. SapanOrağı üç kez savurdum ve etim yerine sadece nano-plastiği kestim. Üçüncü savuruşumda aşağı uzanarak bacağımı çekip kurtardım. Bunu yaparken parmak boğumlarım bir matkabın kenarına değdi. Kavurucu acı bütün elime yayıldı. Cızırdayan etin kokusu burnuma geldi ama kendimi sıkıştığım yerden kurtarmıştım. Hızla yukarı tırmanarak cehennem sıcağından uzaklaştım. Ağlamak istememe rağmen koltuğuma ulaşana kadar kahkahalarla güldüm.

Amcam haklıydı. Yanılmıştım. Ama bunu bilmesine izin vermeye kesinlikle niyetim yoktu.

Kullanabildiği en nazik hakaretle, "*Salak,*" diye tısladı.

"*Manyak! Lanet olasıca manyak!*" diye bağırdı Loran.

"Gaz seviyesi en düşükte," dedim. "Kazmaya devam ediyorum, amca."

Paydos düdüğü çaldığında, geriTaşıyıcılar beni çektiler. Matkabımı gece vardiyası için derin tünelde bırakarak kendimi yukarı çektim ve diğerlerinin beni yukarı çekmek için kilometre uzunluğunda kuyuya uzattıkları ipi yorgun elimle tuttum. Elim hâlâ acımasına rağmen kendimi yukarı çekerek kuyudan çıktım. Kieran ve Loran en yakındaki çekimKaldıracında diğerlerine katılırken yanımda yürüdüler. Sarı ışıklar tavandan örümcek gibi sarkıyordu.

Dikdörtgen çekimKaldıracına ulaştığımızda klanımdakiler ve Gama'nın üç yüz adamı ayak parmaklarını metal tırabzanın altına sokmuşlardı bile. Yüzüme tükürebilecek kadar öfkeli olan amcama yaklaşmamaya özen gösteriyordum. Onlarca adam cesaretim için sırtımı sıvazladı. Benim gibi genç olanlar Defne'yi kazandığımızı düşünüyorlardı. Aylık ham helyum-3 çekim miktarımı biliyorlardı; Gama'nınkinden daha yüksekti. Bunaklarsa homurdanıyor, aptal olduğumuzu söylüyorlardı. Elimi gizleyerek ayak parmaklarımı yuvalara geçirdim.

Yerçekimi değişti ve hızla yukarı fırladık. Gama'dan, daha tırnaklarına bir haftalık bile pas dolmamış bir aptal, ayak parmak-

larını tırabzana geçirmeyi unutmuştu. Bu yüzden asansör bizi altı kilometre yukarı çıkarırken havada asılı kaldı. Kulaklarımız basınç değişimiyle aniden açıldı.

"*Havada yüzen bir Gama bokumuz var,*" diye bağırdı Barlow, Lambdalara gülerek.

Ne kadar önemsiz gibi gelse de, bir Gama'nın çuvalladığını görmek her zaman güzeldi. Defne sayesinde hep daha fazla yiyecek, daha fazla yakmaç, kısacası her şeyin daha fazlasını alıyorlardı. Onlardan tiksinir olmuştuk. Sanırım bizden beklenen de buydu. Acaba onlar da şimdi bizden tiksinecekler miydi?

Bu kadarı yeterdi. Çocuğun pas kızılı nanoplastik tulumunu yakalayarak aşağı çektim. Çocuk. Ne komik. Benden en fazla üç yaş küçüktü.

Ölesiye yorulmuştu fakat kan kırmızısı tulumumu görünce kaskatı kesildi ve gözlerime bakmak istemedi; elimdeki yanığı gören bir tek o oldu. Ona göz kırptım ve sanırım altına yaptı. Bunu hepimiz arada bir yapardık. Bir Cehennemdalgıcı'yla ilk karşılaştığım günü hatırladım. Onun bir tanrı olduğunu düşünmüştüm.

Artık yaşamıyordu.

Beton ve metalden yapılmış, devasa boyutlarda gri bir mağaraya benzeyen iskele deposunda başlıklarımızı çıkararak erimiş matkaplardan çok uzaktaki taze, serin havayı içimize çektik. Hepimizin ter ve dışkı kokuları çok geçmeden ortamı boğucu hale getirdi. Uzakta ışıklar titreşiyor, bize deponun diğer tarafındaki manyetik ufuk-Tramvayının raylarından uzak durmamız gerektiğini hatırlatıyordu.

Pas kızılı tulumlarımız içinde ufukTramvayına yönelirken Gamalarla kaynaşmıyorduk. Kalabalıktaki insanların yarısının sırtında koyu kırmızı Lambda *L*'si, diğer yarısının sırtında aynı renkte Gama'nın sopa gibi amblemi vardı. İki kırmızı başSözcü. İki kan kırmızısı Cehennemdalgıcı.

Aşınmış eski beton zeminde ilerlerken bir grup Teneke bizi izliyordu. Gri dayanZırh giysileri sade, eski ve saçları kadar ba-

kımsız görünüyordu. Basit bir bıçağı, hatta belki bir iyonHançerini durdurabilirdi ama bir akımKılıcı veya bir jilet o zırhı kâğıt gibi keserdi. Fakat biz bunları ancak holoKutuda görebiliyorduk. Griler güç gösterisi yapmaya bile gerek duymuyordu. Çarpıcıları yanlarından sarkıyordu ama onları kullanmak zorunda kalmayacaklarını biliyorlardı.

İtaat, en yüce erdemdi.

Kaypak serserinin teki olan Grilerin yüzbaşısı Gudubet Dan bana bir çakıl taşı attı. Teni güneş altında bronzlaşmış olmasına rağmen, saçları Renginin diğer üyeleri gibi beyazdı. Külde yuvarlanmış iki buz küpünü andıran gözlerinin önünde seyrek ve cılız bir şekilde sarkıyordu. Yanında birkaç çizgi olan dört sayısı gibi kalın, gri bir sembolden oluşan Renklerinin Arması, ellerine ve bileklerine işlenmişti. O da bütün Griler gibi zalimdi.

Gudubet Dan'i Avrasya'da –orası her neresiyse– sakatlandıktan sonra cepheden geri çektiklerini ve ona yeni bir kol almak istemediklerini duymuştum. Şimdi eski bir protez kullanıyordu. Bu onda özgüven eksikliği yarattığından, koluna bir bakış attığımı görmesini sağladım.

"Heyecanlı bir gün geçirdiğini duydum, tatlım." Sesi, tulumumun içindeki hava kadar ağır ve bayattı. "Artık cesur bir kahraman oldun, değil mi, Darrow? Ben hep senin cesur bir kahraman olacağım düşünmüştüm zaten."

"Kahraman olan sizsiniz," dedim, başımla kolunu işaret ederek.

"Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Sadece bir Kızıl'ım."

Bana göz kırptı. "Küçük kuşuna benden selam söyle. Koparılacak kadar olgunlaşmış." Dişlerini yaladı. "Bir Kızıl için bile yeterince olgun."

"Ben hiç kuş görmedim." HK dışında.

"Bir şey kaçırmadın," dedi gülerek. "Dur, nereye böyle?" diye sordu ben arkamı dönerken. "Üstlerine bir selam çaksan fena

olmaz mı?" Arkadaşlarına doğru iğrenç bir tavırla sırıttı. Onun alaycılığını umursamadan tekrar döndüm ve belimden öne doğru eğildim. Amcam bunu görünce tiksinerek başını çevirdi.

Grileri geride bıraktık. Eğilmek benim için sorun değildi fakat fırsatım olsa Gudubet Dan'in gırtlağını hiç tereddüt etmeden keserdim. Bunun, aklıma eserse bir şalomaGemisiyle Venüs'e gidip gelebileceğimi söylemekten farkı yoktu tabii.

"Hey, Dago. Dago!" diye seslendi Loran, Gama'nın Cehennemdalgıcı'na. Adam bir efsaneydi; diğer bütün dalgıçlar onun yanında saman alevi gibi kalıyordu. Ben ondan daha iyi olabilirdim. "Ne kadar çektin?"

Yüzünde sırıtış yerine solgun bir deri şeridi olan Dago, uzun bir yakmaç tutuşturarak bir nefes çekti ve yoğun bir duman üfledi.

"Bilmiyorum," dedi ağır ağır.

"Haydi ama!"

"Umurumda değil. Ham sayım asla önemli değildir, Lambda."

"Haydi oradan, önemli değilmiş! Bu hafta ne kadar çekti?" diye seslendi Loran, herkes bir tramvaya binerken. Herkes yakmaçlarını tutuşturmuş, dumanını üfleyerek kulak kesilmişti.

"Dokuz bin sekiz yüz yirmi bir kilo," diye övündü bir Gama. Bunu duyunca arkama yaslanarak gülümsedim; genç Lambdaların tezahürat ettiğini duydum. Yaşlılar tepki vermedi. Bense bu ay Eo'nun şekerle ne yapacağını merak ediyordum. Daha önce hiç şeker kazanmamıştık; birkaç kâğıt oyunu dışında. Ve meyve. Defne'de meyve de olduğunu duymuştum. Muhtemelen Toplum'a ödüllerine ihtiyacımız olmadığını kanıtlamak için hepsini aç çocuklara dağıtacaktı. Ben mi? Ben meyveleri yiyip politika oyunlarını tok karnına oynayabilirdim. Ancak Eo ideallere tutkundu; benim tek tutkumsa sadece oydu.

"Yine de kazanamayacaksınız," dedi Dago tramvay hareket ederken. "Darrow genç bir enik ama bunu bilecek kadar akıllı, değil mi, Darrow?"

"Genç olayım ya da olmayayım, seni yendim ya, ona bak."

"Bundan emin misin?"

"Kesinlikle eminim." Ona göz kırparak bir öpücük gönderdim. "Defne bizim. Bu kez şeker için sen kız kardeşlerini benim kasabama gönder." Arkadaşlarım tulum başlıklarını bacaklarına vura vura kahkahalarla güldüler.

Dago beni izliyordu. Biraz sonra yakmacından daha derin bir nefes çekti. Yakmaç hızla yanıyor ve parıldıyordu. Dago, "Bu sensin," dedi bana. Yakmaç yarım dakika içinde küle dönüşmüştü.

UfukTramvayından indikten sonra diğerleriyle birlikte Sifon'a girdim. Soğuk, küflü bir yerdi ve aynen adı gibi kokuyordu: Binlerce adamın saatler boyunca içinde işeyip terledikleri kızartma-tulumlarını üzerlerinden çıkarıp hava duşlarına girdikleri tıkış tıkış bir metal kulübe.

Tulumumu çıkardım, başlıklardan birini kafama geçirdim ve çırılçıplak halde en yakındaki şeffaf tüpe doğru yürüdüm. Sifon'da bu tüplerden onlarcası sıralanmıştı. Burada kimse dans etmez ya da böbürlenmezdi; sadece bitkinlik, duşların uğultu ve tıslamaları eşliğinde bacaklara vurulan ellerin uyumu vardı.

Girdiğim tüpün kapısı tıslayarak arkamdan kapandı ve müzik sesini boğdu. Motordan tanıdık uğultu yükseldi, ardından güçlü bir emiş ve hava akımı sesi duyuldu. Makinenin tepesinden üflenen anti-bakteriyel moleküllerle dolu hava tenime çarpıp ölü deri parçalarını ve pisliği tenimden söküyor, tüpün altındaki kanaldan dışarı gönderiyordu. Can yakıcı bir işti.

Duştan sonra Defne dansı resmî olarak başlamadan önce tavernalarda içki içip dans etmek için Meydan'a giden Loran ve Kieran'dan ayrıldım. Tenekeler günlük tayınları dağıtacak ve gece-yarısı Defne'yi kazananı açıklayacaklardı. Öncesinde ve sonrasında biz gündüz vardiyasındakiler için dans düzenleniyordu.

Efsaneler, tanrı Mars'ın gözyaşının efendisi olduğunu, dans ve lavtadan nefret ettiğini söylerdi. Birinci kısmıyla hemfikirdim. Ancak Mars'ın yüzeyinin altındaki ilk kolonilerden biri olan Lykos'un sakinleri olarak biz dansı, şarkıları ve aileyi severdik. O efsaneyi bir kenara atmış, kendi efsanemizi yaratmıştık. Bize hükmeden Toplum'a karşı gösterebildiğimiz tek direniş buydu. Bu bize biraz cesaret veriyordu. İtaatkâr bir şekilde kazmaya devam ettiğimiz sürece, dans etmemiz ya da şarkı söylememiz umurlarında bile değildi. Gezegeni diğerlerine hazırlamaya devam ettiğimiz sürece... Ancak bize yerimizi hatırlatmak için bir şarkıyı ve bir dansı ölümle cezalandırmaya karar vermişlerdi.

Babam ölmeden önce o dansı yapmıştı. Dansı sadece bir kez görmüştüm ve şarkıyı da sadece bir kez duymuştum. Küçükken anlamamıştım; uzak diyarlarla, sisle, kaybedilen sevgililerle ve bizi görünmeyen evimize götürecek olan ölüm meleğiyle ilgiliydi. Bir kadın bu şarkıyı, yiyecek çaldığı için asılan oğlunun ölümünü izlerken söylemişti. O zamanlar çok küçüktüm ve merak etmiştim. Uzun boylu bir çocuktu ama boyuna yetecek kadar yiyecek bulamıyordu. Onun peşinden, annesi de öldü. Lykos halkı onlar için Solan Ağıt'ı yapmışlardı; yumruklarını göğüslerine vuruyor, yavaş yavaş vuruşlarını hafifletip yavaşlatıyorlardı, ta ki tıpkı kalp gibi yumruklar da daha fazla vuramaz olana kadar. Sonra da herkes dağılıyordu.

O ses bütün gece kulaklarımda yankılanmıştı. Küçük mutfağımızda tek başıma ağlamış, babamın ölümünde ağlamadığım halde o zaman neden ağladığımı merak etmiştim. Soğuk zeminde yatarken evimizin kapısının hafifçe eşelendiğini duymuştum. Kapıyı açtığımda kızıl renkli toprağın üzerinde küçük bir hemantus bulmuştum. Ortalıkta kimse yoktu ama toprakta Eo'nun minik ayak izlerini fark etmiştim. Bana ikinci kez ölümden sonra çiçek getirmişti.

Kanımızda şarkı ve dans olduğundan, sanırım Eo'ya âşık olduğumu anladığım gün ikisinin de olması hiç şaşırtıcı sayılmazdı.

Küçük Eo değil. Eskiden olduğu gibi değil. Şimdiki haliyle Eo. Kendisi beni babamın asılmasından öncesinden beri sevdiğini söylüyordu. Bense ancak duman altı bir tavernada, onun ayakları kanun melodileriyle hareket ederken, kalçaları davulların ritmine eşlik ederken ve kızıl saçları savrulurken kalbim atmayı unuttuğunda fark edebilmiştim. Mesele dönüşleri veya perendeleri değildi. Gençlerin dansını vurgulayan o aptalca abartılar yoktu. Onun hareketleri zarif ve mağrurdu. Ben olmadan yemek yiyemeyecekti. Ben de o olmadan yaşayamazdım.

Bunu söylediğim için benimle dalga geçiyordu ama o, halkımızın ilham kaynağıydı. Hayat bize zor bir el dağıtmıştı. Tanımadığımız insanların rahatı için fedakârlıkta bulunmak zorundaydık. Mars'ı diğerlerine hazırlamak için kazmamız gerekiyordu. Bu bazılarımızı kötü niyetli insanlar yapmıştı. Ama Eo'nun nezaketi, kahkahaları ve güçlü iradesi, bizimki gibi bir klandan gelebileceklerin en iyisiydi.

Meydan'dan tünel-yoluyla bir kilometrelik mesafede olan kasabamızdaki aile evimizde onu aradım. Kasabamız, Meydan'ı saran yirmi dört kasabadan biriydi. Eski madenlerin kayalık yüzeylerine oyulmuş evler, bir arı kovanını andırıyordu. Evlerimiz; tavanlarımız ve zeminlerimiz taş ve topraktandı. Klan dev bir aileydi. Eo benim evimden bir taş atımı mesafede büyümüştü. Kardeşleri kendi kardeşlerim, babası da kaybettiğim babam gibiydi.

Sayısız elektrik kablosu, mağaranın tavanında siyah ve kırmızı sarmaşıklardan bir orman gibi uzanıyordu. Ormandan lambalar sarkıyor, Meydan'ın merkezî oksijen sisteminin üflediği havayla yavaşça salınıyorlardı. Kasabanın ortasında dev bir holoKutu yükseliyordu. Dört yüzünde görüntüler olan kare bir kutuydu. Pikselleri kararmıştı, görüntüleri soluk ve parazitliydi fakat asla kapanmıyor, asla arıza yapmıyordu. Soluk ışığıyla Toplum'dan video görüntüleri evlerimizi aydınlatıyordu.

Ailemin evi, kasabanın en alt katından yüz metre yukarıda, kayaların içine oyulmuştu. Oradan zemine dik bir patika uzanıyordu.

Makaralar ve iplerle de kasabanın en yüksek yerlerine ulaşılabiliyordu ama onları sadece yaşlılar veya sakatlar kullanıyordu. Bizde ikisinden de çok az vardı.

Evimizde fazla oda yoktu. Eo ve ben daha yakın zamanda kendimize ait bir odaya kavuşabilmiştik. Kieran ve ailesinin iki odası vardı; annem ile kardeşim de diğerini paylaşıyorlardı.

Lykos'taki bütün Lambdalar bizim kasabamızda yaşıyordu. Omega ve İpsilon komşularımız iki tarafımızda birer dakikalık geniş tünel mesafesindeydi. Hepimiz birbirimizle bağlantılıydık. Gamalar dışında. Onlar Meydan'da, tavernaların, onarım kulübelerinin, ipek dükkânlarının ve çarşıların üzerinde yaşıyorlardı. Tenekeler onun yukarısmdaki bir kalede, zorlu dünyamızın çorak yüzeyine daha yakın bir yerde yaşıyorlardı. Dünya'dan biz mahsur öncülere yiyecek getiren gemilerin yanaştığı limanlar da oradaydı.

Tepemdeki holoKutu önce insanoğlunun mücadelelerini, sonra da coşkulu bir müzik eşliğinde Toplum'un zaferlerini gösterdi. Toplum'un simgesi olan, üç yüzeyine paralel üç çizgi ve etrafını saran bir daireyle altın piramit ekranda parıldadı. Toplum'un yaşlı Hükümdarı Octavia au Lune'un sesi, insanoğlunun Sistem'in gezegenlerini ve uydularını kolonileştirirken yaşadığı mücadeleleri anlatıyordu.

"İnsanlığın var olmasından beri, bir tür olarak destanımız bir kabile savaşıyla yazıldı. Doğanın sınırlarına meydan okuyan bir imtihan ve fedakârlık örneğiydi. Şimdi, görev bilinci ve itaatle birleştik ama mücadelemiz öncekinden farklı değil. Bütün Renklerin evlatları olarak bizden yine bir fedakârlık yapmamız isteniyor. En muhteşem çağımızda, en iyi tohumlarımızı yıldızlara gönderiyoruz. İlk olarak nerede gelişeceğiz? Venüs'te mi? Merkür'de mi? Mars'ta ya da Neptün ve Jüpiter'in uydularında mı?"

Kadının yaşlanmayan, asil hatlı yüzü HK'dan bakarken sesi ciddileşti. Elleri, üstlerine işlenmiş Altın sembolüyle –kanatlı bir çemberin ortasındaki bir nokta– parıldarken, önkollarının yanlarında

altın kanatlar da dikkat çekiyordu. Altın yüzünde sadece tek bir kusur vardı; sağ elmacık kemiği boyunca uzanan uzun, hilal biçiminde bir yara izi. Güzelliği zalim bir yırtıcı kuşunkini andırıyordu.

"Siz Mars'taki cesur Kızıl öncüler, insan türünün en güçlüleri, ilerlemek ve geleceğe yol açmak için fedakârlık yapıyorsunuz. Sizin hayatlarınız ve kanınız, Dünya ve Ay'ın ötesine geçen insanlığın ölümsüzlüğünün peşinatı olacak. Siz, bizim gidemediğimiz yerlere gidiyorsunuz. Diğerleri acı çekmesin diye acı çekiyorsunuz.

"Sizi selamlıyorum. Sizi seviyorum. Çıkardığınız helyum-3, dünyalaştırma sürecine hayat veren kanı sağlıyor. Yakında kızıl gezegenin havası solunabilir, toprağı yaşanabilir hale gelecek. Ve yakında, Mars yaşanabilir hale geldiğinde, siz cesur öncüler kızıl gezegeni biz daha yumuşak Renkler için hazırladığınızda, size katılacağız ve yarattığınız gökyüzünün altında en saygın konuma yükseleceksiniz. Sizin teriniz ve kanınız dünyalaştırmayı mümkün kılıyor!

"Cesur öncüler, itaatin en yüce erdem olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Her şeyin üzerindedir itaat, saygı, fedakârlık, hiyerarşi..."

Evin mutfağı boştu fakat Eo'nun yatak odasından gelen sesini duydum.

"Olduğun yerde kal!" diye emretti kapının diğer tarafından. "Ne olursa olsun bu odaya bakma."

"Tamam." Durdum.

Bir dakika sonra yüzü kızarmış ve ter içinde kalmış halde yanıma geldi. Saçları toz ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Ellerimi o dağınık buklelerin arasına soktum. BiyoİpekTM çıkardıkları Ağlık'tan gelmişti.

"Sifon'a gitmemişsin," dedim gülümseyerek.

"Zamanım olmadı. Bir şey almak için Ağlık'tan hızla çıkmam gerekti."

"Ne aldın?"

Tatlı bir tavırla gülümsedi. "Benimle sana her şeyi anlattığım için evlenmedin, unuttun mu? Ve o odaya sakın girme."

Kapıya doğru atıldım. Beni engelleyerek kafa bandımı gözlerime indirdi. Alnını göğsüme dayadı. Güldüm, bandı gözlerimden çektim ve onu omuzlarından tutup hafifçe geri iterek gözlerine baktım.

"Yoksa ne olur?" diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

Sadece gülümseyerek başını yana yatırdı. Metal kapıdan geri çekildim. Gözümü bile kırpmadan erimiş maden kuyularına dalabiliyordum. Ama bazı uyarıları umursamasanız da bazılarını görmezden gelemezdiniz.

Parmak uçlarında yükselerek burnuma bir buse kondurdu. "Uslu çocuk; seni eğitmemin kolay olacağını biliyordum," dedi. Sonra yanık kokusunu alınca yüzünü buruşturdu. Beni şımartmadı, beni azarlamadı, hatta sesinde belli belirsiz bir endişeyle iki kelime fısıldamak dışında yorum bile yapmadı: "Seni seviyorum."

Yaranın üzerine gelen ve parmak boğumlarımdan bileğime kadar uzanan erimiş tulum parçalarını kaldırıp antibiyotikli ve nervonükleik bir ağ-bezi yapıştırdı.

"Onu nereden buldun?" diye sordum.

"Ben sana nutuk çekmiyorsam, sen de bana neyin ne olduğunu sormayacaksın."

Onu burnundan öptüm ve yüzük parmağını saran ince örgü saçlarla oynadım. Onun yüzüğü de, benim saçlarımın ipek şeritlerle örülmesiyle yapılmıştı.

"Bu gece sana bir sürprizim var," dedi.

"Benim de sana," dedim, Defne'yi düşünerek. Kafa bandımı bir taç gibi başına koydum. Islaklığı yüzünden burnunu buruşturdu.

"Ah, şey, aslında benim iki tane var, Darrow. İleriyi düşünmemen çok yazık. İlk hediyenin yanına bir küp şeker, bir saten kumaş hatta kahve bulabilirdin."

"Kahve mi?" Güldüm. "Sen hangi Renk'le evlendiğini sanıyorsun?"

İç çekti. "Bir dalgıcın hiçbir sosyal hakkı yok; hem de hiç. Deli, inatçı, ihtiyatsız..."

"Becerikli?" dedim, yaramazca gülümseyerek. Aynı anda elimi eteğinin yan tarafından içeri kaydırdım.

"Avantajları olmadığı söylenemez." Gülümsedi ve bir örümcekmiş gibi elimi kovuşturdu. "Şimdi kadınlardan azar işitmek istemiyorsan şu eldivenleri giy. Annen önden gitti bile."

mobildepo.com

3

DEFNE

Diğerleriyle birlikte kasabamızdan ayrılıp tünellerden Meydan'a doğru el ele yürüdük. Lune, yükseklerdeki holoKutudan Altınbaşların (teknik adıyla Gösterişlilerin) yapması gerektiği gibi bizimle konuşmaya devam ediyordu. Bir Kızıl maden ekibini ve bir Turuncu teknik ekibi öldüren bir bombalı terörist saldırısının dehşetini gösteriyorlardı. Suçu Ares'in Oğulları'na atıyorlardı. Ekranda Ares'in tuhaf oyma amblemi göründü; tepesinden sivri güneş ışınları yayılan vahşi görünümlü bir kasktı ve ışınların ucundan kan damlıyordu. Kayaların altında ezilmiş çocukların görüntüleri vardı. Ares'in Oğulları'na katil kabilesi, kaos yaratıcılar deniyordu ve lanetleniyorlardı. Toplum'un Gri polisi ve askerler molozları kaldırıyordu. Benim neredeyse iki katım olan iri yarı erkek ve kadınlardan oluşan Obsidiyenlerden iki asker, olay yerinden kurbanları taşıyan cılız görünüşlü Sarı doktorlarla birlikte görünüyordu.

Lykos'ta Ares'in Oğulları yoktu. Nafile savaşları bizi etkilemiyordu, yine de teröristlerin kralı Ares'le ilgili bilgi getirene ödül verileceği söyleniyordu. Yayını bin kez dinlemiştik ve hâlâ kurgu gibi geliyordu. Oğullar bize kötü davranıldığını düşündüklerinden, bir şeyleri havaya uçurup duruyorlardı. Anlamsız bir öfke patlamasıydı.

Yol açtıkları hasar, sadece Mars'ın diğer Renkler için hazırlanmasını geciktiriyor ve insanlığa zarar veriyordu.

Çocukların tavana değmek için sıçrama yarışı yaptıkları tünel-yolunda kasabamızın insanları mutlu bir şekilde Defne dansına doğru ilerliyordu. Yürürken Defne şarkısını söylüyorduk; evleneceği kızı bir altın tarlasında bulan bir adamın hikâyesini anlatan hareketli bir melodiydi. Erkek çocuklar duvarlar boyunca koşarken veya peş peşe taklalar atarken kahkahalar yükseliyor, sonunda ya yüzükoyun düşüyorlardı ya da bir kız onları geçiyordu.

Uzun koridor boyunca lambalar asılmıştı. İleride, otuz beş yaşında yaşlanmış sarhoş Narol amcam bacaklarımızın etrafında dans eden çocuklara kanununu çalıyordu; o bile sonsuza dek surat asamazdı. Müzik aletini kayışlarla omzuna asmış, plastik ses tablası ve gergin metal telleri tavana bakacak şekilde kalçasına dayamıştı. Sağ başparmağı telleri tıngırdatıyor, bazen işaret parmağı aşağı inip araya giriyor ya da başparmağıyla telleri tek tek çekiyordu. Bu sırada sol eliyle tel tel bas notalarını çalıyordu. Kanunun sesini neşeli çıkarmak çok zordu. Narol amcamın parmakları bu işe yatkındı fakat benimkiler ancak trajik müzikler yaratabiliyordu.

Eskiden bana çalar, babamın öğretme fırsatı bulamadığı dansları öğretmeye çalışırdı. Hatta ölümle cezalandırılan o yasak dansı bile öğretmişti. Eski madenlerde çalışırdık. Elimde kılıç gibi tuttuğum uzun bir metal parçasıyla dönme hareketlerini kusursuz yapmayı öğrenene kadar ayak bileklerime bir sopayla vururdu. Doğru yapmayı başardığımda, beni alnımdan öper ve babamın oğlu olduğumu söylerdi. Bu kadar çevik olmamı, eski tünellerde ebelemece ve hayalet oyunu oynarken diğer çocukları yenecek kadar beceri kazanmamı onun dersleri sağlamıştı.

"Altınlar çiftli, Obsidiyenler üçlü, Griler düzineler halinde dans eder," demişti. "Biz yalnız dans ederiz çünkü Cehennemdalgıçları yalnız çalışır. Bir oğlan ancak tek başına erkek olabilir."

O günleri özlüyordum; henüz nefesindeki alkol kokusu için onu yargılayacak kadar büyümediğim günleri. O zamanlar on bir

yaşındaydım. Aradan sadece beş yıl geçmişti. Yine de bir ömür gibi geliyordu.

Lambdalar yanımdan geçerken sırtıma vuruyordu, hatta fırıncı Varlo bile bana başıyla selam vererek Eo'ya bir somun ekmek attı. Hiç şüphesiz Defne'yi duymuşlardı. Eo ekmeği daha sonraya saklamak için eteğine tıkıştırdı ve bana meraklı bir ifadeyle baktı.

"Aptal gibi sırıtıyorsun," dedi yan tarafımı çimdiklerken. "Ne yaptın sen?"

Omuz silktim ve sırıtışımdan kurtulmaya çalıştım. İmkânsızdı.

"Eh, çok gurur duyduğun bir şey yaptığın kesin," dedi şüpheyle.

Kieran'ın oğlu ve kızı, yeğenlerim, yanımıza sokuldular. İkisi de üç yaşında olan ikizler Kieran'ın karısının ve annemin yakalayamayacağı kadar hızlı koşar olmuşlardı.

Annemin yüzünde görmüş geçirmiş kadınlara has bir gülümseme vardı. "Gördüğüm kadarıyla kendini yakmışsın, hayatım," dedi eldivenli ellerimi gördüğünde. Sesi yavaş ve alaycıydı.

"Küçük bir su kabarcığı," dedi Eo. "Biraz kötü."

Annem omuz silkti. "Babası eve çok daha kötüleriyle gelirdi."

Kolumu annemin omzuna attım. Bütün kadınların oğullarına öğrettiği gibi bana halkımızın şarkılarını öğrettiği günlerden daha zayıftı.

"Sesinde biraz endişe mi duyuyorum, anne?" diye sordum.

"Endişe mi? Bende mi? Komik çocuk." Annem iç çekerek yavaşça gülümsedi. Onu yanağından öptüm.

Meydan'a ulaştığımızda klanların yarısı sarhoş olmuştu bile. Dansa ek olarak, içkiye de düşkün insanlardık. Tenekeler bu konuda bizi rahat bırakırdı. Birini gereksiz yere asarsan kasabalılar homurdanmaya başlayabilirdi. Ancak bizi ayık kalmaya zorlarlarsa lanet olasıca düzeni bir ayda sağlayamazlardı. Eo, damıttığımız grendel mantarının, Mars'ta normalde yetişmeyen ve bizim bağımlı olmamız için burada yetiştirilen bir bitki olduğunu düşünüyordu. Annem ne zaman yeni bir parti yapsa, Eo bu konuyu açıyordu ve annem genellikle içkiden bir yudum alarak, "Bir insan yerine bir

içkinin kölesi olmayı tercih ederim. Hiç değilse bu zincirin tadı güzel," diye karşılık veriyordu.

Defne kutularından çıkacak şuruplarla daha da lezzetli olacaklardı. Alkolü tatlandırmak için böğürtlen ve tarçın denen aromalar vardı. Belki metal yerine ahşaptan yapılmış yeni bir kanunum bile olurdu. Bazen bunları da dağıtıyorlardı. Benimki eski bir aletti. Onu çok uzun süredir çalıyordum ama babamdan yadigârdı.

Meydan'da az ileriden müzik sesi geliyordu; perküsyon ve kanunla doğaçlama çalınan müstehcen melodiler. Omegalar ve İpsilonlar da bize katılmıştı, neşeli bir şekilde tavernalara doğru yürüyorduk. Bütün tavernaların kapıları açık olduğundan, içlerindeki dumanlar ve sesler Meydan'a yayılıyordu. Masalar Meydan'ın etrafını sarmıştı ve ortadaki darağacının etrafında dans için açık bir alan bırakılmıştı.

Gamaların evleri birkaç katı dolduruyor, ardından malzeme depoları, bir dik duvar ve tavana doğru yüksek bir noktada nano-Cam lombozları olan bir metal kubbe geliyordu. Biz oraya Çanak diyorduk. Orası bekçilerimizin yaşadığı ve uyuduğu kaleydi. Onun ötesinde, gezegenimizin yaşama uygun olmayan yüzeyi geliyordu; sadece HK'da gördüğüm ıssız, çorak bir kızıl çöl. Çıkardığımız helyum-3'ün bunu değiştireceği söyleniyordu.

Defne töreninin dansçıları, jonglörleri ve şarkıcıları çoktan sahne almıştı. Eo, Loran ile Kieran'ı görünce onlara seslendi. Klanımızın en yaşlısı Moruk Ripper'ın ilgi odağı olarak sarhoşlara hikâyeler anlattığı bir taverna olan Bataklık'm yakınındaki kalabalık, uzun bir masada oturuyorlardı. Moruk bu gece masanın üzerinde sızıp kalmıştı. Defne'yi kazanışımı görmesini çok isterdim.

Herkesin midesine indirebileceği çok az yiyeceğin olduğu ziyafetlerimizde, esas olay içki ve dans oluyordu. Ben daha oturmadan Loran bana bir kupa içki doldurdu. Her zaman başkalarına içki içirmeye çalışır, sarhoş olduklarında da saçlarına gülünç kurdeleler bağlardı. Eo'nun doğuştan olmasa da görünüş açısından ikizi olan ablası ve Loran'ın karısı Dio'nun yanına oturması için yer açtı.

Loran, Eo'yu tıpkı ağabeyi Liam gibi seviyordu fakat bir zamanlar Dio'ya olduğu kadar ona da kapıldığını biliyordum. Aslında, on dört yaşını doldurduğunda Eo'ya teklif etmişti. Ancak bunu klanımızın gençlerinin yarısı yapmıştı zaten. Büyütülecek bir şey değildi. Eo tercihini gayet açık ve kesin bir şekilde yapmıştı.

Kieran'ın çocukları etrafını sardı. Karısı dudaklarına bir öpücük kondurdu; benimki de Kieran'ın alnını öpüp kızıl saçlarını karıştırdı. Ağlık'ta örümcek-kurdu ipeği toplayarak geçen bir günün ardından, eşlerimizin bu kadar güzel görünmeyi nasıl başardıklarını bilmiyordum. Ben yakışıklı doğmuştum; sert hatlı bir yüzüm ve ince bir vücudum vardı ama madenler beni değiştirmişti. Uzun boyluydum ve uzamaya da devam ediyordum. Saçlarım hâlâ atalarımınki gibiydi ve irislerim de Octavia au Lune'un gözleri ne kadar altın sarısıysa o kadar pas kızılıydı. Cildim sıkı ve beyazdı ancak vücudum kesik ve yanıkların yara izleriyle doluydu. Yakında Dago kadar sert veya Narol amcam kadar yorgun görünecektim.

Oysa kadınlar bizim çok ötemizdeydi; en azından benim ötemdeydiler. Ağlık'ta çalışmalarına ve çocuk doğurmalarına rağmen güzel ve dinçtiler. Dizlerinin altına kadar inen kat kat etekler ve kırmızının her tonunda bluzlar giyiyorlardı. Asla başka bir renk giymezlerdi. Daima kırmızı. Klanların kalbi onlardı. Ve Defne kutularından çıkacak ithal kurdeleler ve dantellerle çok daha güzel görüneceklerdi.

Ellerimin üzerinde kemiksi bir dokusu olan Armalara dokundum. Üzerinde bir ok ve çapraz taramaları olan kaba bir Kızıl çemberdi. Uygun görünüyordu. Eo'nunki ise uymuyordu. Saçları ve gözleri bizimkiler gibi olabilirdi fakat holoKutuda gördüğümüz Altınbaşlardan biri olmalıydı. Bunu hak ediyordu. O anda annemin içkisinden bir kupayı fondipleyen Loran'ın kafasına sert bir şaplak indirdiğini gördüm. Tanrı onu doğru yere yerleştirmişti.

Gülümsedim. Ama arkasına baktığımda gülümsemem yüzümde dondu. Sıçrayan dansçıların üzerinde, hızla dönen yüzlerce eteğin, yere vuran botların ve alkış tutan ellerin arasında, soğuk, yüksek

darağacında tek bir iskelet sallanıyordu. Diğerleri fark etmiyordu. Ama benim için, babamın yazgısını hatırlatan bir gölgeydi.

Kazıcılar olmamıza rağmen, ölülerimizi gömmemize izin verilmiyordu. Bu da Toplum'un kanunlarından biriydi. Babam nihayet iskeleti indirilip kemikleri dövülerek toza dönüştürülmeden önce iki ay orada sallanmıştı. Henüz altı yaşındaydım ama daha ilk günden onu indirmeye çalışmıştım. Amcam beni durdurmuştu. Beni babamın bedeninden uzak tuttuğu için ondan nefret ediyordum. Daha sonra zayıf olduğunu keşfettiğim için ondan nefret etmeye başlamıştım: Babam bir şey uğruna ölmüştü; oysa Narol amcam yaşıyor, içiyor ve hayatını boşa harcıyordu.

"O delinin teki, bir gün göreceksiniz. Deli, akıllı ve soylu; Narol, kardeşlerim arasında en iyisidir," demişti babam bir gün.

Şimdi sadece hayatta kalan son kardeşti.

Babamın Şeytan'ın Dansı'nı yapacağını –yaşlıların asılarak ölmeye verdikleri isim buydu– hiç düşünmemiştim. O kelimelerin ve barışın adamıydı. Ancak inandığı kavram özgürlüktü ve kendi kanunlarımızın olmasını istiyordu. Silahı hayalleriydi. Mirası da Dansçı İsyanı oldu. Bu hareket, onunla birlikte darağacında öldü. Dokuz adam birden Şeytan'ın Dansı'nı yapmış, havada tekmeler savurmuş, sonunda geride sadece babam kalmıştı.

Pek isyan denemezdi; barışçıl bir protestonun Toplum'u tayınımızı artırmaya ikna edeceğini düşünmüşlerdi. Bu yüzden çekim-Kaldıracının önünde Hasat Dansı'nı yapmış ve delme makineleri çalışamasın diye parçalarını sökmüşlerdi. Hesapları tutmamıştı. Daha fazla yiyeceği sağlayabilecek tek şey Defne'yi kazanmaktı.

Saat on birde amcam kanununu alarak oturdu. Yule[1] zamanındaki bir ayyaş gibi bana iğrenç bir bakış attı. Biz pek konuşmuyor-

---

1 Yule veya Yuletide, Hıristiyanlık öncesi Germen toplulukları tarafından her yıl kış dönümlerinde kutlanan pagan festivali. Zamanla Hıristiyanlıktaki Noel'le birleşmiştir. (ed.n.)

duk ama her zaman Eo'ya nazik bir şeyler söyleyebiliyordu; Eo da ona. Eo'yu herkes severdi.

O sırada Eo'nun annesi gelerek başımın arkasına bir öpücük kondurdu ve yüksek sesle, "Haberi duyduk, seni altın çocuk. Defne ha! Tam babanın oğlusun!" dedi ki bunu duyunca amcam kıpırdandı.

"Sorun nedir, amca?" diye sordum. "Gazın mı var?"

Amcamın burun delikleri iri iri açıldı. "Seni küçük bok yiyen!"

Masanın üzerinden atıldı, bir an sonra yumruklar ve dirsekler yığını olarak yere yuvarlandık. İri yarıydı ama onu altıma aldım ve Eo'nun babası ile Kieran beni geri çekene kadar yaralı elimle burnuna vurdum. Narol amcam bana tükürdü. Daha çok kan ve alkol karışımıydı. Sonra masanın iki ucunda yine içmeye başladık. Annem gözlerini devirdi.

Loran, babası için, "Defne'yi almak için kendisi hiçbir şey yapmadığından böyle davranıyor. İşi gücü gösteriş," dedi.

"Lanet olasıca korkak, Defne kucağına düşse bile nasıl kazanacağını bilmez," dedim kaşlarımı çatarak.

Eo'nun babası başıma hafifçe vurdu ve kızının masanın altından yanık elimi sardığını gördü. Eldivenlerimi tekrar ellerime geçirdim. Kayınpederim bana göz kırptı.

Eo, Tenekeler gelene kadar Defne'yle ilgili meseleyi anlamıştı ama umduğum kadar heyecanlanmamıştı. Eteğini elleriyle çekiştirirken bana gülümsedi. Ama gülümsemekten çok yüzünü buruşturmuştu. Neden bu kadar endişelendiğini anlayamadım. Diğer klanların hiçbiri öyle değildi. Birçoğu hatta Dago dışında bütün Cehennem-dalgıçları da saygılarını sunmaya geldi. Bir grupla birlikte, alkolden çok yiyeceğin olduğu parlak Gama masalarında oturuyordu ve bir yakmaç tüttürüyordu.

"Pisliğin normal tayın yediğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Loran gülerek. "Dago daha önce köylü tayınını hiç tatmadı."

"Yine de bir kadından daha zayıf," diye ekledi Kieran.

Loran'la birlikte gülerken Eo'ya küçük bir ekmek parçası uzattım.

"Neşelen," dedim. "Bu, kutlanacak bir gece."

"Aç değilim," diye karşılık verdi.

"Ekmeğin üzerinde tarçın olsa bile mi?" Yakında olacaktı.

Benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi buruk bir şekilde gülümsedi.

Saat on ikide bir Teneke heyeti çekimBotlarıyla Çanak'tan aşağı süzüldü. Zırhları adi ve lekeliydi. Çoğu, Dünya'daki savaşlarda gazi olmuş gençler ve yaşlılardı. Ancak bu önemli değildi. Buruşuk kılıflarında çarpıcılarını ve yakıcılarını taşıyorlardı. İki silahın da kullanıldığını daha önce görmemiştim. Buna gerek yoktu. Havaları, yiyecekleri ve limanları vardı. Bizim ateş edebileceğimiz bir yakıcımız bile yoktu. Gerçi Eo bir tanesini çalmaktan çekinmezdi.

Tenekelerin çekimBotlarıyla havada süzülüşünü izlerken Eo'nun çene kasları gerildi. Onlara MadenYargıcı Timony cu Podginus da katıldı; Penilerden (teknik adıyla Bakırlar) bakır rengi saçlı, ufak tefek bir adamdı.

"Dikkat, dikkat, lanet olasıca Pasçılar!" diye seslendi Gudubet Dan. Onlar üzerimizde süzülürken eğlence alanına bir sessizlik çöktü. Yargıç Podginus'un çekimBotları adiydi, dolayısıyla bir ihtiyar gibi havada sallanıyordu. Podginus manikürlü küçük ellerini iki yana açarken çekimKaldıracıyla daha fazla Teneke indi.

"Sevgili öncüler, kutlamalarınızı görmek ne harika. İtiraf etmeliyim ki," dedi kıs kıs gülerek, "mutluluğunuzun kaba doğası hoşuma gidiyor. Basit içkiler. Basit eğlenceler. Basit danslar. Ah, ne kadar tatlı ruhlarınız var. Keşke ben de o kadar eğlenseydim. Bugünlerde kaliteli jambon ve ananaslı turtanın üzerine bir Pembe genelevinde bile yeterince zevk bulamıyorum! Ah, yazık bana! Sizin ruhlarınız ne kadar şımarık! Keşke sizin gibi olabilseydim. Ancak Rengim neyse oyum ve bir Bakır olarak verilerden, bürokrasiden ve yönetimden oluşan sıkıcı bir yaşam sürmek zorundayım." Dilini şaklattı ve çekimBotları titrerken bakır rengi bukleleri oynadı.

"Sadede gelelim: Mi ve Chi dışında bütün Kotalara ulaşıldı. Dolayısıyla bu ay biftek, süt, baharat, temizlik ürünü, konfor veya diş bakımı alamayacaklar. Sadece yulaf ve temel ihtiyaçlar verilecek.

Dünya'nın yörüngesinden gelen gemilerin kolonilere ancak bu kadar erzak getirebildiğini biliyorsunuz. Kaynaklar çok değerli! Ve onları *yüksek performans* sergileyenlere vermeliyiz. Mi ve Chi belki bir dahaki sefere daha az aylaklık edersiniz!"

Mi ve Chi, Narol amcamın korktuğu türden bir gaz patlamasında bir düzine adam kaybetmişti. Aylaklık etmemişlerdi. Ölmüşlerdi.

Asıl konuya girmeden önce bir süre daha gevezelik etti. Sonra Defne'yi çıkardı ve parmaklarının arasında havaya kaldırdı. Sahte altınla boyanmıştı ama küçük dal yine de parıldıyordu. Loran beni dürttü. Narol amcam kaşlarını çattı. Üzerimdeki bakışları hissederek arkama yaslandım. Küçükler beni taklit ettiler. Çocuklar Cehennemdalgıçlarına tapardı. Ancak Eo'nun her zaman söylediği gibi yaşlılar ve büyükler de beni izliyordu. Ben onların gururu, altın çocuklarıydım. Şimdi onlara gerçek bir erkeğin nasıl davrandığım gösterecektim. Zafer sevinciyle zıplamayacak, sadece gülümseyerek başımla onaylayacaktım.

"Ve Mars'ın BaşValisi Nero au Augustus adına, bana verilen yetkiyle, üretkenlik Defne'sini, aylık mükemmellikleri, muhteşem kararlılıkları, itaatkârlıkları, fedakârlıkları ve..."

Ve Defne'yi Gama aldı.

Biz alamadık.

4

HEDİYE

Defne çelenkli kutular Gama'ya indirilirken bunun ne kadar zekice olduğunu düşündüm. Defne'yi kazanmamıza izin vermeyeceklerdi. Hesapların tutmamasını umursamıyorlardı. Gençlerin haykırarak itiraz etmesi ve yaşlıların aynı özdeyişleri homurdanarak tekrarlaması umurlarında değildi. Bunu sadece güçlerini göstermek için yapıyorlardı. Bu, gerçekten de onların gücüydü. Kazanana onlar karar veriyordu. Doğum hakkıyla kazanılan bir liyakat oyunu. Böylece hiyerarşi korunuyordu. Çabalamaya devam etmemizi sağlıyor ama komplo kurmamıza izin vermiyordu.

Ancak hayal kırıklığına rağmen Toplum'u suçlamıyorduk. Biz, hediyeleri alan Gama'yı suçluyorduk. Sanırım insanın nefretinin de bir sınırı vardı. Kendi çocuklarının kaburgalarını gömleklerinin üzerinden sayabiliyorken, komşularının karınlarını yahnilerle ve tatlı turtalarla şişirdiğini görünce onlardan başka kimseden nefret edemiyordu. Paylaşacaklarını düşünürdünüz. Ama paylaşmıyorlardı.

Amcam bana bakıp omuz silkerken diğerleri öfkeden daha da kızarmıştı. Loran, Tenekelere veya Gamalara saldıracakmış gibi görünüyordu. Fakat Eo bunun için öfkelenmeme izin vermedi. Öfkeyle yumruklarımı sıkarken eklemlerimin beyazının görünmesine

izin vermedi. Öfkemi annemden daha iyi biliyordu ve daha ortaya çıkmadan onu dindirmeyi başarıyordu. Eo koluma girerken annem hafifçe gülümsedi. Karımı ne kadar da çok seviyordu.

"Benimle dans et," diye fısıldadı Eo. Kanunlara ve davullara çalmaları için bağırdı. Onun da içten içe öfkeden kudurduğu şüphesizdi. Toplum'a olan nefreti benimkinden daha güçlüydü. Ancak karımı zaten bu yüzden seviyordum.

Çok geçmeden hızlı kanun müziği yükseldi ve yaşlılar elleriyle masalara vurarak ritim tutmaya başladı. Kat kat etekler uçuşarak dönüyordu. Ayaklar yere vuruluyor, sürtülüyordu. Meydan boyunca bütün klanlar bize katılırken karımı belinden kavradım. Terliyor, gülüyor ve öfkemizi unutmaya çalışıyorduk. Birlikte büyümüştük ve artık yetişkindik. Onun gözlerinde kendi kalbimi görüyordum. Onun nefesinde kendi ruhumu duyuyordum. O benim diyarımdı. O benim akrabamdı. Aşkımdı.

Kahkahalar arasında beni sürükledi. Yalnız kalmak için kalabalığın içinden geçtik. Ama serbest kaldığımızda da durmadı. Beni metal patikalardan ve alçak, koyu tavanların altından geçirerek eski tünellere, kadınların çalıştığı Ağlık'a götürdü. Vardiya değişimi zamanıydı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Hatırlarsan senin için hediyelerim olduğunu söylemiştim. Kendi hediyen elinde patladığı için özür dilersen, ağzına tokadı yersin."

Duvardan çıkmış kan kırmızısı bir hemantus soğanını görünce hemen çekip kopardım ve ona uzattım. "Bu da benim hediyem," dedim. "Seni şaşırtmak niyetindeydim."

Kıkırdadı. "İyi o zaman. İç yarısı benim. Dış yarısı senin. Hayır! Çekiştirme. Senin yarın da bende kalacak." Elindeki hemantusu kokladım. Pas ve annemin yavan yahnileri gibi kokuyordu.

Ağlık'ın içinde, kahverengi ve siyah kürklü, bacak kalınlığında örümcek-kurtlar, uzun, sıska bacaklarıyla etrafımızda ipek örüyordu. Şişkin karınlarıyla orantısız ölçüde ince bacaklarıyla kirişlerin arasında sürünüyorlardı. Eo beni Ağlık'ın en yüksek seviyesine

çıkardı. Eski metal kirişler ipekle örülüydü. Yukarıdaki ve aşağıdaki yaratıklara bakarken ürperdim; çıngıraklı-yılanları biliyordum ama örümcek-kurtlar beni rahatsız ediyordu. Bu yaratıkları Toplum'un Oymacıları yaratmıştı. Eo gülerek beni bir duvara götürdü ve kalın bir ağ perdesini geri çekerek paslı bir metal kanalı ortaya çıkardı.

"Havalandırma," dedi. "Duvarlardaki harç bir hafta kadar önce çökerek bunu ortaya çıkardı. Bir de eski bir tüpü."

"Eo, bizi burada bulurlarsa kırbaçlarlar. İznimiz yok..."

"Bu hediyeyi de mahvetmelerine izin vermeyeceğim." Beni burnumdan öptü. "Haydi, Cehennemdalgıcı. Bu tünelde erimiş bir matkap bile yok."

Küçük tünelin içinde bir dizi dönemeçte onu takip ettim ve bir ızgaradan, insanlık dışı seslerle dolu bir dünyaya çıktık. Karanlıkta bir vızıltı duyuluyordu. Eo elimi tuttu. Tanıdık olan tek şey buydu.

"Nedir bu?" diye sordum, sesi kastederek.

"Hayvanlar," dedi ve beni tuhaf geceye sürükledi. Ayaklarımın altında yumuşak bir şey vardı. Endişeli olmama rağmen beni çekmesine izin verdim. "Çimenler. Ağaçlar. Darrow, ağaçlar. Bir ormandayız."

Çiçeklerin kokusu. Karanlıktaki ışıklar. Siyahlığın ortasında yeşil karınlarıyla hayvanlar süzülüyordu. Yanardöner kanatlarıyla büyük böcekler gölgelerden yükseliyordu. Her yerde renk ve yaşam vardı. Şaşkınlıktan nefesim kesildi ve bir kelebek dokunabileceğim kadar yakınımdan geçerken Eo güldü.

Bütün bu varlıklardan şarkılarımızda bahsedilirdi ama onları şimdiye kadar sadece HK'da görmüştük. Renkleri inanılır gibi değildi. Gözlerim bugüne kadar topraktan, matkapların ışıltısından, Kızıllardan, beton ve metal grisinden başka bir şey görmemişti. HK, renkleri görebildiğim bir pencereydi. Oysa bu bambaşka bir manzaraydı.

Süzülen hayvanların renkleri gözlerimi yakıyordu. Ürpererek güldüm ve karanlıkta önümde havada süzülen yaratıklara dokunmak için elimi uzattım. Kendimi yine bir çocuk gibi hissederek onları

ellerimin arasına aldım ve şeffaf tavana baktım. Gökyüzüne bakan şeffaf bir köpüktü.

Gökyüzü. Bir zamanlar sadece bir kelimeydi.

Mars'ın yüzeyini olmasa da manzarasını görebiliyordum. Simsiyah gökyüzündeki yıldızlar kasabamızın üzerinde sallanan ışıklar gibi yumuşak ve zarif bir ışıkla parıldıyordu. Eo onlara katılabilirmiş gibi görünüyordu. Beni izlerken yüzü ışıldıyordu. Dizlerimin üzerine çökerek çimenlerin kokusunu içime çektiğimde güldü. Tuhaf, tatlı ve nostaljik bir kokuydu; halbuki ben çimen kokusunu bilmiyordum bile. Hayvanlar çalıların ve ağaçların arasında vızıldarken Eo'yu aşağı çektim ve onu ilk kez gözlerimi kapamadan öptüm. Havalandırmadan gelen havayla ağaçlar ve yaprakları yavaşça salmıyordu. Sesleri, kokuları, görüntüleri içime çekerken, birlikte yıldızlardan bir çatının altında, çimenlerden oluşmuş bir yatakta karımla seviştim.

"Şu, Andromeda Galaksisi," dedi bana daha sonra, ikimiz de sırtüstü uzanırken. Hayvanlar karanlıkta cıvıldıyordu. Tepemizdeki gökyüzü korkutucu bir görüntüydü. Fazla dikkatli baktığımda yerçekimini unutuyordum ve kendimi karanlığa düşer gibi hissediyordum. Sırtımın ürperdiğini hissettim. Ben kuytulara, tünellere ve kuyulara alışkındım. Benim yuvam madendi ve içten içe canlı şeylerle dolu bu uçsuz bucaksız yerden güvenliğe kaçmak istiyordum.

Eo bana bakmak için yüzüstü döndü ve göğsümde nehir gibi uzanan yara izlerini eliyle takip etti. Daha aşağıda, çıngıraklı-yılanın karnımda bıraktığı yara izlerini buldu. "Annem bana Andromeda'yla ilgili hikâyeler anlatırdı. Şu Teneke Bridge'in verdiği mürekkeplerle onun resimlerini yapardı. Bridge ondan hep hoşlanmıştı, biliyorsun."

Birlikte uzanırken derin bir nefes aldı ve bir şey planladığını, bu anda bir konuyu açmayı düşündüğünü anladım. Burası onun kozuydu.

"Defne'yi kazandın, bunu hepimiz biliyoruz," dedi bana.

"Beni teselli etmene gerek yok. Artık öfkeli değilim. Önemsemiyorum," dedim. "Bunu gördükten sonra hiçbirinin önemi yok."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu sertçe. "Her zamankinden daha çok önemi var. Defne'yi kazandın ama almana izin vermediler."

"Önemi yok. Burası..."

"Burası var ama buraya çıkmamıza izin vermiyorlar, Darrow. Griler burayı kendileri kullanıyor olmalı. Bizimle paylaşmıyorlar."

"Neden paylaşsınlar ki?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çünkü bunu biz yarattık. Çünkü burası bizim!"

"Öyle mi?" Bu düşünce yabancıydı. Benim sahip olduğum tek şey ailem ve kendimdim. Diğer her şey Toplum'a aitti. Öncüleri buraya göndermek için gereken parayı biz harcamamıştık. Onlar olmasa, insanlığın geri kalanıyla birlikte Dünya'da ölüyor olurduk.

"Darrow! Bize ne yaptıklarını anlamayacak kadar Kızıl mısın?"

"Tavrına dikkat et," dedim gergin bir şekilde.

Eo çenesini gevşetti. "Affedersin. Sadece... biz zincire *vurulmuşuz*, Darrow. Kolonici değiliz. Şey, elbette öyleyiz. Ama bize köle deseler daha doğru olur. Yiyecek için yalvarıyoruz. Köpeklerin sahiplerinin masasından kırıntı dilenmesi gibi Defneler için dileniyoruz."

"Sen bir köle olabilirsin," diye çıkıştım. "Ama ben değilim. Ben yalvarmıyorum. Ben kazanıyorum. Ben bir Cehennemdalgıcı'yım. Fedakârlık yapmak, Mars'ı insanlığa hazırlamak için doğdum. İtaat etmek asalettir..."

Ellerini havaya kaldırdı. "Konuşan bir kukla mı oldun? Onların lanet olasıca sözlerini tekrarlıyorsun. Baban işin aslını çözmüştü. Mükemmel biri olmayabilir ama bu meseleyi anlamıştı." Yerden bir tutam çimen çekip kopardı. Kutsal bir şeye saygısızlık etmiş gibi hissettim.

"Burası üzerinde hakkımız var, Darrow. Bu toprağı bizim terimiz ve kanımız suladı. Ama Altınlara, Toplum'a ait. Bu ne kadardır böyle sürüyor? Öncüler yüz-yüz elli yıldır madencilik yaparken ve ölürken mi? Bizim kanımız ve onların emirleri... Bu toprakları bizim için asla ter dökmemiş olan, uzak Dünya'daki tahtlarında rahatça oturan, Mars'a hiç ayak basmamış Renklere hazırlıyoruz.

Bu uğruna yaşamaya değecek bir şey mi? Tekrar söylüyorum, baban gerçeği görmüştü."

Başımı iki yana salladım. "Eo, babam *gerçeği* anladığı için yirmi beş yaşım görmeden öldü."

"Baban zayıftı," diye homurdandı.

"Bu da ne demek şimdi?" Yüzüme kan hücum etti.

"Kendini çok fazla tuttu demek. Baban doğru hayali yakalamıştı ama onu gerçekleştirmek için savaşmadığı için öldü," dedi sertçe.

"Koruması gereken bir ailesi vardı!"

"Yine de senden daha zayıftı."

"*Dikkatli ol,*" diye tısladım.

"Dikkatli mi? Bunu Lykos'un çılgın Cehennemdalgıcı *Darrow* mu söylüyor?" Üstünlük taslayan bir tavırla güldü. "Baban doğuştan dikkatli ve itaatkârdı. Ya sen? Seninle evlendiğimde öyle olmadığını düşünüyordum. Diğerleri senin bir makine gibi olduğunu söylüyor çünkü hiç korkmadığını sanıyorlar. Ama onlar kör, korkunun elini kolunu nasıl bağladığını görmüyorlar."

Aniden nazikleşerek hemantus çiçeğiyle köprücük kemiğimi okşadı. Ruh hali sürekli değişirdi. Çiçek, parmağındaki kurdele yüzükle aynı renkteydi.

Dirseğime dayanarak ona doğru döndüm. "Çıkar ağzındaki baklayı. Ne istiyorsun?"

"Seni neden sevdiğimi biliyor musun, Cehennemdalgıcı?" diye sordu.

"Mizah duygum yüzünden mi?"

Keyifsizce güldü. "Çünkü Defne'yi kazanabileceğini *düşündün.* Kieran bana bugün kendini nasıl yaktığını anlattı."

İç çektim. "Lanet olasıca Gamaz. Çenesini kapalı tutamıyor. Gevezeliği küçük kardeşlerden beklersin, ağabeylerden değil."

"Kieran korkmuştu, Darrow. Zannedeceğin gibi, senin *için* değil. *Senden* korkmuştu çünkü o senin yaptığını yapamazdı. Bunu aklından bile geçiremezdi."

Eo hep lafı dolandırırdı. Onun çok sevdiği soyutluktan ben nefret ediyordum.

"Yani uğruna risk alınabilecek şeyler olduğunu düşündüğüm için mi beni seviyorsun?" diye sordum. "Yoksa hırslı olduğum için mi?"

"Bir beynin olduğu için," diye bana takıldı.

Tekrar sormam gerekti: "Ne yapmamı istiyorsun, Eo?"

"Harekete geçmeni. Yeteneklerini, babanın hayalini gerçekleştirmek için kullanmanı istiyorum. İnsanların seni nasıl izlediğini, nasıl örnek aldığını görüyorsun. Bu topraklara, kendi topraklarımıza sahip olmanın riske değeceğini düşünmeni istiyorum."

"Ne kadar risk?"

"Canın. Benim canım."

Kaşlarımı çattım. "Benden kurtulmaya o kadar mı heveslisin?"

"Konuşursan seni dinlerler," diye ısrar etti. "Bu kadar basit. Herkes kendilerine karanlıkta rehberlik edecek bir ses arıyor."

"Tabii, sonra da asılırım. Tıpkı babam gibi."

"Sen asılmazsın."

Sert bir kahkaha attım. "Karım kendinden ne kadar da emin. Asılırım."

"Şehit olman gerekmiyor." İç çekti ve hayal kırıklığıyla sırtüstü uzandı. "Ne demek istediğimi anlamıyorsun ki."

"Ah? Öyleyse sen söyle, Eo. Ölmenin anlamı ne? Ben sadece bir şehit oğluyum. O adamın babamı benden almakla ne kazandığını anlat lütfen. Bütün o *lanet olasıca* kederden nasıl iyi bir sonuç çıkabileceğini söyle. Dans etmeyi babamdan değil de, amcamdan öğrenmemin neden daha iyi olduğunu anlat bana." Devam ettim: "Onun ölümü sofrana yemek koydu mu? Herhangi birimizin hayatını daha iyi yaptı mı? Bir amaç uğruna ölmek hiçbir işe yaramıyor. Sadece bizi onun kahkahalarından etti." Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Sadece bir koca ve bir baba kaybedildi. Hayat adil değilse ne olmuş? Bir ailemiz var ve önemli olan tek şey de bu."

Dudaklarını yaladı ve karşılık vermekte acele etmedi.

"Ölüm söylediğin kadar boş bir şey değil. Asıl boşluk, özgürlük olmadan yaşamaktır, Darrow. Boşluk; korku, kayıp ve ölüm korkusu tarafından zincire vurulmuş halde yaşamaktır. Ben o zincirleri kıralım diyorum. Korku zincirlerini kırarsak, bizi Altınlara, Toplum'a bağlayan zincirleri de kırarız. Bunu hayal edebiliyor musun? Mars bizim olabilir. Burada köleleştirilen ve ölen kolonicilere ait olabilir." Şeffaf kubbedeki gece karanlığı çekilirken yüzü daha kolay görünür olmuştu. Capcanlıydı ve sanki alev saçıyordu. "Diğerlerini özgürlüğe götürürsen... Yapabileceklerini bir düşün, Darrow. Gerçekleşmesini sağlayabileceğin şeyleri." Duraksadı ve gözlerinin ışıldadığını gördüm. "Beni ürpertiyor... Sahip olduğun onca şeye rağmen hedeflerini çok düşük tutuyorsun."

"Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorsun," dedim öfkeyle. "Bir hayalin, uğrunda ölmeye değer olduğunu düşünüyorsun. Ben olmadığını söylüyorum. Ayakta ölmenin daha iyi olduğunu söylüyorsun. Ben dizlerimizin üzerinde yaşamanın daha iyi olduğunu söylüyorum."

"Sen yaşamıyorsun bile!" diye beni tersledi. "Makine gibi zihinleri olan, makine gibi hayatlar süren makine adamlarız..."

"Kalplerimiz de makine mi?" diye sordum. "Ben bu muyum?"

"Darrow..."

"Sen ne için yaşıyorsun?" diye sordum aniden. "Benim için mi? Aile ve sevgi için mi? Yoksa bir hayal için mi?"

"Bu *herhangi* bir hayal değil, Darrow. Ben çocuklarımın özgür doğmasının hayali için yaşıyorum. İstedikleri gibi olabilmelerinin hayali için. *Babalarının* onlara verdiği toprağa sahip olabilmeleri için."

"Ben senin için yaşıyorum," dedim üzgün bir tavırla.

Beni yanağımdan öptü. "O halde daha fazlası için yaşamalısın."

Aramızda uzun, korkunç bir sessizlik oldu. Sözlerinin kalbimi nasıl parçaladığını, beni nasıl kolayca ezebildiğini anlamıyordu. Beni, benim onu sevdiğim gibi sevmiyordu. Onun zihni çok yüksekler-deydi. Benimki çok aşağıdaydı. Ona yetmiyor muydum?

Konuyu değiştirerek, "Bana bir hediyen daha olduğunu söylemiştin?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Başka zaman. Güneş doğuyor. En azından bir kez benimle birlikte gündoğumunu izle."

Sessizce uzandık ve ışığın ateşten yapılmış bir dalga gibi gökyüzüne kayışını izledik. Bu hayal edebileceklerimin çok ötesindeydi. Evrenimiz kubbenin içindeki ağaçların ötesinde aydınlanarak yeşillere, kahverengilere, sarılara boyanırken gözyaşlarımı tutamıyordum. Güzelliğin ta kendisiydi. Bir hayaldi.

Gri tünellerin kasvetine geri dönerken sessizdim. Gözlerimdeki yaşlar kurumamıştı ama gördüklerimin görkemi sönüyordu. Eo'nun benden ne istediğini merak ediyordum. Elime bir sapanOrak alıp isyan başlatmamı mı istiyordu? Ölürdüm. Ailem de ölürdü. O da ölürdü ve hiçbir şey için onu riske atamazdım. Bunu biliyordu.

Ağlık'a uzanan kanallardan çıkarken sözünü ettiği diğer hediyenin ne olabileceğini merak ediyordum. Kanaldan önce yuvarlanarak ben çıktım ve onu çekmek için elimi uzatırken bir ses duydum. Dünya aksanıyla konuşuyordu.

"Bahçemizde Kızıllar ha?" dedi sesin sahibi. "Şuna da bakın."

5

İLK ŞARKI

Gudubet Dan yanında üç Teneke'yle duruyordu. Ellerindeki çarpıcıları cızırdıyordu. Adamlardan ikisi Ağlık kirişlerinin metal tırabzanlarına dayanmıştı. Arkalarında Mi ve İpsilon'un kadınları uzun gümüş direklerin etrafına kurtlardan topladıkları ipeği sarıyorlardı. Adamlar bana bakarak aptalca bir şey yapmamamı söyler gibi şiddetle başlarını iki yana sallıyorlardı. İzin verilen bölgelerin dışına çıkmıştık. Bu kırbaçlanmak anlamına geliyordu ama direnirsem ölüm anlamına gelecekti. Eo'yu ve beni öldürürlerdi.

"Darrow..." diye mırıldandı Eo.

Eo ile Tenekelerin arasına girdim ama karşı koymadım. Yıldızları biraz seyrettik diye ölmemize izin vermeyecektim. Teslim olacağımı anlamaları için ellerimi uzattım.

"Cehennemdalgıçları," dedi Gudubet Dan diğerlerine, gülerek. "En zorlu karınca yine de bir karıncadır." Çarpıcısını karnıma salladı. Aynı anda zehirli bir yılan tarafından sokulmak ve karnına tekme yemek gibiydi. Ellerimi metal ızgaraya koyarak nefesim kesilmiş bir halde çöktüm. Elektrik, damarlarıma yayıldı. Boğazımda yükselen kusmuğu hissettim. "Bir dene, Cehennemdalgıcı," dedi Dan alaycı bir tavırla. Çarpıcılardan birini önüme attı. "Lütfen. Bir dene.

Herhangi bir cezası olmayacak. Sadece erkek erkeğe eğleneceğiz. Haydi, bir dene."

"Yap, Darrow!" diye bağırdı Eo.

Ben aptal değildim. Teslim olarak ellerimi uzattım ve Dan hayal kırıklığıyla iç çekerek manyetik kelepçeyi bileklerime geçirdi. Eo ne yapmamı bekliyordu ki? Tenekeler onun kollarını bağlayıp bizi Ağlık'tan hücrelere sürüklerken Eo hâlâ küfürler savuruyordu. Bu, kırbaçlanacağımız anlamına geliyordu ama sadece Eo'yu dinleyip çarpıcıyı elime almadığım için bu kadarla kalacaktı.

Eo'yu tekrar görene kadar Çanak'taki bir hücrede üç gün geçirmek zorunda kaldım. İyi niyetli Tenekelerden biri olan yaşlı Bridge bizi birlikte dışarı çıkardı ve birbirimize dokunmamıza izin verdi. Eo'nun acizliğim nedeniyle yüzüme tükürüp küfürler savuracağını düşündüm ama sadece parmaklarımı tutarak dudaklarını benim-kilere yaklaştırdı.

"Darrow." Dudaklarıyla kulağımı okşadı. Nefesi ılık, dudakları çatlaktı ve titriyordu. Bana sarılırken çok ürkekti; bembeyaz bir tene sarılmış küçük ve incecik bir kız. Ayakta zor duruyor, bana sarılırken titriyordu. Güneşin doğuşunu izlerken yüzünde gördüğüm sıcaklık kaybolmuş, geriye silik bir anı bırakmıştı. Ama ben onun gözleri ve saçlarından başka bir şey göremiyordum. Ona sarıldım ve kalabalık Meydan'dan yükselen mırıltıları duydum. Darağaçlarının yakınında bizi kırbaçlayacakları yerde dururken akrabalarımız ve klanımız bize bakıyordu. O bakışların, sarımsı ışıkların altında kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum.

Eo bana beni sevdiğini söylerken rüyada gibiydim. Elimi bırakmıyordu. Ama gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Onu sadece kırbaçlayacakları halde sanki son sözlerini söylemiş gibi üzgün fakat korkusuz bakıyordu. Benimle vedalaştığını görebiliyordum. Üzerime bir kâbus çöküyordu. Kulağıma bir nükte fısıldarken omurgam boyunca bir çiviyi sürtüyorlarmış gibi hissettim: "Zincirleri kır, aşkım."

Ve o anda saçlarımdan çekilerek ondan koparıldım. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Benim için ağlıyordu ama nedenini hâlâ anlamamıştım. Düşünemiyordum. Dünya etrafımda bulanıklaşıyordu. Boğuluyordum. Sert eller beni dizlerimin üzerine itti, sonra tekrar çekerek doğrulttu. Meydan'ın hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim. Beni sürükleyenlerin ayak sesleri yankılanıyordu.

Tenekeler beni Cehennemdalgıcı tulumuma soktular. Ekşi kokusu bana kendimi güvende ve kontrolde hissettirdi. Ama değildim. Beni Eo'nun yanından Meydan'ın ortasına sürüklediler ve darağaçlarına doğru fırlattılar. Metal merdivenler paslı ve lekeliydi. Onlara tutunarak darağaçlarının tepesine baktım. Yirmi dört başSözcü'nün hepsi ellerinde birer deri kayışla beni platformun üzerinde bekliyorlardı.

"Ah, dostlarım, böyle olayların dehşeti..." diye bağırdı Yargıç Podginus. Havada süzülürken bakır çekimBotları tepemde uğulduyordu. "Ah, biri hepimizi koruyan kanunları çiğnemeye karar verdiğinde bizi birbirimize bağlayan bağlar nasıl da gerilir.

"En gençler, en iyiler bile Kanun'a uymak zorundadır. Düzen'e uymak zorundadır! Bunlar olmazsa hayvanlardan farkımız kalmazdı! İtaat olmadan, disiplin olmadan, koloniler var olamazdı! Ve var olan birkaç koloni de düzensizlik ve kargaşayla paramparça olurdu! İnsan Dünya'ya mahkûm kalırdı. İnsanoğlu, mahşere kadar o gezegene saplanıp kalırdı. Ama Düzen! Disiplin! Kanun!.. Bunlar türümüzü güçlendiren şeylerdir. Bu değerleri çiğneyen yaratığa lanet olsun."

Konuşma her zamankinden daha dokunaklıydı. Podginus birini zekâsıyla etkilemeye çalışıyordu. Merdivenden başımı kaldırıp baktım ve kendi gözlerimle göreceğimi hiç sanmadığım bir manzarayla karşılaştım. Ona bakmak, saçlarının parıltısını ve Armalarını görmek can yakıyordu. Karşımda bir Altın duruyordu. Bu kasvetli, ölü yerde bir melek görmek gibiydi. Altın sarısı ve siyah giysilere bürünmüştü, sanki güneşe sarmmıştı. Göğsünde kükreyen bir aslan amblemi vardı.

Yüzü yaşlıca, haşin ve güçle doluydu. Arkaya doğru yatırılarak taranmış saçları ışıl ışıl parıldıyordu. İnce dudaklarında ne bir

gülümseme ne de hoşnutsuzluk vardı; sadece sağ elmacık kemiği boyunca uzanan bir yara izi görünüyordu.

Böyle bir yara izinin ancak en özel Altınlar tarafından taşınabildiğini HK'dan öğrenmiştim. Onlara Eşsiz Yaralılar diyorlardı; insanoğlunun bir gün Güneş Sistemi'ndeki bütün gezegenleri kolonileştirmesini sağlayacak olan sırları öğrendikleri Enstitü'den mezun olan yönetici Renk mensubu erkek ve kadınlar.

Bizimle konuşmuyordu. Başka bir Altın'la konuşuyordu; diğeri uzun boyluydu ve o kadar zayıftı ki bir an için kadın olduğunu sandım. Adamın yüzünde yara izi yoktu ama yanaklarının rengini vurgulayan ve yüz çizgilerini kapayan tuhaf bir macunla kaplanmıştı. Dudakları parıldıyordu. Saçları, üstünün saçlarından farklı bir şekilde ışıldıyordu. Çok garip bir görüntüsü vardı. O da bizim için aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Küçümseyici bir tavırla havayı kokladı. Yaşlı Altın kısık sesle, yine bizimle değil, onunla konuştu.

Neden bizimle konuşacaktı ki? Bir Altın'ın sözlerini duymaya layık değildik. Ona bakmak istemiyordum bile. Kızıl gözlerimle onun altın sarısı ve siyah zarafetini kirletiyormuşum gibi hissediyordum. Derin bir utanç duydum ve sonra nedenini anladım.

Yüzünü tanıyordum. O yüzü kolonilerdeki herkes tanıyordu. Mars'ta Octavia au Lune'dan sonra en ünlü yüzdü; Nero au Augustus'un yüzü. Mars'ın BaşValisi kırbaçlandığımı görmeye gelmiş ve yanında maiyetinden birini getirmişti. İki Karga (teknik adıyla Obsidiyen) sessizce arkasında, havada asılı duruyordu. Kafatası şeklindeki kaskları, Renkleriyle uyumluydu. Ben toprağı kazmak için doğmuştum. Onlar öldürmek için doğmuştu. Benden yarım metre daha uzundular. Kocaman ellerinde sekizer parmak vardı. Savaşmak için genetik olarak üretilmişlerdi ve onları izlemek, madenlerimizde dolaşan soğukkanlı çıngıraklı-yılanları izlemek gibiydi. İkisi de sürüngendi.

Maiyetinde, çırağı gibi görünen daha ince yapılı bir Altın'la birlikte bir düzine kişi daha vardı. Çırağı BaşVali'den bile daha güzeldi ve zayıf, kadınsı Altın'dan hoşlanmıyor gibi duruyordu.

Kargalarla kıyaslandığında minicik kalan Yeşillerden oluşan bir HK kameraman ekibi de vardı. Gözleri ve ellerinin üzerindeki yeşil Armaların aksine, saçları koyuydu. O gözlerde delice heyecan parıltıları vardı. Cehennemdalgıçları pek sık ibretlik örnekler oluşturmazdı, dolayısıyla bunu büyük bir gösteriye dönüştürmek istiyorlardı. Diğer madencilik kolonilerinden kaçının izlediğini merak ettim. BaşVali buradaysa, hepsi izliyor olmalıydı.

Bana az önce giydirdikleri tulumumu gösterişli bir şekilde üzerimden çıkardılar. Kendimi yukarıda asılı duran HK ekranında görüyordum; boynumda asılı duran düğün kurdelesini de. Hissettiğimden daha genç, daha zayıf görünüyordum. Beni merdivenden yukarı ittiler ve babamın asıldığı ilmeğin yanındaki metal bir kutunun üzerine eğdiler. Beni soğuk çeliğin üzerine yatırırlarken ve bileklerimdeki bağı sıkılaştırırlarken ürperdim. Burnuma kırbaçların sentetik-deri kokusu geldi ve başSözcülerden birinin öksürdüğünü duydum.

"Adalet sonsuza dek yaşasın," dedi Podginus.

Ve kırbaçlar şakladı. Kırk sekiz tane. Yumuşak veya merhametli değillerdi; amcamınki bile. Olamazlardı. Kırbaçlar etimi ısırıp parçalıyor, havada kavisler çizerek savrulurken tuhaf bir uğultu çıkarıyorlardı. Dehşet müziği. Sonuna geldiklerinde neredeyse kör olmuştum. İki kez bayılmıştım ve uyandığım her seferinde HK'da omurgamın görünüp görünmediğini merak etmiştim.

Hepsi bir güç gösterisiydi. Teneke Gudubet Dan'in bana acıyormuş gibi davranmasına izin verdiler. Kulağıma eğilerek kameraların duyabileceği şekilde cesaret verici sözler mırıldandı. Son kırbaç sırtıma indiğinde, bir tanesinin daha inmesini engellemek istermiş gibi araya girdi. Bilinçaltımda onun beni kurtardığını düşündüm. Minnettardım. Onu öpmek istiyordum. O kurtuluştun ta kendisiydi. Ancak aslında kırk sekiz kırbacın dolduğunu biliyordum.

Sonra beni kenara sürüklediler. Kanımı orada kurumaya bıraktılar. Çığlık attığımdan ve kendimi küçük düşürdüğümden emindim. Karımı getirdiklerini duydum.

"Genç ve güzel olanlar bile adaletten kurtulamaz. Düzen, Adalet, bütün Renkler adına korunur. Onların yokluğunda anarşi olurdu! İtaat olmazsa, kargaşa olurdu! İnsanoğlu Dünya'nın radyoaktif kumullarında yok olurdu. Ölmüş denizlerin suyunu içmek zorunda kalırdı. Birlik korunmalıdır. Adalet sonsuza dek yaşasın."

MadenYargıcı Podginus'un sözleri boşlukta yankılandı.

Kanlar içinde ve perişan halde olmama kimse aldırmamıştı. Ancak Eo darağaçlarının tepesine sürüklendiğinde haykırışlar yükseldi. Küfürler savruldu. Üç gün önce onda gördüğüm ışık sönmüş olsa bile, hâlâ güzel görünüyordu. Beni gördüğünde yanaklarından yaşlar süzülürken bile bir meleğe benziyordu.

Bunların hepsi küçük bir macera içindi. Bunların hepsi, sevdiği adamla yıldızların altında bir gece geçirdiği içindi. Yine de sakindi. Korku duyan bendim çünkü havada bir tuhaflık hissediyordum. Onu soğuk kutuya yatırırlarken tüyleri diken diken oldu ve yüzünü buruşturdu. Kanımın soğuk metali birazcık ısıtmış olmasını diledim.

Eo'yu kırbaçlarlarken bakmamaya çalıştım. Ancak onu terk etmek canımı daha çok yakıyordu. Göz göze geldik. Gözleri yakut gibi parıldıyordu ve kırbaç indiği her seferinde seğiriyordu. *Yakında bitecek, aşkım. Yakında hayatımıza geri döneceğiz. Son kırbaçtan sonra her şeyimizi geri alacağız.* Ama o kadar çok kırbaca dayanabilir miydi?

"Durun," dedim yanımda duran Teneke'ye. "Durun!" diye yalvardım. "Ne isterseniz yaparım. İtaat ederim. Onun kırbaçlarını da bana vurun. Sadece durun, sizi lanet olasıca alçaklar! Durun!"

BaşVali bana tepeden bir bakış attı ama altın sarısı, gözeneksiz yüzünde umursamazlık vardı. Onun gözünde ben baş belası bir karıncadan başka bir şey değildim. Fedakârlığım onu etkileyebilirdi. Aşk için kendimi küçük düşürür, ateşe atarsam şefkat duyabilirdi. Merhamet gösterebilirdi. Hikâyelerde öyle olurdu.

"Ekselansları, onun cezasını bana verin!" diye yalvardım. "Lütfen!" Yalvarıyordum çünkü karımın gözlerinde beni dehşete düşüren bir şey görmüştüm. Onu kanlar içinde bırakırlarken göz-

lerinde savaşma arzusunu, içinde yükselen öfkeyi görüyordum. Korkmamasının bir nedeni vardı.

"*Hayır. Hayır. Hayır,*" diye yalvardım karıma. "*Hayır, Eo. Lütfen, hayır!*"

"Şu pisliğin ağzını kapayın! BaşVali'nin kulaklarını kirletiyor," diye emretti Podginus. Bridge ağzıma bir taş tıktı. Sustum ve sessizce ağladım.

On üçüncü kırbaç inerken ve ben ona yapmamasını mırıldanırken, Eo son kez gözlerime baktı ve şarkısına başladı. Sesi terk edilmiş maden kuyularında esen rüzgârın fısıltısı gibi yaslı ve sakindi. Bu ölüm ve ağıt şarkısıydı; yasak olan, daha önce sadece bir kez duyduğum şarkıydı.

Bunun için onu öldüreceklerdi.

Sesi yumuşak, berrak ve kendi kadar güzeldi. Bir sirenin[2] doğaüstü çağrısı gibi Meydan'da yankılanıyordu. Kırbaçlar kesildi. BaşSözcüler ürperdi. Tenekeler bile haberi yayarken üzgün bir tavırla başlarını iki yana salladılar. Güzelliğin yanışını görmeyi çok az insan gerçekten isterdi.

Podginus, daha yakından izlemek için çekimBotlarıyla alçalan BaşVali Augustus'a mahcubiyetle baktı. BaşVali'nin saçları, asil hatlı kaşlarının üzerinde ışıldıyordu ve çıkık elmacık kemikleri ışığı yansıtıyordu. O altın sarısı gözler karıma, aniden kelebek kanatları çıkarmış bir kurtçuğu inceler gibi bakıyordu. Güç kokan sesiyle konuşurken yara izi hafifçe kıvrıldı.

"Bırakın şarkısını söylesin," dedi Podginus'a, hayranlığını gizlemeye gerek duymadan.

"Ama lordum..."

"İnsandan başka hiçbir hayvan kendini isteyerek ateşe atmaz, Bakır. Manzaranın tadını çıkar. Bir daha göremeyeceksin." Sonra

---

2 Yunan mitolojisinde kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar. Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

kamera ekibine döndü. "Kaydetmeye devam edin. Tahammül edilemez bulduğumuz kısımları çıkarırız."

Sözleri Eo'nun fedakârlığını ne kadar da önemsiz kılıyordu.

Ancak Eo bana hiç o anda olduğundan daha güzel görünmemişti. Buz gibi gücün karşısında ateşin ta kendisi gibiydi. Karşımdaki, dumanlarla dolu barda kızıl yelesiyle dans eden kızdı. Kendi saçlarından örülmüş düğün kurdelesini bana veren kızdı. Bir ölüm şarkısı için ölmeyi seçen kızdı.

Aşkım, aşkım
Hatırla, o nasıl bir haykırış
Bahar gökleri için öldü kış
Kükrediler de kükrediler
Ama tohumları aldığımız gibi bizler
Ektik bir şarkıyı
Harisliklerine karşı

Ve
Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin savuruşunu, tırpanını savuruşunu
Ölüm meleğinin savuruşunu
Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin şarkısını
Bitmiş bir kışın hikâyesini anlatışını

Oğlum, oğlum
Hatırla zincirleri
Altın yönetirken demir dizginleri
Biz kükredik ve kükredik
Kıvrandık ve haykırdık
Uğruna bize ait bir vadinin
Daha iyi bir hayat vaadinin

Şarkının son kelimeleri sesinin zirveye çıkmasıyla dökülürken onu kaybettiğimi biliyordum. Artık daha önemli bir şeye dönüşmüştü ve o haklıydı; anlamıyordum.

"Hoş bir şarkı ama yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordu BaşVali, Eo şarkısını bitirdiğinde. Eo'ya bakıyor ama yüksek sesle konuşarak aslında HK'yı izleyen diğer kolonilere sesleniyordu. Maiyetindekiler Eo'nun silahına güldüler; bir şarkıydı! Bir şarkı havaya savrulan melodilerden başka neydi ki? Onun gücü karşısında, fırtınadaki bir kibrit kadar etkisizdi. Bizi aşağılıyordu. "Aranızda onun şarkısına katılmak isteyen var mı? İstirham ediyorum, cesur..." yardımcısına baktı, adam dudaklarını oynatarak ona hatırlattı, "Lykos'un cesur Kızılları, istiyorsanız hemen ona katılabilirsiniz."

Ağzımdaki taşla nefes almak bile zordu; azı dişlerime bastırıyordu. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Kalabalıktan hiç ses çıkmıyordu. Annemin öfkeyle titrediğini görebiliyordum. Kieran karısını kendine çekmişti. Narol bakışlarını yere dikmişti. Loran ağlıyordu. Hepsi burada, hepsi sessizdi. Hepsi korkuyordu.

"Ne yazık, Ekselansları, kız çabasında yalnız kaldı," dedi Podginus. Eo sadece bana bakıyordu. "Onun bir sapkın, bir marjinal olduğu açık. Devam edelim mi?"

"Evet," dedi BaşVali rahatça. "Arcos'la bir randevum var. Şu paslı kaltağı asın da bir daha uluyamasın."

6

ŞEHİT

Eo için tepki vermedim. Artık öfkeydim. Nefrettim. Her şeydim. Ancak onu götürüp ilmeği boynuna geçirirlerken bile bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadım. Bridge'e baktım; sessizce ağzımdaki taşı çıkardı. Dişlerim bir daha eskisi gibi olmayacaktı. Teneke'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu bıraktım ve Eo ölürken beni görebilsin diye iskelenin altına doğru sendeleyerek ilerledim. Bu onun seçimiydi. Sonuna kadar yanında olacaktım. Ellerim titriyordu. Arkamdaki kalabalıktan hıçkırıklar yükseliyordu.

"Adalet yerine getirilmeden önce son sözlerini kime söylemek istersin?" diye sordu Podginus, Eo'ya. Kameraların karşısında yüzünden anlayış akıyordu.

Eo'nun ağzından adımı duymak için hazırlandım ama benim adımı söylemedi. Bakışlarını gözlerimden asla ayırmadan ablasına seslendi. "Dio!" Bu kelime havada titredi. Artık korkuyordu. Dio iskelenin basamaklarını çıkarken tepki vermedim; anlamıyordum ama kıskanmayacaktım. Bu benimle ilgili değildi. Onu seviyordum. Ve o seçimini yapmıştı. Anlamıyordum fakat ölürken sadece ona olan aşkımı bilmesini istiyordum.

Gudubet Dan, Dio'nun iskeleye çıkmasına yardım etti; Dio kardeşine yaklaşırken sendeliyordu ve uyuşmuş gibiydi. Eo'nun söylediklerini duyamadım ama Dio ömrüm boyunca unutmayacağım bir şekilde inledi. Yaşlı gözlerle bana baktı. Karım ona ne söylemişti? Kadınlar ağlıyordu. Erkekler gözlerini siliyordu. Dio'yu uzaklaştırmak için elektrik vermeleri gerekti ama gözyaşları ve hıçkırıklar içinde Eo'nun ayaklarına yapıştı. BaşVali başıyla onayladı ancak tıpkı babamda olduğu gibi, Eo'nun asılışını da izleme zahmetine girmedi.

Eo sadece dudaklarını oynatarak, "*Daha fazlası için yaşa,*" dedi bana bakarken. Elini cebine sokarak ona verdiğim hemantusu çıkardı. Ezilmiş ve dümdüz olmuştu. Ardından, orada toplanmış kalabalığa dönerek bağırdı: "Zincirleri kırın!"

Ayaklarının altındaki kapak açıldı. Eo düştü ve bir an için saçları havada kızıl bir çiçek gibi savruldu. Sonra ayakları boşlukta titredi ve düştü. İncecik boğazı tıkandı. Gözleri iri iri açıldı. Keşke onu bundan kurtarabilseydim. Keşke onu koruyabilseydim. Ancak dünya bana karşı soğuk ve sertti. Onu istediğim gibi şekillendiremiyordum. Zayıftım. Karımın ölümünü ve hemantusumun elinden düşüşünü izledim. Kamera hepsini kaydediyordu. Ayak bileğini öpmek için koştum. Bacaklarına sarıldım. Acı çekmesine izin vermeyecektim.

Mars'ta yerçekimi güçlü değildir. Boynun kırılması için ayakların çekilmesi gerekir. Bunu da kişinin sevdiklerine yaptırırlar.

Bir an sonra hiç ses yoktu; ipin gıcırtısı bile duyulmuyordu.

Karım çok hafifti.

Sadece bir genç kızdı.

O anda Solan Ağıt başladı. Yumruklar göğüslere vuruluyordu. Binlercesi. Hızla atan kalp gibi. Yavaşlıyordu. Saniyede bir vuruş. Her beş saniyede bir. Sonra on saniyede bir. Ve sonunda tamamen kesildi. Avuçta tutulan tozun eski tünellerde esen rüzgârda savruluşu gibi, yaslı kalabalık sessizce dağıldı.

Ve Altınlar, onlar da uçup gittiler.

Eo'nun babası, Loran ve Kieran, gece boyunca kapımın önünde oturdular. Sadece yanımda olmak istediklerini söylüyorlardı ama aslında beni korumak, ölmemi engellemek için oradaydılar. Bense ölmek istiyordum. Annem, kardeşim Leanna'nın Ağlık'tan çaldığı ipekle yaramı sarıyordu.

"Nervonükleik kuru kalsın; yoksa yaraların iz bırakır."

Yara izleri mi? Ne önemi vardı ki? Eo onları görmeyecekse neden umursayacaktım? Elini sırtımda gezdirmeyecekti. Yaralarımı asla öpmeyecekti.

O artık yoktu.

Acının karımı unutturmasını dileyerek sırtüstü yatağıma uzandım. Ama unutamıyordum. Şimdi bile ipin ucunda sallanıyordu. Sabah madenlere giderken onun önünden geçecektim. Çok geçmeden kokacak, çürüyecekti. Güzel karım uzun bir ömür için fazla ışıl ışıldı. Boynunun kırılışını ellerimde hâlâ hissediyordum; şimdi, gecenin karanlığında titriyorlardı.

Yatak odamda, çocukken gizlice kaçabilmek için kazdığım bir tünel vardı. Onu kullandım. Gizli patikadan çıkarak loş ışıkta kimseye görünmeden evimden aşağı sessizce kaydım.

Kasaba sessizdi. Karımın ölümünü bir fon müziğiyle tekrar tekrar sergileyen HK'nınki dışında hiç ses yoktu. İtaatsizliğin ne kadar boş olduğunu göstermeye çalışıyorlardı. Ve bunu başarıyorlardı. Ancak videoda başka bir şey daha vardı. Benim ve Eo'nun kırbaçlanışımızı gösteriyor, şarkısını baştan sona yayınlıyorlardı. Ölümü sırasında tekrar çalıyorlardı ve bu da videonun yanlış bir etki bırakmasına neden oluyordu. Kendi karım olmasa bile, o videoyu izlerken bir şehit görürdüm; genç bir kızın güzel şarkısının zalim adamların ipiyle susturuluşunu.

Sonra HK kısa bir süre karardı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ardından Octavia au Lune eski mesajıyla geri döndü. Sanki biri

yayın sistemine gizlice girmişti çünkü bir an sonra dev ekranda yine karım göründü.

"Zincirleri kırın!" diye bağırıyordu. Sonra yine silindi ve ekran tekrar karardı. Cızırdadı. Görüntü geri geldi. Eo tekrar bağırdı. Yine siyaha büründü. Standart program başladı ama sonra Eo'nun bağırışı tekrar duyuldu ve ardından bacaklarını çektiğim an görüntülendi. Ve yine cızırtı...

Ben Meydan'a doğru ilerlerken sokaklar boş ve sessizdi. Gece vardiyası yakında evlerine dönecekti. O anda bir ses duydum ve bir adam tam önümde sokağa adım attı. Amcam gölgelerin arasından bana baktı. Başının üzerindeki tek ampul, elindeki içki şişesini ve lime lime olmuş kırmızı gömleğini aydınlatıyordu.

"Sen tam babanın oğlusun, seni küçük piç! Aptal ve kibirlisin."

Yumruklarımı sıktım. "Beni durdurmaya mı geldin, amca?"

Homurdandı. "Babanın kendini öldürmesini engelleyemedim. Üstelik senden çok daha iyi bir adamdı. Kendini daha iyi dizginliyordu."

Bir adım attım. "Senin iznine ihtiyacım yok."

"Hayır, seni küçük ahmak, yok." Eliyle saçlarını sıvazladı. "Ama yapmayı düşündüğün şeyi yapma. Annen yıkılır. Senin kaçacağını bilmediğini sanmış olabilirsin ama biliyordu. Bana söyledi. Baban ve karın gibi öleceğini söyledi."

"Annem bilseydi beni kendisi durdururdu."

"Hayır. Biz erkeklerin kendi hatalarımızı yapmamıza izin verir o. Ama karın bunu yapmanı istemezdi."

Işaret parmağımı amcama doğru uzattım. "Senin bir halttan haberin yok! Onun ne istediğini sen bilemezsin." Eo, bir şehit olmayı anlamadığımı söylemişti. Ona anladığımı gösterecektim.

"Peki o zaman," dedi omuz silkerek. "Birlikte yürüyelim o zaman; senin kafan taşlarla dolu olduğuna göre..." Güldü. "Biz Lambdalar şu ilmeği ne çok seviyoruz."

İçki şişesini bana doğru attı ve tereddütle yanında yürümeye başladım.

"Babanı şu küçük protestosundan vazgeçirmeye çalışmıştım, biliyor musun? Ona kelimelerin ve dansın toz kadar değeri olmadığını söylemiştim. Onu yola sokmaya çalıştım ama elime yüzüme bulaştırdım. Beni dinlemedi." Yavaşça sağ yumruğunu havada savurdu. "Bir an gelir, bir adamın kararını verdiğini bilirsin ve öyle zamanlarda bunu reddetmek bir hakaret olur."

Şişeden bir yudum alarak geri uzattım. İçkinin tadı tuhaf ve her zamankinden daha yoğundu. Gerçekten tuhaftı. Şişeyi bitirmeme izin verdi.

"Sen kararını verdin mi?" diye sordu başında parmaklarıyla ritim tutarak. "Elbette verdin. Sana dansı ben öğretmiştim, unuttum."

"Bir çıngıraklı-yılan kadar inatçı... öyle dememiş miydin?" dedim sakince, hafifçe gülümseyerek.

Bir süre amcamla birlikte sessizce yürüdüm. Bir elini omzuma koydu. İçimde yükselen hıçkırıkları zorlukla bastırdım.

"Beni terk etti," diye fısıldadım. "Beni terk etti işte."

"Bir nedeni olmalı. O aptal bir kız değildi."

Meydan'a girerken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Amcam beni tek koluyla sarıp kendine çekti ve başıma bir öpücük kondurdu. Yapabileceği tek şey buydu. Şefkatini gösteren bir adam değildi. Yüzü hayalet gibi solgundu. Otuz beş yaşında, bu kadar yaşlı ve yorgundu. Üst dudağında bir yara izi vardı. Gür saçlarına aklar düşmüştü.

"Vadide onlara benden selam söyle," dedi kulağıma, sert sakalını boynuma sürterek. "Kardeşlerimin şerefine kadeh kaldır ve karımı öp; özellikle de Dansçı'yı."

"Dansçı mı?"

"Onu tanıyacaksın. Büyükbabanı ve büyükanneni görürsen, onlara hâlâ onlar için dans ettiğimizi söyle. Yalnızlıkları yakında sona erecek." Dönüp uzaklaştı ama sonra duraksadı ve bana dönmeden konuştu: "Zincirleri kır. Beni duydun mu?"

"Duydum."

Beni Meydan'da, darağacında sallanan karımla baş başa bıraktı. Darağacına yaklaşırken kameraların beni izlediğini biliyordum. Basamaklar metal olduğu için gıcırdamadı. Eo bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Yüzü tebeşir gibi bembeyazdı ve saçları yukarıdan üfleyen havalandırmanın esintisiyle hafifçe salınıyordu.

İpi madenden çaldığım sapanOrakla kestikten sonra ucundan tuttum ve karımı nazikçe yere indirdim. Onu kucağıma aldım ve Meydan'dan Ağlık'a geçtim. Gece vardiyasındakiler mesailerinin son saatlerindeydi. Eo'yu havalandırma kanalına taşırken, kadınlar beni sessizce izlediler. Kardeşim Leanna da oradaydı. Annem gibi uzun boylu ve sessizdi; beni dikkatle izliyordu ama müdahale etmedi. Kadınların hiçbiri kıpırdamıyordu. Karımı gömdüğüm yeri kimseye söylemeyeceklerdi. Casuslara verilen çikolata karşılığında bile konuşmayacaklardı. Üç kuşaktır sadece beş kişi gömülmüştü ve bunun için daima birileri asılırdı.

Bu en yüce aşk göstergesiydi; Eo'nun sessiz ağıtı.

Kadınlar ağlamaya başladı ve yanlarından geçerken uzanarak Eo'nun yüzüne, benim yüzüme dokundular. Sonra havalandırma kanalının kapağını açmama yardım ettiler. Karımı dar metal kanaldan geçirerek yıldızların altında seviştiğimiz yere taşıdım; bana planlarını anlattığı ama benim dinlemediğim yere. Cesedini kucağımda tutarken, ruhunun beni mutlu olduğumuz bu yerde görebildiğini umuyordum.

Bir ağacın dibinde bir çukur kazdım. Toprağımızın kiriyle kaplanmış olan ellerim, Eo'nun saçları gibi kızarmıştı. Elini tutup düğün kurdelesini öptüm. Hemantusun dış soğanını onun kalbinin üzerine yerleştirdim, iç soğanını kendi kalbimin üzerinde tuttum. Ve onu dudaklarından öpüp üzerini toprakla kapamaya başladım. Ancak işimi bitiremeden hıçkırıklara boğuldum. Yüzünü ortaya çıkarıp tekrar öptüm ve yapay kubbenin üzerinde kızıl güneş yükselene kadar ona sarılıp kaldım. Ortamdaki renkler gözlerimi yakıyordu ve gözyaşlarımı durduramıyordum. Geri çekildiğimde, cebinden benim kafa bandımın sarktığını gördüm. Terimi kurula-

mam için onu bana kendisi yapmıştı. Gözyaşlarımı onunla silerek bandı yanıma aldım.

Kasabaya geri döndüğümde Kieran suratıma bir yumruk attı. Loran konuşamıyordu ve Eo'nun babası bir duvara yaslanmıştı. Beni yarı yolda bıraktıklarını hissediyorlardı. Eo'nun annesinin ağladığını duydum. Annem bana yemek hazırlarken hiçbir şey söylemedi. Kendimi iyi hissetmiyordum. Nefes almakta zorlanıyordum. Leanna eve geç döndü ve anneme yardım etti; yemeğimi yerken saçlarımı koklayarak başımdan öptü. Yemeğimi tabağımdan ağzıma götürürken tek elimi kullanmak zorundaydım çünkü diğerini annem nasırlı avuçlarının arasında tutuyordu. Benim yerime elimi izliyor; sanki küçük, yumuşak olduğu zamanları hatırlayarak ne zaman bu kadar sertleştiğini merak ediyordu.

Yemeğimi bitirirken Gudubet Dan geldi. Beni götürürlerken annem masadan kalkmadı. Bakışlarını az önce elimin durduğu noktaya dikmişti. Sanırım başını kaldırıp bakmazsa, bunun gerçekleşmeyeceğine inanıyordu. Daha fazlasına dayanamazdı.

Sabah dokuzda beni herkesin önünde asacaklardı. Nedense başım dönüyordu. Kalbim yavaşlamıştı ve tuhaf hissediyordum. BaşVali'nin karıma söyledikleri zihnimde yankılanıyordu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

Halkım şarkı söylerdi; biz dans eder ve severdik. Gücümüz buydu. Ama aynı zamanda da kazardık. Sonra da ölürdük. Nedenini seçme şansımız nadiren olurdu. Bu seçim, güçtü, tek silahımızdı. Ancak yeterli değildi.

Son sözlerimi söylememe izin verdiler. Dio'yu çağırdım. Gözleri şişmiş, kan çanağına dönmüştü. Kardeşinin aksine, kırılgan bir yapısı vardı.

"Eo'nun son sözleri neydi?" diye sordum ama dudaklarım tuhaf bir şekilde çok yavaş hareket ediyordu.

Anneme bir bakış attı; annem sonunda durumu anladı ama başını iki yana salladı. Bana söylemedikleri bir şey vardı; bilmemi istemedikleri bir şey, ölmek üzereyken bile benden gizlenen bir sır.

"Seni sevdiğini söyledi."

Ona inanmamıştım fakat gülümsedim ve alnına bir öpücük kondurdum. Daha fazla soruyu kaldıramazdı. Benim de başım dönüyordu. Konuşmak zordu.

"Ona selamını iletirim."

Şarkı söylemedim. Benim varoluşumun nedeni başka bir şeydi.

Ölümüm anlamsızdı. Sadece aşktandı.

Ne var ki Eo haklıydı; bunu anlamıyordum. Bu benim zaferim değildi. Bu bencilceydi. Bana daha fazlası için yaşamamı söylemişti. Savaşmamı istemişti. Oysa ben burada, onun isteğinin aksine, ölüyordum. Acıya dayanamadığım için vazgeçiyordum.

İntihara kalkışanların aptallıklarını anladıklarında yaptıkları gibi paniğe kapıldım.

Çok geçti.

Altımdaki kapak açıldı. Vücudum boşluğa savruldu. İp derimi yüzdü. Omurgam gıcırdadı. Belime iğneler battı. Kieran ileri atıldı. Narol amcam onu iterek uzaklaştırdı. Göz kırparak ayaklarıma dokundu ve çekti.

Beni gömmemelerini umuyordum.

2. KISIM

YENİDEN DOĞUŞ

Kötü ruhları vadideki ölülerimizden uzak tutmak için
iblis maskeleri taktığımız bir festivalimiz vardır.
Yüzler sahte altın piritle parıldar.

7

LAZAR

Öldüğümde Eo'yu görmedim. Halkım, öldüğümüzde sevdiklerimize kavuştuğumuza, odun ateşi dumanının ve yahni kokularının havayı doldurduğu yemyeşil bir vadide bizi beklediklerine inanırdı. Çiyle kaplı bir başlık takan İhtiyar vadinin güvenliğini sağlar ve yanında koyunların otladığı bir taş patikada, akrabalarımızla birlikte bizi beklerdi. Oradaki sisin taze, çiçeklerin tatlı koktuğunu ve gömülmüş olanların taş yoldan daha hızlı geçtiğini söylerlerdi.

Oysa ben aşkımı göremiyordum. Vadiyi de göremiyordum. Karanlıkta hayalet ışıklar dışında hiçbir şey görmüyordum. Baskıyı hissediyordum ve her madenci gibi, toprağın altına gömüldüğümü biliyordum. Sessiz bir çığlık attım. Ağzıma toprak doldu. Paniğe kapılmaya başladım. Nefes alamıyor, kıpırdayamıyordum. Toprak beni kucaklarken tırnaklarımla eşeleyerek kurtuldum, havayı hissettim, derin derin soluklandım ve ağzımdaki toprağı tükürdüm.

Dakikalar sonra başımı dizlerimden kaldırdım. Terk edilmiş bir madende diz çökmüştüm; uzun zaman önce terk edilmiş ama hâlâ havalandırma sistemine bağlı olan eski bir tüneldi. Toprak kokuyordu. Mezarımın yanında tek bir ışık yanıyor, duvarlara

tuhaf gölgeler vuruyordu. Eo'nun mezarının üzerinden yükselen güneş gibi gözlerimi yakıyordu.

Ölmemiştim.

Bunu anlamak, sanılabileceğinden daha uzun sürmüştü. Ancak ipin boğazımı kestiği yerde kanlı bir yara vardı. Sırtımdaki kırbaç yaralarına toprak yapışmıştı.

Yine de ölmemiştim.

Narol amcam ayaklarımı yeterince sert çekmemiş olmalıydı. Fakat Tenekeler bunu kontrol ederdi; tabii tembellik etmedilerse. Bu da mümkündü ama başka bir şey vardı; darağacına yürürken fazlasıyla sersem gibiydim. Şimdi bile damarlarımda bir şeyin dolaştığını hissediyordum; ilaç verilmiş gibi uyuşmuş haldeydim. Bunu Narol yapmıştı. Bana ilaç vermişti. Beni gömmüştü. Ama neden? Ve bedenimi indirirken yakalanmaktan nasıl kurtulmuştu?

Işığın ötesindeki karanlıktan hafif bir gürültü geldiğinde, birazdan cevapları öğreneceğimi anladım. Altı tekerlekli metal bir böceğe benzeyen bir taklacı uzun bir tünelin yokuşunu aşıp bana yaklaşıyordu. Önümde durduğunda ön ızgarasından buharlar yayıldı. On sekiz tane lambanın ışığı gözlerimi kamaştırdı; araçtan inen altı silüet, ışıkların önünden geçerek beni yakaladı. Direnemeyecek kadar şaşkındım. Elleri madencilerinki gibi nasırlıydı ve yüzleri Ekim-gecesi iblis maskeleriyle gizlenmişti. Ancak beni taklacının kapısına götürürlerken zorlamaktan çok, nazikçe yönlendiriyorlardı.

Aracın içindeki küre ışık kırmızı ve kanlıydı. Eski, metal, arkalıklı tek kişilik koltukta oturuyordum ve karşımda beni mezarımdan alan iki silüet vardı. Kadının beyaz ve altın sarısı maskesi, bir şeytan başı gibi boynuzluydu. Maskenin göz deliklerinden bakan gözleri karanlıkta parıldıyordu. Diğeriyse çekingen bir adamdı. İnce yapılıydı, sessizdi ve benden korkuyor gibi görünüyordu. Hırlayan yarasa yüzlü maskesi mahcup bakışlarını veya Narol amcamın bana dans etmeyi öğretirken hep iddia ettiği gibi, korku belirtisi olan ellerini saklama çabasını gizleyemiyordu.

"Siz Ares'in Oğulları'sınız, değil mi?" diye sordum.

Ürkek olan yüzünü buruşturdu ama kadının gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

"Ve sen de Lazar'sın," dedi. Sesi soğuk ve acelesizdi; bir kedinin yakaladığı fareyle oynadığı gibi kulaklarla oynuyordu.

"Adım Darrow."

"Ah, kim olduğunu biliyoruz."

"Ona hiçbir şey anlatma, Harmony!" diye sızlandı diğeri. "Dansçı eve dönene kadar onunla hiçbir şey konuşmamamızı söyledi."

"Teşekkürler, *Ralph*." Harmony iç çekerek başını iki yana salladı.

Hatasını anlayan Ralph koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ama artık onunla ilgilenmiyordum. Burada kontrol kadındaydı. Çekingen adamın aksine, onun maskesi bir kocakarıyı anımsatıyordu; Dünya'nın yıkılmış şehirlerinde bir zamanlar çocukların kemik iliklerinden çorba yapan cadılardan biri gibi.

"Berbat durumdasın." Harmony boynuma dokunmak için uzandı. Elini yakalayıp sıktım. Bir Cehennemdalgıcı'nın elinde, kemikleri plastik kadar kırılgandı. Ralph çarpıcısına uzandı ama Harmony ona sakinleşmesini işaret etti.

"Neden ölmedim ben?" diye sordum. Asıldığım için sesim metale sürtülen çakıl taşınınki gibi çıkıyordu.

"Çünkü Ares'in sana uygun bir görevi var, küçük Cehennemdalgıcı."

Elini biraz daha sıktığımda yüzünü buruşturdu.

"Ares..." Zihnimde bomba patlamalarının, parçalanmış vücutların, kargaşanın görüntüleri belirdi. Ares... Ne tür bir görev isteyeceğini tahmin edebiliyordum. Ancak teklifine nasıl bir cevap vereceğimi bile bilemeyecek kadar uyuşmuş haldeydim. Aklım bu yaşamda değil, Eo'daydı. Artık sadece bir kabuktum. Neden toprağa gömülü kalamamıştım ki?

"Elimi geri alabilir miyim?" diye sordu Harmony.

"Maskelerinizi çıkarırsanız. Yoksa tutmaya devam edeceğim."

Güldü ve maskesini çekip çıkardı. Yüzü gündüz ve gece gibiydi; sağ yarısı pürüzsüz yara hatlarıyla büzüşmüş, bozulmuş, hırpalanmıştı.

Bir buhar yanığı... Tanıdık bir görüntüydü ama kadınlarda olmazdı. Bir kadının kazı ekibinde olması ender rastlanılan bir durumdu.

Ancak asıl şaşırtıcı olan, yüzünün sağlam yarısıydı. Çok güzeldi; hatta Eo'dan bile güzeldi. Teni yumuşak ve süt gibi bembeyaz, kemikleri zarifti. Ancak çok soğuk, çok öfkeli ve zalim görünüyordu. Alt dişleri yamuk, tırnakları sağlıksızdı. Çizmelerinde bıçak vardı; elini sıktığımda aşağı yönelttiği bakışlarından bunu anlamıştım.

Korkak Ralph bariz şekilde çirkindi; yüzü kapkaraydı, dişleri eksikti ve olanlar da çürüktü. Terk edilmiş tünellerden geçerek sonunda hızlı hareket edilebilmesi için ışıklandırılmış tünellere ulaşana kadar aracın penceresinden dışarı baktı. Bu Kızılları tanımıyordum ve ellerinin üzerinde Kızıl Arması olmasına rağmen, onlara güvenmiyordum. Lambda veya Lykos'lu değillerdi. Gümüş bile olabilirlerdi.

Sonunda pencereden başka iş araçları ve taklacılar gördüm. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama göğsümde yükselen hüzün beni daha çok rahatsız ediyordu. Araçla yol aldıkça ve düşünmek için daha fazla zamanım oldukça, içimdeki acı da giderek artıyordu. Düğün kurdeleme dokundum. Eo hâlâ ölüydü. Bu yolculuğun sonunda beni beklemiyordu. O ölmüşken ben neden hâlâ yaşıyordum ki? Neden ayaklarını o kadar sert çekmiştim? O da hayatta kalabilir miydi? İçim bir karadelik gibiydi. Korkunç bir ağırlık göğsümü eziyordu ve taklacıdan dışarı, başka bir aracın önüne atlamak istiyordum. Ölümü bir kez bulmayı denediğinizde, artık o kadar korkmuyordunuz.

Ama atlamadım; Harmony ve Ralph'le birlikte oturmaya devam ettim. Eo benden daha fazlasını yapmamı istemişti. Yumruğumda tuttuğum kırmızı kafa bandını sıktım.

Eski üniformalar giymiş, pislik içindeki Tenekelerin beklediği bir kontrol noktasına geldiğimizde tünel hafifçe genişledi. Elektrikli kapıda elektrik bile yoktu. Önümüzdeki taklacının yan tarafındaki bir paneli taradıktan sonra geçmesine izin verdiler. Sonra sıra bize geldi ve Ralph'in yanında, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

Beyaz saçlı Tenekeler aracın yan tarafını taradıktan sonra geçmemize izin verirken Harmony alaycı bir tavırla güldü.

"Bir parolamız var. Köleler beyinsizdir. Tenekeler aptaldır. Dikkat edilmesi gerekenler Gri elitler veya Obsidiyen canavarlardır. Ama onlar da burada vakit harcamazlar."

Bütün bunların bir Altın numarası olmadığına, Harmony ve Ralph'in düşman olmadıklarına kendimi inandırmaya çalışırken, ana tünel-yolundan ayrılarak depoların dizildiği, Meydan boyutlarında bir çıkmaza girdik. Bağlantı noktalarından sert sülfür ışıkları sarkıyordu. Ampullerin yarısı yanmıştı. Tuhaf bir boyayla garip bir sembol çizilmiş bir deponun yakınındaki bir garajın ampulü yanıp sönüyordu. Garaja girdik. Kapı kapandı ve Harmony bana araçtan inmemi işaret etti.

"Ev gibisi yok," dedi. "Şimdi Dansçı'yla tanışma zamanı."

8

DANSÇI

Dansçı bana baktı. Neredeyse benim boyumdaydı ki bu ender bir şeydi. Ancak gürbüzdü ve inanılmayacak kadar yaşlıydı; kırklarında olabilirdi. Şakaklarında beyazlar vardı. Boynunda bir düzine minik yara izi sıralanmıştı. O yara izlerini daha önce görmüştüm: Çıngıraklı-yılan ısırığı. Sol kolu vücudunun yanında işe yaramaz halde sallanıyordu. Sinir hasarı... Ancak gözleri dikkatimi çekmişti; pek çok insanınkinden daha parlaktı ve pas kızılı değil, gerçek kırmızıydı. Yüzünde babacan bir gülümseme vardı.

"Kim olduğumuzu merak ediyor olmalısın," dedi Dansçı, nazikçe. İri yarıydı ama sesi hoştu. Yanında sekiz tane Kızıl vardı; Harmony dışında hepsi erkekti ve hepsi Dansçı'ya hayranlıkla bakıyordu. Sanırım hepsi madenciydi; her birinin türümüze has yara izli, güçlü elleri vardı. Halkımıza has bir zarafetle hareket ediyorlardı. Bazılarının duvarlarda koşabilen ve dans sırasında hızlı dönüşler yapabilen delgici ve keskici olduğu şüphesizdi. Aralarında Cehennemdalgıcı var mıydı?

"Merak etmiyor." Harmony kelimeleri dilinde dolaştırarak acelesizce konuşuyordu. Bana bakmak için Dansçı'nın yanından geçerken onun elini tutup sıktı. "Bu kavruk olayı bir saat önce çaktı."

"Ah!" Dansçı ona bakarak gülümsedi. "Çaktığına eminim, aksi takdirde Ares onu buraya getirmek için kendimizi riske atmamızı istemezdi. 'Burası'nın neresi olduğunu biliyor musun, Darrow?"

"Fark etmez," diye mırıldandım. Duvarlara, adamlara ve titreşen ışıklara baktım. Her şey çok soğuk ve kirliydi. "Önemli olan..." Kendi cümlemi tamamlayamadım. Eo'yu düşününce sesim kesildi. "Önemli olan, sizin benden bir şey istiyor olmanız," diyebildim sonunda.

"Evet, bu önemli," dedi Dansçı. Omzuma dokundu. "Ama o bekleyebilir. Ayakta durabilmene şaşırdım. Sırtındaki yaralar mikrop kapmış. İz kalmasını engellemek için anti-bak ve cilt-düzelt gerekiyor."

"Yara izlerinin önemi yok," dedim. Gömleğimin kenarından yere süzülen iki kan damlasına baktım. Mezardan çıkmaya çalışırken yaralarım tekrar açılmıştı. "Eo... *öldü*, değil mi?"

"Evet. Öldü. Onu kurtaramadık, Darrow."

"Neden?" diye sordum.

"Yapamadık."

"Neden?" diye tekrarladım. Ona, adamlarına öfkeyle baktım ve kelimeleri üstüne basa basa, tıslayarak söyledim. "Beni kurtardınız. Onu da kurtarabilirdiniz. Sizin isteyeceğiniz gibi biriydi. Lanet olasıca bir şehit. O bütün bunlara önem veriyordu. Yoksa Ares'in Kızları değil de, sadece Oğulları mı var?"

"Şehitler beş para etmez." Harmony esnedi.

Bir yılan gibi ileri atılarak onu gırtlağından yakaladım; içimdeki öfke dalga dalga yüzüme yayılırken bir an sonra uyuştum ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Yakıcılar etrafımda uğuldadı. Biri enseme değdi. Soğuk namlusunu hissettim.

"Bırak onu!" diye bağırdı biri. "Dediğimi yap, evlat!"

Onlara doğru tükürdüm, Harmony'yi bir kez sarstım ve bir kenara fırlattım. Harmony yerde yuvarlandı ama bir an sonra elinde parıldayan bir bıçakla doğruldu.

Dansçı aramıza girdi. "Kesin şunu! İkiniz de! Darrow, lütfen!"

"Sevgilin bir hayalperestti, ahbap," diye hırladı Harmony, Dansçı'nın diğer tarafından. "Suyun üzerindeki bir alev kadar değersizdi..."

"Harmony, lanet olasıca gaganı kapa," diye bağırdı Dansçı. "Siz de şu lanet olasıca aletleri yok edin." Yakıcılar sessizleşti. Ardından gergin bir sessizlik çöktü ve Dansçı konuşmak için bana doğru eğildi. Sesini kıstı. Soluklarım hızlanmıştı. "Darrow, biz dostuz. Biz dostuz. Şimdi, Ares'in adına sana hesap veremem; neden sevgilini kurtarmamıza yardım etmediğini ben de bilmiyorum. Ben sadece onun adamlarından biriyim. Acını gideremem. Karını sana geri getiremem. Ama, Darrow... Bana bak. Yüzüme bak, Cehennem-dalgıcı." Bunu yaptım. O kan kırmızısı gözlere baktım. "Birçok şeyi yapamam. Fakat adaleti sağlayabilirim."

Dansçı, Harmony'ye yaklaşarak bir şeyler fısıldadı; sanırım ona dost olmamız gerektiğini söylemişti. Olmayacaktık. Ancak ben onu boğmayacağıma söz verdim, o da beni bıçaklamayacağına.

Harmony, beni diğerlerinden uzaklaştırıp metal koridorlardan geçirirken ve yuvarlak bir tokmakla açılan küçük bir kapının önüne getirirken sessizdi. Ayak seslerimiz paslı koridorlarda yankılanıyordu. Küçük oda masalarla ve tıbbi malzemelerle doluydu. Yaralarımı temizleyebilmek için beni soydu ve soğuk masalardan birinin üzerine oturttu. Yaralarla dolu sırtımdaki toprak kalıntılarını temizlerken kesinlikle nazik davranmıyordu. Çığlık atmamaya çalıştım.

"Sen aptalın tekisin," dedi, derin bir yaranın içindeki minik taş parçalarını temizlerken. Acıyla hırladım ve bir şey söylemeye çalıştım fakat parmağını sırtıma bastırarak beni susturdu.

"Karın gibi hayalperestlerin algısı sınırlıdır, küçük Cehennem-dalgıcı." Konuşmamı kesinlikle engelliyordu. "Bunu anlamalısın. Sahip oldukları tek güç, ölümdedir. Ne kadar zor ölürlerse, sesleri o kadar yüksek çıkar ve yankıları o kadar derin olur. Ancak karın amacına ulaştı."

Amaç. Bu sözler çok soğuk, uzak ve üzücüydü; sanki benim gülümseyen ve kahkahalar atan biricik karımın tek varoluş amacı

ölümmüş gibi. Harmony'nin sözleri içime kazındı ve dönüp onun öfkeli gözlerine bakmadan önce bir süre önümdeki metal ızgaraya baktım.

"O halde senin amacın ne?" diye sordum.

Toprak ve kana bulanmış ellerini kaldırdı.

"Seninkiyle aynı, küçük Cehennemdalgıcı. Hayali gerçekleştirmek."

Harmony sırtımdaki toprağı temizleyip bana anti-bak verdikten sonra, beni uğuldayan jeneratörlerin yanındaki bir odaya götürdü. Dar odada yataklar ve sıvı bir duş vardı. Beni oraya bıraktı. Duş korkunç bir şeydi. Sifon'un basınçlı havasından daha nazik olmasına rağmen, orada geçirdiğim sürenin yarısında kendimi boğuluyor gibi hissederken, diğer yarısında coşku ile acı karışımı bir duyguyla boğuştum. Yoğun buhar yükselene ve sırtım acıyla kavrulana kadar sıcak su musluğunu çevirdim.

Temizlenince benim için hazırladıkları tuhaf giysileri giydim. Giymeye alıştığım gibi bir tulum veya el örgüsü değillerdi. Kumaşı, başka Renklerde görebileceğiniz kadar hoştu.

Yarı yarıya giyindiğimde Dansçı yanıma geldi. Sol kolu gibi işe yaramaz görünen sol bacağını arkasından sürüklüyordu. Yine de etkileyici bir adamdı; Barlow'dan daha iri yarı, yaşma ve boynundaki yara izlerine rağmen benden daha yakışıklıydı. Elinde tenekeden bir kâse vardı. Ağırlığı altında gıcırdayan bir yatağa oturdu.

"Hayatını kurtardık, Darrow. Dolayısıyla hayatını bize borçlusun, sen ne dersin?"

"Hayatımı amcam kurtardı," dedim.

"O ayyaş mı?" Dansçı güldü. "Yaptığı en iyi şey, bize senden söz etmekti. Bunu sen daha çocukken yapmalıydı ama seni sır olarak sakladı. Baban bir muhbir olarak ölmeden öncesinden beri bizim için çalışıyordu, biliyor musun?"

"O da asıldı mı?"

"Seni indirdiği için mi? Umarım asılmamıştır. Antika kameraları kapaması için ona bir sinyal bozucu verdik. Bir hayalet gibi çalıştı."

Narol amcam. BaşSözcü, ama ayyaş aptalın teki. Onu hep zayıf bulmuştum. Hâlâ öyleydi. Güçlü insanlar onun kadar içmez veya o kadar aksi davranmazdı. Ancak onu o kadar küçümsememi de asla hak etmemişti. Yine de, neden Eo'yu kurtarmamıştı?

"Amcam size borçluymuş gibi davranıyorsun," dedim.

"Halkına borçlu."

"*Halk.*" Bu kelimeye güldüm. "Aile vardır. Klan vardır. Kasaba ve maden bile olabilir. Ama halk? *Halk*. Beni temsil ediyormuş gibi davranıyor, *hayatım* üzerinde hak iddia ediyorsun. Ama sen de aptalın tekisin. Ares'in Oğulları'nın hepsi öyle." Küçümsememi olabildiğince belli etmeye çalışıyordum. "Bir şeyleri havaya uçurmaktan fazlasını yapamayan aptallar. Öfkeyle çıngıraklı-yılan yuvalarını tekmeleyen çocuklar gibi."

Ben de bunu yapmak istiyordum. Tekmelemek, öfkemi kusmak istiyordum. Onu bu yüzden aşağılıyordum. Oğullar'dan nefret etmek için hiçbir gerçek nedenim olmamasına rağmen onlara hakaretler yağdırıyordum.

Dansçı'nın yakışıklı yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi ve sakat kolunun aslında ne kadar çelimsiz olduğunu ancak o zaman fark ettim; kaslı sağ kolundan daha inceydi ve bir çiçek kökü gibi kıvrıktı. Ancak sakatlığına rağmen, tehlikeli havası vardı; Harmony'ninkinden daha gizli bir tehlike. Ona güldüğümde, onu ve hayallerini aşağıladığımda belirginleşmişti.

"Kızılların en iyilerini madenlerden çıkarabilmemiz için muhbirlerimiz bize aykırı tiplerle ilgili istihbarat sağlar."

"Bizi kullanabilesiniz diye mi?"

Dansçı gergin bir tavırla gülümsedi ve yatağın üzerindeki kâseyi aldı. "Senin de şu aykırılardan biri olup olmadığını anlamak için bir oyun oynayacağız, Darrow. Kazanırsan, seni çok az adiKızıl'ın gördüğü bir şeyi görmeye götüreceğim."

AdiKızıl. Bu terimi daha önce hiç duymamıştım.

"Ya kaybedersem?"

"O zaman aykırı değilsindir ve Altınlar bir kez daha kazanır."

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum.

Kâseyi uzatarak kuralları açıkladı. "Kâsede iki kâğıt var. Birinde ölüm meleğinin tırpanı, diğerinde bir kuzu var. Tırpanı seçersen kaybedersin. Kuzuyu seçersen kazanırsın."

Ancak bu son kısmı söylerken sesinin titrediğini fark etmiştim. Bu bir sınavdı. Yani şansla ilgisi yoktu. Zekâmı ölçüyor olmalıydı ki bu da bir püf noktası olduğu anlamına gelirdi. Oyunun zekâmı ölçebilmesinin tek yolu, kâğıtların ikisinde de tırpan resmi olmasıydı; tek değişken oydu. Basitti. Dansçı'nın etkileyici gözlerine baktım. Bu hileli bir oyundu; bunlara alışkındım ve genellikle kurallara uyardım. Ama bu kez uymayacaktım.

"Oynayacağım."

Kâseye uzandım ve bir kâğıdı aldım ama yüzünü kendime dönük tutmaya dikkat ettim. Bir tırpandı. Dansçı bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu.

"Kazandım," dedim.

Kâğıdı görmek için uzandı ama almasına izin vermeden kâğıdı ağzıma tıktım. Ne çektiğimi görmemişti. Kâğıdı çiğneyişimi izledi. Yutkundum ve kâsede kalan kâğıdı kapıp ona attım. Üzerinde bir tırpan resmi vardı.

"Kuzu kaçırılamayacak kadar lezzetli görünüyordu," dedim.

"Kesinlikle anlaşılabilir bir şey."

Gözlerinin kırmızısı parıldadı ve kâseyi bir kenara bıraktı. Samimi mizacı geri döndü; sanki hiç tehlike arz etmemiş gibi. "Kendimize neden Ares'in Oğulları dediğimizi biliyor musun, Darrow? Mars, Romalıların savaş tanrısıydı; bir askerî görkem tanrısı, ocağın ve evin savunucusu. Şan şeref falan filan. Ama Mars bir uydurmaydı. Yunan tanrısı Ares'in romantikleştirilmiş haliydi."

Dansçı bir yakmaç yaktı ve ikincisini bana uzattı. Jeneratörler uğuldarken ve duman ciğerlerimde dolaşırken yakmaç içimi benzer bir sisle doldurdu.

"Ares bir alçaktı; şeytani bir öfke, şiddet, kan ve katliam efendisiydi," dedi.

"Yani kendinize onun adını vererek, Toplum'la ilgili gerçekleri gösteriyorsunuz. Güzelmiş."

"Öyle sayılır. Altınlar tarihi unutmamızı istiyor. Çoğumuz da unuttuk veya hiç öğrenmedik bile. Ancak Altınların asırlar önce nasıl iktidara geldiğini ben biliyorum. Buna Fetih diyorlar. Kendilerine karşı çıkan herkesi öldürdüler. Şehirlerde, kıtalarda katliam yaptılar. Daha yıllar önce koca bir gezegeni, Rhea'yı küle çevirdiler. Küller Lordu nükleer silahlarla orayı yok etti. Ares'in gazabıyla hareket ediyorlardı. Ve şimdi biz de o gazabın oğullarıyız."

"Ares sen misin?" diye sordum kısık sesle. Gezegenler. Gezegenleri yok etmişlerdi. Ancak Rhea, Dünya'ya Mars'tan çok daha uzaktı. Sanırım Satürn'ün uydularından biriydi. Neden o kadar uzaktaki bir gezegeni yok etmişlerdi ki?

"Hayır. Ben Ares değilim," diye cevap verdi.

"Ama ona aitsin."

"Harmony ve halkım dışında kimseye ait değilim. Ben de senin gibiyim, Darrow; bir toprak kazıcı klanında doğdum; Tyros kolonisinde bir madenciydim. Sadece dünyayla ilgili senden daha fazlasını biliyorum." Sabırsız ifadem karşısında kaşlarını çattı. "Benim terörist olduğumu sanıyorsun ama değilim."

"Değil misin?" diye sordum.

Arkasına yaslandı ve yakmacından bir nefes çekti.

"Pirelerle dolu bir masa olduğunu hayal et," diye açıkladı. "Pireler bilinmeyen yüksekliklere sıçrayıp duruyorlar. Sonra bir adam geliyor ve pirelerin üzerine bir cam kavanoz kapatıyor. Pireler sıçrıyor ama kavanozun dibine çarpınca daha yukarı gidemiyorlar. Bir süre sonra adam kavanozu kaldırıyor ama pireler alıştıklarından daha yükseğe sıçramıyor çünkü tepelerinde hâlâ bir cam tavan olduğunu sanıyorlar." Dumanını üfledi. Gözlerinin de yakmacın kor ucu gibi parladığını görebiliyordum. "Biz yükseğe sıçrayan o pireleriz. Şimdi sana ne kadar yükseğe sıçrayabildiğimizi göstereyim."

Dansçı beni köhne bir koridordan geçirerek silindir biçimli bir metal asansöre götürdü. Paslı, ağır bir asansördü ve yükselirken gıcırdıyordu.

"Karının boşuna ölmediğini bilmelisin, Darrow. Bize yardım eden Yeşiller yayına müdahale etti. Böylece gerçekleri gezegenimizdeki bütün holoKutularda gösterebildik. Bütün gezegen; yüz bin maden kolonisindeki klanlar ve şehirlerdekiler karının şarkısını duydu."

"Yüksekten atıyorsun," diye homurdandım. "Onun yarısı kadar bile koloni yok ki."

Bana aldırmadı. "Şarkısını duydular ve ona daha şimdiden Persephone demeye başladılar."

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Hayır. Karımın adı bu değildi. Onların sembolü değildi. O, uyduruk isimler taşıyan bu haydutlara ait değildi.

"Onun adı Eo'ydu," diye hırladım. "Ve o, Lykos'a ait."

"Artık halkına ait, Darrow. Ve bu insanlar, ölüm tanrısı tarafından ailesinden çalınan bir tanrıçanın eski hikâyelerini hatırlıyorlar. Ancak onu kaçıran ölüm bile onu sonsuza dek elinde tutamamış. O Bakire'ydi; her kıştan sonra geri dönen bahar tanrıçasıydı. Güzelliğin vücut bulmuş hali, hayata mezardan bile dokunabilir; karını da böyle görüyorlar."

Sohbeti bitirmek için, "O bir daha geri dönmeyecek," dedim. Bu adamla tartışmak anlamsızdı. Sadece atıp tutuyordu.

Asansörümüz durdu ve küçük bir tünele çıktık. Koridordan geçerek daha bakımlı, daha yeni bir metalden yapılmış başka bir asansöre vardık. Önünde, ellerinde yakıcılarla iki Oğul bekliyordu. Tekrar yukarı çıkmaya başladık.

"Geri dönmeyecek fakat onun güzelliği, sesi, sonsuza dek yankılanacak. O kendisinin ötesinde bir şeye inanıyordu ve ölümü, ona hayatta sahip olmadığı bir güç verdi. Tıpkı baban gibi saftı. Biz, sen ve ben," işaret parmağının tersiyle göğsüme dokundu, "kirliyiz. Biz kan için yaratılmışız. Kaba ellerimiz var. Kirli kalplerimiz var. Düzenin genelinden bakıldığında biz aşağı varlıklarız ancak bizim

gibi savaşçılar olmadan, Eo'nun şarkısını Lykos'takiler dışında kimse duyamazdı. Bizim kaba ellerimiz olmadan, saf kalplerin hayalleri asla gerçekleşemez."

"Sadede gel," diyerek sözlerini böldüm. "Benden bir şey istiyorsunuz."

"Daha önce ölmeyi denedin," dedi Dansçı. "Bunu tekrar yapmak ister misin?"

"Ben..." Ben ne istiyordum ki? "Augustus'u öldürmek istiyorum," dedim, karımın ölümünü emreden o soğuk Altın'ın nasıl baktığını hatırlayarak. Çok mesafeli ve umursamazdı. "Eo ölmüşken o yaşayamaz." Yargıç Podginus'u ve Gudubet Dan'i düşündüm. Onları da öldürecektim.

"Yani intikam..." dedi iç çekerek.

"Bana bunu verebileceğini söylemiştin."

"Ben sana *adaleti* sağlayabileceğimi söylemiştim. İntikam boş bir şeydir, Darrow."

"Bana yeter. BaşVali'yi öldürmeme yardım edin."

"Darrow, hedeflerini çok düşük tutuyorsun." Asansör hızlandı. Kulaklarımdaki basınç açıldı. Yükseldikçe yükseliyordum. Bu asansör daha ne kadar yukarı çıkabilirdi ki? "BaşVali, sadece Mars'taki en önemli Altınlardan biri." Dansçı bana camları renkli bir gözlük verdi. Kalbim göğsümü delecek gibi atarken tereddütle gözlüğü taktım. Yüzeye çıkıyorduk. "Bakış açını genişletmelisin."

Asansör durdu. Kapılar açıldı. Ve kör oldum.

Gözlüğün ardında gözbebeklerim ışığa alışmak için küçüldü. Sonunda gözlerimi açabildiğimde, ışığın kaynağı olarak devasa bir ampul veya işaret fişeği görmeyi bekliyordum fakat hiçbir şey göremedim. Ortamın ışığı uzaktan, imkânsız bir kaynaktan geliyor ve her yere yayılıyordu. İnsani güdülerim bu gücü, yaşamın ana kaynağını biliyordu. Güneş. Gün ışığı. Ellerim titrerken Dansçı'yla birlikte asansörden çıktım. Konuşmuyordu. Konuşsa bile onu duyabileceğimden şüpheliydim.

Asla hayal edemeyeceğim tuhaf işaretlerle dolu bir odada duruyorduk. Ayaklarımızın altındaki zemin sertti ama taş veya metal değildi. Ahşaptı. Bunu HK'daki Dünya'yla ilgili videolarda görmüştüm. Üzerine binlerce renkte bir halı serilmişti ve ayaklarımın altında yumuşacıktı. Odayı saran kırmızı ahşap duvarlarda ağaç ve geyik oymaları vardı. Uzaktan yumuşak bir müzik duyuluyordu. Melodiyi takip ederek ışığa doğru yürüdüm.

Üç duvarı ve uzun, cam bir penceresi olan yüksek bir odada güneş ışığı camdan süzülerek kendi kendine çalan, tuşları beyaz, kendisi siyah, alçak bir müzik aletini aydınlatıyordu. Her şey pürüzsüzdü. Aletin ve camın diğer tarafında anlamlandıramadığım bir şey vardı. Pencereye, ışığa doğru sendeledim ve dizlerimin üzerine çökerek ellerimi çite dayadım. Boğazımdan uzun bir inilti çıktı.

"Şimdi anladın," dedi Dansçı. "Kandırıldık."

Pencerenin diğer tarafında muazzam bir şehir uzanıyordu.

mobildepo.com

9

YALAN

Şehir kulelerle, parklarla, nehirlerle, bahçelerle ve havuzlarla doluydu. En zalim çöl kadar kurak ve ıssız olması gereken kırmızı bir gezegende, mavi sular ve yemyeşil yaşamdan oluşan hayal gibi bir şehirdi. HK'da bize gösterdikleri Mars bu değildi. İnsan yaşamına uygun olmayan gezegen burası değildi. Burası yalanlarla, zenginlikle ve bollukla doluydu.

Bu çarpıklık karşısında nefesim kesildi.

Erkekler ve kadınlar uçuyordu. Hepsi Altın ve Gümüş renklerinde parıldıyordu. Gökyüzünde sadece bu Renkleri görebiliyordum. ÇekimBotları onları tanrılar gibi havada taşıyordu ve teknolojileri, muhafızlarımızın madenlerde giydiği hantal çekimBotlarından çok daha zarifti. Teni parıldayan, saçları hafifçe arkasında uçuşan genç bir adam, kucağında taşıdığı iki şarap şişesiyle pencerenin önünden uçarak geçti ve yakındaki bir bahçe kulesine doğru hızla uzaklaştı; sarhoştu ve havada sallanışı bana kızartma-tulumunun içindeki hava sistemi bozulan bir matkapElemanını hatırlatmıştı. Çocuk havasızlıktan boğulurken dans eder gibi çırpınıp seğirmiş ve sonunda ölmüştü. Bu Altın bir aptal gibi gülüyor ve neşeyle olduğu yerde dönüyordu. Hiçbiri benden daha büyük olmayan dört kız,

mutlu ve neşeli bir şekilde kıkırdayarak onun peşinden gidiyorlardı. Dar giysileri akışkan bir maddeden yapılmış gibi görünüyor, genç kıvrımlarını sıkıca sarıyordu. Benim yaşımda olabilirlerdi ama son derece aptal görünüyorlardı.

Anlamıyordum.

Arkalarındaki fişeklerle aydınlatılmış caddelerde gemiler havada süzülüyordu. Küçük gemiler, Dansçı'nın deyişiyle yırtıkKanatlar inanılmayacak kadar gösterişli hava yatlarına eşlik ediyordu. Aşağıda, zeminde erkek ve kadınların geniş caddelerde dolaştığını görüyordum. Alt seviyelerde otomobiller ve Renk kodlu lambalar vardı; Sarı, Mavi, Turuncu, Yeşil, Pembe... Bir düzine Rengin yüz farklı tonuyla öyle karmaşık bir hiyerarşi kurulmuştu ki bunun insan yapımı olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Yolların aralarından geçtiği binalar devasa boyutlardaydı ve bazıları taştan, bazıları camdandı. Ancak birçoğu bana HK'da gördüğüm Roma yapılarını anımsatıyordu; bu kez insanlar yerine tanrılar için yapılmış binalar.

Devasa şehrin diğer tarafında, Mars'ın kırmızı ve kurak yüzeyi orada burada yetişmiş çimenler ve yeni büyümeye başlamış ormanlarla göz alabildiğine uzanıyordu. Gökyüzü maviydi ve yıldızlar görünüyordu. Dünyalaştırma tamamlanmıştı.

Bu, gelecekti. Bu durum kuşaklardır böyle olmamalıydı.

Hayatım bir yalandı.

Octavia au Lune, biz Lykos'takilere Mars'ın öncüleri, ırkımız için fedakârlık yapan cesur insanlar olduğumuzu, yakında insanlık için girdiğimiz bu zahmetin sona ereceğini defalarca söylemişti. Yakında, Mars yaşanabilir hale geldiğinde, diğer Renkler de bize katılacaktı. Oysa bize çoktan katılmışlardı. Dünya, Mars'a gelmişti ve biz öncüler aşağıda köle olarak çalışmaya, acı çekmeye mahkûm edilmiştik... bu... imparatorluğun temelini kurmak ve sürdürmek için. Eo'nun bana anlatmaya çalıştığı gibi... Toplum'un köleleriydik.

Dansçı arkamda bir koltuğa oturmuş, konuşabilecek hale gelmemi bekliyordu. Bir kelime söyledi ve pencereler kararda. Şehri hâlâ görebiliyordum ama güneş artık gözlerimi kamaştırmıyordu.

Yanımızda duran müzik aleti –adı piyanoydu– hüzünlü bir melodi çalmaya başladı.

"Bize insanlığın son umudu olduğumuzu söylediler," dedim kısık sesle. "Dünya'nın aşırı kalabalıklaştığını ve katlandığımız bunca acının, bunca fedakârlığın insanlık için olduğunu. Fedakârlık iyidir. İtaat en yüce erdemdir..."

Kahkahalarla gülen Altın yakındaki kuleye ulaşmıştı; kendini kızlara ve öpücüklerine teslim etti. Çok geçmeden şaraplarını içecek ve zevke dalacaklardı.

Dansçı bana gerçekleri anlattı.

"Dünya aşırı kalabalık filan değil, Darrow. Yedi yüzyıl önce kendi uyduları olan Luna'ya yayıldılar. Dünya'nın atmosferi ve yerçekiminde uzay gemilerini fırlatmak çok zor olduğundan, Luna, Dünya'nın Güneş Sistemi'ndeki gezegenleri ve uyduları kolonileştirirken kullandığı bir liman haline geldi."

"Yedi yüzyıl mı?" diye sordum, kendimi aniden gerçek bir aptal gibi hissederek.

"Luna'da verimlilik ve düzen en önemli öncelikti. Uzayda oksijen tüketen her bedenin bir amacı olmalıdır. Dolayısıyla ilk Renkler yavaş yavaş oluşurken, Kızıllar insanoğluna yakıt toplamak üzere Mars'a gönderildi. Diğer gezegen ve uyduları dünyalaştırmada kullanılan helyum-3 açısından en zengin gezegen olan Mars'ta madencilik kolonileri kuruldu."

En azından bu bir yalan değildi.

"O diğer gezegenler ve uydular dünyalaştırıldı mı?"

"Küçük uydular dünyalaştırıldı. Gezegenlerin çoğu da. Gaz devleri değil, elbette. Kolonileştirme sürecinin başlarında, Luna'daki zenginler Dünya'nın, kazançlarını kurutmaktan başka bir işe yaramadığını anlamaya başladılar. Luna, Güneş Sistemi'ni kolonileştirirken bile, Dünya'daki ülke ve şirketler onlardan vergi alıyordu ve Luna zenginleri kendi mülkiyetlerini ilan edemiyorlardı. Böylece Luna ayaklandı; Altınlar ve Toplum, Dünya'daki ülkelere karşı geldi. Dünya savaştı. Ve yenildi. Fetih buydu. Ekonomi, Luna'yı Güneş

Sistemi'nin güç kaynağı ve limanı haline getirdi. Böylece Toplum değişerek bugünkü halini aldı; Kızılların omuzları üzerine inşa edilmiş bir imparatorluk."

Aşağıda dolaşan Renkleri izledim. Küçüklerdi ve bu yükseklikten açıkça seçilemiyorlardı; gözlerim de o kadar uzağı görmeye ve bu kadar çok ışığa alışkın değildi.

"Kızıllar, Mars'a beş yüzyıl önce gönderildiler. Diğer Renkler de üç yüzyıl kadar önce geldiler; o zamanlar atalarımız hâlâ yerin altında ter döküyordu. Suni-dünyalaştırılmış, yani üzerlerinde atmosfer balonu olan şehirlerde yaşarken, gezegenin geri kalanı yavaş yavaş dünyalaşıyordu. Artık balonlar yıkılıyor ve gezegen herkes için uygun hale geldi.

"ÜstünKızıllar bakım işçileri, temizlikçiler, ürün hasatçıları, montaj işçileri olarak çalışıyor. AdiKızıllar ise yerin altında doğan bizleriz; gerçek köleler. Şehirlerde dans eden Kızıllar ortadan kaybolur. Düşüncelerini dile getirenler yok olur. Başını eğip Toplum'un hâkimiyetini ve Toplum'daki yerlerini kabul edenler, diğer tüm Renkler gibi, göreceli bir özgürlükle yaşar."

Dumanını üfledi.

Kendimi bedenimin dışına çıkmış gibi hissediyordum; sanki gezegenlerin kolonileştirilmesini, insanlığın değişimini başka gözlerden izliyordum. Tarihin ağırlığı halkımı köleliğe çekmişti. Biz Toplum'un dibindeydik; pisliktik. Eo gerçeği asla öğrenememiş olmasına rağmen hep buna benzer şeyler söylerdi. Bunları bilseydi, sözleri daha ne kadar tutkulu olurdu? Bu varoluş, onun hayal edebileceğinden bile kötüydü. Ares'in Oğulları'nın neden böylesine bir inançla savaştığını anlamak zor değildi.

"Beş yüzyıl." Başımı iki yana salladım. "Burası... lanet olsun... burası bizim gezegenimiz."

"Ter ve çilemizle," dedi başıyla onaylayarak.

"O halde geri almamız için ne gerekiyor?"

"Kan." Dansçı, bir sokak kedisi gibi sırıttı. Bu adamın babacan gülümsemesinin ardında bir canavar gizleniyordu.

Eo haklıydı. İş şiddete gelmişti.

O da, babam gibi, bir sesti. Ben ne olacaktım? İntikam maşası mı? Böylesine saf, böylesine sevgi dolu birinin bu rolü oynamamı istemiş olabileceğine inanamıyordum. Ama istemişti. Babamın son dansını düşündüm. Annemi, Leanna'yı, Kieran'ı, Loran'ı, Eo'nun ailesini, Narol amcamı, Barlow'u ve sevdiğim diğer herkesi düşündüm. Ne kadar zor şartlarda yaşadıklarını ve ne kadar genç öldüklerini biliyordum. Artık nedenini de öğrenmiştim.

Ellerime baktım; tıpkı Dansçı'nın söylediği gibi, kesiklerle, yara izleriyle, yanıklarla doluydu. Eo onları öptüğünde sevgiyle yumuşuyorlardı. Şimdi onun gidişiyle, nefretle sertleşmişlerdi. Eklemlerim bembeyaz kesilene kadar yumruklarımı sıktım.

"Görevim nedir?"

10

OYMACI

On beş yaşında, kocası madenlerde yandığında ve yarası iltihaplandığında antibiyotik karşılığında kendini bir Gama'ya satabilecek kadar âşık, güleryüzlü bir kızla birlikte büyümüştüm. Kocasından daha güçlüydü. Kocası iyileştiğinde ve karısının onun için yaptıklarını öğrendiğinde, madenlerden aşırdığı bir sapanOrakla Gama'yı öldürmüştü. Sonrasında olanları tahmin etmek zor değildi. Kızın adı Lana'ydı ve Narol amcamın kızıydı. Artık yaşamıyordu.

Dansçı hazırlıklarını yaparken, Harmony'nin çatı katı dediği yerde HK'yı izleyip onu düşünüyordum. Parmağımı oynatarak kanalları dolaşıyordum. O Gama'nın bile bir ailesi vardı. Benim gibi madende kazı yapıyordu. Benim gibi doğmuş, benim gibi Sifon'a girmişti ve o da güneşi hiç görmemişti. Toplum tarafından kendisine küçük bir paket ilaç verilmişti ve olanlar olmuştu. Ne kadar da akıllıydılar. Arkadaş olmaları gereken insanlar arasında nasıl da nefret yaratıyorlardı. Ancak klanlar yüzeyde var olan lüksü, kendilerinden ne kadar çok şey çalındığını bilselerdi, hissettiğim nefreti paylaşır ve birleşirlerdi. Benim klanımın insanları fevriydi. Onların isyanı nasıl olurdu? Muhtemelen Dago'nun yakmacı gibi; her şeyi küle dönüştürene kadar hızla, alev alev yanardı.

Dansçı'ya Oğullar'ın madenlerde neden karımın ölümünü gösterip durduklarını sordum. Neden adiKızıllara yüzeydeki zenginliği göstermiyorlardı? Bu öfke doğururdu.

"Çünkü şimdi başlayacak bir isyan birkaç günde bastırılır," diye açıkladı Dansçı. "Farklı bir yol izlemeliyiz. Bir imparatorluğu içeriden çökertmeden dışarıdan çökertemezsin. Bunu unutma. Biz terörist değiliz, sadece imparatorluğu yıkacağız."

Dansçı bana ne yapmam gerektiğini söylediğinde güldüm. Yapabileceğimden emin değildim. Ben bir zerreciktim. Mars'ın yüzeyinde bin tane şehir vardı. Filolar halindeki devasa metal gemiler, gezegenlerin arasında bir uydunun kabuğunu çatlatabilecek silahlar taşıyordu. Uzaktaki Luna'da, on bir kilometre yüksekliğinde binalar vardı; Hükümdar Konsül Octavia au Lune, orada İmperatorlar ve Pretorlarla birlikte Sistem'i yönetiyordu. Rhea'yı küle dönüştüren Küllerin Lordu, onun emrindeydi. Eşsiz Yaralılar lejyonlarını, on iki Olimpik Şövalye'yi ve yıldızlar kadar sayısız olan Obsidiyenleri o kontrol ediyordu. Üstelik o Obsidiyenler sadece elitlerdi. Şehirlerde dolaşan Gri askerler düzeni ve hiyerarşiye itaati sağlıyordu. Beyazlar onların adaletini yerine getiriyor ve onların felsefesini vaaz ediyorlardı. Pembeler zevk köleleriydi ve üstünRenklerin evlerinde hizmet veriyorlardı. Gümüşler lojistik ve ekonomiden sorumluydu. Sarılar tıp ve bilim alanında çalışıyordu. Yeşiller teknolojiyi geliştiriyordu. Maviler yıldızlarda dolaşıyordu. Bakırlar bürokrasiyi yönetiyordu... Her Renk bir amaca hizmet ediyordu. Her Renk, Altınları destekliyordu.

HK bana varlığını bile bilmediğim Renkleri gösteriyordu. Modayı gösteriyordu. Gülünç ve baştan çıkarıcıydı. Biyo-değişiklikler ve deri nakilleri vardı; kadınlar pürüzsüz ve parlak tenleri, yusyuvarlak göğüsleri, inanılmaz parıltılı saçlarıyla Eo ve tanıdığım bütün kadınlardan farklı bir türmüş gibi görünüyordu. Erkekler inanılmaz ölçüde kaslı ve uzun boyluydular. Kolları ve göğüsleri yapay güçle şişmişti ve kaslarını yeni oyuncaklarını gösteren çocuklar gibi sergiliyorlardı.

Ben Lykos'tan bir Lambda Cehennemdalgıcı'ydım ama bütün bunlarla kıyaslandığımda bir hiçtim.

"Harmony geldi. Gitme zamanı," dedi Dansçı kapıdan.

"Savaşmak istiyorum," dedim ona, çekimKaldıracında Harmony'yle birlikte aşağı inerken. Armalarımın üzerinde oynadıklarından, şimdi üstünKızıllarınki gibi parıldıyorlardı. Bir üstünKızıl gibi bol giysiler giymiştim ve sokak temizliği malzemeleri taşıyordum. Saçlarımda boya, gözlerimde kontak lensler vardı; böylece daha parlak bir kırmızı tonunda, daha az kirli görünüyordum. "*Bu* görevi istemiyorum. Daha da kötüsü, bunu *yapamam*. Kim yapabilir ki?"

"Yapılması gereken her şeyi yapacağını söylemiştin," dedi Dansçı.

"Ama bu..." Bana verdikleri görev tam anlamıyla delilikti ama korkmamın nedeni bu değildi. Eo'nun tanımayacağı bir şeye dönüşmekten korkuyordum. Ekim-gecesi hikâyelerimizden fırlamış bir iblise dönüşecektim.

"Bana bir yakıcı veya bomba verebilirsiniz. Bunu başka biri yapsın."

"Seni bunun için getirdik," dedi Harmony iç geçirerek. "Sadece bunun için. Bu, Oğullar doğduğundan beri Ares'in en büyük hedefiydi."

"Başka kaç kişiyi getirdiniz? Benden yapmamı istediğiniz şeyi kaç kişi denedi?"

Harmony, Dansçı'ya baktı. Dansçı bir şey söylemeyince, Harmony onun adına sabırsızca cevap verdi: "Oyma'da doksan yedi kişi başarısız oldu... bildiğimiz kadarıyla."

"*Lanet olsun,*" diye homurdandım. "Onlara ne oldu?"

"Öldüler," dedi açıkça. "Ya da ölmek istediler."

"Belki de Narol asılmama izin vermeliydi." Gülmeye çalıştım.

"Darrow. Buraya gel. Gel." Dansçı omuzlarımı yakalayarak beni kendine çekti. "Diğerleri başarısız olmuş olabilir. Ama sen fark yaratacaksın, Darrow. Bunu iliklerimde hissediyorum."

Geceye ve etrafımda yükselen binalara baktığımda bacaklarım titredi. Bir yükseklik korkusuna kapıldım. Gezegenin ekseni sapmış da düşüyormuşum gibi hissettim. Her şey çok açıktı, o kadar ki şehir gökyüzüne yuvarlanacakmış gibi görünüyordu. Ayaklarıma, sokağa baktım ve kasabadan Meydan'a uzanan tünel-yollarda olduğumu hayal etmeye çalıştım.

Yorkton dedikleri şehrin sokakları gece tuhaf görünüyordu. Kaldırımlarda ve sokaklarda parlak ışık topları sıralanmıştı. Şehrin bu ileri teknolojili bölümündeki caddelerin zeminlerinde HK görüntüleri sürekli akıyordu. Bu nedenle çoğu insan hareketli yollarda yürürken veya toplu taşıma araçlarına binerken başlarını baston sapı gibi yola eğmişti. Parlak ışıklar geceyi neredeyse gündüz kadar aydınlatıyordu ve yeni Renklerle karşılaşıyordum. Şehrin bu bölümü tertemizdi. Sokaklarda Kızıl temizlik ekipleri dolaşıyordu. Yollar ve yürüyüş patikaları mükemmel bir düzende görünüyordu.

Yürüyeceğimiz yeri, soluk kırmızı bir şerit belirliyordu; geniş caddede daracık bir şerit. Bizim yürüdüğümüz yol diğerleri gibi hareketli değildi. Bir Bakır kadın kendilerine ayrılmış daha geniş yolda yürüyor, nereye giderse HK'da sevdiği programlar da beraberinde akıyordu; ancak bir Altın'ın yanından geçerken bütün HK'lar sessizleşiyordu. Ancak çoğu Altın yürümüyordu; onlar çekimBotları ya da araba kullanıyorlardı. Gerekli izne sahip Bakırlar, Obsidiyenler, Griler ve Gümüşler de çekimBotları kullanabiliyordu ama onlarınkiler çok daha eski ve dökünti şeylerdi.

Önümdeki zeminde kabarıklıklara iyi gelen bir krem reklamı belirdi. Tuhaf şekilde ince bir vücudu olan bir kadın, üzerindeki kırmızı dantelli sabahlığı çıkardı. Çırılçıplak kaldı ve bir kadının daha önce asla kabarmamış bir yerine kremi sürdü. Yüzüm kızararak başımı çevirdim çünkü daha önce sadece tek bir kadını çıplak görmüştüm.

"Mahcubiyeti unutsan iyi olur," diye önerdi Harmony. "Seni Renginden daha fena ele verir."

"Bu iğrenç," dedim.

"Buna reklam deniyor, tatlım," diye mırladı Harmony. Dansçı'yla birlikte gülüştüler.

Yaşlı bir Altın tepemizden geçti; o kadar yaşlı birini daha önce hiç görmemiştim. O geçerken başlarımızı eğdik.

"Buradaki Kızıllara para verilir," diye açıkladı Dansçı yalnız kaldığımızda. "Fazla değil, onları bağımlı kılacak kadar para ve ikramlar verilir. Onlar da paralarını ihtiyaçları olduğuna inandırıldıkları ürünlere harcarlar."

"Bütün parazitler gibi," diye tısladı Harmony öfkeyle.

"Yani köle değiller," dedim.

"Ah, köleler," dedi Harmony. "O alçakların memelerine yapışmış köleler."

Dansçı bize yetişmekte zorlanınca o konuşurken yavaşladım. Harmony sinirli bir ses çıkardı.

"Altınlar her şeyi hayatlarını kolaylaştıracak şekilde yapılandırıyor. Kitleleri eğlendirip uyuşturacak programlar hazırlarlar. Her Dünya ayının yedinci günü, kuşakları bağımlı kılmak için para ve bağışlar dağıtırlar. Bizde özgürlük yanılsaması yaratacak ürünler üretirler. Altınların sporu şiddetse, sanatlarının da manipülasyon olduğu söylenebilir."

Ayrılmış yürüyüş yollarının olmadığı bir adiRenk bölgesinden geçiyorduk. Dükkân vitrinleri elektronik Yeşil kurdeleleriyle örülmüştü. Bazılarında bir haftalık ücret karşılığında, bir aylık sanal gerçekliğin bir saate sıkıştırıldığı programlar satılıyordu. Kurnaz yeşil gözleri, metal çivilerle donatılmış kel kafaları ve değişen dijital sayıların bulunduğu dövmeleri olan iki ufak tefek adam, bana Osgiliath adında bir yere yolculuk önerdiler. Diğer dükkânlarda bankacılık hizmetleri veya biyo-değişiklikler sunuluyor ya da basit kişisel hijyen ürünleri satılıyordu. Anlamadığım bir şeyler bağırıyor, sayılar ve kısaltmalarla konuşuyorlardı. Hiç böylesine karmaşık bir ortam görmemiştim.

Pembe kurdeleli genelevlerin, vitrinlerdeki kadın ve erkeklerin önünden geçerken utançtan kızardım. Her birinin bir tarafından

parlak fiyat etiketleri sarkıyordu; etiketlerin üzerindeki rakamlar talebe göre değişiyordu. Dansçı para kavramını açıklarken şehvetli bir kız bana seslendi. Biz Lykos'ta sadece mal, içki, yakmaç ve hizmet takası yapardık.

Şehrin bazı blokları sadece üstünRenklerin kullanımına ayrılmıştı. Bu bölgelere giriş ancak belli kimlik kartlarıyla sağlanıyordu. Ben bir Altın veya Bakır bölgesine elimi kolumu sallayarak giremezdim. Ancak bir Bakır her zaman bir Kızıl'ın bölgesine girebilir, bir barın veya genelevin müdavimi olabilirdi. Bunun tersi asla olmuyordu hatta Pazar denen, her şeyin serbest olduğu, ter ve yiyecek kokularının, otomobil egzozlarının, bağırış çağırışların havayı doldurduğu çılgın ticaret merkezinde bile.

Pazar'ın içlerine doğru ilerliyorduk. İleri teknolojili bölgelerin açık caddelerine kıyasla buranın arka sokaklarında kendimi daha güvende hissetmiştim. Henüz geniş alanlara alışamamıştım ve tepemde yıldızları görmek beni korkutuyordu. Işıkların hâlâ parlak olmasına ve insanların oradan oraya koşturmasına rağmen Pazar daha karanlıktı. Binalar birbirine girmişti. Ara sokakların üzerinde yüzlerce balkon kaburga gibi kafesler oluşturuyordu. Başımızın üzerinde yürüyüş yolları zikzaklar çiziyor, cihazların ışıkları yanıp sönüyordu. Burası daha nemli ve kirliydi. Üstelik ortalıkta daha az Teneke dolaşıyordu. Dansçı, Pazar'da bir Obsidiyen'in bile gitmemesi gereken yerler olduğunu söyledi. "Kalabalığın en yoğun olduğu yerlerde, insanlık kolayca kaybedilebilir," diye açıkladı.

Kimsenin yüzünü bilmediği veya amacını umursamadığı bir kalabalığın arasında olmak tuhaftı. Lykos'ta yolda yürürken birlikte büyüdüğüm erkeklerle itişip şakalaşır, küçükken peşinde koştuğum ve birlikte oynadığım kızlarla karşılaşırdım. Burada, diğer Renkler bana çarpıyor ve özür bile dilemiyordu. Burası bir şehirdi ve hiç hoşuma gitmemişti. Kendimi yalnız hissediyordum.

"Geldik," dedi Dansçı, taşın yüzeyinde elektronik bir uçan ejderhanın parıldadığı karanlık bir kapı aralığını işaret ederek. Biyo-değişik

burnu olan dev gibi bir Kahverengi beni durdurdu. Metal burnun bizi koklamasını bekledik. Adam Dansçı'dan daha iriydi.

"Saçları boya," diye hırladı adam, saçlarımı kokladıktan sonra. "Bu bir Pasçı."

Kemerinden bir yakıcı sarkıyordu. Bileğinin arkasında da gizli bir bıçağı vardı; ellerinin hareket biçiminden bunu anlayabiliyordum. Yanına bir serseri daha geldi. Gözlerinde mücevher işlemciler vardı ve ışığı doğru açıyla yakaladığında küçük birer yakut gibi parıldıyorlardı. Mücevherlere ve kahverengi gözlerine baktım.

"Nesi var bunun? Dayak mı istiyor?" diye hırladı serseri. "Bana öyle bakmaya devam edersen ciğerini söküp Pazar'da satarım."

Ona meydan okuduğumu sanıyordu. Aslında sadece yakutlar ilgimi çekmişti ama beni tehdit edince sadece gülümsedim ve madenlerde yaptığım gibi göz kırptım. Hızla elinde bir bıçak belirdi. Burada kurallar farklıydı.

"Evlat, benimle oyun mu oynuyorsun? Haydi! Devam et!"

"Mickey bizi bekliyor," dedi Dansçı adama.

Takma-burun, beni bir çocukmuşum gibi süzerken, ben de arkadaşını izliyordum. Adam sırıttı ve Dansçı'nın kolu ile bacağına baktı. "Ben Mickey diye birini tanımıyorum, sakat." Arkadaşına döndü. "Sen tanıyor musun?"

"Hayır. Burada Mickey diye biri yok."

"Ne güzel." Dansçı'nın eli ceketinin altındaki yakıcısına gitti. "Mickey'yi tanımadığınıza göre, ona neden cömert dostumun... kendisine ulaşamadığını açıklamanız gerekmeyecek." Ceketini hafifçe açarak silahının kabzasına kazınmış oymayı gösterdi: Ares'in miğferi.

Takma-burun oymayı görünce korkuyla yutkundu. "Lanet olsun," dedi ve kapıyı açmak için arkadaşıyla neredeyse birbirlerini ezdiler. "S-si-silahlarınızı almak zorundayız." Üç serseri daha yakıcıları hazır halde yanımıza yaklaştılar. Harmony yeleğini açarak karnına bağlanmış olan bir bombayı gösterdi ve yanıp sönen fünyesini zarif Kızıl parmaklarının arasında döndürdü.

"Hayır. Biz böyle iyiyiz."

Takma-burun yine zorlukla yutkunarak başıyla onayladı. "Sorun yok."

Binanın içi karanlıktı. Duman ve zayıf ışıklarla dolu bir karanlık; tıpkı madenim gibi. Güçlü bir müzik vardı. Erkeklerin içip yakmaç tüttürdükleri sandalye ve masaların aralarında sütun olarak cam silindirler yükseliyordu. Silindirlerin içinde kadınlar dans ediyordu. Kimisi suyun içinde kıvranıyor, perdeli ayaklarını ve ince bacaklarını müzikle hareket ettiriyorlardı. Kimisi de altın sarısı duman veya gümüş boya içinde melodiyle dönüyorlardı.

Başka serseriler bizi arka tarafta, ışıltılı sudan yapılmış gibi görünen bir masaya götürdüler. İnce yapılı bir adam, tuhaf görünüşlü birkaç yaratıkla orada yayılmış halde oturuyordu. Onları önce canavar sandım ama dikkatle baktıkça daha da şaşırdım. İnsandılar. Ancak farklıydılar. Farklı oyulmuşlardı. Eo'dan daha büyük olmayan, güzel bir genç kız, oturduğu yerden zümrüt gözleriyle bana bakıyordu. Sırtından beyaz kartal kanatları çıkmıştı. Ateşliyken görülen bir rüyadan fırlamış ama aslında orada bırakılmalıymış gibi görünüyordu. Dumanın ve tuhaf ışıkların içinde uzanan onun gibi başkaları da vardı.

Oymacı Mickey, çarpık gülümsemeli ve başının bir yanından ham petrol birikintisi gibi sarkan siyah saçları olan, incecik bir adamdı. Sol elinin etrafında, dumanlarla sarılı, ametist rengi bir maske dövmesi dolaşıyordu. Bu yaratıcı Morların Armasıydı, dolayısıyla sürekli değişiyordu. Bilekleri başka mor sembollerle bezeliydi. Yüzleri değişen küçük bir elektronik bulmaca küple oynuyordu. Parmakları olması gerekenden daha hızlı, daha ince ve daha uzundu. Üstelik on iki taneydiler. Nefes kesiciydi. Daha önce hiç sanatçı görmemiştim, HK'da bile. Beyazlar kadar nadir bulunurlardı.

"Ah, Dansçı," dedi başını küpünden kaldırmadan. "Seni ayak sürüme sesinden tanıyabiliyorum." Ellerinin arasındaki küpe kısık gözlerle baktı. "Ve Harmony... Senin de kokunu ta kapıdan alabiliyorum, tatlım. Bu arada bomban berbat. Bir dahaki sefere ustalık gerektiren işlerde Mickey'ye gel, tamam mı?"

"Mick," dedi Dansçı ve rüya yaratıklarıyla dolu masaya oturdu. Harmony'nin başının dumandan dönmeye başladığının farkındaydım. Ben daha kötü şartlarda nefes almaya alışkındım.

"Şimdi, Harmony, aşkım," dedi Mickey keyifle. "Şu sakattan hâlâ vazgeçmedin mi? Gel de benim aileme katıl artık. Ne dersin? Bir çift kanat ister misin? Ellerine pençeler? Bir kuyruk? Boynuzlar? Boynuzlarla çok vahşi görünebilirsin. Özellikle de ipek yatak örtülerime sarınmışken."

"Kendine bir ruh oyarsan belki bir şansın olur," dedi Harmony.

"Ah, ruh için bir Kızıl olman gerekiyorsa, ben almayayım."

"O halde işten bahsedelim."

"Bu kadar çabuk mu, hayatım? Sohbet bir sanat biçimi veya özel bir yemek gibi düşünülmelidir. Her yiyeceğin bir sırası vardır." Parmakları küpün üzerinde hızla hareket ediyordu. Onları elektronik frekanslarına göre birbiriyle eşleştiriyordu fakat biraz yavaş kaldığı için o eşleştirene kadar hepsi değişiyordu. Hâlâ başını kaldırmamıştı.

"Sana bir teklifimiz var, Mickey," dedi Dansçı sabırsızca ve küpe baktı.

Mickey'nin gülümsemesi uzun ve çarpıktı. Başını kaldırmıyordu. Dansçı sözünü tekrarladı.

"Hemen ana yemeğe geçiyorsun, öyle mi, sakat? Eh, söyle bakalım teklifini."

Dansçı, Mickey'nin eline vurarak küpü uzağa fırlattı. Masaya sessizlik çöktü. Müzik devam ederken, arkamızdaki serseriler huzursuzca kıpırdandı. Sakindim ve en yakındaki adamın yakıcısına bir bakış attım. Mickey yavaşça başını kaldırdı ve çarpık gülümsemesiyle gerginliği bozdu. "Anlat hadi, dostum."

Dansçı başıyla Harmony'ye işaret etti ve Harmony küçük bir kutuyu masanın üzerinden kaydırarak Mickey'ye doğru itti.

"Bir hediye mi? Ne gerek vardı?" Mickey kutuyu inceledi. "Ucuz bir şey. Siz Kızıllar zevksiz bir Renksiniz." Ancak kutuyu açtığı anda korkuyla inledi. Kutuyu sertçe kapayarak masadan geri çekilmeye çalıştı. "Sizi sersem piçler. Bu da ne böyle?"

"Ne olduklarını biliyorsun."

Mickey öne eğildi ve "Onları buraya mı getirdiniz? Hem nereden aldınız bunları? Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Mickey, efendilerinin dengesini bu kadar bozan şeyin ne olduğunu merak ederek kutuya bakan adamlarını süzdü.

"Deli mi? Biz manyağız, dostum." Dansçı gülümsedi. "Ve bunların iliştirilmesini istiyoruz. En çabuk şekilde."

"İliştirmek mi?" Mickey gülmeye başladı.

"Ona." Dansçı beni işaret etti.

"*Dağılın!*" diye bağırdı Mickey maiyetindekilere. "*Dağılın*, sizi sırıtık dalkavuklar! Size söylüyorum... *ucubeler*! Defolun!" Maiyeti telaşla uzaklaştıktan sonra Mickey kutuyu açtı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı. Altın Arması, altın rengi iki kanat masanın üzerine yuvarlandı.

Dansçı oturdu. "Bu arkadaşımızı bir Altın'a dönüştürmeni istiyoruz."

11

DELİ

"Siz delisiniz."

Harmony gülümsedi. "Teşekkürler."

"Umarım dilin sürçmüştür; sözlerini tekrarlar mısın?" dedi Mickey, Dansçı'ya.

"Eğer bunları genç arkadaşımıza başarılı bir şekilde iliştirebilirsen, Ares sana hiç görmediğin kadar çok para ödeyecek."

"İmkânsız," dedi Mickey. Bana baktı ve beni ilk kez baştan aşağı süzdü. Boyuma rağmen etkilenmemişti. Onu suçlayamazdım. Daha önce kendimi klanların arasında yakışıklı bir adam olarak görürdüm. Güçlü. Kaslı... Buradaysa solgun, zayıf, genç ve yara izleriyle doluydum. Mickey masanın üzerine tükürdü. "İmkânsız."

Harmony omuz silkti. "Daha önce yapılmıştı."

"Kim tarafından yapıldığını sorabilir miyim?" Mickey başını çevirdi. "Hayır, yeminizi yutmuyorum."

"Yetenekli biri tarafından," diye kışkırttı Harmony.

"*İmkânsız.*" Mickey daha da öne eğildi; zayıf yüzünde tek bir sivilce bile yoktu. "DNA'sını kanatlarla uydurmak gerekir; bu da serebral ekstraksiyon anlamına gelir. Kafataslarında derialtı işaretler olduğunu biliyor muydunuz? Elbette bilmiyordunuz; ön kortekslerine

kastlarını doğrulayan çipler yerleştirilir. Sonra sinaps bağlantıları, molekül bağları, izleme cihazları, Kalite Kontrol Kurulu var. Bir de travma ve çağrışımsal mantık... Diyelim ki bedenini mükemmel bir şekilde değiştirdik; hâlâ bir sorunumuz olacak: Onu daha akıllı yapamayız. Bir fareyi bir aslana dönüştüremezsiniz."

"O bir aslan gibi düşünebiliyor," dedi Dansçı açıkça.

"Vay! Demek bir *aslan* gibi düşünebiliyor," dedi Mickey alaycı bir tavırla gülerek.

"Ve Ares bunun yapılmasını istiyor." Dansçı'nın sesi soğuktu.

"Ares. Ares. Ares... Ares'in ne istediğinin bir önemi yok, seni maymun. İşin bilimini bir kenara bırakıyorum, arkadaşınızın fiziksel ve zihinsel yetkinliği muhtemelen lanet olasıca bir çanak temizlikçisininki kadardır. Fiziği de tutmayacak. Onların türünden değil ki! Herif bir Pasçı!"

"Ben Lykos'ta bir Cehennemdalgıcı'yım," dedim.

Mickey kaşlarını kaldırdı. "Vay! Bir Cehennemdalgıcı! Saygılı olun! Bir Cehennemdalgıcı mı, inanamıyorum!" Benimle alay ediyordu ama aniden, beni daha önce görmüş gibi gözlerini kıstı. Kırbaçlanışım HK'da yayınlanmıştı. Birçokları yüzümü tanıyordu. "Kör olasıca," diye homurdandı.

"Yüzümü tanıdın," diye doğruladım.

Ceza videosunu çıkarıp izlerken bir görüntülere, bir bana baktı. "Sen şu kız arkadaşınla birlikte ölmedin mi?"

"Karım," diye tersledim.

Mickey bana aldırmadığı halde çene kasları seğirdi. "Bir kurtarıcı yaratmaya kalkışıyorsun," diye Dansçı'yı suçladı. "Dansçı, seni alçak! Lanet olasıca davan için bir mesih yaratıyorsun."

Ben hiç böyle düşünmemiştim. Tüylerim diken diken oldu.

"Evet," dedi Dansçı.

"Arkadaşını bir Altın'a dönüştürürsem, onunla ne yapacaksın?"

"Enstitü'ye başvuracak. Kabul edilecek. Orada kendini gösterip başarılı olacak ve Eşsiz Yaralıların arasına katılacak; bir Yaralı olarak Pretor, Sefir, Politiko, Kuestor ya da herhangi bir şey olabilir.

Yüksek bir pozisyona yükselecek; ne kadar yüksek olursa o kadar iyi. Sonunda Ares'in Dava için istediği her şeyi yapabileceği bir pozisyona ulaşacak."

"Ulu Tanrım," diye mırıldandı Mickey. Önce Harmony'ye, sonra Dansçı'ya baktı. "Bir Bronz bile değil, gerçek bir Eşsiz Yaralı olmasını istiyorsunuz, öyle mi?"

Bir Bronz, solmuş bir Altın'dı. Aynı sınıftandı fakat soyu, görünüşü ve becerileri açısından küçük görülürdü. "Bir Bronz istemiyoruz," diye onayladı Dansçı.

"Ya da bir Peri?"

"Onun diğer değersiz Altınlar gibi gece kulüplerine gidip midesini havyarla doldurmasını istemiyoruz. Filoları komuta etmesini istiyoruz."

"*Filolar* ha! Siz aklınızı kaçırmışsınız. Delisiniz!" Mickey'nin menekşe rengi gözleri uzunca bir andan sonra bana döndü. "Evlat, seni öldürüyorlar. Sen bir Altın *değilsin*. Bir Altın'ın yapabileceklerini yapamazsın. Onlar *bize* hükmetmek için doğmuş katillerdir; Gösterişlilerden biriyle hiç karşılaştın mı? Tabii, hepsi şimdi güzel ve barışçıl görünebilir. Ancak Fetih sırasında neler olduğundan haberin var mı? Onlar canavardır."

Başını iki yana salladı ve şeytani bir tavırla güldü. "Enstitü bir okul değildir; Altınların, aralarındaki en güçlü zihne ve bedene sahip olanları bulana kadar birbirlerini kesip biçtikleri bir mezbahadır. Sen. Orada. Ölürsün."

Mickey'nin küpü masanın diğer ucunda duruyordu. Tek kelime etmeden ona yaklaştım. Nasıl kullanıldığından bihaberdim fakat toprağın bilmecelerini biliyordum.

"Evlat, ne yapıyorsun sen?" Mickey acıyarak iç çekti. "O bir oyuncak değil."

"Daha önce hiç madene girdin mi?" diye sordum. "Kendi idrarın ve terinin içinde oturmuş, yumurtalarını bırakmak için karnını deşmek isteyen çıngıraklı-yılanlara dikkat ederken bir yandan bir gaz boşluğu tepkimesi başlatmamak için yüzde seksen dönüş

gücü ve yüzde elli beş itiş gücü hesaplamalarını zihninden yapıp bir yandan da on iki derecelik açıyla bir fay hattını parmaklarınla kazmayı hiç denedin mi?"

"Bu..."

PençeMatkabın eğittiği parmaklarımın nasıl hareket ettiğini, amcamın bana öğrettiği danslardaki zarafetin ellerime nasıl yansıdığını görünce sesi kesildi. Bulmacayı çözerken bir yandan da şarkı mırıldanıyordum. Bulmacayı anlamam bir iki dakikamı aldı, sonra frekanslara uygun şekilde kolayca çözdüm. Bir seviyesi daha vardı; matematiksel bilmeceler. Ben matematikten anlamazdım ama bu kalıbı biliyordum. Onu ve dört bulmacayı daha çözdükten sonra elimde bir kez daha değişerek bir daireye dönüştü. Mickey'nin gözleri iri iri açıldı. Aleti kucağına fırlattım. Kendi on iki parmağını oynatırken benim ellerime baktı.

"*İmkânsız,*" diye mırıldandı.

"Evrim," diye karşılık verdi Harmony.

Dansçı gülümsedi. "Sanırım fiyat konusunda anlaşmamız gerekecek."

12

OYMA

Hayatım acıya dönüşmüştü.

Armalarım iki elimin taraklarına iliştirilmişti. Mickey eski Kızıl Armalarımı çıkarıp yaraların üzerinde yeni deri ve kemik oluşturdu. Sonra beynimin ön lobuna çalıntı bir derialtı çipi yerleştirdi. Bu sırada söylediklerine göre travmadan ölmüştüm ve kalbimi yeniden çalıştırmak zorunda kalmışlardı. Demek iki kez ölmüştüm. İki hafta komada kalmışım fakat bana bir rüyadan ibaret gibi gelmişti. Eo'yla birlikte vadideydim. Beni alnımdan öptüğünde uyandım ve dikişlerin acısını hissettim.

Mickey üzerimde testler yaparken ben yatakta yatıyordum. Bir kutunun içindeki misketleri renk kodlarına göre diğer kutulara koymamı istedi. Bunu yapmak neredeyse bir ömür gibi geliyordu.

"Sinapsları biçimlendiriyoruz, hayatım."

Bana kelime bulmacaları verdi ve bir şeyler okutmaya çalıştı ama okumayı bilmiyordum. "Enstitü için bunu öğrenmen gerekecek," dedi kıkırdayarak.

Rüyalarım, uyanması acı veren zulümlere dönüşmüştü. Rüyadayken Eo beni rahatlatıyordu ama uyandığımda silik bir anı olarak kalıyordu. Mickey'nin uydurma hastane odasında, içim

boş bir halde yatıyordum. Yatağımın yanında bir iyon mikrop kırıcı uğulduyordu. Her yer bembeyazdı ama kulüpten gelen müzik sesini duyabiliyordum. Mickey'nin kızları altımı değiştiriyor, idrar torbalarımı boşaltıyordu. Hiç konuşmayan bir kız günde üç kez beni yıkıyordu. Kolları incecik, yüzü yumuşak ve onu Mickey'nin yanında otururken ilk kez gördüğümdeki gibi hüzünlüydü. Sırtından dışarı uzanan kanatları kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı. Gözlerime hiç bakmıyordu.

Mickey sinir ameliyatımdan kalan yaralı dokuları onarırken, sinaps bağlarımı geliştirmem için beni çalıştırmaya devam ediyordu. Sürekli gülüyor, gülümsüyor, bana "hayatım" diye hitap ediyor ve alnıma uzun uzun dokunuyordu. Kendimi onun kızlarından, kendi zevki için yarattığı meleklerden biri gibi hissediyordum.

"Ancak sadece beyinle yetinemeyiz," dedi. "Seni muhteşem bir Demir Altın'a dönüştürmek istiyorsak, Pasçı bedeninin de çok işi var."

"Demir Altın da ne?"

"Altınların ataları; onlara Demir Altınlar diyorlar. Sert adammış. Dünya'nın ordularını ve cumhuriyet filolarını dümdüz ederken, savaş gemilerinde dimdik ve güçlü bir şekilde dururlarmış. Ne yaratıklarmış ama..." Uzaklara daldı. "Onları yaratmak için kuşaklar boyunca öjenik ve biyolojik oynamalar yapmaları gerekti. Zorlama bir Darwincilik."

Bir an sessiz kaldı ve içinde bir öfke yükselir gibi göründü.

"Oymacıların, Altın İnsan'ın güzelliğini asla taklit edemeyeceğini söylüyorlar. Kalite Kontrol Kurulu bizimle dalga geçiyor. Kişisel fikrimi sorarsan, seni bir insan yapmak istemem. İnsanlar çok zayıftır. İnsanlar yaralanır. İnsanlar ölür. Hayır, ben hep bir tanrı yapmak istemişimdir." Dijital bir tabletin üzerinde çizimler yaparken yaramazca gülümsedi. Tableti bana çevirdi ve dönüşeceğim katili gösterdi. "O halde neden seni bir savaş tanrısına dönüştürmeyelim?"

Mickey, sırtım ve ellerimdeki, Eo'nun bir zamanlar yanıklarımı tedavi etmeye çalıştığı yerlerimdeki derileri değiştirdi. Bunun gerçek derim olmayacağını söyledi; sadece homojen bir astardı.

"Mars'taki yerçekimi Dünya'dakinin sıfır nokta üçü kadar olduğu için iskeletin zayıf, benim zarif kuşum. Ayrıca, beslenme düzeninde kalsiyumdan mahrum kalmışsın. Altın Standardı'nda kemik yoğunluğu, Dünya'daki doğal kemik yoğunluğunun beş katıdır. Dolayısıyla senin iskeletini altı kat daha güçlendirmemiz gerekecek; Enstitü'de hayatta kalmak istiyorsan, demirden olman gerek. Bu eğlenceli olacak! Benim için yani, senin için değil."

Mickey beni yine oydu. Duyduğum acı, kelimelerin ve algının ötesindeydi.

"Birilerinin Tanrı'nın işini tamamlaması gerekiyor."

Ertesi gün kollarımdaki kemikleri güçlendirdi. Sonra kaburgalarıma, omurgama, omuzlarıma, ayaklarıma, leğen kemiğime ve yüzüme geçti. Liflerimin ve kas dokularımın gerilim özelliklerini de değiştirdi. Neyse ki bu son ameliyattan sonra haftalarca uyumama izin verdi. Uyandığımda kızlarının bana yeni deri kültürleri uyguladığını ve kaslarımı başparmaklarıyla ovaladıklarını gördüm.

Derim yavaş yavaş iyileşmeye başladı. Et yamalarından yapılmış bir kapitone gibiydim. Kas gelişimini ve lif yenilenmesini güçlendirmek için bana sentetik protein, kreatin ve büyüme hormonu veriyorlardı. Geceleri yeni, daha küçük gözeneklerimden terlerken bütün vücudum titreyip kaşınıyordu. Acıyı dindirmeye yetecek güçte ağrı kesiciler kullanamıyordum çünkü değişen sinirlerin yeni dokular ve değişen beynimle uyum sağlaması gerekiyordu.

Mickey en kötü gecelerde yanımda oturarak bana hikâyeler anlatıyordu. Ancak o zamanlarda ondan hoşlanıyor, bu sapkın Toplum tarafından yoldan çıkarılmış bir canavar olmadığını düşünüyordum.

"Benim mesleğim yaratmaktır, küçük kuşum," dedi bir gece, benimle birlikte karanlıkta otururken. Makinelerin ışıkları yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. "Küçükken Koruluk denilen bir yerde yaşıyordum. Oraya bir sirk kültürü hâkimdi. Her gece gösterilerimiz olurdu; renkli, gürültülü ve danslı kutlamalarımız."

"Berbat görünüyor," diye mırıldandım alaycı bir tavırla. "Tıpkı madenler gibi."

Hafifçe gülümsedi ve yine uzaklara daldı. "Sana biraz lüks bir hayat gibi gelebilir. Ancak Koruluk'ta bir delilik vardı. Bize hap kullandırırlardı. O haplar sayesinde tozdan kanatlarla gezegenler arasında uçar, Jüpiter'in peri krallarını ve Europa'nın derinlerinde yaşayan denizkızlarını ziyaret ederdik. Zihnim her seferinde bedenimden ayrılırdı. Huzur bulamıyordum. Deliliğin bir sonu yoktu." Ellerini birbirine vurdu. "Ve şimdi o hummalı rüyalarımda gördüğüm şeyleri yaratıyorum; her zaman diledikleri gibi. Sanırım seni de rüyamda görmüştüm. Sonunda hiç rüya görmemiş olmamı dileyeceklerini düşünüyorum."

"İyi bir rüya mıydı?" diye sordum.

"Ne?"

"Benimle ilgili olan."

"Hayır. Hayır, bir kâbustu. Cehennemden gelen, ateşe âşık bir adamın olduğu bir kâbus." Bir an sessiz kaldı.

"Neden bu kadar korkunç?" diye sordum. "Yani hayat, bütün bunlar... Neden bize bunu yaptırmaları gerekiyor? Neden bize köleleriymişiz gibi davranıyorlar?"

"Güç."

"Güç gerçek değildir. Sadece bir kelimedir."

Mickey sessizce düşündü. Sonra çelimsiz omzunu silkti. "İnsanoğlunun her zaman köle olduğunu söylerler. Özgürlüğün bizi şehvetin ve açgözlülüğün kölesi yaptığını. Özgürlüğü aldıklarında bana hayallerle, rüyalarla dolu bir hayat verdiler. Sana fedakârlıklardan, aileden ve topluluktan oluşan bir hayat vermişler. Böylece Toplum istikrarı koruyor. Kıtlık yok. Soykırım yok. Büyük savaşlar yok. Altınlar savaştığında kurallara uyarlar. Onlar... büyük Haneler arasındaki savaşlarda *soyludurlar*."

"Soylu mu? Bana yalan söylediler. Bir öncü olduğuma inandırdılar."

"Bir köle olduğunu bilsen daha mı mutlu olurdun?" diye sordu Mickey. "Hayır. Mars'ın derinliklerindeki bir milyar adiKızıl,

üstünKızılların bildiklerini, yani köle olduklarını bilseler mutlu olmazlardı. Dolayısıyla yalan söylemek daha iyi değil mi?"

"İnsanları köleleştirmemek daha iyi."

Hazır olduğumda, vücuduma artmış yerçekimi etkisi vermek için uyku tüpüme bir güçJeneratörü yerleştirdi. Hiç böyle bir acı duymamıştım. Bütün vücudumu sancılar sarmıştı. Kemiklerim, derim ve kaslarım baskıya ve değişime karşı haykırıyordu; ta ki Mickey'nin bana verdiği ilaçlar çığlıklarımı sonsuz iniltilere dönüştürene kadar.

Günlerce uyudum. Rüyamda evimi ve ailemi görüyordum. Her gece Eo'nun asılışını bir kez daha gördükten sonra uyanıyordum. Zihnimde dolaşmaya devam ediyordu. Beni oyalamak için bir HK dalış maskesi vermelerine rağmen karımın yatağımızda, yanımdaki sıcaklığını özlüyordum.

Yavaş yavaş ağrıkesicileri azalttılar. Kaslarım kemik yoğunluğuma hâlâ alışmadığından, varlığım melodik bir ağrıya dönüşmüştü. Bana artık gerçek yiyecekler veriyorlardı. Mickey gece geç saatlere kadar yatağımın kenarında oturuyor, saçlarımı okşuyordu. Parmaklarının örümcek bacakları gibi olmasına aldırmıyordum. Beni bir sanat eseri olarak görmesine aldırmıyordum. Bana hamburger denen bir şey verdi. Çok lezzetliydi. Kırmızı etler, yoğun soslar, ekmek, meyve ve sebzelerle beslenme düzenimi oluşturuyordu. Hiç bu kadar iyi beslenmemiştim.

"Kaloriye ihtiyacın var," dedi Mickey. "Operasyonlara iyi dayandın; şimdi iyi beslenmelisin. Bu yiyecekleri hak ettin."

"Nasıl gidiyorum?" diye sordum.

"Ah, zor kısımlar bitti, hayatım. Sen muhteşem bir çocuksun, biliyor musun? Başka Oymacıların benzer işlemleri denediği bantları izledim. Ah, diğer Oymacılar ne kadar beceriksiz, denekleri ne kadar zayıftı. Ama sen güçlüsün ve ben de bir dâhiyim." Göğsüme hafifçe vurdu. "Bir aygırın kalbine sahipsin. Böylesini daha önce hiç görmemiştim. Küçükken bir çıngıraklı-yılan tarafından ısırılmışsın, sanırım."

"Isırıldım, evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Kalbin zehrin etkilerine karşı koymak için değişmek zorunda kalmış."

"Isırıldığımda amcam zehrin çoğunu emmişti," dedim.

"Hayır," dedi Mickey, gülerek. "Bu sadece bir efsanedir. Zehir emilerek çıkarılamaz. Damarlarında dolaşmaya devam eder ve yaşamak istiyorsan kalbini güçlenmeye zorlar. Sen de tıpkı benim gibi özelsin."

"Yani burada ölmeyecek miyim?" diye sordum zorlukla.

Mickey güldü. "Hayır! Hayır! O çizgiyi geçeli çok oldu. Acı duyacaksın. Ancak ölüm tehlikesini geride bıraktık. Yakında bir insanı bir tanrıya dönüştürmüş olacağız. Bir Kızıl'ı, bir Altın'a... Karın bile seni tanımazdı."

Ben de bundan korkuyordum.

Gözlerimi aldıklarında ve bana altın gözleri verdiklerinde, içimde öldüğümü hissettim. Mickey bunun, optik sinirleri "bağışçı"nın gözlerine iliştirmekle ilgili basit bir operasyon olduğunu söylemişti. Kozmetik amaçlarla daha önce onlarca kez yaptığı bir operasyondu; zor olan ön lob ameliyatıydı ama ben aynı fikirde değildim. Acı vardı, evet, ama yeni gözlerimle her şeyi öncekinden farklı görüyordum. Her şey daha berrak, daha keskindi ve daha çok acı veriyordu. Bu süreçten nefret etmiştim. Hepsi Altınların üstünlüğünü kanıtlıyordu. Fiziksel açıdan onlarla denk olmak için bütün bu değişimleri geçirmem gerektiğine bakılırsa, onlara hizmet etmemize şaşmamak gerekirdi.

Bu benim değildi. Hiçbiri bana ait değildi. Derim fazla yumuşak, fazla görkemli, fazla kusursuzdu. Yara izlerim olmadan vücudumu tanıyamıyordum. Kendi ellerimi tanıyamaz olmuştum. Eo da beni asla tanıyamazdı.

Sıra saçlarıma geldi. Her şey değişiyordu.

Haftalar boyunca fizik terapiye girdim. Kanatlı kız Evey'yle birlikte odada yavaşça yürüyordum ve kendi düşüncelerimle baş başa kalıyordum. İkimiz de konuşmak istemiyorduk. Onun kendi sıkıntıları, benim kendi sıkıntılarım vardı; dolayısıyla Mickey'nin

gelip ikimizin ne kadar güzel çocukları olabileceğini söylediği zamanlar dışında sessiz kalıyorduk.

Mickey bir gün bana antika bir kanun getirdi; plastik yerine ahşap bir ses tahtası vardı. Bu şimdiye dek yaptığı en nazik hareketti. Şarkı söylemedim ama Lykos'un hüzünlü parçalarını çaldım; klanıma ait, bizim dışımızda kimsenin duymadığı geleneksel melodileri. Evey ve Mickey bazen benimle birlikte oturuyordu ve Mickey'nin iğrenç bir yaratık olduğunu düşünmeme rağmen, müziği anlayabildiğini hissediyordum. Güzelliğini. Önemini. Sonrasında hiçbir şey söylemiyordu. O zamanlarda da ondan hoşlanıyordum; huzurlu görünüyordu.

"Eh, tahminimden daha kuvvetliymişsin," dedi Harmony bir sabah uyandığımda.

"Neredeydiniz?" diye sordum gözlerimi açarak.

"Bağışçı buluyorduk." İrislerimi görünce yüzünü buruşturdu. "Sen buradasın diye hayat durmuyor," dedi. "Yapacak işlerimiz vardı. Mickey yürüyebileceğini söylüyor."

"Giderek güçleniyorum."

"Yeterince güçlü değilsin," diye çıkarımda bulundu bana bakarak. "Bir zürafa yavrusuna benziyorsun. Bunu düzeltmem gerekecek."

Harmony beni Mickey'nin kulübünün altında, sülfür ampulleriyle aydınlatılmış pis bir spor salonuna götürdü. Çıplak ayaklarımın altında soğuk taş zemini hissetmek hoşuma gitmişti. Denge algım geri dönmüştü ve bu iyi bir şeydi çünkü Harmony bana destek olmuyordu; bunun yerine karanlık spor salonunun ortasını işaret etti.

"Bunları senin için aldık," dedi.

Karanlık alanın ortasında duran iki aleti işaret etti. Garip aletler gümüş rengiydi ve bana eski çağlarda şövalyelerin giydiği zırhları hatırlatmıştı. Zırh iki metal telin arasında asılı duruyordu. "Bunlar konsantraksiyon makineleri."

Makinenin içine girdim. Kuru jel ayaklarımı, bacaklarımı, göğsümü, kollarımı ve boynumu sardı; açıkta kalan tek yerim başımdı. Makine hareketlerime direnmek üzere tasarlanmıştı ama en küçük bir harekete bile tepki veriyordu. Kasları geliştirmek demek, onları çalıştırmak, doku liflerinde mikroskobik yırtılmalar yaratmaya yetecek şekilde kas yoğunluğunu kullanmak demekti. Kişinin yoğun bir antrenmandan sonra hissettiği acının nedeni buydu –yırtılmış dokular– laktik asit değil. Kas, yırtıkları onarırken, kendini de geliştiriyordu. Konsantraksiyon makinesi bu süreci hızlandırmak için yapılmıştı. Başlı başına şeytani bir icattı.

Harmony aletin yüz koruyucusunu gözlerimin üzerine indirdi.

Vücudum hâlâ spor salonundaydı ama kendimi Mars'ın zorlu yüzeyinde hareket ederken görüyordum. Koşuyor, bacaklarımı konsantraksiyon makinesinin, Harmony'nin keyfine veya simülasyonun mekânına göre değişen direncine karşı şişiriyordum. Bazen Dünya'nın ormanlarına dalıyor, çalıların arasında panterlerle yarışıyordum ya da Luna'nm yerleşim başlamadan önceki, çukurlarla dolu yüzeyine gidiyordum. Ama her seferinde Mars'a geri dönüyor, kızıl toprağında koşuyor, derin yarıklarının üzerinden atlıyordum. Harmony bazen diğer makineye geçiyor ve yarışacağım birilerinin olması için bana eşlik ediyordu.

Beni zorluyordu ve bazen beni yıkmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordum ama ona izin vermeye niyetim yoktu.

"Bir antrenman sırasında kusmuyorsan, kendini yeterince zorlamıyorsun demektir," dedi.

Günlerim acı doluydu. Ayak tabanlarımdan enseme kadar bütün vücudum ağrıyordu. Mickey'nin Pembeleri bana her gün masaj yapıyordu. Hayatta daha büyük bir zevk olamazdı fakat Harmony'yle çalışmaya başlamamdan üç gün sonra, yatağımda kusarak uyandım. Titriyor, sarsılıyor ve küfürler duyuyordum.

"Bu işin bir ilmi var, seni salak karı," diye bağırıyordu Mickey. "O bir başyapıt olacak, tabii sen boya kurumadan üzerine su atmazsın. Onu mahvetme!"

"O mükemmel olmalı," dedi Harmony. "Dansçı, eğer herhangi bir şekilde zayıf olursa, diğer çocuklar onu acemi bir matkapElemanıymışçasına katlederler."

"Onu katleden sensin!" diye sızlandı Mickey. "Onu mahvediyorsun! Vücudu bir kas çöküşünü kaldıramaz."

"Tedaviye itiraz etmedi," diye hatırlattı Harmony.

"Çünkü itiraz *edebileceğini* bilmiyor!" dedi Mickey. "Dansçı, bu kadın, işin biyomekaniği hakkında hiçbir şey bilmiyor. Oğlumu mahvetmesine izin verme."

"O *senin oğlun* değil!" diye hırladı Harmony.

Mickey'nin sesi yumuşadı. "Dansçı, Darrow bir aygır gibi, Dünya'nın eski aygırlarından biri gibi. Onlar, zorladığın sürece koşmaya devam eden muhteşem yaratıklardı. Koşarlar. Koşarlar. Koşarlar. Ta ki koşamaz hale gelene, kalpleri patlayana kadar."

Bir anlık sessizlik oldu ve ardından Dansçı'nın sesi geldi.

"Ares bir defasında bana en iyi çeliğin en sıcak ateşle dövüldüğünü söylemişti. Çocuğu zorlamaya devam edin."

Söylediklerini duyduktan sonra öğretmenlerimin ikisine kızmıştım: Mickey'ye zayıf olduğumu düşündüğü için ve Dansçı'ya beni bir araç olarak gördüğü için. Beni kızdırmayan tek kişi Harmony'ydi. Sesinde ve gözlerinde kendi ruhumda hissettiğim öfkeyi buluyordum. Şimdi Dansçı'yla birlikte olabilirdi ama o da birini kaybetmişti. Yüzünün sağlam olan yarısı bana bunu gösteriyordu. Dansçı veya efendisi Ares gibi düzenbaz değildi. Benim gibiydi; diğer her şeyi önemsiz kılan bir öfkeyle doluydu.

O gece ağladım.

Sonraki günlerde protein sindirimini ve kas yenilenmesini hızlandırmak için bana ilaçlar verdiler. Kas dokularım ilk travmayı atlattıktan sonra, beni öncekinden daha sert çalıştırdılar; hatta gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş, yüzü iyice incelmiş olmasına rağmen Mickey bile itiraz etmedi. Son haftalarda mesafeli davranır olmuştu; artık bana hikâyeler anlatmıyordu. Sanki ben artık hedeflenen biçimime ulaşırken, yarattığı şeyden korkuyordu.

Harmony'yle pek konuşmuyorduk fakat ilişkimizde belli belirsiz bir değişim olmuştu; sanki aynı hamurdan yoğrulduğumuzu anlamıştık. Ancak vücudum güçlendikçe, madenlerde sertleşmiş bir kadın olmasına rağmen Harmony artık bana yetişemiyordu. Üstelik aradan sadece iki hafta geçmişti. Becerilerimiz arasındaki mesafe giderek açılıyordu. Bir ay sonrasında yanımda bir çocuk gibi kalmıştı. O zaman bile gelişimim durmadı.

Vücudum değişmeye başlamıştı. İrileşiyordum. Kaslarım konsantraksiyon makinesinin içinde güçlenip şekilleniyordu ve artık yüksekÇekimde ağırlık çalışmalarıyla gelişimimi destekliyordum. Yavaş yavaş gücüm artıyordu. Omuzlarım genişleyip yuvarlaklaşmıştı; önkollarımda tendonlarım belirginleşmişti; sert ve yoğun kaslar bir zırh gibi gövdemi sarıyordu. Her zaman en güçlü parçam olan ellerim bile makinenin etkisiyle daha da güçlenmişti. Bir taşı hafifçe sıkarak ufalayabiliyordum. Mickey bunu gördüğünde sevinçten zıplamıştı. Artık kimse benimle tokalaşmıyordu.

YüksekÇekimin içinde uyuyordum, böylece Mars'ta dolaşırken kendimi öncekinden de daha hızlı, daha çevik hissediyordum. Hızlı kasılan kas liflerim oluşuyordu. Ellerim yıldırım hızıyla hareket ediyordu ve spor salonunun insan biçimindeki kum torbasına vurduğumda, bir yakıcıyla vurulmuş gibi geri savruluyordu. Artık yumruklarımla onu delebiliyordum.

Bedenim saf bir Altın'ınkine dönüşüyordu; bir Peri veya bir Bronz'unkine değil. Bu, Güneş Sistemi'ni fetheden ırkın vücuduydu. Ellerim başlı başına birer ucubeydi. Pürüzsüz, bronz ve becerikliydi; her Altın'ın ellerinin olması gerektiği gibi. Ancak içlerinde geri kalanımla orantısız bir güç vardı. Bir bıçak olsam, ellerimin de keskin kenarı olurdu.

Değişen sadece vücudum değildi. Uykuya dalmadan önce bilgi-işlem güçlendiricileriyle dolu bir tonik içiyor; *Renkler, İlyada, Ulysses, Metamorfoz,* Sofokles'in Theban oyunları, *Drakonik Belgeler, Anabasis* gibi eserleri ve *Monte Cristo Kontu, Sineklerin Tanrısı, Leydi Casterly'nin Kefareti, 1984* ve *Muhteşem Gatsby* gibi yasak

eserleri hızlı-dinlemede öğreniyordum. Uyandığımda üç bin yıllık edebiyat, hukuk ve tarih bilgileri zihnime yerleşmiş oluyordu.

Mickey'yle son günüm, son ameliyatımdan iki ay sonraydı. Harmony antrenmanımızdan sonra beni odama bırakırken gülümsüyordu. Arka planda yüksek sesle müzik çalıyordu. Bu gece Mickey'nin dansçıları tam formundaydı.

"Sana giysilerini getireyim, Darrow. Dansçı ve ben bunu kutlamak için seninle yemek yemek istiyoruz. Evey seni temizleyecek."

Beni Evey'yle baş başa bıraktı. Bugün her zamanki gibi yüzü HK'da gördüğüm kar kadar durgundu. O saçlarımı keserken aynadan onu izledim. Oda, aynanın üzerindeki ampulün ışığı dışında karanlıktı. Işık yukarıdan geldiğinden, bir melek gibi görünüyordu. Masum ve saf. Oysa masum veya saf değildi. Bir Pembe'ydi. Onlar zevk için yetiştirilirdi; göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımları, karınlarının düzlüğü ve dudaklarının dolgunluğu için. Yine de Evey henüz küçüktü ve ışıltısı henüz sönmemişti. Onun gibi birini koruyamadığım günü hatırladım.

Ya ben? Kendime aynada bakmakta zorlanıyordum. Artık zihnimdeki şeytan görüntüsüne bürünmüştüm. Kibirli, acımasızdım; karımı öldüren adama benziyordum. Bir Altın'dım. Ve onun kadar da soğuktum.

Gözlerim altın külçeleri gibi parıldıyordu. Tenim yumuşak ve pürüzsüzdü. Kemiklerim daha güçlüydü. Kaslı gövdemdeki yoğunluğu hissediyordum. Evey altın sarısı saçlarımı kesmeyi bitirdiğinde geri çekilerek bana baktı. Onun korkusunu hissedebiliyor ve bundan acı duyuyordum. Artık insan değildim. Fiziksel olarak daha fazlasına dönüşmüştüm.

"Çok güzelsin," dedi Evey altın Armalarıma dokunarak. Onun tüylü kanatlarından çok daha küçüktüler. Daireler ellerimin üzerlerine, tam ortaya yerleştirilmişti. Kanatlar derimin üzerinde uzanıyor, bileklerimin yanına doğru orak gibi kıvrılıyorlardı.

Evey'nin beyaz kanatlarına baktığımda, onları ne kadar çirkin bulduğunu, onlardan ne kadar nefret ettiğini anladım. Ona hoş

bir şeyler söylemek istedim. Onu gülümsetmek istedim. Ona güzel olduğunu söyleyecektim fakat bütün hayatı o ya da bu çıkar uğruna kendisine bunu söyleyen erkeklerle geçmişti. Benim gibi bir çocuğa inanmazdı. Ve ben de onun bana söyleyeceklerine inanmazdım. Eo güzeldi. Dans ederken yanaklarının nasıl kızardığını hâlâ hatırlıyordum. Hayatın bütün ham renklerini, doğanın ilkel güzelliğini kendinde toplamıştı. Ben insanoğlunun güzellik tanımıydım: Yumuşatılıp insan formuna sokulmuş altın.

Evey başımın üzerine bir öpücük kondurduktan sonra çabucak kaçtı ve beni aynada yansımasını gördüğüm HK'yla baş başa bıraktı. Kanatlarından kopardığı bir tüyü göğüs cebime koyduğunu fark etmemiştim.

HK'yı izlemekten sıkılmıştım. Artık onların tarihini biliyordum ve her gün daha fazlasını öğreniyordum. Ancak içeride kalmaktan, Mickey'nin kulübünün gürültülü müziğini dinlemekten ve içtiği naneli yaprakların kokusundan bıkmıştım. Ailesine kattığı ve biri yeterince yüksek fiyat önerdiğinde sattığı kızları görmekten bıkmıştım. Bakışların gittikçe boş bir ifadeye bürünmesini izlemekten bıkmıştım. Burası Lykos değildi. Sevgi, aile veya güven yoktu. Burası hastalıklıydı.

"Oğlum, bir şalomaGemisi filosuna kaptanlık etmeye uygun görünüyorsun," dedi Mickey kapıdan. İçtiği yakmaçların kokusuyla içeri girdi. İncecik parmakları Evey'nin göğüs cebime bıraktığı tüyü aldı ve parmak boğumlarının arasında ileri geri yuvarladı. Tüyü altın Armalarımın ikisine de dokundurdu. "Kanatlara bayılıyorum. Sen ne dersin? İnsanoğlunun en yüce tutkularını çağrıştırıyor."

Ben aynaya bakarak otururken arkamdan yaklaştı. Ellerini omuzlarıma koydu ve çenesini kendi malıymışım gibi başımın üzerine dayayarak konuştu. Ona ait olduğumu düşündüğünü anlamak kolaydı. Sol elim sağ elimin üzerindeki Arma'ya giderek orada kaldı.

"Sana muhteşem olduğunu söylemiştim. Ve artık uçma zamanın geldi."

"Kızlara da kanat veriyorsun ama uçmalarına izin vermiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"*Onların* uçması imkânsız. Senden daha basit yaratıklar. Ve çekimBotları izni almaya ayıracak param yok. Onlar da benim için dans ediyorlar," diye açıkladı Mickey. "Ama sen, sen uçacaksın, değil mi, benim muhteşem oğlum?"

Ona baktım ama bir şey söylemedim. Sinirini bozduğum için dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. Hep sinirini bozuyordum. "Benden korkuyorsun," dedim.

Güldü. "Öyle mi? Vay canına! Korkuyor muyum, oğlum?"

"Evet. Neyin ne olduğunu bilmeye alışıksın. Sen de diğerleri gibi düşünüyorsun." Başımla HK'nm aynadaki yansımasını işaret ettim. "Her şey taşa kazınmış. Her şey gayet düzenli. Kızıllar en dipte, diğer herkes üzerimizde. Şimdi bana bakıyorsun ve orayı hiç sevmediğimizi anlıyorsun. Kızıllar yükseliyor, Mickey."

"Ah, önünde daha çok uzun bir yol..."

Uzanıp bileklerini yakalayarak onu hareketsiz bıraktım. Aynadaki yansımama bakarken kendini kurtarmaya çalıştı. Bir Cehennemdalgıcı'nın tutuşundan daha güçlü bir şey olamazdı. Altın sarısı gözlerimi aynadaki menekşe rengi gözlerine dikerek gülümsedim. Burnuma korkunun kokusu geliyordu; ilkel dehşet. Bir aslan tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi.

"Evey'ye karşı nazik ol, Mickey. Onu dans ettirme. Ona lüks ve güzel bir hayat ver. Yoksa geri döner ve şu ellerini gövdenden ayırırım."

13

KÖTÜ ŞEYLER

Matteo uzun kol ve bacakları, ince ve güzel bir yüzü olan uzun boylu bir Pembe erkekti. Bir köleydi. Daha doğrusu, bir zamanlar cinsel zevkler için kullanılan bir köleydi. Yine de bir su perisi gibi yürüyordu. Adımlarının güzelliği. Elini sallayışındaki zarafet. En küçük bir pislik kokusu aldığında hemen eldivenlerini ellerine geçiriyor ve burnunu çekiyordu. Vücut bakımı, hayatının amacıydı. Dolayısıyla kollarıma, bacaklarıma, gövdeme ve mahrem yerlerime tüylerimin kökünü kurutacak kremler sürmeme yardım etmek ona hiç tuhaf gelmiyordu. Ama bana geliyordu. İşimiz bittiğinde ikimiz de küfrediyorduk; ben canım yandığı için, o da omzuna attığım yumruk yüzünden. Yumrukladığımda kazayla omzunu çıkarmıştım. Gücümü hâlâ kestiremiyordum. Ve şu Pembeleri de pek kırılgan yetiştiriyorlardı. O gülse, ben de dikendim.

Matteo iç çekerek, "Bebek gibi tüysüz oldun, seni çılgın şey," dedi, kibarca. "Tam da *en son* Luna modasına uygun. *Şimdi*, biraz kaş müdahalesi –ah, şu kaşlara bak, mantar yiyen tırtıllara benziyorlar– burun kılı temizliği, tırnak bakımı, diş beyazlatıcı... Alınma

ama şu anda karahindiba üzerine damlatılmış hardal gibi sapsarı görünüyorlar... Söylesene, yeni dişlerini hiç fırçaladın mı? Siyah nokta temizliği (helyum-3 çıkarmak gibi olmalıydı), ton ayarlaması, melatonin enjeksiyonuyla... pırıl pırıl-ımsı olacaksın."

Bütün bunların saçmalığına güldüm. "Zaten bir Altın gibi görünüyorum."

"Bir Bronz gibi görünüyorsun! Bir Pirit[3] gibi! Altın'dan çok hâkîye benzeyen düşük seviyeli sersemler gibi. Sen mükemmel olmalısın."

"Lanet olasıca bir muzipsin, Matteo."

Bana bir şaplak attı. "Ağzından çıkana dikkat et! Bir Altın, o iğrenç maden argosunu kullanmaktansa ölmeyi tercih eder. 'Korkunç lanet' ya da 'korkunç' demelisin ve 'kaltak' yerine 'yollu'. Bir daha 'lanet olasıca' dersen, çenene değil ağzına bir tokat indireceğim. 'Çene' veya 'orospu' dersen testislerini tekmelerim; nerede olduklarını çok iyi biliyorum bu arada. Şu *korkunç* aksandan da kurtulman gerekiyor. Bir çöplükte doğmuş gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını çattı ve ellerini dar belinin iki yanına koydu.

"Sana görgü kurallarını da öğretmemiz gerekecek. Ve kültür, kültür, *beyefendi.*"

"Ben görgülüyüm zaten."

"Yaradılışımızda hepimiz öyleyiz, *bu yüzden* küfürlerin yanında şu aksam da bırakacaksın."

Kusurlarımı vurgularken parmağını göğsüme bastırıp duruyordu.

"Sen de biraz görgü edinmeyi deneyebilirsin, *göt herif,*" diye hırladım.

Eldivenlerimden birini çıkarıp yüzüme çarptı ve bir şişeyi eline alarak boğazıma bastırdı. Güldüm.

"Cehennemdalgıcı reflekslerini bu yeni bedenine bir an önce geri kazandırsan iyi olur."

Şişeye baktım.

---

3 Başlıca demirsülfürden oluşan, parlak sarı renkli bir cevher. (ed.n.)

"Beni dürtükleyerek mi öldüreceksin?"

"Bu bir polyen kılıcı, *beyefendi*. Diğer bir deyişle, bir jilet. Şu anda tüy kadar yumuşak olabilir ama ani bir organik tetiklemeyle elmastan daha sert olur. Bir akımKalkanını kesebilecek tek şey budur. Bir an kırbaçken, bir an sonra mükemmel bir kılıç olur. Bir beyefendinin silahıdır; bir Altın'ın. Başka bir Renk tarafından taşınması idamla cezalandırılır."

"Bu bir şişe, seni salak..."

Şişeyi boğazıma bastırdığında bir an boğulacak gibi oldum.

"Beni jiletimi çekip sana meydan okumaya, dolayısıyla küstah hayatını hızla sona erdirmeye zorlayan da senin davranışlarındı. Ev dediğin o çukurda onurunu korumak için yumruklarınla dövüşmüş olabilirsin. O zaman bir böcektin. Bir karınca. Bir Gösterişli en küçük kışkırtmada kılıcına sarılır. Senin gibilerin bilmediği bir onur anlayışları vardır. Senin onurun kişiseldi; onlarınki kişisel, ailevi ve gezegenseldir. Hepsi bu. Daha büyük riskler alırlar ve kan döküldüğünde asla bağışlamazlar. Özellikle de Eşsiz Yaralılar. Görgü, *beyefendi*. Sen kendini *şampuan* şişemden koruyabilene kadar seni koruyacak olan şey görgüdür."

"Matteo..." dedim boğazımı ovalayarak.

"Evet?" dedi iç çekerek.

"Şampuan nedir?"

Mickey'nin oyma odasında bir operasyonu daha Matteo'nun öğretmenliğine tercih ederdim. En azından Mickey benden korkuyordu.

Dansçı ertesi gün bana yeni isim vermeye çalıştı.

"Uzak asteroit kümelerinde yaşayan, pek tanınmayan bir ailenin oğlu olacaksın. Ailen yakında bir gemi kazasında ölecek. Tek kurtulan sen olacaksın; borçlarının ve zayıf statülerinin tek vârisi de sensin. Onun adı, yani senin adın Caius au Andromedus olacak."

"Yok ya," diye karşılık verdim. "Ya Darrow olurum ya da hiç kimse."

Başını kaşıdı. "Darrow... tuhaf bir isim."

"Beni babamın verdiği saçlardan, annemin verdiği gözlerden, doğduğum Renk'ten vazgeçmeye zorladın. Ancak bana verilen ismi değiştirmeyeceğim. Bununla bir şekilde idare etmek zorundasın."

"Bir Altın gibi davranmadığında seni daha çok seviyordum," diye homurdandı Dansçı.

"Şimdi... Bir Gösterişli gibi yemenin anahtarı, yavaş yemektir," dedi Matteo, Dansçı'nın bana gezegeni ilk kez gösterdiği çatı katındaki bir masada birlikte otururken. "Birçok Trimalkiyen ziyafete katılacaksın. Böyle ortamlarda yedi servis yapılır; aperitif, çorba, balık, et, salata, tatlı ve toprağa şarap dökme."

Gümüş yemek takımlarıyla dolu küçük bir tepsiyi işaret etti ve her biriyle yemenin çeşitli yöntemlerini açıkladı.

"Yemek sırasında tuvaletin gelirse, tutarsın. Bir Gösterişli'nin bedensel fonksiyonlarını kontrol etmesi beklenir."

"Yani şu yapmacık Altınbaşların sıçmasına da mı izin verilmiyor? Merak ettim de, sıçarken bokları da mı altın çıkıyor?"

Matteo eldiveniyle yanağıma vurdu. "Kızıl rengi tekrar görmeye o kadar hevesliysen, onların yanında da böyle konuş, *beyefendi*; bütün insanların kanının aynı renk olduğunu sana seve seve hatırlatırlar. Görgü ve kontrol! Sende ikisi de yok." Başını iki yana salladı. "Şimdi, bana şu çatalın ne için kullanıldığını söyle."

Ona çatalın kıçına saplamak için kullanıldığını söylemek istiyordum fakat iç çektim ve ona doğru cevabı verdim. "Balık... ama sadece balık kılçıklarıyla servis edildiyse."

"Peki, o balığın ne kadarını yiyeceksin?"

"Hepsini," diye tahmin ettim.

"Hayır!" diye bağırdı. "Sen beni dinlemiyor musun?" Küçük eliyle saçlarını çekiştirdi ve derin bir nefes aldı. "İlla hatırlatmam mı gerekiyor? Bir Bronzlar, bir Altınlar bir de Periler vardır."

Gerisini benim tamamlamamı bekledi.

"Perilerin özdenetimi yoktur," diye tekrarladım. "Gücün bütün nimetlerinden yararlanır ama erdemlerinin içine ederler. Doğar doğmaz zevk peşinde koşmaya başlarlar. Oldu mu?"

"İyi mi diyeceksin, *oldu* değil. Bir Altın'dan ne beklenir? Bir Eşsiz Yaralı'dan?"

"Mükemmellik."

"Yani?"

Bir Altın'ın aksanını taklit ederek soğuk bir sesle konuştum. "Kontrol, *beyefendi*. Özdenetim. Kontrolü ele geçirmelerine izin vermediğim sürece, ben de gücün nimetlerinden yararlanabilirim. Gösterişlileri anlamanın bir anahtarı varsa, o da kontrolün her türünü anlamaktan geçer. Balığı yerim ama lezzetinin kararlılığımı etkisi altına almadığını veya tat alma dokularımı köleleştirmediğini göstermek için yüzde yirmisini bırakırım."

"Yani dinliyordun."

Dansçı ertesi gün beni çatı katındaki holo-aynada Gösterişli aksanımı çalışırken buldu. Karşımda başımın üç boyutlu bir yansımasını görebiliyordum. Dişler tuhaf bir şekilde hareket ediyor, kelimeleri ağzımda yuvarlamaya çalışırken dilime takılıyordu. Son ameliyatımın üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen, hâlâ vücuduma alışmaya çalışıyordum. Dişlerim başlangıçta sandığımdan daha iriydiler. Altınbaşların lanet olasıca kıçlarına altın kürekler girmiş gibi konuşmaları da işimi hiç kolaylaştırmıyordu. Dolayısıyla onlardan biri olduğumu görürsem öyle konuşmak daha kolay geliyordu. Kibir kolaylaşıyordu.

"*R* harflerini yumuşat," dedi Dansçı. Ben bir veri-tabletinden okurken oturup dikkatle beni izledi. "Her birinin önünde bir *h* harfi varmış gibi düşün." Yakmacı bana evimi hatırlattı ve BaşVali Augustus'un Lykos'ta nasıl göründüğünü hatırladım. Adamın dinginliğini anımsadım; sabırlı lütufkârlığını ve pis sırıtışını. "*Ü*'leri uzat."

"*Tüm gücünüz bu kadar mı?*" dedim aynaya bakarak.

"Mükemmel," diye övdü Dansçı, yapmacık bir ürpertiyle. Sağlam elini dizine vurdu.

"Yakında lanet olasıca bir Altınbaş gibi rüya görmeye de başlayacağım," dedim tiksintiyle.

"Lanet olasıca dememelisin; bunun yerine 'korkunç' veya 'korkunç lanet' de."

Ona öfkeyle baktım. "Kendimi sokakta görsem nefret ederdim. Elime bir sapanOrak geçirip ağzımdan kıçıma kadar yarmak, sonra da kalıntıları yakmak isterdim. Eo beni görse kusardı."

"Daha gençsin," dedi Dansçı gülerek. "Tanrım, bazen ne kadar genç olduğunu unutuyorum." Çizmesinin içinden bir içki şişesi çıkardı ve birazını içtikten sonra şişeyi bana attı.

Güldüm. "Son içtiğimde Narol amcam bana ilaç vermişti." Bir yudum aldım. "Belki de madenlerin nasıl olduğunu unutmuşsundur. Ben genç falan değilim."

Dansçı kaşlarını çattı. "Seni aşağılamak istemedim, Darrow. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Neden yapacağını biliyorsun. Fakat hâlâ bakış açını kaybediyor ve kendini yargılıyorsun. Şu anda muhtemelen kendine baktığında miden bulanıyor. Oldu mu?"

"Oldu." Şişeden büyük bir yudum aldım.

"Ne var ki sen sadece rol yapıyorsun, Darrow." Parmağını salladı ve parmağındaki yüzükten bir bıçak çıktı. Reflekslerimi geri kazanmıştım ve bana zarar vermek niyetinde olduğunu düşünseydim, onu hemen gırtlağına sokabilecek kadar hızlıydım. Ancak bıçağı işaret parmağıma sürtmesine izin verdim. Minik yaradan kan süzüldü. Kızıl kan. "Ne olduğunu hatırlaman gerekirse diye..."

"Evim gibi kokuyor," dedim parmağımı emerken. "Annem çıngıraklı-yılanlardan kan çorbası yapardı. Doğrusunu istersen o kadar da kötü değildi."

"İçine kendir-ekmeği batırıp bamya-çiçeği serpiyor muydunuz?"

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Benim annem de aynısını yapardı," dedi Dansçı gülerek. "Dans'ta veya kazananı ilan etmelerinden önce Defne kutlamalarında yerdik. Daima pislik Gama kaltakları kazanırdı."

"O halde Gamalara!" Güldüm ve şişeden bir yudum daha aldım.

Dansçı beni izliyordu. Yüzündeki gülümseme bir süre sonra silindi ve gözleri soğuklaştı. "Matteo yarın sana dans etmeyi öğretecek."

"Bunu sen yaparsın sanıyordum," dedim.

Sakat bacağına vurdu. "Bunu yapmayalı uzun zaman oldu. Oikos'taki en iyi dansçıydım. Tünel rüzgârı gibi hareket ederdim. En iyi dansçılarımızın hepsi Cehennemdalgıçlarıydı. Yıllar boyunca ben de bir Cehennemdalgıcı'ydım."

"Tahmin etmiştim."

"Öyle mi?"

Dansçı'nın yara izlerini işaret ettim. "Yanında çıngıraklı-yılanları uzaklaştırmaya yardım edecek matkapElemanları olmadan bu kadar çok ısırılan biri ancak bir Cehennemdalgıcı olabilir. Ben de ısırılmıştım. En azından bu sayede kalbim güçlenmiş."

Başıyla onayladı ve uzaklara daldı. "PençeMatkap üzerinde bir nodülü onarmaya çalışırken bir yuvanın içine düştüm. Kanallardan birinin içindeydiler, onları görmemiştim. Tehlikeli türdendiler."

Ne demek istediğini hemen anlamıştım. "Yavruydular," dedim.

Başıyla onayladı.

"Daha az zehirlidirler. Yetişkinlerden çok daha az; dolayısıyla yumurtalarını içime bırakmak gibi bir niyetleri yoktu. Ama ısırdıklarında, bunu bütün güçleriyle yapıyorlardı. Neyse ki yanımızda panzehir vardı. Gamalardan almıştık." Lykos'ta hiç panzehirimiz yoktu.

Bana doğru eğildi.

"Seni bir yavru çıngıraklı-yılan yuvasına atıyoruz, Darrow. Bunu unutma. Enstitü'nün girişi sınavlarına üç ay var. Matteo'dan aldığın derslere ek olarak ben de seni eğiteceğim. Ancak kendini yargılamayı bırakmazsan ve görünüşünden nefret etmeyi sürdürürsen, sınavlarda başarısız olursun ya da daha kötüsü... geçersin, Enstitü'deyken çuvallarsın ve kendini ele verirsin. O zaman da her şey boka sarar."

Oturduğum yerde kıpırdandım. İlk kez içimde başka bir korku belirmişti; Eo'nun tanımayacağı bir şeye dönüşmenin korkusu değil, daha ilkel bir dehşet. Düşmanlarımın beni öldürmesinden korku-

yordum. Nasıl insanlarla karşılaşacaktım? Küçümseyen sırıtışlarını şimdiden görebiliyordum.

"Benim oyunumu bozmaları önemli değil." Dansçı'nın dizine vurdum. "Benden alabilecekleri her şeyi aldılar zaten. Bu yüzden kullanabileceğiniz bir silaha dönüştüm ya."

"Yanılıyorsun," diye çıkıştı Dansçı. "Sen bir silahtan fazlasısın. Karın öldüğünde, sana sadece bir kan davası bırakmadı. Sana bir hayal bıraktı. Sen onun koruyucususun. Gerçekleştiricisisin. Bu yüzden öfke ve nefret kusmayı bırak. Harmony ne derse desin, onlara karşı savaşmıyorsun. Sen Eo'nun *hayali* için, hâlâ hayatta olan *ailen* için, *halkın* için savaşıyorsun."

"Bu Ares'in düşüncesi mi? Yani, seninki mi?"

"Ben Ares değilim," diye tekrarladı Dansçı. Ona inanmıyordum. Adamlarının ona nasıl baktığını, Harmony'nin bile nasıl saygı duyduğunu görmüştüm. "Kendine bir bak, Darrow. O zaman kötü şeyler yapmak zorunda kalan iyi bir adam olduğunu anlayacaksın."

Ellerimde yara izi yoktu ve yumruklarımı eklemlerim beyazlayana kadar sıktığımda tuhaf hissediyordum.

"İşte anlamadığım bu zaten: İyi bir adamsam, neden kötü şeyler yapmak istiyorum?"

14

ANDROMEDUS

Matteo'yla derslerimiz çok kısa sürdü; Gösterişlilerin beş dans biçiminin her birini göstermesi yetti ve işimiz bitti. Altınların danslarında amcamın bana öğrettiği danslardan farklı olarak eşe daha çok vurgu yapılıyordu fakat hareketler benzerdi. Beş dansı da Matteo'dan daha iyi şekilde yaptım. Sonra gözlerimi bağladım ve her birini müzik olmadan, ezberden peş peşe dans ederek hava attım. Narol amcam bana dans etmeyi öğretmişti ve binlerce gece boyunca dans edip şarkı söylemekten başka yapacak bir şeyim olmayınca bedenimin hareketlerini kontrol etmekte ustalaşmıştım. Bunu bu yeni vücutla bile yapabilirdim. Üstelik bu yeni bedenim, eskisinin yapamadığı şeyleri yapabiliyordu. Kas lifleri farklı şekilde kasılıyor, bağlar daha fazla esniyor, sinirler daha çabuk tepki veriyordu. Hareketleri akıcı şekilde yaparken kaslarıma tatlı bir yanma hissi yayılıyordu.

Danslardan biri olan Polemides'in nostaljik bir havası vardı. Matteo beni bir sopayı, elimde bir jiletle dövüşüyormuşum gibi kol açıklığında tutturarak dönen adımlarla dans ettiriyordu. Bedenim hareket ederken, geçmişin yankılarını duyabiliyordum. Madenin titreşimlerini hissediyor, klanımın kokusunu alıyordum. Bu dansı

daha önce görmüştüm ve diğer hepsinden daha iyi beceriyordum. Bedenimin yapmak için doğduğu bir danstı; yasak olan Hasat Dansı'na çok benziyordu.

Bitirdiğimde Matteo kızgındı.

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun?" diye sordu hırlayarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana öfkeyle bakarak ayağını yere vurdu. "Sen daha önce hiç madenlerin dışına çıkmadın mı?"

"Cevabı biliyorsun," dedim.

"Daha önce bir kalkan veya kılıçla hiç dövüşmedin mi yani?"

"Evet, dövüştüm. Hatta yıldız gemilerine kaptanlık ettim ve Pretorlarla birlikte ziyafetlere katıldım." Bir kahkaha atarak neler olduğunu sordum.

"Bu bir oyun *değil*, Darrow."

"Olduğunu söyledim mi?" Şaşırmıştım. Onu kızdıracak ne yapmıştım ki? Anlaşılan gerginliği dağıtmak için gülmem bir hataydı.

"Gülüyor musun? Toplum'u karşına alıyorsun, oğlum. Buna rağmen gülüyor musun? Bu çok uzak bir hayal değil. Soğuk gerçekliğin ta kendisi. Kim olduğunu anlarlarsa seni asmayacaklar." Bunu söylerken yüzünde dalgınlık dolu bir ifade belirmişti. Sanki ne olacağını tecrübe etmişti.

"Bunu biliyorum."

Bana aldırmadı. "Obsidiyenler seni yakalayıp Beyazlara verirler ve onlar da seni karanlık hücrelere kapayıp işkence yaparlar. Gözlerini çıkarır, seni erkek yapan her parçanı keserler. Daha karmaşık yöntemleri de var fakat tek amaçlarının bilgi edinmek olmayacağını söyleyebilirim; öyle olsa, istediklerini almalarını sağlayacak kimyasalları var. Sen onlara her şeyi anlattıktan sonra, beni, Harmony'yi ve Dansçı'yı öldürürler. Ayrıca aileni de deriSoyucularla öldürür, yeğenlerinin başlarını ayaklarının altında ezerler. Bunlar holoKutuda göstermedikleri şeyler. Bunlar, gezegenlerin hâkimlerini kendine düşman bellediğinde katlanmak zorunda kalabileceğin sonuçlardır. *Gezegenler*, diyorum, oğlum."

İliklerime kadar ürperdim. Bunları biliyordum. Neden kafama kakıp duruyordu ki? Zaten korkuyordum. Korkmak istemiyordum ama korkuyordum. Beni bekleyen görev, içimi kemiriyordu.

"Bu yüzden tekrar soruyorum; sen Dansçı'nın olduğunu söylediği kişi misin?"

Duraksadım. *Ah!* Ares'in Oğulları'nın birbirlerine derinden güvendiğini, hepsinin aynı tarafta olduğunu sanıyordum. Ancak burada bir çatlak, bir bölünme vardı. Matteo, Dansçı'nın müttefikiydi ama dostu değildi. Dans edişimdeki bir şey onda şüphe uyandırmıştı. Birden durumu anladım; Matteo, Mickey'nin beni oyuşuna tanık olmamıştı. Bütün bunları benim bir zamanlar bir Kızıl olduğuma inanarak yapıyordu ve hepsi onun için çok zor olmalıydı. Dans edişim, ona bu dansın yapıldığı tabakada doğduğumu düşündürmüştü. Polemides denen son dansla ilgili bir şeydi bu.

"Adım Darrow, Dale'in oğluyum. Lykos'lu bir Lambda'yım ve bir Cehennemdalgıcı'yım. Asla başka biri olmadım, Matteo."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana yalan söylüyorsan..."

"*Ben adiRenklere yalan söylemem.*"

O akşam, gün boyunca yaptığım dansları araştırdım. *Polemides*, Yunanca "savaş çocuğu" anlamına geliyordu. Bana Narol amcamın danslarını fazlasıyla hatırlatan bir danstı. Altınların savaş dansıydı; küçük çocukları dövüş sanatlarına ve jilet kullanmaya hazırlamak için öğrettikleri hareketlerden oluşuyordu. Altınların savaşırken çekilmiş görüntülerini izledim ve yüreğim ağzıma geldi. Bir yaz şarkısı gibi savaşıyorlardı; canavar Obsidiyenler gibi değil, serin rüzgârda süzülen kuşlar gibi. Çiftler halinde savaşıyor, dönüyor, dans ediyor, kesip biçiyorlardı. Obsidiyenlerin ve Grilerin arasında tırpanlarla oynuyor gibi görünüyorlardı; etraflarında devrilen cesetler sanki içinden anız yerine kan fışkıran buğday saplarıydı. Altın zırhları pırıl pırıl parıldıyordu. Jiletleri ışıldıyordu. Onlar insan değil, tanrıydılar.

Ve onları ben mi yok edecektim?

O gece ipek örtülü yatağımda zor uyudum. Eo'nun hemantus çiçeğini öptükten ancak uzun bir süre sonra uykuya dalabildim ve

rüyamda babamı gördüm; onu bir erkek olarak tanımanın, dans etmeyi sarhoş kardeşi yerinde ondan öğrenmenin nasıl olacağını hayal ettim. Uyandığımda kırmızı kafa bandımı elimde sımsıkı tutuyordum. Tıpkı düğün kurdelemi tuttuğum gibi. Bütün bunlar bana evimi hatırlatıyordu.

Yine de yetmiyorlardı.

Korkuyordum.

Dansçı kahvaltıda yanıma geldi.

"Bilgisayar korsanlarımızın Caius au Andromedus adını Darrow au Andromedus olarak değiştirmek için Kalite Kontrol Kurulu'nun bulutuyla iki hafta uğraşmak zorunda kaldığını bilmekten mutluluk duyacağını düşündüm."

"Güzel."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu? Ne kadara patladığını... neyse, boş ver." Başını iki yana salladı ve hafifçe güldü. "Darrow... Ne kadar *RenkDışı*. Şüphe uyandıracaktır."

Korkumu gizlemek için omuz silktim. "Korkunç lanet sınavlarında esip geçersem umurlarında bile olmaz."

"Bir Altın gibi konuştun."

Matteo ertesi gün beni gemiyle Yorkton'dan pek uzak olmayan İştar ahırlarına götürdü. Deniz kıyısında, tepeler boyunca uzanan yeşil arazilerle dolu bir yerdi. Hiç o kadar geniş bir arazi görmemiştim. Toprakların önümde kıvrıla kıvrıla uzanışını hiç görmemiştim. Gerçek bir ufku veya Matteo'nun dersimiz için ayarladığı kadar korkutucu hayvanları da hiç görmemiştim. Ayaklarını yere vuruyor, toprağı eşeliyor, burunlarından soluyor, kuyruklarını savuruyor, devasa sapsarı dişlerini gösteriyorlardı. Atlar... Eo'nun Andromeda'yla ilgili hikâyelerine rağmen atlardan hep korkmuştum.

"Bunlar canavar," diye fısıldadım Matteo'ya.

"Yine de," diye fısıldadı, "beyefendiler atlarla ilgilenmelidir. Resmî bir ortamda mahcup olmak istemiyorsan ata iyi binmeyi öğrenmelisin."

Atlarının sırtında geçip giden diğer Altınlara baktım. Bugün ahırda sadece üç tanesi vardı ve her birinin yanında Matteo gibi Pembe ve Kahverengi hizmetkârlar çalışıyordu.

"Mesela böyle bir ortamda mı?" diye tısladım. "Tamam. Tamam." Toynaklarıyla yeri döven iri bir siyah aygırı işaret ettim. "Şuna bineceğim."

Matteo gülümsedi. "Bu senin hızına daha uygun olur."

Bana bir midilli verdi. İri bir midilliydi ama yine de bir midilliydi. Burada sosyal bir etkileşim yoktu; diğer biniciler yanımızdan tırısta geçerken sadece iyi günler dercesine başlarını eğiyorlardı, o kadar. Dolayısıyla gülümsemeleri aslında ne kadar gülünç göründüğümü anlamama yetiyordu. Ata binmekten hoşlanmamıştım. Matteo'yla birlikte ağaçların arasından geçmeye çalışırken midillim aniden hızlandığında daha da az hoşuma gitti. Koruluğun diğer tarafında hayvanın sırtından aşağı atladım ve çimenlerin üzerine ustalıkla indim. Uzakta biri güldü; uzun saçlı bir kızdı ve daha önce işaret ettiğim aygıra biniyordu.

"Belki de şehirden ayrılmasan iyi olur, Peri," diye bağırdı ve atını mahmuzlayarak uzaklaştı. Dizimin üzerinde doğrulurken kızın ardından baktım. Saçları günbatımından daha altuni parlayarak arkasında savruluyordu.

15

SINAV

Dansçı'yla birlikte iki ay boyunca zihnimi eğittikten sonra sınav zamanım geldi. Ezberlemiyordum. Aslında onunla çalışırken öğrenmiyordum da. Dansçı'nın eğitimi, zihnimin paradigma kaymalarına uyum sağlamasına yardımcı olacak şekilde tasarlanmıştı. Örneğin, bir balığın sol tarafında 3.453, sağ tarafında 3.453 pulu varsa, balığın en pullu tarafı hangisidir? Dış tarafı. Buna dışdeğerlemeci düşünce sistemi diyorlardı. Dansçı'yla ilk karşılaştığımda tırpan kartını yemem gerektiğini de bu sayede anlamıştım ve bu işte çok iyiydim.

Dansçı ile dostlarının bana sahte bir geçmiş, sahte bir aile, sahte bir yaşam ayarlayabiliyorken giriş sınavlarında sahte sonuçlar yaratamamaları bir ironiydi. Dolayısıyla eğitimim başladıktan üç ay sonra, parlak ışıklarla dolu bir odada, dijital stylus kalemini yeşim taşlı bileziğine hiç durmadan vuran, fare gibi gürültücü bir Altınbaş kızla birlikte sınava girdim. O da sınavımın bir parçası olabilirdi. Bana bakmadığı bir anda kalemini parmaklarının arasından kapıp giysimin koluna gizledim. Ben Lykos'lu bir Cehennemdalgıcı'ydım. Elbette aptal bir kızın kalemini ona belli etmeden kolayca çalabilirdim. Kız, bir büyü yapılmış gibi ağzı açık halde etrafına bakındı

ve sızlanmaya başladı. Ona başka stylus vermediklerinden, ağlaya ağlaya odadan kaçtı. Sonrasında Peni Gözetmen tabletine baktı ve nanoKamerayla kaydedilmiş bir videoyu başa sarıp izledi. Bana bakarak gülümsedi. Anlaşılan bu tür yetenekler takdir ediliyordu.

Ancak bir Altın kız onunla aynı fikirde değildi ve dışarıda, koridorda yanımdan geçerken kulağıma "Kesici" diye fısıldadı. Henüz sosyalleşmeye hazır olmadığım için Matteo bana kimseyle konuşmamamı söylemişti, dolayısıyla tam Kızıllara has bir cevap yapıştırmamak için kendimi zor tuttum. Sesi kulağımda yankılanıyordu. Kesici. İnsafsız. Makyavelci. Acımasız. Bunların hepsi benimle ilgili düşüncelerini dile getiriyordu. İşin komik tarafı, çoğu Altın bu ifadeyi övgü gibi algılardı.

Melodik bir ses benimle konuşmaya başladı.

"Bence az önce sana iltifat etti. Bu yüzden ona aldırma. Fıstık gibidir ama içi çürüktür. Bir defasında tadına bakmıştım, ne demek istediğimi anlarsın. Önce lezzetli, sonra bozuk. Bu arada içeride müthiştin. O mızmızın gözlerini kendim oyacaktım. Korkunç tıkırtı!"

Cıvıl cıvıl sesin sahibi, Yunan efsanelerinden fırlamış gibi görünen genç bir adamdı. Her yanından kibir ve güzellik akıyordu. Kusursuz bir örnekti. Bu kadar geniş ve beyaz bir gülümseme, bu kadar pürüzsüz bir ten hiç görmemiştim. Tiksindiğim her şeyi temsil ediyordu.

Omzuma vurdu ve yarı resmî tanışma yollarından biriyle elimi yakaladı. Hafifçe sıktım. Onun da tutuşu güçlüydü ancak üstünlüğünü hissettirmeye çalıştığında elini o sertçe geri çekene kadar sıktım. Gözlerinde endişe pırıltıları belirdi.

"Ulu Tanrım, elin mengene gibi!" Güldü. Hemen adının Cassius olduğunu söyledi. Bana konuşacak çok az zaman tanıdığı için şanslıydım çünkü konuştuğumda alnı kırışıyordu. Aksanım hâlâ mükemmel değildi.

"Darrow..." diye tekrarladı. "Eh, bu bir hayli RenkDışı bir isim. Ah..." Dijital tabletinden kişisel bilgilerime baktı. "Eh, neredeyse hiçbir soya ait değilsin. Uzak gezegenlerden gelen bir yabani...

Antonia'nın sana sataşmasına şaşmamak gerek. Ama dinle, sınavının nasıl geçtiğini söylersen seni bağışlarım."

"Ah, beni bağışlayacak mısın?"

Kaşlarını çattı. "Burada nazik olmaya çalışıyorum. Biz Bellona'lar reformcu değilizdir fakat iyi adamların adi kökenlerden de çıkabileceğini biliriz. Benimle işbirliği yap, dostum."

Bakışlarından dolayı onu kışkırtma ihtiyacı duydum.

"Şey, sanırım sınavın daha zor olmasını bekliyordum. Mumla ilgili soruda yanılmış olabilirim fakat onun dışında..."

Cassius bağışlayıcı bir sırıtışla beni izliyordu. Fıldır fıldır gözleri yüzümde dolaşırken, annesinin sabahları altın bigudilerle onun saçlarını kıvırıp kıvırmadığını merak ettim.

"Seninki gibi ellerle jileti dehşetengiz kullanıyor olmalısın," dedi.

"Fena değilim," diye yalan söyledim. Matteo ona dokunmama bile izin vermemişti.

"Tevazu! Seni Beyazkukuletalar mı büyüttü, dostum? Neyse, fiziksel testlerden sonra Agea'ya gidiyorum. Bana katılmak ister misin? Oymacıların Cazibe'deki yeni kızlarla harika işler çıkardığını duydum. Ve Kaçamak'ta da yeni çekim-katları kurmuşlar; çekimBotları olmadan uçabiliriz. Ne dersin, dostum? İlgini çeker mi?" Kanatlarından birine vurarak göz kırptı. "Orada bir sürü fıstık var. Hiçbiri de çürük değil."

"Ne yazık ki gelemem."

"Ah!" Uzak gezegenlerden gelen bir yabani olduğumu o an hatırlamış gibi yerinde sıçradı. "Bunun için endişelenme, beyefendi, ben öderim."

Kibarca geri çevirdim ama çoktan harekete geçmişti. Gitmeden önce tabletime dokundu. Sol kolumun iç tarafındaki holo-ekran yayını titreşti. Yüzünün boyutlarını ve sohbetimizle ilgili verileri bırakmıştı; sözünü ettiği kulüplerin adresleri, Agea'yla ilgili ansiklopedik bilgiler ve ailesinin bilgileri. Cassius au Bellona diye yazıyordu. Toplum'un Altıncı Filo İmperatoru ve belki de Mars'ta BaşVali Augustus'a rakip olabilecek tek adam olan Pretor Tiberius

au Bellona'nın oğlu. Anlaşılan aileler birbirlerinden nefret ediyordu; birbirlerini öldürmek gibi iğrenç bir alışkanlıkları vardı. Gerçekten de çıngıraklı-yılan yavrusuydular.

Bu insanlardan korkacağımı, küçük tanrıcıklar gibi görünecekle-rini sanmıştım. Ancak Cassius ve Antonia dışında, birçoğu etkileyici bile değildi. Sınava girdiğim odada sadece yetmiş kişi vardı. Bazıları Cassius'a benziyordu. Ama hepsi güzel değildi. Hepsi uzun boylu ve buyurgan da değildi. Ve çok azı adam ve kadın gibiydi; bütün fiziksel iriliklerine rağmen, sadece özdeğer duyguları şişirilmiş, zorluk görmemiş çocuklardı bunlar. Bebeklerdi. Çoğu Peri ve Bronz'du.

Fiziksel özelliklerimi sınadılar. Beyaz bir odada, bir hava-koltuğunda otururken, Kalite Kontrol Kurulu'nda görevli Bakır uzmanlar nanoKameralarla beni inceliyorlardı. "Umarım iyi göre-biliyorsunuzdur," dedim.

Kahverengi bir işçi gelip burnuma bir şey taktı. Gözleri boş bakıyordu. Ne mücadele ediyor ne de beni küçümsüyordu. Teni solgun, hareketleri hantaldı.

Ciğerlerim izin verdiği ölçüde nefesimi tutmam söylendi. On dakika. Sonrasında Kahverengi, burnumdaki kelepçeyi çıkardı ve gitti. Ardından nefes alıp vermem istendi. Bunu yaptım ve aniden odada hiç oksijen olmadığını fark ettim. Koltuğumda yan yatmaya başladığımda oksijen geri döndü. Odayı dondurdular ve kontrol-süzce titremeye başlamamın ne kadar sürdüğünü ölçtüler. Sonra ortamı ısıttılar ve kalbimin zorlanmaya başladığı süreyi tespit ettiler. Kalbim beynime yeterince kan ve oksijen gönderemez hale gelene kadar odadaki çekimi artırdılar. Kusmadan ne kadar harekete da-yanabileceğimi ölçmek istediler ama doksan metrelik bir matkaba binmeye alışkın olduğum için vazgeçmek zorunda kaldılar.

Kaslarımdaki oksijen akımını, kalp atışlarımı, kas liflerimin yoğunluğunu ve uzunluğunu, kemiklerimin gerilim oranlarını ölç-tüler. Harmony'yle yaşadığım cehennemden sonra bu testler parkta yürüyüş yapmak gibiydi.

Bana top attırdılar. Sonra bir duvarın önünde durmamı ve yuvarlak bir makinenin fırlattığı küçük topları durdurmamı istediler. Cehennemdalgıcı ellerim, makinelerinden daha hızlı olduğu için bir Yeşil teknisyen getirip makineyi, roketatar seviyesine ayarlatmak zorunda kaldılar. Sonunda alnıma bir top isabet etti ve kısa bir süreliğine bayıldım. Onu da ölçtüler.

Bir göz, kulak, burun ve ağız testi de yapılınca işim bitti. Testlerden sonra kendimden biraz uzaklaşmış hissediyordum. Sanki bedenimi ve beynimi ölçüp biçtikleri halde benimle ilgilenmemişlerdi. Cassius'la kısa sohbetimiz dışında hiçbir kişisel paylaşım yaşamamıştım.

Şaşkın ve keyifsiz bir halde soyunma odasına gittim. Üzerini değiştiren birkaç kişi daha olduğundan, giysilerimi alarak uzun plastik dolap sıralarında daha gözden uzak bir yere geçtim. O sırada tuhaf bir ıslık duydum. Bildiğim bir melodiydi; rüyalarımda duyduğum bir melodi. Ölmeden önce Eo'nun dudaklarından dökülen melodi... Sesi takip ettim ve soyunma odasının köşesinde üzerini değiştiren bir kız gördüm. Arkası bana dönüktü ama bluzunu üzerine geçirirken vücudunun atletik yapılı olduğunu gördüm. Bir ses çıkardım. Aniden döndü ve bir an mahcup bir tavırla kızardım. Altınların çıplaklığı umursamaması gerekirdi. Ancak tepkime engel olamamıştım. Çok güzeldi; kalp şeklinde bir yüzü, dolgun dudakları, gülerek bakan gözleri vardı. At sırtında uzaklaşırken de gülerek bakmışlardı. Bu, midilliye bindiğim gün bana Peri diyen kızdı.

Bir kaşını kaldırdı. Ne diyeceğimi bilemediğim için paniğe kapılarak arkamı döndüm ve elimden geldiğince hızlı adımlarla soyunma odasından çıktım.

Bir Altın bunu yapmazdı. Ancak bizi eve geri götüren mekikte Matteo'yla birlikte otururken, kızın yüzünü hatırladım. O da kızarmıştı.

Kısa bir uçuştu; yeterince uzun değildi. Mars'ı dayan-cam zeminden izliyordum. Gezegen dünyalaştırılmış olmasına rağmen, geçtiğimiz yerlerde tarım seyrekti. Vadilerde ve ekvator çevresinde

yeşil kurdeleler halinde uzanıyordu. Bitkiler, Mars'ın delik deşik yüzeyini bölen yeşil yara izleri gibi görünüyordu.

Çarpma kraterlerine su dolmuş, büyük göller oluşturmuştu. Kuzey yarımküre boyunca uzanan Borealis havzası taze suyla doluydu ve içinde tuhaf su canlıları vardı. Geniş düzlüklerde toz hortumu yüzeydeki humusu topluyor, tarım alanlarını birbirine katıyordu. Obsidiyenlerin eğitim gördüğü ve yaşadığı kutuplara fırtınalar ve buzullar hâkimdi. Artık Mars yüzeyinin büyük bölümünde ılıman iklim yaşansa da kutuplardaki havanın ölümcül ölçüde soğuk olduğu söyleniyordu.

Mars'ta bin tane şehir vardı. Her biri, BaşVali'ye bağlı birer Vali tarafından yönetiliyordu. Her şehir, yüz tane madencilik kolonisinin merkezinde kurulmuştu. Bu kolonileri Valiler yönetiyor, günlük işlerle Podginus gibi MadenYargıçları ilgileniyordu.

Bu kadar çok maden ve bu kadar çok şehir varken BaşVali'yi kamera ekibiyle benim evime getiren şeyin şans olduğunu düşündüm; şans ve bir Cehennemdalgıcı olmam. Beni ibret olsun diye cezalandırmak istemişlerdi; Eo sonradan akıllarına gelmişti. Ve BaşVali orada olmasaydı, Eo asla şarkı söylemezdi. Hayattaki ironiler hiç de hoş değildi.

"Girebilirsem diye merak ediyorum, Enstitü nasıl bir yer?" diye sordum Matteo'ya, bakışlarımı manzaradan ayırmadan.

"Sınıflarla doludur sanırım. Ben nasıl bilebilirim ki?"

"Hiç istihbarat yok mu?"

"Yok."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Şey, biraz var, sanırım," diye itiraf etti Matteo. "Enstitü'den üç grup mezun oluyor: Eşsiz Yaralılar, Mezunlar ve Yüzkaraları. Eşsizler topluluk içinde yükselebiliyor; Mezunlar da yükselebiliyor ama imkânları görece kısıtlı oluyor ve hâlâ yaralarını kazanmaları gerekiyor. Yüzkaraları ise dünyalaştırmanın ilk yıllarında yöneticilik yapmak üzere Plüton gibi uzak gezegenlere gönderiliyor."

"Nasıl Eşsiz olunuyor?"

"Bir seviye sistemi olduğunu tahmin ediyorum; *belki* de bir yarışma. Tam olarak bilemiyorum. Ancak Altınlar zaferlere düşkün bir türdür. Bir yarışma ortamı olmasına hiç şaşırmam."

"Ne kadar belirsiz." İç geçirdim. "Bazen bacaksız bir köpek kadar işe yaramaz oluyorsun."

"Altın toplumunda oyunun kuralı himayedir, *beyefendi*. Enstitü'deki davranışların, o himayeyi kazanman için ek bir seçme ortamı yaratacak. Çıraklığa ihtiyacın olacak. Güçlü bir hamin olması gerekiyor." Sırıttı. "Yani davamıza yardımcı olmak istiyorsan, *lanet olası* elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Bir Pretor'un çırağı olduğunu düşünsene. On yıl içinde sen de bir Pretor olabilirsin. Bir filon olabilir! Bir filoyla neler yapabileceğini bir düşün, *beyefendi*! Sadece hayal et."

Matteo asla hayal kurmazdı, dolayısıyla bu sefer bakışlarındaki heyecan bulaşıcıydı. Beni de hayal etmeye zorladı.

16

ENSTİTÜ

Sınav sonuçlarım, yüksek çatı katımızda Matteo'yla genel kültür ve aksan modülasyonu üzerinde çalışırken geldi. Önümüzde şehrin manzarası uzanıyordu ve güneş batıyordu. Yorkton Süpernova sahteSavaş spor kulübüyle ilgili hararetli bir münazaranın ortasındayken, tabletim öncelikli mesaj sesiyle bipledi. Neredeyse kahvemi döküyordum.

"Biri tabletime bağlandı," dedim. "Kalite Kontrol Kurulu."

Matteo koltuğundan fırladı. "En fazla dört dakikamız var." Harmony'nin bir ergo-kanepede kitap okuduğu kütüphaneye koştu. Harmony yerinden fırladı ve ben daha üç nefes alıp veremeden süitten çıktı. Yatak odama ve bütün çatı katına sahte ailemle holo-fotolarımı yerleştirmiştim. Sahte ailemin Pegasus üniforması içindeki dört hizmetkâr –Kahverengiler ve bir Pembe– ev işleriyle ilgileniyordu.

Kahverengilerden biri mutfağa girdi. Pembe kadın omuzlarıma masaj yapıyordu. Matteo odamda ayakkabılarımı parlatıyordu. Elbette bütün bu işleri yapacak makineler vardı fakat bir Gösterişli, insanların yapabileceği işler için asla makine kullanmazdı çünkü bunda bir güç gösterisi olmazdı.

Hava aracı uzaktan bir yusufçuğa benziyordu. Vızıldayarak yaklaştıkça büyüdü ve çatı katı penceremin dışında, havada asılı kaldı. Kapıları kayarak açıldı ve Bakır giysili bir adam resmî bir tavırla reverans yaptı. Tabletim, dayan-cam pencereyi açtı ve adam içeri süzüldü. Yanında üç tane Beyaz vardı. Her birinin ellerindeki beyaz Armalar görünüyordu. Akademisyenler ve bir Bakır bürokrat.

"Yakın zamanda vefat eden Linus au Andromedus ve Lexus au Andromedus'un oğulları Darrow au Andromedus'la görüşme onuruna nail olabilir miyim?"

"Onur sizindir."

Bürokrat son derece saygılı ama sabırsız bir tavırla beni baştan aşağı süzdü. "Adım Bondilus cu Tancrus; Enstitü'nün Kalite Kontrol Kurulu'ndan geliyorum. İzninizle, size sormak zorunda olduğumuz bazı sorular var."

Mutfaktaki meşe masada karşılıklı oturduk. Parmağımı bir makineye bağladılar ve Beyazlardan biri gözbebeklerim ile diğer fizyolojik tepkilerimi ölçmek için bir gözlük taktı. Yalan söyleyip söylemediğimi kontrol edeceklerdi.

"Gerçekleri söylediğinizdeki normal tepkilerinizi değerlendirmek için bir kontrol sorusuyla başlayacağız: Andromedus Ailesi'nden misiniz?"

"Evet."

"Gösterişli sınıfından mısınız?"

"Evet." Açıkça yalan söylüyor ve kontrol sorularını mahvediyordum.

"İki ay önceki başvuru sınavınızda hile yaptınız mı?"

"Hayır."

"Test sırasında kavrama ve analitik işlev becerilerinizi artırmak için nervonükleik kullandınız mı?"

"Hayır."

"Gerçek zamanlı olarak dış kaynaklara ulaşmak veya sentezlemek için bir ağ-aleti kullandınız mı?"

"Hayır." Sabırsızca iç çektim. "Odada bir sinyal bozucu vardı, dolayısıyla bu imkânsızdı. Araştırmanı yaparak gelip zamanımı boşa harcamadığına sevindim, Bakır."

Gülümsemesi bürokratikti.

"Soruları önceden biliyor muydunuz?"

"Hayır." Bu noktada öfkeli bir tepkinin uygun olacağına karar verdim. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Senin sınıfından biri tarafından yalancılıkla suçlanmaya alışkın değilim!"

"Bu, en yüksek puanları alan herkese uygulanan standart bir prosedürdür, Gösterişli lordum. Anlayışlı olmanızı istirham ederim," diye homurdandı bürokrat. "Standart sapmanın dışına çıkacak kadar yüksek puan alan her başvuru sahibine bu sorular sorulur. Test sırasında tabletinizi başka birininkine bağladınız mı?"

"Hayır. Dediğim gibi, bir sinyal bozucu vardı. Israrın için teşekkürler, Peni kafalı."

Kanımdan bir numune aldılar ve beynimi taradılar. Sonuçları hemen görebiliyorlardı ama bürokrat açıklamadı. "Protokol böyle," diye hatırlattı. "Sonuçlarınızı iki hafta içinde alacaksınız."

Sonuçların gelmesi dört hafta sürdü. Kalite Kontrol testini geçmiştim. Hile yapmamıştım. Lanet sınav sonuçlarım ise sınava girdikten iki ay sonra gelebildi ve neden hile yaptığımı düşündüklerini anladım. Bir tane yanlışım vardı; sadece bir tane, hem de yüzlerce soru arasında. Sonuçları Dansçı, Harmony ve Matteo'yla paylaştığımda, suratıma boş boş baktılar. Dansçı kendini bir koltuğa bıraktı ve kahkahalara boğuldu; isteri krizine girmişti.

"Lanet olasıca," diye bağırdı. "Başardık!"

"O başardı," diye düzeltti Matteo.

Dansçı ancak bir dakika sonra bir şişe şampanya kapmayı akıl edebildi ama beni hâlâ farklı ve tuhaf bir şeymişim gibi izlediğini hissedebiliyordum. Sanki tam olarak ne yarattıklarından emin olamıyorlardı. Cebimdeki hemantusa ve boynumdaki düğün kurdelesine dokundum. Beni onlar yaratmamıştı; karım yaratmıştı.

Bir vale beni Enstitü'ye götürmek için geldiğinde, çatı katının içinde Dansçı'yla vedalaştım. Tokalaşırken elimi sıkıca tuttu ve bana babamın asılmadan önce baktığı gibi, güven verircesine baktı. Ancak o güvenin ardında endişe ve şüphe vardı. Beni hayata hazırlayabilmiş miydi? Görevini yerine getirmiş miydi? Babam bana öyle baktığında yirmi beş yaşındaydı. Dansçı ise kırk bir yaşındaydı. Ancak farkı yoktu. Güldüm. Narol amcam bana asla öyle bakmamıştı; hatta Eo'nun cesedini indirdiğimde bile. Muhtemelen yumruğumun tadına yeterince baktığı için cevabı biliyordu. Ancak öğretmenlerimi, babalarımı düşündüğümde, beni en çok şekillendiren de Narol amcam olmuştu. Bana dans etmeyi, adam olmayı o öğretmişti. Belki de böyle bir geleceğim olduğunu biliyordu. Beni bir Cehennemdalgıcı olmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı ama beni hayatta tutan da onun bana verdiği derslerdi. Şimdi yeni dersler öğrenmiştim. İşe yaramalarını ummaktan başka çarem yoktu.

Dansçı aylar önce parmağımı kesmek için kullandığı bıçakYüzüğü bana verdi. Ama biçimini *L* şeklinde değiştirmişti.

"Spartalıların kalkanlarındaki nişan olduğunu düşünecekler," dedi. "Lakedaimon'un *L*'si." Ama aslında Lykos'un *L*'siydi ve Lambda'nın *L*'si.

Harmony sağ elimi tutup bir zamanlar Kızıl Armamın bulunduğu yeri öperek beni şaşırttı. Bir gözünden yaşlar akıyordu; soğuk bakan sağlam gözünden. Diğeriyle ağlayamıyordu.

"Evey gelip bizimle yaşayacak," dedi. Ben nedenini soramadan gülümsedi. Gülümseme onun yüzünde tuhaf duruyordu. "Bir şeyleri fark eden tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Biz ona Mickey'nin vereceğinden daha iyi bir hayat sunacağız."

Matteo'yla birbirimize gülümsedik ve karşılıklı reverans yaptık. Uygun saygı ifadelerinden sonra elini uzattı ama amacı benimle tokalaşmak değildi. Bunun yerine, cebimdeki çiçeği kaptı. Peşinden atıldım ama hâlâ tanıdıklarım arasında benden daha hızlı olan tek kişiydi.

"Bunu yanında götüremezsin, *beyefendi*. Elindeki düğün kurdelesi yeterince tuhaf. Çiçek çok fazla olur."

"O halde sadece bir yaprağını ver," dedim.

"Bunu isteyeceğini tahmin ettim." Bir kolye çıkardı; Andromedus'un Arması şeklindeydi. Yani artık benim Armamdı. Demirdendi. Avcuma bıraktı. "Karının adını fısılda." Bunu yaptım ve Pegasus, bir hemantus çiçeği gibi açıldı. Matteo yaprağı metal çiçeğin ortasına koydu ve kolye tekrar kapandı. "Bu senin kalbin. Onu demirle koru."

"Teşekkür ederim, Matteo," dedim gözlerimde yaşlarla. İtirazlarına aldırmadan ona sarılıp kucakladım. "Bir haftadan uzun yaşarsam, bunu sana borçlu olacağım, *beyefendi*." Onu yere bıraktığımda kıpkırmızı olmuştu.

"Öfkene hâkim ol," diye hatırlattı ciddiyetle. "Görgü, görgü, görgü. Sonra *lanet olasıca* yuvalarını yerle bir edersin."

Mekik Mars kırsalının üzerinde yol alırken Pegasus'u elimde sımsıkı tutuyordum. Derinliklerini kazdığım toprağın üzerinde yeşillikler uzanıyordu. Lambda'nın yeni Cehennemdalgıcı'nın kim olduğunu merak ettim. Loran fazla gençti. Barlow fazla yaşlıydı. Kieran mı olmuştu? O da fazla sorumluluk sahibiydi. Koruması gereken çocukları vardı ve ailemizden yeterince insanın öldüğünü görmüştü. İçinde ateş yoktu. Leanna'da yeterince vardı ama kadınların kazmasına izin verilmiyordu. Muhtemelen Eo'nun kardeşi Dain olmuştu. Vahşiydi ama zeki değildi. Tipik bir Cehennemdalgıcı olabilirdi; çabuk ölecekti. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Nedeni sadece bu düşünce değildi. Gergindim. Mekiğin içinde bakınırken bunu yavaş yavaş anlamıştım. Altı genç daha sessizce oturuyordu. Rahat bakışları ve güzel bir gülümsemesi olan ince yapılı bir çocukla göz göze geldik. Hâlâ saçma sapan şeylere gülebilecek tiplerdendi.

"Julian," dedi ve önkolumu tuttu. Tabletlerimizle birbirimize sunabileceğimiz verilerimiz yoktu; mekiğe binerken onları almış-

lardı. Dolayısıyla ona karşımdaki koltuğu işaret ettim. "Darrow, çok ilginç bir isim."

"Agea'ya hiç gittin mi?" diye sordum.

"Elbette," dedi gülümseyerek. Hep gülümsüyordu. "Neden sordun, sen gitmedin mi? Bu tuhaf. Bir sürü Altın tanıdığımı sanıyordum fakat giriş sınavlarını neredeyse hiçbiri geçemedi. Korkarım tanımadığım yüzlerle dolu cesur bir yeni dünyaya gidiyorum. Aslını istersen, Agea'ya hiç gitmemiş olmanı kıskandım. Tuhaf bir yerdir. Güzel olduğu şüphesiz ama orada hayat hızlı ve... dediklerine göre de ucuzdur."

"Bizim için değil."

Güldü. "Sanırım değil. Politik oyunlar oynamadığın sürece."

"Ben oyun oynamayı sevmem." Tepkisini fark edince göz kırparak güldüm. "Bir bahis olmadığı sürece, dostum. Anlarsın ya."

"Anladım! Ne seversin? Kanlı-satranç? Çekim-lakros?"

"Ah, kanlı-satranç iyidir. Ama sahteSavaş en iyisi," dedim, bir Altın gibi sırıtarak.

"Özellikle de bir Nortown taraftarıysan!" dedi başıyla onaylayarak.

"Ah... *Nortown*. Anlaşacağımızdan emin değilim," dedim yüzümü buruşturarak. Başparmağımı göğsüme bastırdım. "Yorkton."

"*Yorkton* mu? Anlaşacağımızı *hiç* sanmıyorum!" dedi gülerek.

Gülümsememe rağmen, içten içe ne kadar soğuk olduğumu bilmiyordu; sohbet, mimikler, gülümsemeler, hepsi roldü. Matteo beni iyi yetiştirmişti fakat hakkını vermem gerekirse, Julian hiç de canavara benzemiyordu.

Bir canavar olmalıydı.

"Ağabeyim Enstitü'ye çoktan ulaşmış olmalı. Zaten Agea'da, aile mülkümüzdeydi ve hiç şüphesiz sorun yaratıyordu!" Julian gururla başını iki yana salladı. "Tanıdığım en iyi adam. Primus olacak, görürsün. Babamızın gurur ve mutluluk kaynağı odur; ailede kaç kişi olduğunu tahmin edebilirsin!" Sesinde hiç kıskançlık yoktu; sadece sevgi vardı.

"Primus mu?" diye sordum.

"Ah, Enstitü terimleri; Hane'nin lideri anlamına gelir."

Haneler... Bunları biliyordum. Genel olarak kişilik özelliklerine göre belirlenmiş on iki tane vardı. Her birine, Roma panteonundaki tanrılardan birinin adı verilmişti. OkulHaneleri, okul dışındaki ağ araçları ve sosyal kulüplerdi. Başarılı olursan, sana hizmet edecek güçlü bir aile bulurlardı. Aileler, Toplum'daki gerçek güçlerdi. Kendi orduları, filoları vardı ve Hükümdar'ın kuvvetlerine katkıda bulunuyorlardı. Sadakat onlardan başlıyordu. Aile üyeleri, kendi gezegenlerinin sakinlerine karşı pek sevgi beslemezlerdi. Bir şey varsa, o da rekabetti.

"Siz mızmızlar birbirinizi hâlâ dövemediniz mi?" diye hırladı mekiğin köşesinde oturan şeytani bir çocuk. O kadar solgundu ki bir Altın'dan çok hâkîye benziyordu. Dudakları ince, yüzü bir fareyi gözetleyen bir şahininki kadar zalimdi. Bir Bronz'du.

"Seni rahatsız mı ediyoruz?" Alaycılığımda kibarlık vardı.

"Çiftleşen iki köpek beni rahatsız eder mi, bir düşüneyim. Muhtemelen, evet, özellikle de gürültü yapıyorlarsa."

Julian ayağa kalktı. "Özür dile, köpek!"

"Haydi oradan," dedi çocuk. Yarım saniye içinde Julian'ın elinde beyaz bir eldiven belirdi. "Onunla kıçımı mı sileceksin, seni altın züppecik?"

"Ne dedin sen? Seni küçük kâfir!" dedi Julian şaşkınlıkla. "Seni kim büyüttü?"

"Kurtlar; ananınkinden düştükten hemen sonra."

"Seni canavar!"

Julian eldiveni küçük çocuğa fırlattı. Bunun tam bir komedi olduğunu düşünerek izliyordum. Çocuk Lykos tünellerinden fırlamış gibiydi; bir Beta olabilirdi. Çirkin, ufak tefek, sinir bozucu bir Loran'a benziyordu. Julian ne yapacağını bilmediği için meydan okudu.

"Meydan okuyorum, *beyefendi*."

"Düello mu? O kadar mı alındın?" Çirkin çocuk Julian'a pis pis sırıttı. "Tamam. Geçiş bittikten sonra ailenin gururunu birbirine dikeceğim, züppecik." Burnunu eldivene bastırarak sümkürdü.

"Neden şimdi yapmıyorsun, korkak?" diye bağırdı Julian. Muhtemelen babasından öğrendiği bir hareketle zayıf göğsünü şişirdi. Kimse ailesini aşağılayamazdı.

"Salak mısın sen? Ortalıkta jilet görüyor musun? Sersem! Git başımdan. Geçiş'ten sonra yaparız düellomuzu."

"Geçiş mi?.." diye sordu Julian nihayet, benim de merakımı dile getirerek.

Cılız çocuk kötücül bir ifadeyle sırıttı. Dişleri bile hâkîydi.

"Son sınav, aptal! Octavia au Lune'un apışından sonraki en büyük sır."

"Sen nereden duydun peki?" diye sordum.

"İçeride adamım var," dedi çocuk. "Ve duymadım, *biliyorum*, seni bok kafa."

Adı Sevro'ydu ve tarzını sevmiştim.

Ancak Geçit konusu beni endişelendirmişti. Julian'ın mekikteki son yolcuyla girişti̇ği sohbeti dinlerken, ne kadar az şey bildiğimi anladım. Sınav sonuçlarıyla ilgili konuşuyorlardı. Onların puanlarıyla benimkiler arasında ciddi bir uçurum vardı. Notlarını yüksek sesle söylerlerken Sevro'nun alaycı bir tavırla güldüğünü duydum. Bu kadar düşük puan alan adaylar Enstitü'ye neden alınıyordu ki? Huzursuzlanmıştım. Sevro'nun puanları nasıldı acaba?

Mariner Vadisi'ne ulaştığımızda hava kararmıştı. Vadi, Mars'ın simsiyah yüzeyinde, göz alabildiğine uzanan, ışıktan bir yara izi gibiydi. Ortasında gezegenimin başkenti gece karanlığında mücevher gibi parıldıyordu. Teraslarda gece kulüplerinin ışıkları yanıp sönüyor, sıkıştırılmış havadan yapılmış dans pistleri görünüyordu. ÇekimMikserler fizik kanunlarıyla oynarken yarı çıplak kızlar ve aptal görünüşlü erkekler sıçrayıp düşüyordu. SesBalonları binaları birbirinden ayırıyordu. Onların arasından geçerken farklı dünyaların seslerini duyuyorduk.

Enstitü, Agea'nın gece hayatının ötesindeydi ve Mariner Vadisi'nin sekiz kilometre yüksekliğindeki duvarlarının kıyısına inşa edilmişti. Duvarlar medeniyeti bitki örtüsüyle saran, yeşil taştan dalgalar gibi yükseliyordu. Enstitü'nün kendisi beyaz taştan yapılmıştı; tamamen Roma tarzında, sütunlardan ve heykellerden oluşan bir yapıydı.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ancak sütunları görmüştüm. Yolculuğumuzun son durağını görmüştüm. Onun yüzünü düşünürken, midemden boğazıma yükselen kusmuk gibi içimi saran öfkeyi hissettim. Sözlerini düşündüm. Kalabalığı tarayan gözlerini... BaşVali benimki gibi sınıflara tekrar tekrar hitap ederken onu HK'da izlemiştim. Yakında kelimelerin döküldüğü o dudaklarını bizzat görecektim. Yakında öfkeme hâkim olmam gerekecekti. Onu bir kez daha kendi gözlerimle görürken, ateşin kalbimi dağlayışını hissedecektim.

Bir piste indik ve geniş vadiye bakan mermer bir meydana götürüldük. Gece havası serindi. Agea arkamızda uzanıyordu ve Enstitü'nün kapıları önümüzdeydi. Hepsi ırklarına has kibirle etraflarına bakınan binden fazla Altınbaş'la birlikte bekliyordum. Okulun beyaz duvarlarının dışında da arkadaş olanlar gruplar halinde toplanmıştı. Altınların bu kadar kalabalık olduğunu bilmiyordum.

İki yanında Obsidiyenler ve arkasında bir Altın danışman heyeti olan uzun boylu bir Altın, ayağındaki çekimBotlarıyla kapının önünde yükseldi. Yüzünü tanıyıp sesini duyduğumda ve altın külçesi gibi gözlerindeki parıltıyı gördüğümde kalbim buz kesti.

"Hoş geldiniz, Gösterişli çocukları," dedi BaşVali Nero au Augustus, Eo'nun teni kadar pürüzsüz bir sesle. Sesi yapay bir şekilde güçlendirilmişti. "Buradaki varlığınızın ciddiyetini anladığınızı tahmin ediyorum. Mars'ın bin şehrindeki bütün Büyük Aileler arasında seçkin bir azınlıksınız. Siz, insan piramidinin en tepesindesiniz. Bugün ırkımızın en iyi kastına katılmak için yolculuğunuza başlayacaksınız. Emsalleriniz de Venüs, Dünya'nın Doğu ve Batı Yarımküreleri, Luna, Gaz Devi Uydular, Europa, Astrodyen Yunan Kümesi, Astrodyen Truva Kümesi, Merkür, Callisto, Enceledus ve

Ceres ortak girişimi ve Hilda asteroitlerindeki Enstitülerde sizin gibi toplandılar."

Mars'ta bir öncü olduğumu sanarak yaşadığım günler sanki dünmüş gibi geliyordu. Sanki daha bir gün önce, ölmekte olan Dünya'dan ayrılmak zorunda kalan insanoğlu kızıl gezegene yerleşebilsin diye acı çektiğimi sanıyordum. Ah, yöneticilerim ne de güzel yalan söylemişti.

Augustus'un arkasında, yıldızlarda bir hareketlilik vardı ama kıpırdayan yıldızlar değildi. Meteorlar veya kuyrukluyıldızlar da değildi. Beşinci ve Altıncı Filolardı; Mars Donanması. Nefesimin daraldığını hissettim. Altıncı Filo'nun başında Cassius'un babası vardı; daha küçük olan Beşinci Filo'ysa doğrudan BaşVali'ye bağlıydı. Gemilerin çoğu, Augustus veya Bellona'ya bağlılığını ortaya koymuş ailelere aitti.

Augustus neden bizim –onların– hükmettiğimizi gösteriyordu. Ürperdim. Küçücüktüm. Gökyüzünde bir milyar ton dayan-çelik ve nano-metal hareket ediyordu, bense Mars atmosferinin dışına bile çıkmamıştım. Onlar bir mürekkep okyanusunda gümüş zerreler gibiydiler, ben daha da küçüktüm. Ancak o zerreler Mars'ı harabeye çevirebilirdi. Bir uyduyu yok edebilirdi. O zerreler, mürekkebe hükmediyordu. Her filonun başında bir İmperator vardı; filo içindeki birlikleri de birer Pretor komuta ediyordu. Öyle bir güçle neler yapabilirdim...

Augustus konuşmasını yaparken mağrurdu. Boğazıma yükselen kusmuğu yuttum. Önceden düşmanlarımla aramdaki imkânsız mesafe yüzünden öfkem soğuk ve sessizdi. Şimdiyse içimde alev alev yanıyordu.

"Toplum'un üç aşaması vardır: Vahşet, Üstünlük, Çürüme. Yüce olanlar Vahşet nedeniyle yükselir. Üstünlük'le hükmederler. Kendi Çürümeleri yüzünden çökerler."

Hükümdarlar, ebeveynlerinin kendilerine nasıl bir imparatorluk bıraktığını unuttukları için Perslerin nasıl yıkıldığını, Romalıların nasıl çöktüğünü anlattı. Müslüman hanedanlıklar, Avrupalıların aşırı

hassasiyeti, Çinlilerin bölgeciliği, Amerikan öznefreti hakkında atıp tuttu. Bütün o eski isimleri saydı.

"Bizim Vahşet dönemimiz, başkentimiz Luna, Dünya'nın tiranlığına karşı geldiğinde ve kendini Soylu DemoKrasi Yalanı'ndan, tüm insanlığın kardeş olduğu ve eşit yaratıldığı fikrinin zincirlerinden kurtardığında başladı."

Augustus altın diliyle bir sürü yalan uyduruyordu. Altınların acılarını anlattı. Kitleler arabada oturuyor, yücelerin arabayı çekmesini bekliyordu. Biz yüceleri daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar kırbaçlamışlardı.

Ben kırbaçları daha farklı hatırlıyordum.

"İnsanlar eşit yaratılmamıştır; bunu hepimiz biliyoruz. Sıradanlar vardır. Aykırılar vardır. Çirkinler vardır. Güzeller vardır. Eşit olsaydık, bunların hiçbiri olmazdı. Nasıl ki bir Yeşil doktorluk yapamazsa, bir Kızıl da bir yıldız gemisini komuta edemez!"

DemoKrasi dedikleri kanserin doğduğu Atina'yı örnek gösterdiğinde meydandan kahkahalar yükseldi. Atina, Spartalılar karşısında nasıl düşüvermişti. Soylu Yalan, Atina'yı zayıflatmıştı. Halk, kıskançlık yüzünden en iyi generalleri Alkibiades'e düşman kesilmişti.

"Dünya'nın ulusları bile birbirlerini kıskandılar. Amerika Birleşik Devletleri, bu eşitlik fikrini güçle kabul ettirmeye çalıştı. Sonunda ülkeler birleştiğinde, Amerikalılar sevilmediklerini anlayarak şaşırdılar! Kitleler kıskançtır! Bütün insanların eşit olması ne kadar da güzel bir hayal! Ama eşit değiliz!

"Biz, Soylu Yalan'a karşı savaşıyoruz. Yine de daha önce de söylediğim şeyi tekrar edeceğim; savaştığımız başka bir kötülük daha var. Daha ölümcül bir düşman; yavaş, yıkıcı bir musibet. Bir yangın değil, bir kanser. O kanserin adı da Çürüme. Toplumumuz, Vahşet'ten Üstünlük'e geçti. Ancak ruhani atalarımız Romalılar gibi, biz de Çürüme tuzağına düşebiliriz."

Perilerden söz etti.

"Siz insanlığın en iyilerisiniz. Ancak fazla şımartıldınız. Size çocuk muamelesi yapıldı. Farklı bir Renk'te doğsaydınız, çoktan nasırlarınız olurdu. Bedeniniz yara izleriyle dolardı. Acıyı bilirdiniz."

Acıyı biliyormuş gibi gülümsedi. Bu adamdan nefret ediyordum.

"Siz acıyı bildiğinizi sanıyorsunuz. Toplum'un, tarih boyunca kaçınılmaz bir güç olduğunu sanıyorsunuz. O'nu tarihin sonu sanıyorsunuz. Ama bunu sizden önce birçokları düşündü. Birçok yönetici sınıf, kendilerinin zirveye ulaşan son hükümdarlık olacağını sandı. Yumuşadılar. Şişmanladılar. O nasırları, yaraları, yara izlerini, zorlukları unuttular. Siz genç erkeklerin gitmeyi sevdiğiniz zevk kulüplerini, siz kızların doğum günlerinizde istediğiniz kaliteli ipekleri, elmasları ve tekboynuzlu atları korudular.

"Birçok Gösterişli fedakârlık yapmadı. Bu yüzden buna sahip değiller." Sağ yanağındaki uzun yara izini gösterdi. Octavia au Lune'da da aynı yara izi vardı. "Bir Eşsiz'in Yara İzi. Biz sadece doğduğumuz için Güneş Sistemi'nin efendileri değiliz. Efendileriyiz çünkü biz Eşsiz Yaralılar, Demir Altınlar, bunun olmasını sağladık."

Yanağındaki yara izine dokundu. Yakınında olsaydım ona bir iz daha kazandırırdım. Etrafımdaki çocuklar bu adamın zırvalarını oksijen gibi tüketiyorlardı.

"Şu anda, bu gezegeni kazan Renkler sizden daha sertler. Nasırlarla doğuyorlar; yara izleri ve nefretle. Nano-çelik kadar dayanıklılar. Neyse ki aynı zamanda da çok aptallar. Örneğin, adını duyduğunuzdan eminim; şu *Persephone*, bir şarkı söylemenin asılmaya değeceğini sanan aptal bir kızdı."

Yanağımın içini kanatana kadar ısırdım. Karımın, bu piçin konuşmasının bir parçası olduğunu fark edince öfkeyle titredim.

"Kız görüntülerin sızdırılacağını bile bilmiyordu. Yine de zorluklara katlanmaya gönüllü olduğu için güçlüydü. Şehitler arı gibidir. Tek güçleri ölümleriyle gelir. Kaçınız düşmanınızı öldürmek için değil de, sadece canını yakmak için kendinizi feda ederdiniz? Birinizin bile bunu yapacağını sanmıyorum."

Ağzımda kan tadı vardı. Dansçı'nın verdiği bıçakYüzük yanımdaydı. Ancak öfkemi kontrol etmek zorundaydım. Ben şehit değildim. Ben intikam değildim. Ben Eo'nun hayaliydim. Yine de onun katili böbürlenirken hiçbir şey yapmadan durmak ihanet gibi geliyordu.

"Zamanla sizler de benim kılıcımla Yaralarınızı alacaksınız," diye konuşmasını sonlandırdı Augustus, "ama önce onları kazanmalısınız."

mobildepo.com

17

SEÇMELER

"İkisi de Apollon Hanesi'nden olan Linus ve Lexus au Andromedus'un oğlu. Tercihini Apollon Hanesi yönünde kullanmak ister misin?" diye sordu Gösterişli yönetici.

Altınbaşların sadakat önceliği Renk, aile, gezegen ve Hane şeklinde sıralanıyordu. Çoğu Hane'ye, bir iki güçlü aile hükmediyordu. Mars'ta, Augustus Ailesi, Bellona Ailesi ve Arcos Ailesi diğer hepsinin üzerinde baskı kurmuştu.

"Hayır," diye cevap verdim.

Tabletini karıştırdı. "Pekâlâ. ArgoZekâ sınavında nasıl bir sonuç aldığını düşünüyorsun? Dışdeğerleme sınavından söz ediyorum," diye açıkladı.

"Bence sonuçlarım her şeyi anlatıyordur."

"Dikkatini vermiyorsun, Darrow. Bunu aleyhine işleyeceğim. Ben *senden* sonuçlarını anlatmanı istedim."

"Sanırım sınavınızın altını üstüne getirdim, *efendim*."

"Ah!" Gülümsedi. "Evet, gerçekten de getirmişsin. Zekân açısından Minerva Hanesi sana uygun olabilir. Küstahlığın için belki Plüton. Gururun içinse Apollon. Evet, hmm... Benim de senin için

bir testim var. Lütfen elinden geleni yap. Bitirdiğinde mülakatlar başlayacak."

Test hızlıydı ve yoğun bir pratik oyunuydu. Bir tepenin üzerinde ele geçirmem gereken bir kadeh vardı. Önüme birçok engel dizilmişti. Onları elimden geldiğince mantıklı bir şekilde aşarken, küçük bir elf bulduğum anahtarı çaldığında öfkemi gizlemeye çalıştım. Ancak her adımda lanet olasıca başka bir engelle karşılaşıyordum. Ve hiçbirini asla önceden kestiremiyordum. Her zaman dışdeğerleme sınırlarının dışında kalıyordu. Sonunda kadehe ulaştım fakat bunun için sinir bozucu bir sihirbazı öldürmem ve o sihirbazın sihirli asasıyla elf ırkını zalimce köleleştirmem gerekti. Elfleri rahat bırakabilirdim ama sinirimi bozmuşlardı.

Çok geçmeden mülakatçılar gelmeye başladı. Onlara Gözetmen dendiğini öğrendim. Her biri Eşsiz Yaralı'ydı. Enstitü içinde Hane'nin öğrencilerini eğitmek ve temsil etmek için BaşVali tarafından seçilmişlerdi.

Gözetmenler gerçekten etkileyiciydi. Grup aslan yelesi gibi saçları ve yakasında Jüpiter'in yıldırım işareti olan iri bir Yaralı adam, altın rengi gözlerinde nazik bir bakış olan anaç bir kadın ve yakasında kanatlı ayaklar olan kurnaz bir adamdan oluşuyordu. Adam yerinde duramıyordu ve bebeksi yüzündeki ifade, ellerimden çok etkilendiğini belli ediyordu. Onunla bir oyun oynamamı istedi. Avuçlarım yukarı bakacak şekilde öne uzattı, ellerimi avuçlarına koymamı istedi ve onlara vurmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Sonunda mutlulukla ellerini çırparak mülakatı terk etti.

Mülakata gelen kıvırcık saçlı, güzel bir adamla karşılaşmamız da garipti. Yakasında bir yay işareti vardı. Apollon Hanesi'ndendi. Bana ne kadar çekici olduğumu düşündüğümü sordu ve tahminim onun fikrinden düşük kalınca memnun olmadı. Yine de sanırım benden hoşlanmıştı çünkü ileride ne olmak istediğimi sordu.

"Bir filonun İmperatoru," dedim.

"Bir filoyla harika şeyler yapabilirsin. Ama uçuk bir fikir," dedi, iç çekerek. Her kelimesinde kedilere has bir mırıltı vardı. "Hatta

senin ailen için fazla uçuk sayılır. Daha iyi bir soydan gelen bir hamin olursa... evet, belki o zaman olabilir." Tabletine baktı. "Ancak doğum kayıtlarına göre pek olası görünmüyor. Eh, iyi şanslar."

Asık yüzlü bir adam yanıma gelene kadar yaklaşık bir saat tek başıma oturdum. Adamın talihsiz yüzü gergindi ama Yarası vardı ve belinde bir jilet kını asılıydı. Adı Fitchner'dı. Sakız çiğniyordu. Altın sarısı ve siyahtı üniforması, adamdan çıkan hafif metabolizör kokusuna rağmen dışarı çıkmış küçük göbeğini gizliyordu. Diğerleri gibi o da kimlik rozetleri taşıyordu. Yakasında iki başlı altın bir kurt, manşetinde de tuhaf bir el simgesi vardı.

"Kuduz köpekleri bana verirler," dedi. "Irkımızın katillerini, öfke ve şiddet dolu olanlarını bana verirler." Havayı kokladı. "Sense saçmalık kokuyorsun."

Bir şey söylemedim. Kapıya dayandı, sonra kapı bir şekilde onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatarak baktı. Gürültülü bir şekilde havayı koklayarak bana döndü.

"Sorun şu ki Mars Hanesi'ndeki bizler, hep kendimizi tüketiriz. Çocuklar başlangıçta Enstitü'ye hâkim olur. Sonra napalmın ömrünün sadece?.." Parmaklarını şıklattı. Cevabı bilmiyordum. İç çekti ve bir sandalyeye çöktü. Bir süre beni izledikten sonra ayağa kalktı ve yüzüme bir yumruk indirdi. "Sen de bana yumruk atarsan, evine geri gidersin, Peri."

Baldırına bir tekme indirdim.

Sarhoş Narol amcam gibi gülerek ve topallayarak uzaklaştı.

Eve gönderilmedim. Bunun yerine, yüz öğrencinin içinde, uçar-Sandalyeler ve çoğunluğu fildişi kafeslerle kaplı büyük bir duvarın bulunduğu geniş bir salona alındım. Kafesli ızgara, duvara işlenmiş bir dama tahtası oluşturuyordu; on sıra yüksekliğinde ve on sıra genişliğindeydi. Bir asansörle orta sıraya, 15 metre kadar yükseğe çıkarıldım. Diğer doksan dokuz öğrenci de kafeslerin hepsi dolacak şekilde yerleştirildi. Bunlar en iyi öğrencilerdi. Bulunduğum kafesten yukarı baktım. Başımın üzerindeki kafeste bir kızın ayakları sallanıyordu. Kafesimin önünde sayılar ve harfler belirdi. Bunlar

benim istatistiklerimdi. Çok aceleci olduğum düşünülüyordu ve sezgi, sadakat ve en önemlisi, öfke açısından aykırı özelliklerim vardı.

İzleyiciler on iki gruba ayrılmıştı. Her grup, altın direklerin etrafındaki uçarSandalyelerde, birbirlerine yakın oturuyorlardı. Bir okçu, yıldırım, baykuş, iki başlı bir kurt, ters duran bir taç ve üç çatallı bir mızrak gözüme ilişti. Her gruba bir Gözetmen eşlik ediyordu. Sadece onların yüzleri örtülü değildi. Diğerleri, belirgin özellikleri olmayan, altından yapılmış ve kısmen Hane'lerinin hayvanlarına benzeyen tören maskeleri takıyordu. Bunun olacağını bilseydim, yanımda bir atom bombası getirirdim. Bunlar Seçicilerdi; en yüksek prestije sahip erkek ve kadınlar. Pretorlar, İmperatorlar, Subaylar, Hâkimler ve Valiler karşımda oturmuş, beni izliyor, Haneleri için yeni öğrenciler seçmeye, test edip çıraklık önerebilecekleri genç erkek ve kadınlar bulmaya çalışıyorlardı. Tek bir bombayla, Altın hâkimiyetinin en iyi ve en zekilerini yok edebilirdim. Belki de bana aceleci derken bunu kastediyorlardı.

İri yarı bir genetikAlternatif çocuğun, yıldırım amblemli Hane'ye seçilmesiyle Seçmeler başladı. Jüpiter Hanesi... Ardından doğaüstü güzellikleri ve fiziksel hünerleri olan kız ve erkekler gitti. Onlar da birer dâhi olmalıydı. Sırada beşinci seçim vardı. Kanatlı ayak amblemi taşıyan bebek yüzlü mülakatçı altın çizmeleriyle bana doğru süzüldü. Merkür Hanesi'nin Seçicileri'nden birkaçı da onunla birlikteydi. Kendi aralarında sessizce konuştuktan sonra bana sorular sormaya başladılar.

"Ebeveynlerin kim? Aile başarıları neler?"

Sahte ailemin mütevazı hayatını onlara anlattım. Biri, uzun zaman önce ölmüş olan bir akrabama oldukça saygı duyuyordu. Ancak Gözetmen'in itirazlarına rağmen, ailesi doksan madenin sahibi ve Mars'ın güney kıtalarından birinin hissedarı olan bir öğrenciyi bana tercih ettiler.

Merkürlü Gözetmen bir küfür savurdu ve bana hızlıca gülümsedi.

"Umarım bir sonraki turda seçilirsin," dedi.

Sonra alaycı gülümsemeli, zarif bir kız seçildi. Dikkatimi pek veremiyordum, zaten kimlerin seçildiğini görmek zordu. Tuhaf bir şekilde dizilmiştik. Onuncu turda mülakatta bana yumruk atan Gözetmen havada süzülerek yaklaştı. Seçiciler arasında bir fikir ayrılığı olmuştu. İki ateşli taraftarım vardı: Kadın, Augustus kadar uzun boyluydu ve saçları üç altın sarısı örgü şeklinde sırtından aşağı dökülüyordu. Adamsa daha geniş yapılıydı ama çok uzun boylu değildi ve yaşlı olduğu iri ellerindeki yara izlerinden ve kırışıklıklardan belli oluyordu. Parmaklarından birinde bir Olimpik Şövalye yüzüğü vardı. Daha yüzünü görmeden onu tanımıştım: Lorn au Arcos. Mars'taki en güçlü üçüncü adam, Öfke Şövalyesi; siyaseten yükselmek yerine Toplum Sözleşmesi'ni koruyarak Toplum'a hizmet etmeyi seçmişti. Beni işaret ettiğinde Fitchner sırıttı.

Onuncu seçilmiştim... Bin kişi arasında onuncu.

18

SINIF ARKADAŞLARI

Gevezelik eden kalabalıkla birlikte yemek salonuna doğru yürürken mideme bir sancı girdi. Aşırı görkemli bir yerdi; beyaz mermer zemin, sütunlar, günbatımında uçan kuşları gösteren holo-gökyüzü. Enstitü beklediğim gibi değildi. Augustus'a göre, dersler bu küçük tanrıcıkları zorlayacaktı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Madenlerde bir yıl geçirdiklerini görmek isterdim.

Her birinde yüzer servis bulunan on iki masa vardı. İsimlerimiz altın sarısı harflerle sandalyelerin üzerinde, havada asılı duruyordu. Benimki masalardan birinin baş tarafına doğru, sağdaydı. Bu seçkinlere ait bir konumdu; ilkSeçilmişlerdendim. Adımın sağında tek bir çubuk havada asılı duruyordu. -1 birim sol taraftaydı. Beş çubuğu ilk toplayan, Hanesinin Primus'u oluyordu. Her çubuk erdemli bir eylemin ganimetiydi. Anlaşılan, sınavlardan aldığım yüksek puanlar ilk erdemli eylemim olmuştu.

"Harika, bir kesici Primus'a doğru gidiyor," dedi tanıdık bir ses. Bu, sınavda gördüğüm kızdı. Adını okudum: Antonia au Severus. Zalim bir görünüşü vardı; çıkık elmacık kemikleri, alaycı bir sırıtış, küçümseyen gözler. Saçları uzun, gür ve tam anlamıyla altın sarısıydı. Nefret etmek ve nefret edilmek için doğmuştu. Adının

yanında bir -5 vardı. Masada çubukları benimkine en yakın kişi oydu. Sınavlarda karşılaştığım çocuk, Cassius, karşı çaprazımda oturuyordu. Gülümseyen yüzünün yanında bir -6 parıldıyordu. Eliyle buklelerini geriye itti.

Tam karşımda oturan başka bir çocuk vardı; adının yanında -1 ve bir altın çubuk gördüm. Cassius yayılarak otururken, bu çocuk –adı Priam'dı– dimdik oturuyordu. Yüzü melek gibiydi. Gözleri dikkatle bakıyordu. Saçları özenle yapılmıştı. Benim kadar uzundu ama omuzları daha genişti. Bundan daha mükemmel bir insan görmemiştim. Lanet olasıca bir heykel gibiydi. Seçme'ye katılmadığını öğrendim. O Kıdemlilerden biriydi; seçilmemişti. Hanesini ailesi seçmişti. Sonra nedenini de öğrendim. Bellona Ailesi'nin sancaktarlarından biri olan kepaze annesi, gezegenimizin iki uydusunun da sahibiydi.

"Kader bizi yine bir araya getirdi," dedi Cassius gülerek. "Ve Antonia, hayatım! Görünüşe bakılırsa babalarımız bizi bir araya getirmek üzere komplo kurmuşlar."

Antonia alaycı bir tavırla gülümsedi. "Hatırlat da ona bir teşekkür ışınlayayım."

"Toni! Çirkinleşmeye gerek yok." Cassius işaret parmağını salladı. "Şimdi uslu bir kız ol da bana gülümse."

Antonia parmaklarıyla bir haç işareti yaptı. "Seni pencereden aşağı atmayı tercih ederim, Cassi."

"Hırrr!" Cassius ona bir öpücük gönderdi ama Antonia aldırmadı. "Eh, Priam, sanırım sen ve ben bu aptallara nazik davranmak zorunda kalacağız, ne dersin?"

"Ah, bana gayet harika göründüler," diye cevap verdi Priam ciddiyetle. "İyi bir grup olacağımızı tahmin ediyorum."

YüksekLehçeyle konuşuyorlardı.

"Tabii Seçme'deki döküntüler bizi yavaşlatmazsa, dostum!" Cassius masanın diğer ucunu işaret ederek lakap takmaya başladı: "Ekşisurat; nedeni belli. Şu gülünç, kabarık saçlarına bakarsak; Palyaço. Çok zayıf olduğu için Ot. Hey, sen!.. Senin adın Devedikeni

olsun çünkü burnun devedikeni gibi yamuk duruyor. Ve... şu Bronz görünüşlü çocuğun yanında oturan ufaklık, o da küçük Çakıl."

"Bence seni bir hayli şaşırtacaklar," dedi Priam, masanın diğer ucundakileri savunarak. "Senin benim gibi uzun boylu, atletik, hatta zeki olmayabilirler –ki *o* testlerin zekâyı gerçekten ölçtüğünden şüpheliyim– ama grubumuzun omurgasını oluşturacaklarını söylersem abartmış olmayacağımı sanıyorum. Tuzu biberi diyelim. Yararlı olanlarından..."

Masanın en ucunda, mekikten hatırladığım çocuğu, Sevro'yu gördüm. Tuz biberimiz, pek de arkadaş ediniyormuş gibi görünmüyordu. Ben de öyle... Cassius -1'ime baktı. Priam'ın kendisinden daha iyi puan almış olabileceğine ikna olmuştu ama benim ailemin adını hiç duymadığını vurgulamaktan geri kalmadı.

"Ah, sevgili Darrow, nasıl hile yaptın?" diye sordu. Antonia, kıvırcık saçlı ve gamzeli, ufak tefek bir kız olan Arria'yla sohbetine ara vererek bize bir bakış attı.

"Ah, haydi, dostum." Güldüm. "Peşime Kalite Kontrol'ü bile taktılar. Nasıl hile yapabilirdim ki? İmkânsız. Sen hile mi yaptın yani? Senin puanın da yüksek."

Ben ortaLehçe konuşuyordum. Züppe Priam'ın yüksekLehçe'sinden daha rahattı.

"Ben mi? Hile mi? Hayır! Anlaşılan yeterince çabalamamışım," diye cevap verdi Cassius. "Aklım başımda olsaydı, kızlarla daha az zaman geçirir ve daha çok çalışırdım, senin yaptığın gibi."

İsteseydi benimle denk olabileceğini ama bunu yapamayacak kadar meşgul olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Onunla dost olmak isteseydim, bu sözlerini yanına bırakırdım.

"Sen çalıştın mı?" diye sordum. Aniden içimden onu utandırmak geldi. "Ben hiç çalışmadım ki."

Hava buz gibi oldu.

Bunu söylememeliydim. Midem kasıldı. *Görgü.*

Cassius yüzünü asarken Antonia sırıttı. Onu aşağılamıştım. Priam kaşlarını çattı. Filoda bir kariyer yapmak istiyorsam, muhtemelen

Cassius au Bellona'nın babasının himayesine ihtiyaç duyacaktım. O, bir İmperator'un oğluydu. Matteo bunu kafama kazımıştı. Unutmak ne kadar kolaydı. Güç, filodaydı; filo, devlet veya orduda. Devletten hoşlanmıyordum ve düelloların böyle hakaretlerle başladığını belirtmeme gerek bile yoktu. Üzerinde yürümeye çalıştığım çizginin ne kadar ince olduğunu anladığımda sırtım ürperdi. Cassius düello yapmayı biliyordu. Bense, bütün yeni yeteneklerime rağmen bunu bilmiyordum. Beni paramparça edebilirdi ve bunu yapmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Şakaydı." Başımı Cassius'a doğru eğdim. "Haydi, dostum. Gözlerim kan çanağına dönene kadar çalışmadan bu kadar yüksek puan almak mümkün mü? Keşke ben de senin gibi biraz daha eğlenseydim; sonuçta aynı yere geldik. O kadar ders çalışmak bir işime yaramadı."

Priam bu barış önerisini başıyla onayladı.

"Eminim çok zor olmuştur!" Cassius başını hafifçe yana eğerek tuhaf özrümü kabul etti. Bunu beklemiyordum. Kibrinin onu kör edeceğini ve özrümü umursamayacağını sanmıştım; Altın çocuk kibirli olabilirdi ama aptal değildi. Hiçbiri değildi. Bunu unutmamam gerekiyordu.

Sonrasında Matteo'yu gururlandırdım. Quinn adında bir kızla flört ettim, Cassius ve hayatında muhtemelen hiç küfretmemiş Priam'la arkadaş olup şakalaştım ve boynu bacağım kadar kalın olan Titus adında bir devle tokalaşmak için elimi uzattım. Bilerek elimi çok sert sıktı. Onun elini neredeyse kıracak kadar sıktığımda şaşırdı ama kesinlikle çok güçlüydü. Çocuk Cassius'tan ve benden bile uzundu ve sesi bir devinki gibiydi fakat sıkışımın kendisininkinden daha sert olduğunu anladığında sırıttı. Ancak sesinde bir tuhaflık vardı. Kibirli konuşuyordu. Roque adında, şair gibi görünen ve konuşan, tüy sıklet bir çocuk da vardı. Nadiren, yavaş ama içten gülümsüyordu. Ender bir tipti.

"Cassius!" diye seslendi Julian. Cassius yerinden kalkarak daha zayıf, daha yakışıklı olan ikizinin omzuna kolunu attı. Daha

önce fark etmemiştim ama kardeşlerdi; ikizler ama tek yumurta ikizi değil. Julian, ağabeyinin çoktan Agea'ya gittiğini söylemişti.

"Darrow göründüğü gibi biri değil," dedi Julian, masadakilere çok ciddi bir ifadeyle dönerek. Çok iyi rol yapıyordu.

"Yani, demek istediğin..." Cassius bir elini ağzına koydu.

Parmaklarımı yavaşa et bıçağıma yaklaştırdım.

"Evet." Ciddiyetini koruyan Julian, başıyla da onayladı.

"Hayır." Cassius başını iki yana salladı. "Bir *Yorkton* taraftarı olamaz, değil mi? Julian, bana öyle olmadığını söyle! Darrow! Darrow, bu nasıl olur? Tek maç bile kazanamadılar! Priam, bunu duyuyor musun?"

Özür dilercesine ellerimi kaldırdım. "Sanırım genetik bir kusur. Sonuçta ailemin bir ürünüyüm. Ezilenleri severim." Alaycı görünmemeye çalıştım.

"Mekikteyken bana itiraf etti."

Julian beni tanıdığı için gurur duyuyordu. Beni tanıdığını ağabeyinin bilmesinden de gurur duymuştu. Cassius'un onayını istiyordu. Cassius da bunun farkındaydı; nazikçe bir şeyler söyledi ve Julian üstünSeçilmişlerin yanından memnuniyet gülümsemesi ve dik omuzlarla ayrılarak ortaSeçilmişlerin arasındaki yerine oturdu. Cassius'un nazik davranabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Tanıştıklarım arasında benden açıkça hoşlanmayan bir tek Antonia olmuştu. Diğerleri gibi beni izlemiyordu. Onun bakışlarında sadece mesafeli bir küçümseme görüyordum. Bir an Roque'la flört edip gülerken, sonraki saniyede benimle göz göze geldiğinde buz kesiyordu. Duygularımız karşılıklıydı.

Yurt, bir rüya gibiydi. Vadiye bakan bir pencerenin çerçevesine Altın şeritler çekilmişti. Yatağa ipekler, yünler ve satenler seriliydi. Uzandığımda bir Pembe masör geldi ve bir saat boyunca kaslarıma masaj yaptı. Daha sonra üç kıvrak Pembe ihtiyaçlarımı karşılamaya geldi. Onları Cassius'un odasına gönderdim. Hararetimi atmak için soğuk bir duş aldım ve kendimi Corinth madencilik kolonisindeki bir madencinin holo-deneyimine verdim. Holo-deneyimdeki Ce-

hennemdalgıcı benim kadar yetenekli değildi fakat sarsıntı, yapay sıcaklık, karanlık ve çıngıraklı-yılanlar beni o kadar rahatlattı ki eski kırmızı kafa bandımı başıma taktım.

Yine yiyecek geldi. Augustus boş konuşuyordu. Her kelimesi abartılıydı. Onların zorluktan anladığı buydu. Tok bir karınla ve Eo'nun çiçeğinin durduğu kolyeyi sımsıkı tutarak uykuya dalarken suçluluk hissettim. Ailem bu gece aç uyuyacaktı. Eo'nun adını fısıldadım. Cebimdeki düğün kurdelesini çıkarıp öptüm. İçim sızlıyordu. Onu çalmışlardı. Ama Eo da buna izin vermişti. Beni terk etmişti. Arkasında gözyaşı, acı ve özlem bırakmıştı. Beni, öfkeleneyim diye terk etmişti ve bir an için kendimi tutamayarak ondan nefret ettim ama hemen sonrasına kalan tek şey aşktı.

"Eo," diye fısıldadım ve kolye kapandı.

19

GEÇİŞ

Kusarak uyandım. İkinci bir yumruk tok karnıma indi. Ardından bir üçüncüsü. Nefesim kesildi. Kendi kusmuğumda boğuluyordum. Öksürüyordum. Uzaklaşarak kendimi korumaya çalıştım. Bir adam beni saçlarımdan yakalayarak duvara fırlattı. Tanrım, çok güçlüydü. Ve fazladan parmakları vardı. BıçakYüzüğüme uzanmaya çalıştım ama beni koridora sürüklemişlerdi. Hiç bu kadar çaresiz kalmamıştım; yeni vücudum bile darbelerden toparlanamıyordu. Siyahlar içinde dört kişiydiler; katiller, Kargalar. Benim kimliğimi keşfetmişlerdi. Ne olduğumu biliyorlardı. İşim bitmişti. Her şey bitmişti. Yüzleri, ifadesiz kafatasları gibiydi. Maskeler. Yemekteyken aldığım bıçağı belimden çekip çıkardım ve birinin kasıklarına saplamak üzereyken bileklerindeki altın parıltısını gördüm. Ben bıçağı bırakana kadar bana vurdular. Bu bir testti. Daha yüksek bir Renk'e vurma hakkını, kollarındaki bileziklere borçlulardı. Beni keşfetmiş filan değillerdi. Bir testti. Hepsi buydu. Sadece bir test...

ŞokTabancalarını kullanabilirlerdi ama bu dayağın bir amacı vardı. Çoğu Altın'ın hiç tecrübe etmediği bir olaydı. Bu yüzden bekledim. Yerde iki büklüm yattım ve bana vurmalarına izin verdim.

Direnmediğimi görünce görevlerini yerine getirdiklerini düşündüler. Aslında haksız sayılmazlardı; tatmin olduklarında perişan haldeydim.

Neredeyse üç metre boyunda adamlar tarafından koridorda sürüklendim. Başıma bir çuval geçirmişlerdi. Beni korkutmak için teknolojiden uzak duruyorlardı. Bu çocuklardan kaçının hayatlarında böyle bir fiziksel güce maruz kaldığını merak ettim. Kaçı insanlıktan çıkarılmıştı? Beni sürüklerlerken çuvalın ölüm ve idrar kokusunu aldım. Gülmeye başladım. Lanet olasıca kızartma-tulumumu hatırlatıyordu. O anda göğsüme bir yumruk indi ve soluksuz kalarak büzüldüm.

Çuvala bir ses cihazı da konmuştu. Nefes nefese değildim ama nefeslerim olması gerekenden yüksek duyuluyordu. Binden fazla öğrenci vardı. Aynı anda onlarcasına işkence yapılıyor olmalıydı ama hiçbir şey duymuyordum. Diğerlerini duymamı istemiyorlardı. Yalnız olduğumu, Rengimin hiçbir anlam taşımadığını düşünmemi istiyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, bana vurmaya cüret etmeleri beni kızdırmıştı. Lanet olasıca bir Altın olduğumu bilmiyorlar mıydı? Gülüşümü bastırmak zorunda kaldım. Numaraları etkili olmuştu.

Beni kaldırıp sertçe zemine fırlattılar. Bir titreşim hissettim ve burnuma egzoz kokusu geldi. Çok geçmeden havalanmıştık. Çuvaldaki bir şey yön duygumu bozuyordu. Ne yöne gittiğimizi, ne kadar yükseldiğimizi kestiremiyordum. Kendi kesik nefeslerimin sesi korkunçtu. Sanırım çuval aynı zamanda oksijeni de süzüyordu çünkü hiperventilasyon geçiriyordum. Yine de kızartma-tulumundan kötü değildi.

Sonra... Bir saat mi? İki mi? İndik. Beni ayak bileklerimden tutup sürüklediler. Başım taşlara çarpıyordu. Biraz sonra çuvalı başımdan çıkardıklarında, kendimi tek bir ışıkla aydınlatılan boş bir taş odada buldum. Orada biri daha vardı. Kargalar giysilerimi çıkarıp değerli Pegasus kolyemi aldıktan sonra gittiler.

"Üşüyor musun, Julian?" Ayağa kalkarken güldüm ve kirlenmiş kırmızı Cehennemdalgıcı kafa bandımı tutan elimi gevşettim. Sesim

yankılanıyordu. İkimiz de çırılçıplaktık. Sağ bacağım topallıyormuş gibi yaptım. Bunun ne olduğunu biliyordum.

"Darrow, sen misin?" diye sordu Julian. "İyi misin?"

"Gayet iyiyim. Ama sağ bacağımı mahvettiler," diye yalan söyledim.

Sol eliyle kendini destekleyerek doğruldu. Solaktı. Işıkta uzun boylu ve zayıf görünüyordu, bükülmüş saman gibi. Ben ondan daha fazla yumruk ve tekme yemiştim; çok daha fazla. Kaburgalarım çatlamış olabilirdi.

"Sence neler oluyor?" diye sordu.

"Görünüşe bakılırsa, Geçiş."

"Ama yalan söylediler. Yarın olacağını söylemişlerdi."

Kalın ahşap kapının paslı menteşeleri gıcırdadı ve Gözetmen Fitchner ağzına bir sakız atarak içeri girdi.

"Gözetmen! Efendim, bize yalan söylediniz," diye itiraz etti Julian. Güzel saçlarını gözlerinin önünden çekti.

Fitchner'ın hareketleri yavaştı ama gözleri bir kedininki gibi bakıyordu. "Yalan söylemek çok fazla çaba gerektirir," diye homurdandı.

"Ah... bize böyle davranmaya nasıl cüret edersiniz!" diye çıkıştı Julian. "Babamın kim olduğunu biliyorsunuzdur. Annem de bir Sefir! Sizi hemen, şu anda saldırıyla suçlayabilirim. Üstelik Darrow'un da bacağını incitmişsiniz!"

"Saat sabahın biri, ufaklık. Yarın oldu." Fitchner ağzına bir sakız daha attı. "Üstelik iki kişisiniz. Oysa sınıfınızda sadece bir boş pozisyon var." Mars'ın kurdunun ve Enstitü'nün yıldız kalkanının işlenmiş olduğu altın bir yüzüğü kirli zemine attı. "Daha da belirsiz konuşabilirim ama siz mankafalı çocuklara benziyorsunuz. Sadece biriniz hayatta kalacak."

Geldiği kapıdan çıkıp gitti. Kapı gıcırdayarak kapandı. Julian ses karşısında yüzünü buruşturdu. Ben buruşturmadım. İkimiz de yüzüğe bakarken, az önce olanlardan sadece benim bir anlam çıkarabildiğimi hissediyordum.

"Ne yaptıklarını sanıyor bunlar?" diye sordu Julian. "Bizim şey yapmamızı mı bekliyorlar..."

"Birbirimizi öldürmemizi mi?" diye tamamladım. "Evet. Bekledikleri bu." Boğazımdaki düğüme rağmen, parmağıma sarılı Eo'nun düğün kurdelesiyle yumruklarımı sıktım. "O yüzüğü takmaya kararlıyım, Julian. Almama izin verecek misin?"

Ondan daha iriydim. O kadar uzun değildim ama fark etmezdi. Hiç şansı yoktu.

"*Onu almak zorundayım, Darrow,*" diye mırıldandı. Başını kaldırdı. "Ben Bellona Ailesi'ndenim. Onu almadan eve dönemem. Kim olduğumuzu biliyor musun? Sen utanmadan evine dönebilirsin. Ben dönemem. Ona senden daha çok ihtiyacım var!"

"Eve filan dönmüyoruz, Julian. Buradan tek kişi canlı çıkacak. Onu duydun."

"Bunu yapmazlar..." diye denedi.

"Öyle mi dersin?"

"Lütfen. Lütfen, Darrow. Sadece evine dön. Ona benim kadar ihtiyacın yok. Gerçekten yok. Cassius... Başaramazsam o çok utanır. Yüzüne bakamam. Ailemdeki herkes Yaralı. Babam bir İmperator. Bir İmperator! Oğlu Geçiş'i bile geçemezse... askerleri ne düşünür?"

"Seni hâlâ sevecektir. Benimki severdi."

Julian başını iki yana salladı. Derin bir nefes alarak dimdik durdu.

"Ben Bellona Ailesi'nden Julian au Bellona'yım, beyefendi."

Bunu yapmak istemiyordum. Julian'ı incitmeyi ne kadar istemediğimi anlatmam mümkün değildi. Ama benim isteklerim ne zaman önemli olmuştu ki? Halkımın buna ihtiyacı vardı. Eo mutluluğunu ve hayatını feda etmişti. Ben de isteklerimi feda edebilirdim. Bu prensçiği feda edebilirdim. Ruhumu bile feda edebilirdim.

Julian'a doğru ilk hamlemi yaptım.

"Darrow..." diye mırıldandı.

Lykos'taki Darrow nazikti.

Ben değildim. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Sanırım ağlıyordum çünkü görüşüm bulanıklaşmıştı.

Kurallar, görgü ve ahlâk değerleri ortadan kalkmıştı. Gereken tek şey bir taş oda ve aynı kıt kaynağa umutsuzca ihtiyaç duyan iki kişiydi. Ama değişim bir anda olmuyordu. Julian'ın yüzüne yumruğumu indirirken ve parmak boğumlarıma kanı bulaşırken bile dövüşüyormuşum gibi hissetmiyordum. Oda sessizdi. Tuhaftı. Onu yumrukladığımda kabalık ettiğimi hissediyordum. Sanki rol yapıyordum. Taş zemin ayaklarımın altında buz gibiydi. Tenim ürperiyordu. Nefeslerim yankılanıyordu.

Sınavlarda iyi sonuç alamadığı için onu öldürmemi istiyorlardı. Orantısız rakiplerdik. Ben Darwin'in tırpanıydım. Doğa, zayıf olanı elerdi. Ben öldürmeyi bilmiyordum. Hiç kimseyi öldürmemiştim. Bıçağım, çarpıcım, yakıcım yoktu. Et ve kastan oluşan bu çocuğun canını sadece ellerimle almak imkânsız gibi görünüyordu. Gülmek istiyordum; Julian'sa gülüyordu. Soğuk bir odada başka bir çıplak çocuğu tokatlayan çıplak bir çocuktum sadece. Tereddüt ettiği açıktı. Ayakları bir dansı hatırlamaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Ama dirsekleri göz seviyesine yükseldiğinde paniğe kapıldım. Nasıl dövüştüğünü bilmiyordum. Bana sadece numara yapıyormuş gibi yarı isteksiz bir yumruk savurdu. Çekingen ve yavaştı ama ürkekçe yumruğu burnuma ulaştı.

Öfkeye kapıldım.

Yüzüm uyuştu. Kalp atışlarım hızlandı. Nabzımı boğazımda hissediyordum. Damarlarım kabarmıştı.

Bir direkt yumrukla burnunu kırdım. Tanrım, ellerim çok güçlüydü.

Uluyarak bana doğru atıldı ve kolumu tuhaf bir açıda yakaladı. Kolum çıktı. Alnımı kullandım. Tam burun kemerine isabet etti. Ensesini yakalayarak alnımla tekrar vurdum. Kurtulamıyordu. Bir daha vurdum. Bir şey çatırdadı. Saçlarıma kan ve tükürük bulaştı. Dişleri kafa derime saplandı. Dans eder gibi geri çekildim, sol ayağımın üzerinde döndüm, ileri atıldım ve bütün ağırlığımı sağ

yumruğuma vererek göğsüne vurdum. Cehennemdalgıcı yumruğum güçlendirilmiş göğüs kafesini parçaladı.

Hırıltılı bir şekilde nefes aldı. Kırılan dallar gibi bir çıtırtı duyuldu.

Arkaya doğru yere düştü. Alnımla peş peşe indirdiğim darbeler yüzünden sersemlemiştim. Görüşüm kızıllaşmıştı. Çift görüyordum. Ona doğru sendeledim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Vücudu seğiriyordu. Altın sarısı saçlarını yakaladığımda çoktan kendini bırakmış olduğunu fark ettim. Sanki altın sarısı renkte ıslak bir kuş tüyüydü. Burnundan kan pompalanıyordu. Sessizdi. Artık kıpırdamıyordu. Artık gülümsemiyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek başını kollarımın arasına alırken karının adını mırıldandım. Julian'ın yüzü bir kan çiçeğine dönüşmüştü.

3. KISIM

ALTIN

"Bu senin sapanOrağın, oğlum. Senin elinde toprağın damarlarını kazıyacak. Çıngıraklı-yılanları öldürecek. Onu keskin tutarsan, matkaplarda sıkıştığında bir kol ya da bacak karşılığında hayatını kurtaracak."

Amcam böyle söylemişti.

20

MARS HANESİ

Yerde cansız halde yatan çocuğa bakarken ruhumda dinginlik vardı. Julian'ı bu haldeyken Cassius bile tanıyamazdı. Kalbimde bir delik açılmıştı. Titreyen ellerimden soğuk taş zemine kan damlıyordu. Ellerimin üzerindeki altın Armaların arasından süzülen kızıl nehirler. Ben bir Cehennemdalgıcı'ydım fakat gözyaşlarım dinmiş olmasına rağmen hıçkırıklarım hâlâ kesilmemişti. Julian'ın kanı dizimden tüysüz baldırıma damladı. Kızıldı; altın sarısı değildi. Dizlerim taş zemini hissetti ve hıçkırıklardan yorgun düşene kadar alnım yerde kaldı.

Başımı kaldırdığımda Julian hâlâ ölüydü.

Bu yanlıştı.

Toplum'un sadece köleleriyle oyun oynadığını sanıyordum. Yanılmıştım. Julian sınavlarda benim kadar yüksek puan alamamıştı. Fiziksel açıdan benim kadar iyi değildi. Bu yüzden kurbanlık koyun muamelesi görmüştü. Hane başına yüz öğrenci vardı ve alttaki ellisi, üstteki elli tarafından öldürülmek üzere getirilmişti. Bu lanet olasıca bir testti... benim için. Bu kadar güçlü olmasına rağmen Bellona Ailesi bile yeterince güçlü olmayan oğullarını koruyamamıştı. Ve amaç da *buydu*.

Kendimden nefret ediyordum.

Beni bunu yapmaya zorladıklarım biliyordum ama yine de bir seçim yapmışım gibi geliyordu. Eo'nun bacaklarını çektiğimde ve küçük omurgasının kırıldığını hissettiğimde olduğu gibi... Kendi seçimim. Ama Eo'yla ilgili başka ne seçeneğim vardı ki? Ya da Julian'la? Bunu bize kendimizi suçlu hissettirmek için yapıyorlardı.

Kanı silecek bir yer yoktu; sadece taş ve çırılçıplak iki beden. Ben böyle biri değildim; olmak da istemiyordum. Ben bir baba, bir koca, bir dansçı olmak istemiştim. Bırakın toprağı kazayım. Halkımın şarkılarını söyleyeyim, sıçrayıp döneyim, duvarlarda koşayım. Yasak şarkıyı asla söylemezdim. Çalışırdım. Boyun eğerdim. Bırakın ellerimden kan yerine toprak temizleyeyim. Ben sadece ailemle birlikte yaşamak istemiştim. Yeterince mutluyduk.

Özgürlüğün bedeli çok ağırdı.

Ama Eo aynı fikirde değildi.

Lanet olasıca.

Bekledim ama kimse önümdeki manzaraya bakmaya gelmedi. Kapı kilitli değildi. Julian'ın gözlerini kapadıktan sonra altın yüzüğü parmağıma geçirdim ve soğuk koridorda çırılçıplak yürüdüm. Boştu. Yumuşak bir ışık beni sonsuz gibi görünen merdivenlere yönlendirdi. Yer altı tünelinin tavanından su damlıyordu. Altında vücudumu temizlemeye çalıştım fakat kanı incelterek vücuduma daha fazla yaymaktan başka bir işe yaramadı. Tünelde ne kadar uzun yürürsem yürüyeyim, yaptığım şeyden kaçamazdım. Günahımla baş başa kalmıştım. Bu yüzden onlar hükmediyordu. Eşsiz Yaralılar, insanın, kötücül eylemlerini hayatı boyunca içinde taşıdığını biliyordu. Onlardan kaçılamazdı. Kişi hükmedecekse, onları taşımak zorundaydı. İlk dersleri buydu. Yoksa zayıfların yaşamayı hak etmediği miydi?

Onlardan nefret ediyordum ama onları anlıyordum.

Kazan. Suçuna katlan. Hükmet.

Acımasız olmamı istiyorlardı. Hafızamın kısa olmasını istiyorlardı.

Oysa ben farklı yetiştirilmiştim.

Halkımın şarkılarında anılardan başka bir şey anlatılmazdı. Dolayısıyla bu ölümü de hatırlayacaktım. Beni, diğer öğrencileri etkilemeyeceği şekilde etkileyecekti; bunun değişmesine izin vermemeliydim. Onlar gibi olmamalıydım. Her günahın, her ölümün, her fedakârlığın özgürlük için olduğunu daima hatırlayacaktım.

Ama artık korkuyordum.

Sıradaki dersi kaldırabilir miydim?

Augustus kadar zalimmişim gibi davranabilir miydim? Karımı asarken neden gözünü bile kırpmadığını artık anlıyordum. Ve neden Altınların hükmettiğini de anlamaya başlıyordum. Onlar benim yapamadıklarımı yapabiliyorlardı.

Yalnız olmama rağmen, yakında diğerlerini bulacağımı biliyordum. Şimdilik sadece suçluluk duygusunda boğulmamı istiyorlardı. Yalnız ve kederli olmamı istiyorlardı; böylece diğerleriyle, kazananlarla karşılaştığımda rahatlayacaktım. Cinayetler bizi birbirimize bağlayacaktı ve kazananlarla bir araya gelmek, yarama merhem olacaktı. Diğer öğrencileri sevmiyordum fakat sevdiğimi düşünecektim. Onların beni rahatlatmasını, kötü olmadığımı hissettirmesini isteyecektim. Ve onlar da aynısını dileyeceklerdi. Bu bizi bir aile yapacaktı; zalimce sırları olan bir aile.

Haklıydım.

Tünel beni diğerlerinin yanına çıkardı. Önce şair Roque'u gördüm. Başının arkası kanıyor, kan sağ dirseğinden aşağı süzülüyordu. Onun birini öldürebileceğini hiç düşünmezdim. Acaba kimin kanıydı? Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Sonra Antonia'yı bulduk. Bizim gibi o da çırılçıplaktı; sessizce ve mesafeli bir şekilde, altın bir gemi gibi süzülüyordu. Yürüdüğü yerde kanlı ayak izleri bırakıyordu.

Cassius'u bulmaya çekiniyordum. Ölmüş olmasını umuyordum çünkü ondan korkuyordum. Bana Dansçı'yı hatırlatıyordu; yakışıklı, gülen bir yüzün hemen altında bekleyen bir ejderha gibiydi. Ancak ondan korkmamın nedeni bu değildi. Ondan korkuyordum

çünkü benden nefret etmek, beni öldürmeyi istemek için artık bir nedeni vardı. Hayatımda daha önce karşılaştığım hiç kimsenin böyle haklı bir nedeni olmamıştı. Kimse benden *nefret* etmemişti. Cassius öğrenirse benden nefret edecekti. Birden farkına vardım da böyle sırlar varken Hane nasıl birbirine sımsıkı kenetlenecekti? Kenetlenemezdi. Cassius kardeşini buradan birinin öldürdüğünü bilecekti. Diğerleri de arkadaşlarını kaybetmişti ve dolayısıyla Hane kendini yiyip duracaktı. Toplum bunu bilerek yapıyordu; kaos istiyorlardı. Bu ikinci testimiz olacaktı. Kabile çatışmaları.

Üçümüz, diğerlerini ortasında uzun bir ahşap masanın olduğu büyük bir taş yemek salonunda bulduk. Ortam meşalelerle aydınlanıyordu. Gecenin sisi açık pencerelerden içeri süzülüyordu. Eski hikâyelerden, adına ortaçağ dedikleri zamanlardan kalma bir görüntüydü. Uzun odanın karşı ucuna doğru bir kaide ve dev bir taş yükseliyordu; ortasında altın bir Primus eli vardı. Taşın iki yanından altın sarısı ve siyah duvar halıları sarkıyordu. Halılara doğru bir kurt uluyor, sanki bir uyarıda bulunuyordu. Primus eli bu Hane'yi paramparça edecekti. Bu küçük prenseslerin ve prenslerin her biri kendini Hane'yi yönetmeye layık görecekti. Ancak sadece biri yönetebilirdi.

Diğer öğrencilerle birlikte bir hayalet gibi hareket ederek dev bir kaleye benzeyen mekânın taş koridorlarında yürüdüm. Kendimizi temizlememiz için düzenlenmiş başka bir odaya girdik.

Bir yalaktan soğuk zemin boyunca buzlu su akıyordu. Şimdi suyla birlikte kan da sağa akıyor ve taşların arasında gözden kayboluyordu. Kendimi sisli ve kayalık bir yerdeki bir hortlak gibi hissediyordum.

Boş sayılabilecek cephanelikte altın sarısı ve siyah askerî kıyafetler serilmişti. Her öğrenci, üzerinde kendi adının yazılı olduğu giysi yığınını buldu. Giysilerimizin yüksek yakalarına ve kol ağızlarına uluyan altın kurt simgeleri işlenmişti. Giysilerimi yanıma alarak bir depoda tek başıma giyindim. Orada bir köşeye çökerek sessizce oturdum. Burası çok soğuk ve sessizdi. Evden çok uzaktı.

Roque beni buldu. Üniformasının içinde çok etkileyici görünüyordu; çıkık elmacık kemikleri ve sıcak gözleriyle altın sarısı bir yaz buğdayını andırıyordu ama yüzü solgundu. Karşıma çömeldi ve birkaç dakika sonra uzanıp ellerimi tuttu. Geri çekildim ama beni kendisine bakmaya zorlayana kadar bırakmadı.

"Derinlere atıldığında yüzmezsen boğulursun," dedi ve ince kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden yüzmeye devam et, tamam mı?"

Zorlukla gülümsedim.

"Şair mantığı da böyle bir şey demek ki..."

Omuz silkti. "Pek işe yaramıyor. Bu yüzden sana bazı gerçekleri açıklayacağım, kardeşim. Sistem böyle işliyor. Düşük Renkler çocuk sahibi olmak için katalizör kullanır. Hızlı doğumlar; hatta bazen gebeliğin beşinci ayında suni sancıyla doğururlar. Obsidiyenler dışında sadece *biz* doğmak için dokuz ay bekleriz. Annelerimiz katalizör, yatıştırıcı, nükleik kullanmaz. Hiç nedenini merak ettin mi?"

"Ürünün saf olabilmesi için."

"Ve doğanın bizi öldürmek için bir şansı olsun diye. Kalite Kontrol Kurulu, bütün Altın çocukların yüzde 13,6213'ünün doğduktan sonraki bir yıl içinde ölmesi gerektiğine kesinlikle inanıyor. Bazen gerçekliği, bu sayıya uyduruyorlar." İnce ellerini iki yana açtı. "Neden? Çünkü uygarlığın doğal seleksiyonu zayıflattığına inanıyorlar. Yumuşak bir ırka dönüşmememiz için de doğanın işini üstleniyorlar. Anlaşılan Geçiş de bu politikanın bir uygulaması. Ancak bu kez kullanılan araç biziz. Benim... *kurbanım*... Tanrı ruhunu kutsasın, bir aptaldı. Hiçbir değeri olmayan bir aileden geliyordu ve hiçbir *algısı*, *kurnazlığı*, *hırsı* yoktu." Kaşlarını çatarak iç çekti. "Kurul'un değer verdiği hiçbir şeye sahip değildi. Ölmesinin bir nedeni vardı."

Julian'ın ölmesi için de bir neden var mıydı?

Annesi Kurul'da olduğu için Roque ne yaptığını biliyordu. Annesinden nefret ediyordu. Ondan hoşlanmam gerektiğini ancak o zaman anladım. Sadece bu değil, sözleri de beni rahatlatmıştı. Kuralları haklı bulmuyor ama onlara uyuyordu. Bu mümkündü.

Kuralları değiştirme gücüne sahip olana kadar ben de aynısını yapabilirdim.

"Diğerlerine katılmalıyız," dedim yerimden kalkarken.

Yemek salonunda, sandalyelerin üzerinde isimlerimiz altın harflerle havada asılı duruyordu. Sınav puanlarımız silinmişti. İsimlerimiz ayrıca, siyah taşın üzerindeki Primus elinin altında da belirmişti. Altın ele doğru havada süzülüyorlardı. En yakındaki isim benimkiydi fakat önümde hâlâ kat etmem gereken çok yol vardı.

Öğrencilerden bazıları uzun ahşap masanın yanında küçük gruplar halinde ağlaşıyorlardı. Diğerleri başlarını ellerinin arasına almış halde duvara yaslanarak oturmuşlardı. Topallayan bir kız, arkadaşını arıyordu. Antonia, ufak tefek Sevro'nun oturup yemek yediği masaya öfkeyle bakıyordu. Elbette ki iştahı olan tek kişi oydu. Açıkçası, hayatta kalmasına şaşırmıştım. Çok çelimsizdi ve doksan dokuzuncu turda, en son seçilendi. Roque'un anlattığı kurallara göre ölmüş olması gerekirdi.

Dev Titus hayattaydı ve vücudunda çürükler vardı. Parmak eklemleri kirli bir kasap tahtasına benziyordu. Kibirli bir tavırla diğerlerinden ayrı duruyor, bütün bunları çok eğlenceli buluyormuş gibi sırıtıyordu. Roque, topallayan kız Lea'yla kısık sesle konuşuyordu. Kız ağlayarak yere çöktü ve yüzüğünü fırlatıp attı. İri iri açılmış ve parıldayan gözleriyle bir ceylana benziyordu. Roque onun yanına oturarak elini tuttu. Onda salondaki diğerlerinde olmayan bir dinginlik vardı. Başka bir çocuğu boğarak öldürürken ne kadar dingin göründüğünü merak ettim. Yüzüğümü parmağıma takıp çıkarıyordum.

Biri arkamdan hafifçe başıma vurdu.

"*Hey*, kardeşim."

"Cassius," dedim başımla selam vererek.

"Zaferini kutlarım. Sadece beyin adamı olduğundan endişeleniyordum," dedi gülerek. Altın bukleleri dağılmamıştı bile. Bir kolunu omuzlarıma attı ve yüzünü buruşturarak ortama bakındı. *Kayıtsızmış gibi* davranıyordu ama endişelendiğini görebiliyordum.

"Ah! İnsanın kendine acımasından daha çirkin bir şey olabilir mi? Bütün bu ağlaşmalar..." Sırıttı ve burnu kızarıp şişmiş bir kızı işaret etti. "Şu da cidden çok sevimsizleşmiş. *Gerçi önceden de pek koklanacak bir tip değildi, ha? Ha?*"

Konuşmayı unutmuştum.

"Şokta mısın, dostum? Yoksa soluk borunu mu söktüler?"

"Sadece şu anda pek şakalaşacak durumda değilim," dedim. "Başıma birkaç darbe aldım. Omzum da biraz incindi. Bu her gün yaşadığım bir şey değil."

"Omzunu hemen düzeltebiliriz. Yerine yerleştirelim." Çıkmış omzumu rahat bir tavırla yakaladı ve ben daha itiraz etmeye fırsat bulamadan yerine oturttu. Acıyla inledim. Güldü. "İyisin, iyisin." Aynı omzuma bir şaplak indirdi. "Sen de bana yardım etsene."

Sol elini uzattı. Çıkmış parmakları yıldırım işaretleri gibi görünüyordu. Onları tutup düzeltene kadar çektim. Tırnaklarımın altındakinin kardeşinin kanı olduğunu bilmeden acıyla güldü. Soluklarıma hâkim olmaya çalışıyordum.

"Julian'ı gördün mü, dostum?" diye sordu sonunda. Priam ortalıkta olmadığı için şimdi ortaLehçe konuşuyordu.

"Hiç görmedim."

"Hah, çocuk muhtemelen dövüşünde nazik olmaya çalışıyordur. Babam bize Sessiz Sanat Kravat'ı öğretti. Julian onda çok başarılıdır. Ama benim daha iyi olduğumu düşünüyor." Cassius kaşlarını çattı. "Aslında her şeyde ondan daha iyi olduğumu düşünüyor ki bu da anlaşılır bir şey. Onu motive ediyor. Bu arada, sen kimi harcadın?"

Boğazımda bir şeyler düğümlendi.

Bir yalan uydurdum, iyi bir yalandı. Sıkıcı ve belirsizdi. Zaten Cassius sadece kendisi hakkında konuşmak istiyordu. Sonuçta bunun için yetiştirilmişti. Gözlerinde aynı sessiz pırıltıyla bakan kabaca on beş çocuk vardı. Şeytani değillerdi. Sadece heyecanlıydılar. Ve dikkat edilmesi gerekenler onlardı çünkü doğuştan katillerdi.

Etrafıma bakınırken Roque'un haklı olduğunu anlamak kolaydı. Çok fazla zorlu dövüş yaşanmamıştı. Bu zoraki bir doğal

seleksiyondu. Yığının altındakiler, üsttekiler tarafından katledilmişti. Birkaç çelimsiz aşağıSeçilmiş dışında ciddi yaralanan pek kimse yoktu. Doğal seleksiyon bazen şaşırtıcı oluyordu.

Cassius kendi dövüşünün kolay olduğunu söyledi. Hızlı, adil ve kararlı bir şekilde halletmişti. Karşılaşmanın onuncu saniyesinde bir delme hareketiyle rakibinin soluk borusunu ezmişti. Ama parmakları ters bir açıyla isabet etmişti. *İyi.* Bense en iyi katilin kardeşini yere sermiştim. İçimin ürperdiğini hissettim.

Fitchner içeri girip bize masanın etrafına toplanmamızı emrettiğinde Cassius sessizleşti. Elli öğrenci sırayla oturdu. Sandalyeler teker teker dolarken ve Julian'ın masaya katılma olasılığı giderek azalırken, Cassius'un yüzü de giderek karamsarlaştı. Son sandalye de dolduğunda, Cassius kıpırdamıyordu. Vücudundan soğuk bir öfke yayılıyordu. Bu, beklediğim gibi ateşli bir öfke değildi. Antonia tam karşımıza oturmuştu ve Cassius'u izliyordu. Dudakları kıpırdadı ama bir şey söylemedi. Cassius gibiler teselli edilemezdi. Antonia'nın da bunu deneyecek biri olduğunu sanmıyordum.

Eksik olan tek kişi Julian değildi. Kıvırcık saçları ve gamzeleri olan Arria da bir yerlerde, soğuk bir zeminde yatıyordu. Priam da yoktu. Mars'ın uydularının vârisi, mükemmel Kıdemli Priam. Yaşıtları arasında Güneş Sistemi'nin Birinci Silahşörü olduğunu duymuştum. Eşsiz bir düellocuydu. Sanırım yumrukları o kadar öldürücü değildi. Etrafımdaki yorgun yüzlere bakındım. Onu hangisi öldürmüş olabilirdi ki? Kurul bu konuda çuvallamıştı ve annesinin ortalığı cehenneme çevireceğinden emindim çünkü kesinlikle ölmemesi gerekiyordu.

"En iyilerimizi heba ediyoruz," diye mırıldandı Cassius.

"Merhaba, sizi küçük bok yiyenler." Fitchner esnedi ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Artık, Geçit'e Ayrıştırma da denebileceğini anlamışsınızdır." Fitchner jiletinin kabzasıyla kasıklarını kaşıdı.

Tavırları benimkinden bile kötüydü.

"Ve iyi Altınların boşa harcandığını düşünenleriniz olabilir fakat elli çocuğun bizim için ciddi bir fark yaratacağını düşünüyorsanız

aptalsınız demektir. Mars'ta bir milyondan fazla Altın var. Güneş Sistemi'nde ise yüz milyonun üzerinde. Ancak hepsi Eşsiz Yaralı olamıyor, ha?

"Hâlâ bunun adice olduğunu düşünüyorsanız, Spartalıların doğan bütün çocukların yüzde onunu öldürdüğünü hatırlayın; doğa da kalanın yüzde otuzunu temizliyordu. Onlarla kıyaslandığında biz oldukça insancılız. Geri kalan altı yüz öğrenciden çoğu, katılanların en iyi yüzde birlik kısmındaydı. Ölen altı yüzün çoğu da katılanların en kötü yüzde birlik kısmındaydı. Ortada ziyan filan yok yani." Güldü ve şaşırtıcı bir gururla masada oturanlara baktı. "Tabii aptal Priam dışında. Evet. Bu da size ders olsun. O harika bir çocuktu; güzel, güçlü, hızlı, bir düzine öğretmenle birlikte gece gündüz çalışan bir dâhiydi. Ancak şımartılmıştı. Ve biriniz –kim olduğunu söylemeyeceğim, yoksa bütün müfredatın tadı kaçar– onu taşların üzerine devirdi ve ölene kadar soluk borusunun üzerinde tepindi."

Ellerini başının arkasına koydu.

"*Şimdi!* Bu sizin yeni aileniz. Mars Hanesi; on iki Hane'den biri. Hayır, Mars'ta yaşadığınız ve Mars Hanesi'nde olduğunuz için özel değilsiniz. Venüs'teki Venüs Hanesi'nde olanlar da özel değil. Sadece Hane'ye uyuyorlar. Süreci biliyorsunuz. Enstitü'den sonra çıraklık elde etmeye çalışacaksınız; beni gururlandırmak istiyorsanız, Bellona, Augustus veya Arcos Ailelerinden olmasını umarım. Mars Hanesi'nin önceki mezunları bu çıraklıkları bulmanıza yardımcı olabilir, kendi çıraklıklarını önerebilirler veya belki çok başarılı olursanız, kimsenin yardımına ihtiyaç duymayabilirsiniz.

"Ancak bir şeyi netleştirelim: Şu anda hepiniz bebeksiniz. Aptal, küçük bebekler. Aileleriniz size her şeyi sundu. Birileri küçük kıçlarınızı sildi. Yemeklerinizi pişirdi. Sizin için savaştı. Geceleri küçük, pürüzsüz kıçlarınızı yatağa soktu. Kızıllar düzüşmeye fırsat bulamadan kazmaya başlar, şehirlerinizi inşa eder, yakıtınızı çıkarır ve pisliklerinizi alıp temizler. Pembeler daha tıraş olmaya başlamadan başkalarına zevk vermeyi öğrenir. Obsidiyenler hayal edebileceğiniz

en korkunç, berbat yaşamları sürer; buz, çelik ve acıdan başka bir şey bilmezler. Görevleri için özel olarak üretilir ve küçük yaşlardan itibaren eğitim almaya başlarlar. Siz küçük prensçik ve prensesçikler ise anne ve babalarınızın küçük birer kopyaları gibi görünmek, görgü edinmek, piyano çalmak, ata binmek ve spor yapmak dışında bir şey bilmiyorsunuz. Ama artık Enstitü'ye, Mars Hanesi'ne, Mars Valiliği'ne, Renginize, Toplum'a aitsiniz. Falan filan..."

Fitchner tembelce sırıttı. Damarlı ellerini göbeğinin üzerine koymuştu.

"Bu gece nihayet kendiniz bir şey yaptınız. Kendiniz gibi bebekleri yendiniz. Ne var ki bu ancak bir Pembefahişe'nin osuruğu kadar değerlidir. Küçük Toplumumuz bir iğne ucunda dengede duruyor. Diğer Renkler yakaladıkları ilk fırsatta kalplerinizi söküp alır. Üstelik bir de Gümüşler var. Bakırlar. Maviler. Bir avuç bebeğe sadık kalacaklarını mı sanıyorsunuz? Obsidiyenlerin sizin gibi küçük bokların peşinden gideceğini mi sanıyorsunuz? O bebek boğanlar bir zayıflığınızı gördükleri anda sizi küçük süs köpekleri yaparlar. Bu yüzden hiçbir şekilde zaaf gösteremezsiniz."

"Ne yani, Enstitü mü bizi güçlendirecek?" diye homurdandı dev Titus.

"Hayır, seni dev hödük. Sizi akıllı, zalim, bilge ve sert yapacak. Sizi on ay içinde elli yıl yaşlandıracak ve atalarınızın size bu imparatorluğu kazandırmak için neler yaptığını gösterecek. Devam edebilir miyim?"

Sakızıyla balon şişirip patlattı.

"Şimdi, Mars Hanesi..." Zayıf eliyle karnını kaşıdı. "Evet, İtibarlı Ailelerden bazılarıyla bile boy ölçüşebilecek gururlu bir Hanemiz var. Politikolarımız, Pretorlarımız, Yüksek Hâkimlerimiz var. Merkür ve Europa'nın şimdiki BaşValileri, bir Subay, onlarca Pretor, iki Hâkim, bir filo İmperatoru. Bilmeyenler için söylüyorum; Mars'ın en güçlü üçüncü ailesi olan Arcos'lardan Lorn au Arcos bile bizimle bağını sürdürüyor.

"Bütün o yüksekMevkililer yeni yetenek arıyor. Kadrolarını doldurmak için sizi diğer adayların arasından seçtiler. O önemli adam ve kadınları etkilerseniz, bundan sonra bir çıraklık alırsınız. Kazanırsanız, Hane veya bir İtibarlı Aile içindeki çıraklığınızı kendiniz seçersiniz; hatta belki Arcos'un kendisi bile sizi isteyebilir. Bunu başarırsanız hızla mevki, ün ve güç sahibi olursunuz."

Öne eğildim.

"Kazanmak mı?" diye sordum. "Neyi kazanacağız?"

Gülümsedi.

"Şu anda Mariner Vadisi'nin en güneyindeki ücra bir vadidesiniz. Bu vadideki on iki kalede on iki Hane var. Yarınki oryantasyondan sonra, elinizdeki bütün imkânları kullanarak vadiye egemen olmak için diğer öğrencilerle savaşacaksınız. Bunu bir imparatorluk kazanmak ve yönetmek için bir vaka çalışması olarak düşünün."

Heyecanlı mırıltılar yükseldi. Bu bir oyundu. Ben de sınıflarda ders yapmak zorunda kalacağımızı sanıyordum.

"Peki ya kazanan Hane'nin Primus'u olursak?.." diye sordu Antonia. Bir parmağıyla altın buklelerini kıvırıp çekiştirdi.

"O zaman görkeme merhaba dersin, hayatım. Üne ve güce."

Yani Primus olmalıydım.

Sade bir yemek yedik. Fitchner gittikten sonra Cassius huzursuzca kıpırdandı; soğuk ve alaycı bir sesle konuştu.

"Haydi, birlikte bir oyun oynayalım, dostlarım. Hepimiz kimi öldürdüğümüzü söyleyelim. Ben başlayacağım. Nexus au Celintus. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum; bazılarınızı tanıdığım gibi. Parmaklarımla soluk borusunu parçaladım." Kimse konuşmadı. "Haydi ama... Aile içinde sır olmaz."

Hâlâ kimse konuşmuyordu.

Sevro masadan ilk ayrılan oldu ve Cassius'un oyunuyla alay ettiğini açıkça gösterdi. Yemeğini ilk yiyen. İlk uyuyan. Ben de peşinden gitmek istiyordum. Bunun yerine Cassius oyunundan vazgeçerek dinlenmeye çekildikten sonra uysal Roque'la ve dev Titus'la havadan sudan sohbet ettim. Titus'tan hoşlanmak imkânsızdı.

Komik biri değildi ama her şey ona şaka gibi geliyordu. Gülümsemesine rağmen bana ve herkese dişlerini gösteriyormuş gibi görünüyordu. Ona vurmak istiyordum fakat bana hiçbir neden vermiyordu. Söylediği her şey son derece zararsızdı. Yine de ondan nefret ediyordum. Beni insan yerine koymuyormuş gibiydi; onun gözünde sadece bir satranç taşıydım ve beni oynatmak için fırsatını bekliyordu. Hayır. Beni itip kakmak için. Diğerleri gibi on yedi, on sekiz yaşlarında olduğunu unutmuş gibiydi. Yetişkin bir erkekti. Boyu iki metreden uzun olmalıydı. Belki de iki buçuk metre. Diğer yandan zarif Roque bana ağabeyim Kieran'ı hatırlatıyordu; tabii Kieran birilerini öldüremezdi. Gülümsemesi nazikti. Sözleri daha önce de olduğu gibi sabırlı, düşünceli ve bilgeceydi. Topallayan bir ceylan yavrusuna benzeyen Lea her yere onun peşinden gidiyordu. Roque ona karşı benim olamayacağım kadar sabırlıydı.

O gece geç saatte öğrencilerin öldüğü yerleri aradım ama bulamadım. Merdivenler artık yoktu. Kale onları yutmuştu. Diğerlerini ince şiltelerle dolu, uzun bir yatakhanede buldum. Kalemizin dışındaki tepeleri örten sislerin içinde kurtlar uluyordu. Çabucak uykuya daldım.

21

EGEMENLİĞİMİZ

Sabah daha hava aydınlanmadan Fitchner bizi yatakhanede uyandırdı. Homurdanarak iki katlı ranzalarımızdan indik ve kalenin meydanına giderek esneme hareketleri yaptıktan sonra koşmaya başladık. Mars'ın .37çekiminde bile rahat bir koşu tutturmuştuk.

Bulutlar hafif sağanaklar getiriyordu. Küçük vadimizin elli kilometre batısı ve kırk kilometre doğusunda uzanan kanyon duvarları altı kilometre yüksekliğindeydi. Aralarında dağlardan, ormanlardan, nehirlerden ve düzlüklerden oluşan bir ekosistem vardı. Burası, savaş alanımızdı.

Bizimki dağlık bir bölgeydi. Yosunlu tepeler ve sarp kayalıklar, U şeklinde, yeşil vadiciklere iniyordu. Sis her şeyi, yamaçlarm üzerine el yapımı battaniyeler gibi serilmiş yoğun ormanları bile örtüyordu. Kalemiz, kâse gibi, yarı çayır, yarı orman bir vadiciğin ortasındaki bir nehrin hemen kuzeyinde yükselen bir tepenin üzerindeydi. Kuzeyde ve güneyde daha yüksek tepeler vadiyi sarıyordu. Buradan hoşlanabilirdim. Eo hoşlanırdı. Ama onun yokluğunda, kendimi yüksek tepenin üzerindeki kalemiz kadar yapayalnız hissediyordum. Kolyeme, hemantusumuza uzandım. İkisi de yanımda değildi. Bu cennette kendimi boş hissediyordum.

Tepedeki kalemizin üç duvarı seksen metrelik kayalıkların üzerindeydi. Kalenin kendisi devasaydı. Duvarları otuz metre yüksekliğindeydi. Kontrol kulesi, kendi kuleleri olan, başlı başına bir kale gibi duvarlardan dışarı çıkmıştı. Duvarların iç tarafında, kare biçimindeki içkalemiz kuzeybatı duvarının bir parçasını oluşturuyordu ve elli metre yüksekliğindeydi. Vadinin zemininden kalenin batı kapısına, içkalenin karşısına doğru hafif bir bayır yükseliyordu. Issız bir toprak yoldan bayır aşağı koştuk. Sis her yanımızı sarıyordu. Soğuk havayı içime çektim. Huzursuz bir uykudan sonra beni temizliyordu.

Yaz sabahında gün doğarken sis, sıcakla dağılıyordu. Dünya'daki akrabalarından daha hızlı ve daha ince yapılı olan geyikçikler köknar koruluklarında otluyordu. Tepemizde kuşlar dönüp duruyordu. Yalnız bir kuzgun ürkütücü şeyler vadediyordu. Koyunlar tarlaya yayılmıştı, elli bir kişilik tek sıra halinde tırmandığımız yüksek kayalık tepelerde keçiler dolaşıyordu. Hanemdeki diğerleri Dünya'nın hayvanlarını veya Oymacıların eğlence için yapmaya karar verdiği tuhaf yaratıkları görüyor olabilirlerdi. Ancak ben sadece yiyecek ve giysiler görüyordum.

Mars'ın kutsal hayvanları bölgemize yerleşmişti. Ağaçkakanlar meşe ve köknarları deliyordu. Kurtlar geceleri tepelerde uluyor, gündüzleri ormanlık alanlarda sessizce dolaşıyordu. Nehir yakınlarında yılanlar vardı. Küçük ve sessiz vadilerde akbabalar. Yanımdaysa katiller koşuyordu. Ne arkadaşlarım vardı ama... Keşke Loran, Kieran veya Matteo burada olup arkamı kollayabilseydi. Güvenebileceğim biri olsaydı. Bir kurt sürüsünün içinde kurt postuna bürünmüş bir koyundum.

Fitchner kayalık tepelerden yukarı koşarken, topallayan kız Lea düştü. Fitchner onu çizmesinin ucuyla dürtükledi ama Lea kalkamayınca onu omuzlarımıza aldık. Yükü Roque ve ben paylaştık. Titus sırıttı ve Roque yorulduğunda sadece Cassius yardım etti. Sonra kaslı vücutlu, hırıltılı sesli ve dazlak kafalı bir çocuk

olan Pollux benim yerimi aldı. Sesi iki yaşından beri yakmaç tüttürüyormuş gibi çıkıyordu.

Ormanlardan ve tarlalardan oluşan bir yaz vadisinde ilerliyorduk. Böcekler bizi ısırmaya kalkıyordu. Altınbaşlar ter içindeydi ama ben terlememiştim. Eski tulumumu düşününce, bu bir buz banyosu gibi kalıyordu. Etrafımdaki herkes formdaydı fakat Cassius, Sevro, Antonia, Quinn (hayatımda gördüğüm en hızlı kız ya da iki ayaklı en hızlı yaratıktı), Titus, yeni arkadaşlarından üçü ve ben diğerlerini geride bırakabiliyorduk. Bizden hızlı gidebilen tek kişi çekimBotları kullanan Fitchner'dı. Bir geyikçik gibi sıçrıyordu, sonra hayvanlardan birini yakaladı ve jiletini çıkardı. Jilet geyiğin boğazını sardı ve Fitchner bıçağı büzerek hayvanı öldürdü.

"Akşam yemeği," dedi sırıtarak. "Sürükleyin."

"Kaleye daha yakın bir yerde öldürebilirdin," diye homurdandı Sevro.

Fitchner başını kaşıyarak etrafına bakındı. "Aranızda küçük, çirkin bir Goblin'in ciyakladığını duyan oldu mu? Sürükle şunu."

Sevro geyiğin bacağını tuttu. "*Pislik.*"

Kalemizin beş kilometre güneybatısında kayalık bir tepenin zirvesine ulaştık. Zirvede taş bir kule yükseliyordu. Oradan savaş alanını inceledik. Orada bir yerlerde düşmanlarımız da aynı şeyi yapıyordu. Savaş sahnesi güneyde görüş alanımızın dışına doğru uzanıyordu. Batıda ufku, karlı dağlar dolduruyordu. Güneydoğuda ilkel ormanlık alanlar rastgele serpiştirilmiş gibi görünüyordu. Güneye doğru akan geniş bir nehir –Argos– ve kollarının geçtiği yemyeşil bir düzlük, ikisini ayırıyordu. Daha güneyde, düzlüklerin ve nehirlerin ötesinde, zemin bataklıklara dönüşüyordu. Daha fazlasını göremiyordum. Mavimsi gökyüzünde iki kilometre yükseklikte büyük bir dağ havada asılı duruyordu. Fitchner oranın Olimpos olduğunu söyledi; Gözetmenler her yıl sınıfları bu yapay dağdan izliyordu. Zirvesinde peri masallarından fırlamış gibi görünen bir kale ışıldıyordu. Lea yaklaşarak yanımda durdu.

"Nasıl havada durabiliyor?" diye sordu tatlı bir tavırla.

Hiçbir fikrim yoktu.

Kuzeye baktım.

Ormanlık bir vadideki iki nehir, geniş bir bakir arazinin kenarındaki kuzey bölgemizi bölüyordu. Güneybatıda alçak bölgelere doğru bir V oluşturuyor, sonunda birleşerek Argos'a dökülüyorlardı. Vadinin etrafı yükseltilerle sarılıydı; küçük kanyonların göründüğü sarp tepeler ve cüce dağlar hâlâ sisle çevriliydi.

"Bu Phobos Kulesi," dedi Fitchner. Kule bölgemizin güneybatı ucundaydı. Biz susuz halde yola devam ederken kendisi matarasından su içti ve iki nehrin vadide V oluşturdukları kuzeybatıyı işaret etti. Birleşme noktasının hemen ardındaki bir cüce dağ sırasının tepesinde devasa bir kule yükseliyordu. "Ve bu da Deimos." Bize Mars Hanesi'nin bölge sınırlarını göstermek için parmağıyla hayali bir çizgi çekti.

Doğudaki nehrin adı Furor'du. Kalemizin hemen güneyinde akan batıdakinin adı ise Metas'tı. Metas'ın üzerinde bir köprü vardı. Düşman V'nin içinden vadiye girmek için orayı geçmek ve kalemize ulaşmak için kuzeydoğuya doğru rahat, ormanlık alanı aşmak zorundaydı.

"Bu berbat bir şaka, değil mi?" diye sordu Sevro, Fitchner'a.

"Ne demek istiyorsun, Goblin?" Fitchner ağzına yeni bir sakız attı.

"Bacaklarımız bir Pembefahişe'ninki kadar açık. Bütün bu dağlar ve tepelere rağmen isteyen herkes ön kapıdan elini kolunu sallayarak girebilir. Düzlüklerden kapımıza kadar dümdüz bir geçiş var. Sadece bir nehri aşmaları yeterli."

"Bariz olanı dile getirmene gerek yok. Biliyor musun, senden gerçekten hoşlanmıyorum. Seni pis, küçük Goblin." Fitchner, Sevro'ya bir an dikkatle baktı, sonra omuz silkti. "Her neyse, ben Olimpos'ta olacağım."

"Bu da ne demek, Gözetmen?" diye sordu Cassius keyifsizce. Manzaradan o da hoşlanmamıştı. Bütün geceyi kaybettiği karde-

şinin arkasından ağlayarak geçirdiği için gözleri kızarmış olmasına rağmen etkileyiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Bu benim değil, sizin sorununuz demek, küçük prens. Kimse sizin için bir şeyi düzeltecek ya da değiştirecek değil. Ben sizin Gözetmeninizim, anneniz değil. Okulda olduğunuzu unutmayın. Dolayısıyla bacaklarınız açıksa, zayıf noktanızı korumak için bir bekâret kemeri yapın."

Herkesten homurtular yükseldi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedim. Antonia'nın başının üzerinden, güney düzlüklerinde büyük bir nehrin kıyısında yükselen bir düşman kalesini işaret ettim. "Şu zavallılar kadar savunmasız durumda da olabilirdik."

"O zavallıların ekinleri ve meyve bahçeleri var," dedi Fitchner. "Sizin..." Öldürdüğü geyiğe bakındı. "Eh, Goblin arkadaşınız geyiği geride bıraktığı için hiçbir şeyiniz yok. Sizin yemediğinizi kurtlar yer."

"Biz kurtları yemezsek," diye homurdandı Sevro, diğerlerinin tuhaf bakışlarını üzerine çekerek.

Yani kendi yiyeceğimizi kendimiz bulmamız gerekecekti.

Antonia düzlüğü işaret etti.

"Şunlar ne yapıyor?"

Siyah bir erzak-gemisi bulutların arasından aşağı süzüldü. Uzaktaki düşmanlarımızın Ceres nehir kalesiyle aramızdaki dümdüz kırlığın ortasına indi. Üç Obsidiyen ve bir düzine Teneke bekçilik yaparken, Kahverengiler gemiden inerek et ürünleri, biftek, bisküvi, şarap, süt, bal ve peynirleri Phobos Kulesi'nden sekiz kilometre mesafedeki bir masaya bıraktılar.

Sevro, alay edercesine, "Bir tuzak olduğu belli," dedi ve güldü.

"Teşekkürler, Goblin." Cassius iç çekti. "Ancak ben kahvaltı etmedim." Cüretkâr gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Kalabalığın arasından bana bakarak gülümsedi. "Yarışa var mısın, Darrow?"

Şaşkınlıkla irkildim. Sonra ben de gülümsedim. "İşareti sen ver."

Ve koşmaya başladı.

Ailemi doyurmak için daha aptalca şeyler yapmıştım. Sevdiğim biri öldüğünde daha aptalca şeyler yapmıştım. Cassius dik yamaçtan aşağı hızla koşarken eşlik etmeyi ona borçluydum.

Kırk sekiz çocuk midemizi doldurmaya koşuşumuzu izliyor, hiçbiri peşimizden gelmiyordu.

"Bana bir dilim ballı jambon getirin!" diye bağırdı Fitchner. Antonia bize "aptallar" diye seslendi. Biz tepeleri ardımızda bırakıp düzlüğe koştururken erzak-gemisi uçarak uzaklaştı. Mars'ın .376çekiminde (Dünya standartlarıyla) sekiz kilometre çocuk oyuncağıydı. Kayalık yamaçtan indik ve ayak bileklerimize kadar yükselen otların arasında düzlükte olanca hızımızla koşmaya devam ettik. Masanın yanına ulaştığımızda Cassius benden iki metre kadar ilerideydi. Hızlıydı. İkimiz de masanın üzerindeki buzlu suya atıldık. Ben kendiminkini daha hızlı içince Cassius güldü.

"Görünüşe bakılırsa Ceres Hanesi'nin işareti bayrak direklerinde: Hasat Tanrıçası." Cassius yeşil düzlüklerin üzerinden kaleyi işaret etti. Kaleyle aramızdaki mesafede dağınık birkaç ağaç vardı. Surlarında sancaklar dalgalanıyordu. Cassius, ağzına bir üzüm attı. "Karnımızı doyurmadan önce yakından baksak iyi olur. Biraz keşif yapalım."

"Katılıyorum... ama burada bir terslik var," dedim sakince.

Cassius açık düzlüğe bakarak güldü. "Saçmalık. Belanın gelişini görürdük. Üstelik hiçbirinin ikimizden daha hızlı koşabileceğini sanmıyorum. İstersek kapılarına kadar gidip sıçabiliriz bile."

"İçimde bir his var." Karnıma dokundum.

Yine de bir terslik vardı. Ve sorun sadece midem değildi.

Nehir kalesiyle aramızda altı kilometrelik açık alan vardı. Sağ tarafımızda, biraz uzakta nehir çağıldıyordu. Sol tarafımızda orman, önümüzde düzlük, nehrin diğer tarafında dağlar uzanıyordu. Uzun çimenler rüzgârda sallanıyordu ve bir serçe esintide süzülerek yaklaştı. Dalışa geçerek yere iyice yaklaştıktan sonra aniden irkilerek uzaklaştı. Yüksek sesle bir kahkaha atarak masaya yaslandım.

"*Otların arasındalar,*" diye fısıldadım. "*Bu bir tuzak.*"

"Onlardan çuvallarca çalıp kendi kalemize götürebiliriz," dedi yüksek sesle. "*Kaçalım mı?*"

"Züppe Peri."

Sırıttı ama oryantasyon gününde kavga çıkarmaya iznimiz olup olmadığını ikimiz de bilmiyorduk. Çok da umurumuzda değildi.

Üç deyince portatif masanın bacaklarını kaparak dayan-plastikten yapılmış birer metrelik silaha kavuştuk. Delicesine çığlık atarak yanımda Cassius'la serçenin telaşla havalandığı noktaya doğru koşmaya başladım. Otların arasından beş Ceres Altını fırladı. Üzerlerine aniden koşmamız onları şaşırtmıştı. Cassius zarif bir eskrim hamlesiyle ilkinin yüzüne vurdu. Ben o kadar zarif değildim. Omzum ağrıyordu ve kaskatıydı. Bir çığlık atarak silahımı birinin dizine indirdim. Uluyarak yere çöktü. Birinin hamlesinden sıyrıldım. Cassius da hamleyi savuşturdu. İki kişi olarak dans ediyorduk. Geriye üçü kalmıştı. Biri tam karşıma dikildi. Elinde bir bıçak veya sopa yoktu. Hayır, elinde beni daha çok ilgilendiren bir şey vardı. Soru işareti gibi bir kılıç; buğday biçmek için bir sapanOrak. Arkadaki elini beline dayayarak ve silahını bir jilet gibi uzatıp beni karşıladı. Bir jilet olsaydı ölürdüm ama değildi. Beni ıskalamasını sağladım, Cassius'a saldıranlardan birinin hamlesini engelledim ve saldırganıma doğru ileri atıldım. Ondan çok daha hızlıydım ve tutuşum onunkinin yanında dayan-çelik gibiydi. Onu yumrukla yere indirmeden önce sapanOrağını ve bıçağını elinden aldım.

Elimde sapanOrağı nasıl döndürdüğümü gördüğünde, yaralanmamış olan son çocuk teslim olma zamanının geldiğini anladı. Cassius .376çekimde sıçradı ve gereksiz bir şekilde çocuğun yüzüne bir döner tekme indirdi. Bana Lykos'taki dansçıları ve sıçrayıcıları hatırlattı.

Kravat. Sessiz Dans. Ürkütücü bir şekilde, genç Kızılların gurur dansına benziyordu.

Ama çocukların küfürlerinde sessiz bir taraf yoktu. Bu öğrencilere hiç acımıyordum. Önceki gece hepsi birini öldürmüştü; tıpkı benim gibi. Bu oyunda masumlara yer yoktu. Beni endişelendiren

tek şey, Cassius'un kurbanlarını nasıl ortadan kaldırdığıydı. Bütün benliğinden zarafet ve ustalık akıyordu. Bense öfke ve ivmeydim. Sırrımı bilse, beni bir saniyede öldürebilirdi.

"Ne beceri ama!" dedi. "Kesinlikle muhteşemdin! Silahını aldın! Korkunç bir hızla! Daha önce karşı karşıya gelmediğimize sevindim. İyi iş! Siz kendiniz için ne diyeceksiniz, sizi sinsi aptallar?"

Yakalanan Altınlar sadece küfrederek karşılık verdi.

Tepelerinde dikilerek başımı yana yatırdım. "Hayatınızda ilk kez mi yeniliyorsunuz?" Cevap yoktu. Kaşlarımı çattım. "Eh, utanç verici olmalı."

Cassius'un yüzü parlıyordu; bir an için kardeşinin ölümünü unutmuştu. Ben unutmamıştım. Kendimi karanlık hissediyordum; sığ ve boş. Adrenalin çekilirken geride sadece kötülük kalmıştı. Eo'nun istediği bu muydu? Oyunlar oynamamı mı istemişti? Fitchner havadan süzülerek üzerimize ulaştı ve ellerini çırptı. ÇekimBotları altın sarısı bir ışıkla parıldıyordu. Dişlerinin arasında bir dilim jambon vardı.

"Destek geliyor!" dedi gülerek.

Titus ve diğerlerinden daha hızlı olan erkekli kızlı altı kişilik bir grup, tepeden bize doğru koşuyordu. Altın renkli bir şey uzaktaki nehir kalesinin üzerinde yükselerek bize doğru uçtu. Kısa saçlı, güzel bir kadın havada Fitchner'a katıldı. Ceres Hanesi'nin Gözetmeniydi. Elinde bir şarap şişesi ve iki kadeh vardı.

"Mars! Piknik yapalım!" diye seslendi, Fitchner'a Hane tanrısının adıyla seslenerek.

"Bu tiyatroyu kim düzenledi, Ceres?" diye sordu Fitchner.

"Ah, sanırım Apollon. Dağındaki evinde kendini yalnız hissediyor. Al, onun bağlarından güzel bir kırmızı şarap. Geçen yılki monosepaj şaraptan çok daha iyi."

"Nefis!" dedi Fitchner. "Ama senin çocuklar otların arasına çömelmişti. Sanki piknik masasının kendiliğinden ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Sence de şüphe çekici değil mi?"

"Detaylar!" Ceres Gözetmeni güldü. "Minik detaylar!"

"Eh, o zaman başka bir detay vereyim: Bu yıl benimkilerden ikisi seninkilerden beşine denk gibi görünüyor, tatlım."

"Bu güzel çocuklar mı?" Ceres sırıttı. "Kibirli olanların Apollon ve Venüs'e gittiklerini sanıyordum."

"Ha ha! Eh, seninkiler kesinlikle ev kadınları ve çiftçiler gibi dövüşüyor. Doğru yere yerleştirilmişler."

"Henüz onları yargılama, seni alçak adam! Bunlar ortaSeçilmişlerdi. ÜstünSeçilmişlerim başka yerde, ilk nasırlarını kazanıyorlar!"

"Fırınları mı öğreniyorlar? Yaşasın!" dedi Fitchner ironiyle. "Fırıncıların en iyi yöneticiler olduklarını duymuştum."

Kadın onu dürttü. "Ah, seni *şeytan*. Öfke Şövalyesi pozisyonu için seninle görüşmelerine şaşmamak gerek. Hainin tekisin!"

Biz zeminden izlerken kadeh tokuşturdular.

"Oryantasyon gününe bayılıyorum," diye cıvıldadı Ceres. "Merkür, Jüpiter'in kalesine yüz bin sıçan saldı. Ama Jüpiter hazırdı çünkü Diana boşboğazlık etti ve bin tane kedi siparişi verdi. Jüpiter'in çocukları geçen yılki gibi aç kalmayacak. Kediler de şarap tanrısı Bakkhos gibi şişmanlayacak."

"Diana fahişenin teki," diye homurdandı Fitchner.

"Nazik ol!"

"Öyleydim. Ona canlı ağaçkakanlarla dolu, penis biçiminde kocaman bir pasta gönderdim."

"Yok artık."

"Ciddiyim."

"Seni canavar!" Ceres onun kolunu okşadı ve bu insanların flört konusunda ne kadar serbest olduklarını bir kez daha fark ettim. Acaba diğer Gözetmenler de sevgili miydi? "Kalesi delik deşik olacak. Ah, ses dayanılmaz olmalı. İyi bir oyun, Mars. Merkür'ün dalavereci olduğunu söylerler fakat senin numaralarının kesinlikle bir... *tarzı* var!"

"Tarz, ha? Eh, Olimpos'ta sana da birkaç numara gösterebileceğimden eminim."

"*Yaşasın,*" dedi kadın davetkâr bir tavırla.

Ter ve kan içindeki öğrencilerinin tepesinde süzülerek kadehlerini tekrar tokuşturdular. Gülmekten kendimi alamadım. Bu insanlar deliydi. Lanet olasıca boş Altın kafalarının içi kesinlikle dengesizdi. Bunlar mı beni yönetecekti?

"*Hey!* Fitch! Bakar mısın bir zahmet? Bu çiftçilere ne yapmamız gerekiyor?" diye seslendi Cassius. Yaralı esirlerimizden birinin burnunu dürttü. "Kurallar ne?"

"Onları yiyin!" diye bağırdı Fitchner. "Ve Darrow, şu kanlı tırpanı da bırak. Bir hasat işçisine benziyorsun."

Bırakmadım. Şekli evdeki sapanOrağıma çok benziyordu. Onun kadar keskin değildi çünkü öldürme amacıyla yapılmamıştı fakat dengesi aynıydı.

"Çocuklarımı *bırakabileceğinizi* ve orağı geri verebileceğinizi biliyorsunuz," dedi Ceres bize seslenerek.

"Bana bir öpücük verirsen, anlaştık demektir," diye karşılık verdi Cassius.

"İmperator'un oğlu mu bu?" diye sordu kadın Fitchner'a. Gözetmenimiz başıyla onayladı. "Öpücüğünü, Yara'nı kazandığında istersin, küçük prens." Omzunun üzerinden baktı. "O zamana kadar sana ve orakçıya kaçmanızı öneririm."

Önce nal seslerini duyduk, sonra düzlükte bize doğru dörtnala koşan boyanmış atları gördük. Ceres Hanesi'nin kalesinin açılan kapılarından çıkmışlardı. Atların sırtındaki kızlar ağ taşıyorlardı.

"Size at vermişler! At!" diye sızlandı Fitchner. "Bu hiç adil değil!"

Koştuk ve ormana zor ulaştık. Atlarla ilk karşılaşmam hoşuma gitmemişti. Hâlâ ödümü patlatıyorlardı. Burunlarından üfleyen ve ayaklarını yere vuran yaratıklar... Cassius ve ben soluklanmaya çalıştık. Omzum ağrıyordu. Titus'un destek güçlerinden ikisi kendilerini açık alanda sarılmış halde bulup yakalandılar. Cesur Titus atlardan birini devirdi ve gülerek kızlardan birini çizmesiyle harcamak üzereydi. Ceres şokYumruğuyla onu vurdu ve Fitchner'la barıştı. ŞokYumruğunun etkisiyle Titus altına işedi. Sadece Sevro gülecek kadar umursamazdı. Cassius terbiyesizlikle ilgili bir şeyler

söyledi fakat kendisi de sessizce gülüyordu. Bu Titus'un dikkatinden kaçmadı.

"Onları öldürmeye iznimiz var mı, yok mu?" diye hırladı Titus, o gece hep birlikte yemeğimizi yerken. Bakkhos'un ziyafetinden kalanları yiyorduk. "Yoksa her seferinde şok mu yiyeceğim?"

"Şey, amaç onları öldürmek değil," dedi Fitchner. "Dolayısıyla, hayır. Okul arkadaşlarını katletmeye kalkma, seni deli maymun."

"Ama daha önce yaptık!" diye itiraz etti Titus.

"Neyin var senin?" diye sordu Fitchner. "Elemeyi Geçiş'te yaptık. Artık en iyi olanın hayatta kalacağı dönem bitti, seni deli, aptal, kas yığını çam yarması. Şimdi geride sadece birkaçınız kalana kadar en iyilerin birbirlerini öldürmesine izin vermenin ne anlamı olabilir? Artık geçmeniz gereken yeni sınavlar var."

"Acımasızlık." Antonia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani artık kabul edilmiyor mu? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ah, kabul edilse iyi olur." Titus sırıttı. Sanki altına nasıl işediğini herkese unutturabilirmiş gibi bütün gece, atı nasıl devirdiğiyle ilgili böbürlenip durmuştu. Bazıları unutmuştu; etrafına bir köpek sürüsü toplamıştı bile. Sadece Cassius ve bana biraz saygı duyuyor gibiydi ama bize de alaycı bir tavırla sırıtıyordu. Fitchner'a da.

Fitchner ballı jambonunu bıraktı.

"Şunu netleştirelim, çocuklar. Böylece şu sığırın kafataslarına basarak dolaşmasını engelleriz belki. Acımasızlık kabul *edilebilir* bir şey, sevgili Antonia. Biri kazayla ölürse, bu anlaşılır bir şeydir. Kazalar en iyilerimizin bile başına gelir. Ancak yakıcılarla birbirinizi katledemezsiniz. Ölü olmayan kimseyi asıp da surlarınızdan sarkıtamazsınız. Acil tıbbi müdahale gerekirse diye sıhhiyeRobotları hazırda bekliyor. Çoğu zaman hayat kurtaracak kadar hızlıdırlar.

"*Ancak unutmayın*, amaç öldürmek değil. Vlad Drakula kadar acımasız olmanız umurumuzda değil. O yine de yenildi. Amaç kazanmak. İstediğimiz şey bu."

Ve o basit zalimlik sınavı çoktan geçmişti.

"Bize zekânızı göstermenizi istiyoruz. İskender gibi. Sezar, Napolyon, Merrywater gibi. Bir orduyu yönetmenizi, adalet dağıtmanızı, yiyecek ve zırh tedariklerini düzenlemenizi istiyoruz. Birinin karnına bıçak saplamayı her aptal becerebilir. Okulun amacı *liderler* bulmak, *katiller* değil. Yani, budala küçük çocuklar, amacınız öldürmek değil, fethetmek. On bir tane düşman kabilenin olduğu bir oyunda nasıl fethedersiniz?"

"Onları tek tek yenerek," diye cevap verdi Titus bilgiç bir tavırla.

"Hayır, öküz."

Sevro, "*Aptal herif,*" diyerek kendi kendine güldü. Titus'un grubu, Enstitü'nün en ufak tefek çocuğunu sessizce izliyordu. Kimse tehdit savurmuyordu. Kimsenin yüzü seğirmiyordu. Sadece sessiz bir yemin... Hepsinin dâhi olduğunu hatırlamak zordu. Fazla güzel görünüyorlardı. Fazla atletik. Dâhi olamayacak kadar zalim.

"Öküz dışında önerisi olan var mı?" diye sordu Fitchner.

Kimse cevap vermedi.

"On ikisini tek bir kabileye dönüştürürsün," dedim sonunda, "köle alarak."

Tıpkı Toplum gibi; diğerlerinin sırtında yükselmek. Bu zalimce değildi. Gerçekçiydi.

Fitchner alaycı bir tavırla alkışladı. "İyi iş, Azrail. İyi iş. Görünüşe bakılırsa biri Primus'u gözüne kestirmiş." Bu son cümleyle herkes huzursuzca kıpırdandı. Fitchner masanın altından uzun bir kutu çekip çıkardı. "Şimdi, hanımlar ve beyler, köle almak için bunu kullanacaksınız." Metal sancağımızı çıkardı. "Bunu koruyun. Kalenizi koruyun. Ve diğerlerini fethedin."

22

KABİLELER

Sabah olduğunda Fitchner gitmişti. Sancağımız onun sandalyesinin üzerinde duruyordu. Uluyan kurt sembolümüzün işlendiği yarım metre uzunluğunda bir demir parçasıydı; kurdun ayaklarının altında bir yılan çöreklenmişti ve onun altında da Toplum'un yıldız tepeli piramidi vardı. Demirin ucuna bir buçuk metrelik bir meşe direk iliştirilmişti. Kale evimizse, sancak da onurumuzdu. Onu alınlarına bastırarak düşmanlarımızı köleleştirecektik. Alna başka bir simge bastırılana kadar, orada bir kurt mührü görünecekti. Köleler emirlerimize uymak zorundaydı, yoksa sonsuza de Yüzkarası olurlardı.

Sabah karanlığında sancağın karşısına oturarak Apollon'un ziyafetinden kalanları yedim. Sisin içinde bir kurt uludu. Uluması içkalenin yüksek penceresinden duyuldu. Bana ilk katılan, uzun boylu Antonia oldu. Yalnız bir kule veya güzel bir altın örümcek gibi içeri süzüldü. Nasıl bir karakteri olduğuna karar verememiştim. Birbirimize baktık ama selamlaşmadık. O da Primus'u istiyordu.

Onun arkasından Cassius ve hırıltılı sesli Pollux geldi. Pollux, yanında Pembeler olmadan yatağa girmek zorunda kaldığı için homurdanıyordu.

"Kesinlikle iğrenç bir simge, sizce de öyle değil mi?" diye sızlandı Antonia. "En azından biraz renklendirebilirlerdi. Bence öfke ve kanı temsil etmesi için kırmızıyla süslenebilirdi."

"Çok ağır değil." Cassius sancağı direğinden tutup kaldırdı. "Bence altından olabilirdi." Siyah taş bloğun içindeki altın Primus'a hayranlıkla baktı. O da onu istiyordu. "Ve bize bir de harita vermişler. Harika."

Duvarlardan birinde yeni bir taş harita vardı. Kalemize yakın kısımlar çok detaylıydı. Uzaklaştıkça detaylar azalıyordu. Savaş sisi... Cassius sırtıma bir şaplak indirdi ve kahvaltıya katıldı. Gece yine ağladığını duyduğumu bilmiyordu. İçkalenin yüksek kulesindeki bir koğuşta yeni bir ranzayı paylaşıyorduk. Diğerlerinin çoğu hâlâ ana kulede uyuyordu. Titus ve arkadaşları, dolduracak kadar kalabalık olmasalar da, aşağı kuleyi almışlardı.

Hane'nin çoğu uyandığında, Sevro ölü bir kurdu bacağından sürükleyerek getirdi. Hayvanı temizleyip derisini yüzmüştü bile.

"Goblin erzak getirmiş!" dedi Cassius zarifçe tebrik ederek. "Hmm, oduna ihtiyacımız olacak. Aranızda ateş yakmayı bilen var mı?" Sevro biliyordu. Cassius sırıttı. "Elbette biliyorsundur, Goblin."

"Koyunları öldürmek fazla mı kolay geldi?" diye sordum. "Silahı nereden buldun?"

"Onlarla doğdum." Tırnakları kan içindeydi.

Antonia yüzünü buruşturdu. "Sen hangi cehennemde büyüdün?"

Sevro orta parmağını ona doğru kaldırdı.

"Ah," dedi Antonia havayı koklayarak. "Gerçekten cehennemmiş."

"Eh, hepiniz fark etmişsinizdir ki birinin Primus'u kazanacak kadar çubuk toplaması biraz zaman alacak," dedi Cassius hepimiz masanın etrafında toplandığımızda. "Doğal olarak, Primus belli olana kadar bir lidere ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum." Yerinden kalkıp Sevro'dan uzaklaşarak parmaklarını sancağın kenarına koydu. "Hareket edebilmemiz ve etkili olabilmek için, hızlı ve koordine kararlar alabilmeliyiz."

"Ve siz iki aptal, liderin kim olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu Antonia keyifsizce. İri gözlerini Cassius'tan bana çevirdi. Diğerlerine dönüp baktığında sesi son derece tatlıydı. "Bu noktada, herhangi birimizi liderlik için diğerlerinden daha uygun kılan nedir ki?"

"Bize akşam yemeği getirdiler... ve kahvaltı," dedi Lea, Roque'un yanında oturduğu yerden zayıf bir sesle konuşarak. Piknik erzaklarının kalıntılarına işaret etti.

"Doğruca bir tuzağa dalarak..." diye hatırlattı Roque herkese.

Antonia bilgece, başıyla onayladı. "Evet, evet. Çok haklı bir noktaya değindin. Acelecilik bize zarar verebilir."

"...ama savaştılar ve kaçmayı başardılar," diye tamamladı Roque. Antonia öfkeli gözlerle ona baktı.

Titus, onaylarcasına, "Gerçek silahlara karşı masa ayaklarını kullanarak," diye homurdandı. "*Ancak* sonra kaçtılar ve yiyecekleri geride bıraktılar. Dolayısıyla bize yiyecekleri veren aslında Fitchner'dı. Onlar tıpkı Kahverengi hizmetçiler gibi yiyecekleri düşmana vereceklerdi."

"Evet, bu da farklı bir bakış açısı," dedi Cassius.

Titus omuz silkti. "Bir Peri gibi koşarak kaçtığını gördüm."

Cassius buz kesti.

"Tavırlarına dikkat et, *beyefendi*."

Titus ellerini kaldırdı. "Sadece gözlemimi dile getiriyorum; neden bu kadar kızdın, küçük prens?"

"Tavırlarına dikkat et, *beyefendi*, yoksa sözlerimizin yerini kılıçlar alacak." Cassius yağmadan kalma çatalını kaldırıp Titus'a doğru uzattı. "Duydun mu, Titus au Ladros?"

Titus ona gözlerini dikti ve sonra beni Cassius'la bir görürmüşçesine bana döndü. Aniden herkesin gözünde Cassius'la ben birlik olmuştuk. Paradigma o kadar çabuk değişiyordu. Politika böyleydi işte. Bıçağımı parmaklarımın arasında sakin bir şekilde çeviriyordum. Bütün masa hareketimi izliyordu. Özellikle de Sevro. Kızıl sağ elim, becerikliliğiyle bir milyon metrik ton helyum-3 çıkarmıştı. Sol

elimse yarım milyon. Ortalama bir adiKızıl'ın hız ve el becerisi bu Altınları şaşırtırdı. Başlarını döndürmüştüm. Bıçak parmaklarımın arasında bir sinekkuşunun kanatlarının hızıyla dönüp duruyordu. Sakin görünüyordum ama zihnimde binlerce tilki dolaşıyordu.

Hepimiz öldürmüştük. Bedeli buydu. Şimdiki bedel neydi? Titus öldürmek istediğini açıkça belirtmişti. Onu hemen durdurabileceğimden emindim. Bıçağımı boynuna saplayabilirdim. Ancak bu düşünce bıçağı neredeyse düşürmeme neden olacaktı. Eo'nun ölümünü ellerimde hissediyordum. Julian'ın ölümünün ıslak gürültüsünü hâlâ duyuyordum. Kana dayanamıyordum; özellikle de hiç gerekli görünmediğinde. Bu devasa köpek yavrusunu sakinleştirebilirdim.

Soğuk bakışlarımı Titus'un gözlerine diktim. Küçümsemesini pek belli etmeden, yavaşça gülümsedi. Bana meydan okuyordu. Bakışlarını kaçırmazsa onunla dövüşmek zorunda kalacaktım; sanırım kurtlar böyle yapıyordu.

Bıçağım hâlâ dönüp duruyordu. Sonra Titus aniden gülmeye başladı. Bakışlarını kaçırdı. Kalp atışlarım yavaşladı. Kazanmıştım. Politikadan nefret ediyordum. Özellikle de alfalarla dolu bir odadayken...

"Elbette seni duyuyorum, Cassius. Üç metre ötemde duruyorsun," dedi Titus gülerek.

Titus, yanında sürüsü olsa bile Cassius ile bana açıkça meydan okuyabilecek kadar güçlü olduğunu düşünmüyordu. Ceres oğlanlarına neler yaptığımızı görmüştü. Ancak böylece çizgiler çekilmişti. Cassius'la bir olduğumu doğrularcasına aniden ayağa kalktım. Titus'un artık hiç etkisi kalmamıştı.

"İkimizden birinin lider olmasını istemeyen var mı?" diye sordum.

"Antonia olmasın da. O kaltağın teki," dedi Sevro.

Antonia onaylayan bir tavırla omuz silkti ama başını yana yatırdı.

"Cassi, neden lider seçmekte bu kadar acelecisin?" diye sordu.

"Bir liderimiz olmazsa parçalanırız ve her birimiz en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyleri yaparız," dedi Cassius. "O zaman da yeniliriz."

"Oysa *senin* en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmalıyız," dedi Antonia, gülümserken başıyla onaylayarak. "Anlıyorum."

"Bana öyle küçümser gibi bakma, Antonia. Priam bile bir lidere ihtiyacımız olduğunu kabul etmişti."

"Priam da kim?" dedi Titus gülerek. Bir kez daha dikkatleri kendi üzerine çekmeye çalışıyordu. Gezegendeki her Altın çocuk Priam'ı tanırdı. Şimdi Titus onu kimin öldürdüğünü açıkça ifade ediyordu ve bu da diğerlerinin gözünden kaçmamıştı. Etkisini tekrar kazanmıştı. Ancak ben, Priam'ı Titus'un öldürmediğini biliyordum. Onun gibi birini Priam'la eşleştirmezlerdi. Oraya zayıf birini koyarlardı. Yani Titus kabadayı olduğu kadar yalancıydı da.

"Ah, anlıyorum. Priam'la plan yaptığınız için ne yapılması gerektiğini sen mi biliyorsun yani, Cassius? Hepimizden daha mı akıllısın?" Antonia masadakileri işaret etti. "Senin rehberliğin olmadan çaresiz kalacağımızı mı söylüyorsun?"

Antonia, Cassius'u tuzağa sürüklemişti; tabii beraberinde beni de.

"Dinleyin, çocuklar, liderlik etmek istediğinizi biliyorum," diye devam etti, "bunu anlıyorum. Hepimiz lider mizaçlıyız. Bu odadaki herkes doğuştan dâhi; doğuştan yönetici. Ancak Primus liyakat sistemi de tam olarak bu yüzden var. Biri beş liyakat parmağını kazandığında Primus olmaya hazır demektir ve o zaman da bir lidere kavuşuruz.

"Ben o zamana kadar bekleyelim derim. Cassius veya Darrow kazanırsa, bunu kabul ederim. Bütün emirlerini yerine getiririm; bir Pembe kadar itaatkâr, bir Kızıl kadar basit olurum." Diğerlerine işaret etti. "O zamana kadar, bence içimizden herhangi biri, kazanma şansına sahip olmalı... Sonuçta kariyerimizi belirleyebilir!"

Bu kız akıllıydı. Ve bizi batırmıştı. Odadaki çocukların her biri hiç şüphesiz varlıklarını daha fazla hissettirmeyi, başkalarının kendilerini fark etmesini sağlamak için bir şanslarının daha olmasını

diliyordu. Ve Antonia onlara bu şansı vermişti. Bu, kargaşa demekti. Ve sonunda o da Primus olabilirdi. Kesinlikle bir örümcekti.

"Bakın!" dedi Lea, Roque'un yanından.

Kalenin dışında bir boru öttü.

Sancak o anda parıldadı. Yılan ve kurt, demir kaplamasını atarak pırıl pırıl altına dönüştü. Bununla kalmayıp duvardaki taş harita da canlandı. Kurt sancağımız kalemizin minyatür bir kopyasının üzerinde dalgalanıyordu. Ceres'in sancağı da aynı şekilde belirdi. Diğer kaleler haritada işaretlenmemişti fakat keşfedilmemiş Hanelerin sancakları haritanın alt tarafında dalgalanıyordu. Civarda keşif operasyonları düzenlediğimizde hepsinin yerlerini bulacağı şüphesizdi.

Oyun başlamıştı. Ve şimdi herkes Primus olmak istiyordu.

DemoKrasi'nin neden yasadışı olduğunu anlıyordum. Önce bağırışlar yükseliyordu. Öfke. Kararsızlık. Fikir ayrılıkları. İdealar. Keşfet. Güçlendir. Yiyecek topla. Tuzak kur. Havadan saldır. Yağmala. Savun. Hücum et. Pollux tükürdü. Titus ona vurup bayılttı. Antonia salondan çıktı. Sevro, Titus'a alaycı bir şey söyledi ve bir ateş filan yakılmadan kurdunu ancak Tanrı'nın bilebileceği bir yere sürükledi. Tıpkı bir başSözcü'nün bir saatlik hastalık izni kullandığı her seferinde Lambda matkap-ekibimde olduğu gibiydi. Kazabileceğimi böyle öğrenmiştim. Barlow yakmaç tüttürmek için ortadan kaybolmuştu ve matkabın tepesine atlayıp elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Şimdi çocuklar dalaşırken de aynı şeyi yapıyordum.

Cassius, Roque ve onun her yerdeki gölgesi Lea benimle geldiler ama Cassius muhtemelen onun peşinden gittiğimizi sanıyordu. Diğerlerinin ne yapılacağını bilmediğine, dolayısıyla bugün bir şey yapmayacaklarına karar verdik. Kaleyi koruyacak, ateş yakmak için odun toplayacak veya kaybolması korkusuyla sancağın yanında toplanacaklardı.

Ne yapılması gerektiğini ben de bilmiyordum. Düşmanlarımızın tepelerden bize yaklaşmakta olup olmadığını bilmiyordum. Mars'a karşı ittifaklar kurup kurmadıklarını bilmiyordum. Lanet olasıca

oyunun nasıl oynandığını bile bilmiyordum. Ancak her nedense, diğer Hanelerin hepsinin böyle dağıldığını sanmıyordum. Biz Mars Hanesi'ndekiler fikir ayrılığına daha eğilimliydik.

Cassius'a ne yapmamız gerektiğini düşündüğünü sordum.

"Bir defasında atıp tutan bir budalayı aileme saygısızlık ettiği için düelloya davet etmiştim; Augustus ailesinden bir züppeydi. Çok sistematikti; eldivenlerini çekiştirdi, güzel saçlarını topladı, Agea Savaş Kulübü'ndeki her egzersizinden önce yaptığı gibi jiletini salladı."

"Ve?"

"Ve hâlâ hazırlık için jiletini sallarken ona bir yumruk attım ve jiletimi dizkapağına sapladım." Lea onaylamayan bir tavırla ona baktı. "*Ne?* Düello *başlamıştı*. Kurnazlık ettim fakat bir canavar değilim. Sadece kazanırım."

"Sanırım hepiniz böyle düşünüyorsunuz," dedim. "Yani *hepimiz*."

Neyse ki dilimin sürçtüğünü fark etmediler.

Cassius haklıydı. Hanemiz bu haldeyken bir düşmana saldıramazdı ama biz hazırlanmaya çalışırken bir düşman bize saldırabilirdi ve Toplum'da yükselmek konusundaki bütün umutlarımı yerle bir edebilirdi. Dolayısıyla, istihbarat gerekiyordu. Düşmanlarımızın yarım kilometre kuzeydeki dar vadide mi, yoksa on beş kilometre güneyde mi olduğunu bilmek zorundaydık. Bir oyun sahasının köşesinde miydik, yoksa ortasında mıydık? Tepelerde düşmanlar var mıydı? Peki, tepelerin kuzeyinde?

Cassius ve ben aynı fikirdeydik. Keşfe çıkmalıydık.

Ayrıldık. Cassius ve ben, Phobos tarafına gidecek ve saatin ters yönünde hareket edecektik. Lea ve Roque, Deimos'a giderek saat yönünde ilerleyecekti. Hava kararırken buluşacaktık.

Phobos'un tepesinden kimseyi göremedik. Düzlüklerde atlar ve Ceres savaşçıları yoktu. Güneye uzanan tepeler göllerle ve keçilerle doluydu. Güneydoğuda, yüksekçe bir cüce dağın tepesinde, güney-güneydoğuya doğru Büyükorman'ın bir bölümünü görebildik. Orada bir dev ordusu bile gizlenebilirdi ama araştıramazdık; ağaçların başladığı yere yaklaşmak bile yarım günümüzü alırdı.

Kalemizden on kilometrelik mesafede, bir geçidi koruyan alçak bir tepenin üzerinde eski bir taş kale bulduk. İçinde iyot, yiyecek, pusula, ip, altı tane dayan-poşet, bir diş fırçası, sülfür kibritleri ve basit sargılar konmuş bir ilkyardım kutusu bulduk. Malzemeleri boş bir dayan-poşete doldurduk.

Demek ki vadinin çeşitli yerlerine malzemeler yerleştirilmişti. İçimden bir ses, civarda küçük ilkyardım setlerinden daha önemi malzemeler olduğunu söylüyordu. Silahlar? Taşıtlar? Zırh? Teknoloji? Birbirimizle sopalarla, taşlarla ve metal aletlerle savaşmamızı bekliyor olamazlardı. Ve birbirimizi öldürmemizi istemiyorlarsa, metal silahların yerini kısa sürede şok silahları almalıydı.

O ilk gün güneşin altında feci yandık. Geri dönerken sis yanıklarımızı serinletiyordu. Titus ve artık altı kişilik sürüsü düzlüklere yaptıkları verimsiz bir keşif gezisinden yeni dönmüşlerdi. İki tane keçi öldürmüşlerdi ama pişirecek ateşleri yoktu çünkü Sevro bir yerlere kaybolmuştu. Onlara kibritlerimden söz etmedim. Cassius ve ben, Titus'un eğer büyük adam olmak istiyorsa en azından ateşi fethedebilmesi gerektiğine karar vermiştik. Sevro, her neredeyse, muhtemelen bizimle aynı fikirdeydi. Titus'un sürüsü metali taşa vurarak kıvılcım çıkarmaya çalıştı ama kaledeki taşlar kıvılcım çıkarmıyordu. Akıllı Gözetmenler.

Ateşleri olmamasına rağmen, Titus'un sürüsü süprüntülere, yani aşağıSeçilmişlere odun toplattılar. O gece hepsi aç kaldı. Aç kalmayan sadece Roque ve Lea'ydı. Onlara ilkyardım setimizdeki atıştırmalıklardan verdik. Altın olsalar bile o ikisinden hoşlanıyordum ve onlarla arkadaşlığımı, sadece kendi kabilemi oluşturmaya çalıştığım düşüncesiyle meşrulaştırıyordum. Cassius, ortaSeçilmişlerden şu hızlı kız Quinn'in de işe yarayacağını düşünüyordu. Ancak çoğu güzel kızla ilgili böyle şeyler düşünüyordu zaten.

Kabile büyüyordu ve ilk ders yoldaydı.

Antonia, Cipio adında ufak tefek, tıknaz, sevimsiz, kıvırcık saçlı bir çocukla arkadaş oldu ve Deimos ile Phobos'a kalede buldukları kürek ve baltalarla gönderdiği adamları yerleştirdi. Kız

şımarık bir cadı olabilirdi fakat en azından aptal değildi. Ancak sonra uyurlarken Titus'un sürüsü onların baltalarını çaldı ve bu görüşümü değiştirmek zorunda kaldım.

Cassius'la birlikte keşif gezilerine devam ediyorduk. Üçüncü gün, yirmi kilometre kadar doğuda duman yükseldiğini gördük. Alacakaranlıkta bir işaret fişeği gibiydi. Düşman keşif birlikleri bizim gibi harekete geçecekti. Daha yakında olsa veya atlarımız olsa, hemen gidip bakardık. Ya da daha fazla adamımız olsa, bir gece baskın yapıp köle avına çıkabilirdik. Ancak mesafe ve bizim uyumsuzluğumuz elimizi kolumuzu bağlamıştı. Dumanla aramızda savaş gruplarının gizlenebileceği dereler ve dar kanyonlar vardı. Üstelik kilometreler boyunca açık alanda yürümemiz gerekirdi. Bu yürüyüşten sağ çıkamazdık. Özellikle de bazı Hanelerin atları varken. Cassius'a bunu söylemedim ama korkuyordum. Tepeler güvenliydi fakat aşağılarda psikopat tanrıcıklar dolaşıyordu. Henüz karşılaşmak istemediğim tanrıcıklar.

Diğer Hanelerle karşılaşma düşüncesi, evin bile güvenli olmadığı hissi yüzünden daha da korkunç geliyordu. Octavia au Lune'un her zaman dediği gibiydi: Kabile savaşları sürerken, kimse başka bir idealin peşinde koşamazdı. Titus'u çok uzun süre tek başına bırakma riskini göze alamazdık. Lea ve Quinn'in topladığı meyveleri çalmıştı bile. Ve bu sabah Hane'nin kendi üyelerini yağmacı ekibine katabilmek için köle yapıp yapamayacağını görmek amacıyla sancağı Quinn'in üzerinde kullanmaya kalkmıştı. İşe yaramamıştı.

"Hane'yi bir araya toplamanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Cassius, kuzey tepelerini birlikte araştırırken. "Enstitü sonsuza dek hayatımızda olacak. Yenilirsek, bir daha asla bir pozisyon elde edemeyebiliriz."

"Ya oyun sırasında köle düşersek?" diye sordum.

Endişeli gözlerle bana baktı. "Bundan daha kötü bir yenilgi olabilir mi?"

Sanki daha fazla motivasyona ihtiyacım varmış gibi...

"Babanın kendi yılında kazandığından eminim. Primus olmuştu, değil mi?" diye sordum. İmperatorluk için kendi yılında kazanmış olması gerekirdi.

"Aynen. Kendi yılını kazanacağını başından beri biliyormuş ama buraya gelene kadar ne demek istediğini hiç anlamamıştım."

Hane'yi bir araya toplamak için Titus'un gitmesi gerektiği konusunda hemfikirdik. Ancak onunla açıkça çatışmak boşunaydı; o şansı ilk günden sonra kaybetmiştik. Kabilesi fazla büyümüştü.

"Bence onu uyurken öldürelim," diye önerdi Cassius. "Bunu birlikte yapabiliriz."

Sözleri kanımı dondurdu. Herhangi bir karar vermemiştik ama bu teklifi onunla farklı yaratıklar olduğumuzu bana bir kez daha hatırlatmıştı. Gerçekten öyle miydik? Onun gazabı zalim, soğuk bir şeydi. Ancak Titus'un yanındayken bile öfkelendiğini bir daha hiç görmemiştim. Sürekli gülümsüyor, gülüyor ve yağmaya gitmediklerinde Titus'un sürüsüne yarış ve güreş için meydan okuyordu; düşmanlarımın arasındayken benim de yaptığım gibi.

Ancak bana çoğunlukla temkinli yaklaşılırken, Titus'un sürüsü dışındakilerin hepsi Cassius'u seviyordu. Hatta Quinn'le bazen ortadan kaybolmaya bile başlamıştı. O kızdan hoşlanıyordum. Bir geyiği tuzak kurarak öldürmüş, sonra da herkese hayvanı dişleriyle nasıl öldürdüğünü anlatmıştı. Hatta bize kanıtlarını da göstermişti; dişlerinin arasında geyik tüyleri, hayvanın vücudunda diş izleri vardı. Önce karşımızda Sevro'nun daha güzel bir halini gördüğümüzü düşünmüştük ama sonra kahkahalara boğularak kendini ele vermişti. Cassius kızın geyik tüylerini dişlerinden çıkarmasına yardım etmişti. Kendini adamış yalancıları seviyordum.

İlk birkaç günde şartlar daha da kötüleşti. Henüz kalede ateş yakamadığımız için insanlar aç kalıyordu ve kızlarımızdan ikisi kapımızın hemen dibindeki nehirde yıkanırlarken Ceres atlıları tarafından kaçırıldıklarından beri temizlik konusu çabucak unutulmuştu. Küçücük gözenekleri tıkanmaya ve sivilceleri çıkmaya başladığında Altınlar afallamıştı.

"Arı sokmasına benziyor!" dedi Roque, bana ve Cassius'a gülerek. "Ya da uzaktaki bir güneşe!"

Bütün Kızıl hayatım boyunca hiç sivilce çıkarmamışım gibi ben de hayrete düşmüş numarası yapıyordum.

Cassius incelemek için yakına eğildi. "Kardeşim, bu sadece..." O anda Roque sivilceyi Cassius'un yüzüne patlatınca Cassius tiksintiyle geri çekildi. Quinn gülmekten yerlere yattı.

"Bazen merak ediyorum," dedi Roque, Cassius kendini toparladıktan sonra, "yani bütün bunların amacını. Yeteneklerimizi tartmak, bizi Toplum'u yönetecek kişilere dönüştürmek için bu nasıl en iyi yöntem olabilir?"

"Peki, bir cevap bulabildin mi?" diye sordu Cassius, temkinli bir tavırla. Artık ona pek yaklaşmıyordu.

"Şairler asla bulamaz," dedim.

Roque güldü. "Çoğu şairin aksine, ben bazen bunu başarıyorum. Ve açıkçası bu konudaki cevabı buldum."

"Söyle," diye teşvik etti Cassius.

"Sanki yüce primadonnamız emretmese söylemeyecekmişim gibi..." Roque iç çekti. "Bizi buraya getirdiler çünkü bu vadi, insanlığın Altınların hâkimiyetinden önceki halini temsil ediyor. Paramparça. Kabile içinde bile birlik olmadan. Bize atalarımızın tecrübelerini yaşatıyorlar. Bu oyun adım adım gelişerek hepimize yeni dersler öğretecek. Oyunun içinde hiyerarşiler oluşacak. Kızıllarımız, Altınlarımız, Bakırlarımız olacak."

"Peki ya Pembeler?" diye sordu Cassius umutla.

"Mantıklı," dedim.

"Ah, bu bir hayli tuhaf olur," dedi Cassius gülerek ve parmağındaki kurt yüzüğünü çevirerek. "Bu devam ederse, anne ve babalar krize girer. Titus muhtemelen bu yüzden kızlara iş atıyor. Bir oyuncak istiyor. Oyuncaklardan söz etmişken, Vixus'u nereye gönderdi?"

Güldüm. Titus'un sürüsünün muhtemelen en tehlikeli üyesi Vixus, diğerleriyle birlikte iki saat önce Titus'un emri üzerine Ceres

Hanesi'ne bir saldırı hazırlığıyla düzlükleri yüksekten gözlemlemek için Phobos Kulesi'ne gitmişti.

"Bir oyun oynamak istiyorsak, Vixus'u kendi tarafımıza çekmemiz en iyisi olur," dedim. "O Titus'un sağ kolu."

Roque farklı bir düşünceyle devam etti.

"Ben... Pembeleri bilemiyorum," dedi. Bir Altın'ın Pembe olması fikri hoşuna gitmemişti. "Ancak... geri kalanı basit. Bu, Güneş Sistemi'nin bir mikrokozmosu."

"Bana kılıçla bayrak ele geçirme oyunu gibi göründü; hatırlayanınız varsa," dedim. Ben o oyunu hiç oynamamıştım fakat Matteo'yla derslerimizde bu çocukların ailelerinin bahçelerinde oynadığı oyunları öğrenmiştim.

"Hmm." Cassius başıyla onayladı. Şakacı bir tavırla parmağını Roque'un göğsüne bastırdı. "Anlaştık. Şu akıllıca konuşmalarını alıp güneş görmeyen bir yerine koyabilirsin, Roque. Biz iki büyük zihin, bunun bir bayrak ele geçirme oyunu olduğuna karar verdik."

"Anlıyorum." Roque güldü. "Herkes metaforları ve inceliği benim kadar anlayamaz. Ama korkmayın, kaslı dostlarım, aklınızın almadığı meselelerde yanınızda olacağım. Örneğin, ilk sınavımızın bir düşman kapımızı çalmadan Hane'yi bir araya toplamak olacağını size söyleyebilirim."

"Tanrım," diye homurdandım siperlerin kenarından bakarak.

"İçine bir şey mi kaçtı?" diye sordu Cassius.

"Görünüşe bakılırsa oyun az önce başladı." Aşağı işaret ettim.

Ormanın çimenlik ovayla birleştiği yerde, dar vadinin hemen diğer tarafında, Vixus saçlarından tuttuğu bir kızı sürüklüyordu. Mars Hanesi'nin ilk kölesi. Ve midem bulanmak bir yana, kıskanmıştım. Kızı yakalayan ben olmadığım için kıskanmıştım. Bunu Titus'un adamlarından biri yapmıştı, dolayısıyla Titus'un itibarı artacaktı.

23

ÇATLAK

Hepimiz hâlâ aynı çatı altında uyumamıza rağmen, Hane'nin dört kabileye bölünmesi sadece dört günümüzü almıştı. Büyük bir asteroit kuşağının sahibi bir ailenin kızı olan Antonia, ortaSeçilmişleri almıştı; yani konuşanlar, sızlananlar, zekiler, muhtaçlar, pısırıklar, züppeler ve Politikoları.

Titus çoğunlukla üstün ve ortaSeçilmişleri kabul ediyordu; fiziksel açıdan güçlü, şiddet eğilimli, hızlı, cüretkâr, fazlasıyla zeki, hırslı, fırsatçı, Mars Hanesi'nin en iyileri. Dâhi piyanist, sessiz Cassandra onunlaydı. Hırıltılı sesli Pollux ve metali ete geçirme düşüncesinden bile zevk alan psikopat Vixus da.

Cassius'la daha politik davransaydık, Titus'un elindeki üstünSeçilmişleri kapabilirdik. Hatta sadece itaat etmeleri gerektiğini söyleyerek bile herkesi bizi izlemeye hazır hale getirebilirdik. Sonuçta, Cassius ve ben kısa bir süreliğine de olsa en güçlülerdik fakat Titus'a korkutması ve Antonia'ya manipüle etmesi için zaman tanımıştık.

"Antonia'ya lanet olsun," dedim.

Cassius güldü ve Altın başını iki yana salladı. Gizli malzemeler bulmak için tepelerden doğuya doğru ilerliyorduk. Uzun bacaklarımla bir kilometreyi bir dakika içinde kat edebiliyordum.

"Ah, zamanla ondan bu tür şeyler bekleyebileceğini anlıyorsun. Küçüklüğümüzde ailelerimiz tatilleri birlikte geçirmiş olmasa, daha ilk günden onun bir demoKrat olduğunu düşünebilirdim. Ama hiç de öyle değil. Daha çok Sezar gibi veya... ne diyorlardı, Başbakan mı? Gereklilik kılığına bürünmüş bir diktatör."

"Çanakta bir pislik," dedim.

"Bu da ne demek?" diye sordu Cassius gülerek.

Ne demek olduğunu ona en iyi Narol amcam anlatabilirdi.

"Pardon. Ah! Bir defasında Yorkton'da bir üstünKızıldan duymuştum. Şarabın içindeki sinek anlamına geliyor."

"Bir üstünKızıl mı?" Cassius güldü. "Dadılarımdan biri bir üstünKızıldı. Biliyorum, tuhaf. Bir Kahverengi olmalıydı. Ama yatağa girdiğimde kadın bana hikâyeler anlatırdı."

"Güzelmiş," dedim.

"Ben onun kibirli bir baş belası olduğunu düşünürdüm. Anneme ona çenesini kapattırmasını ve beni rahat bıraktırmasını söylerdim çünkü tek yaptığı, sürekli vadiler ve daima hüzünlü sonlanan aşk hikâyeleri hakkında konuşmaktı. Moral bozucu yaratık."

"Sen şikâyet ettiğinde annen ne yaptı?"

"Annem mi? Hah! Başıma vurdu ve herkesten öğrenilecek bir şeyler olduğunu söyledi. Bir üstünKızıldan bile. Babamla ikisi yenilikçi gibi davranıyorlardı. Kafamı karıştırıyorlardı." Başını iki yana salladı. "Ama *Yorkton*. Julian *senin* Yorkton'lu olduğuna inanamamıştı."

Karanlığım geri döndü. Eo'yu düşünmek bile onu dağıtamıyordu. Soylu görevimi ve bunun bana verdiği bütün yetkileri düşünmek bile suçluluk duygumu yok edemiyordu. Geçiş konusunda kendini kötü hissetmemesi gereken tek kişi bendim ama Roque dışında sanırım tek kötü hisseden de bendim. Ellerime batkım ve Julian'ın kanını hatırladım.

Cassius aniden güneybatıya doğru gökyüzünü işaret etti. "Bu da ne böyle?"

Olimpos'un kalesinden ışıkları yanıp sönen onlarca sıhhiye-Robotu süzülüyordu. Uzaktan gelen vızıltılarını duyabiliyorduk. Gözetmenler onların arkasından uzaktaki güney dağlarına doğru alevli oklar gibi fırlamışlardı. Her ne olduysa, bir şey kesindi: Güney'de kargaşa yaşanıyordu.

Benim kabilem kalede uyumaya devam etmesine rağmen, Titus'un sürüsüyle karşılaşmamak için yüksek kuleden kapı kontrol binasına taşınmıştık. Güvenliği sağlamak için yemeklerimizi gizlice pişiriyorduk.

Kuzey tepelerindeki bir gölün kıyısında akşam yemeği için kabilemizdekilerle buluştuk. Hepsi üstünSeçilmiş değildi. Yalnızca Cassius ve Roque öyleydi. Ancak diğerlerinin hiçbiri on yedinci sıranın üzerinde değildi. OrtaSeçilmişler de vardı –Quinn ve Lea– fakat geri kalanlar Süprüntülerdi; Palyaço, Ekşisurat, Ot, Çakıl ve Devedikeni. Bu durum Cassius'u rahatsız ediyordu ama Enstitü'deki Süprüntüler diğer Renklerle kıyaslandığında hâlâ süper insan sayılırdı. Atletik yapılıydılar. Dayanıklıydılar. Bir fikri vurgulamaya çalışmadıkları sürece, hiçbir şeyi tekrar söyletmiyorlardı. Ve emirlerime uyuyor, hatta sonrasında ne isteyeceğimi de tahmin ediyorlardı. Daha az ayrıcalıklı altyapılardan gelmelerine rağmen onlara saygı duyuyordum.

Çoğu benden daha akıllıydı. Ancak ben de dışdeğerleme sınavındaki yüksek puanımın da gösterdiği üzere, argoZekâya sahiptim. Gerçi bu da önemli değildi; sülfür kibritlerim vardı ve bu da beni tanrı Prometheus yapıyordu. Bildiğim kadarıyla ne Antonia'nın ne de Titus'un elinde ateş vardı. Dolayısıyla karınları doyurabilen tek kişi bendim. Kabilemdeki herkese keçi veya koyun avlatıyordum. Ekşisurat elinden geleni yapsa da, kimsenin asalaklık etmesine izin yoktu. İlk keçimin boğazını kestiğimde ellerimin titrediğini fark etmemişlerdi. Hayvanın gözlerinde çok fazla güven vardı ve ölürken beni hâlâ dost sandığı için gözlerinde o güvenin yerini şaşkınlık almıştı. Kanı tıpkı Julian'ınki gibi sıcaktı. Boyun kasları sertti. Kör bıçakla, zorlukla kesmek durumunda kalmıştım; tıpkı Lea'nın, ilk

koyununu öldürdüğünde sızlanarak yaptığı gibi. Devedikeni'nin yardımıyla ona derisini de yüzdürttüm. Yapamayınca, ellerini tutup gücümle destekleyerek ona rehberlik ettim.

"Bifteğini de baban mı kesiyor?" diye sordu Devedikeni alaycı bir tavırla.

"Kes şunu," dedi Roque.

"Lea kendisini savunabilir, Roque. Lea, Devedikeni sana bir soru sordu." Kız gözlerini şaşkınlıkla açarak ve kırpıştırarak bana baktı. "Başka bir soru sor, Devedikeni."

"Titus'la zor durumda kaldığımızda ne olacak, o zaman da bebek gibi sızlanacak mısın?" Devedikeni, ne yapmasını istediğimi biliyordu. Yarım saat önce keçiyi Lea'ya getirmeden önce bunu kızdan istemiştim.

Devedikeni'ne bakarak başımla Lea'yı işaret ettim.

"Ağlayacak mısın?" diye sordu Devedikeni. "Gözlerini silip..."

Lea hırlayarak ona saldırdı. Birbirlerinin suratlarını yumruklayarak yerde yuvarlandılar. Çok geçmeden Devedikeni, ellerini Lea'nın boynuna sardı. Roque yanımda huzursuzca kıpırdandı. Quinn onu geri çekti. Lea'nın yüzü morardı. Devedikeni'nin ellerine vuruyordu. Ve sonunda bayıldı. Devedikeni'ne başımı sallayarak teşekkür ettim. Asık yüzlü kız yavaşça başıyla onayladı.

Ertesi sabah Lea'nın omuzları daha dikti. Hatta cesaretini toplayarak Roque'un elini bile tuttu. Hepimizden daha iyi bir aşçı olduğunu bile iddia etti ama değildi. Roque aşçılıkta şansını denedi fakat o da daha iyi sayılmazdı. Pişirdikleri yemeği yemek, kuru sünger kemirmek gibiydi. Quinn bile bütün hikâyelerine rağmen düzgün bir tarif pişirmeyi başaramadı.

Kaleden altı kilometre mesafedeki kamp mutfağımızda keçi ve geyik eti pişiriyor, ışık ve dumanın görünmemesi için bunu geceleri küçük kanyonlarda yapıyorduk. Koyunları öldürmüyorduk; bunun yerine, onları toplayıp güvende tutmak için kuzeydeki bir kaleye bırakıyorduk. Kabileme daha fazla yiyecek getirebilirdim fakat yiyecek bir nimet olduğu kadar büyük de bir riskti. Ateşimiz,

yiyeceğimiz, temiz suyumuz olduğunu öğrendikleri takdirde Titus ve katillerinin yapabileceklerini düşünmek dahi istemiyordum.

Roque'la birlikte güneye yaptığımız bir keşif gezisinden dönerken, küçük bir koruluktan sesler geldi. Sessizce yaklaştığımızda homurtular ve biçme sesleri duyduk. Bir keçiyi parçalayan bir kurt sürüsüyle karşılaşacağımızı düşünerek çalıların arasından baktık ve Titus'un sürüsünden dört kişinin bir geyik leşinin etrafında çömelmiş olduğunu gördük. Kanlı yüzler, aç ve karanlık gözlerle, bıçaklarıyla geyiğin etinden parçalar kesiyorlardı. Ateş olmadan ve kötü meyvelerle beslenerek geçirdikleri beş günden sonra hepsi vahşileşmişti.

"Onlara kibrit vermeliyiz," dedi Roque bana daha sonra. "Buradaki taşlar çakmaktaşıyla kıvılcım çıkarmıyor."

"Hayır. Onlara kibrit verirsek, Titus daha da güçlenir."

"Artık ne önemi var ki? Çiğ et yemeye devam ederlerse hastalanırlar. Zaten hastalar!"

"O halde altlarına etsinler," diye homurdandım. "Daha kötü şeyler de var."

"Söylesene, Darrow, Titus'un başta ve Mars'ın güçlü olması mı daha iyi, yoksa Darrow'un başta olması ama Mars'ın zayıf olması mı?"

"Kimin için daha iyi?" diye sordum hırçın bir tavırla.

Sadece başını iki yana salladı.

"Bırakın iğrenç midelerini çürütsünler," dedi Cassius. "Yataklarım hazırladılar. Şimdi bırakalım da içine sıçsınlar."

Ordum da hemfikirdi.

Ordumu seviyordum; süprüntüleri, aşağıSeçilmişleri. ÜstünSeçilmişler *kadar* iyi yetiştirilmiş veya unvan sahibi değillerdi. Çoğu yiyecek verdiğimde teşekkür etmeyi unutmuyordu; tabii başlangıçta unuttukları olmuştu. Sadece keyif için baltalı geceyarısı akınlarında Titus'un peşinden koşmuyorlardı. Hayır, bizim yammızdaydılar çünkü Cassius güneş kadar karizmatikti ve onun ışığında benim yansıttığım gölge, ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Aslında

hiçbir şey bildiği yoktu. Tıpkı benim gibi, gölgem de bir madende doğmuştu.

Yine de bir stratejim var gibi görünüyordu. Bir dere yatağının dibindeki su basmış kilerde bulduğumuz dijital tabletlere bölgemizin haritalarını çizdirmiştim fakat sapanOrağım, birkaç bıçak ve sivriltilmiş sopalar dışında hâlâ silahımız yoktu. Dolayısıyla stratejimiz, istihbarata dayanıyordu.

İşin komik tarafı şuydu ki neler olup bittiği konusunda sadece bir kabilenin fikri vardı. O da bizimki değildi. Antonia'nınki de değildi. Titus'unki olmadığı kesindi. Sevro'nunkiydi ve şimdiye kadar kurtları yanma almadıysa, kabilesinde tek kişi olduğundan neredeyse emindim. Açıkçası, kurtlarla arkadaşlık edip etmediğini kestirmek de zordu. Hanemiz aile yemekleri yemiyordu. Ancak bazen geceleri onu yamaçlarda üzerinde kurt postuyla koştururken görüyorduk ve Cassius onun "halüsinojen bağımlısı tüylü bir iblis çocuk" gibi göründüğünü söylüyordu. Hatta Roque bir defasında bir şeyin, kurt olmayan bir yaratığın tepelerde uluduğunu duymuştu. Sevro bazı günler ortalıkta normalmiş gibi dolaşıyordu; hareket eden her şeyi aşağılıyordu; Quinn dışında. Ona ayrıcalık tanıyor, hakaretler yağdırmak yerine et ve yenebilir mantarlar veriyordu. Quinn, Cassius'tan hoşlandığı halde, sanırım Sevro da Quinn'den hoşlanıyordu.

Quinn'den bize Sevro'yla ilgili hikâyeler anlatmasını istiyorduk ama anlatmıyordu. Sadıktı ve belki de bana evi hatırlatmasının nedeni buydu. Her zaman güzel hikâyeler anlatırdı ve çoğu da kesinlikle kuyruklu yalanlardı. Tıpkı karımdaki gibi onda da bir yaşam kıvılcımı vardı. Aramızda Goblin'e hâlâ "Sevro" diyen tek kişi oydu. Ayrıca Sevro'nun yaşadığı yeri de bir tek o biliyordu. Bütün keşif gezilerimize rağmen, Sevro'nun inini hâlâ bulamamıştık. Bana kalırsa, tepelerin ötesinde kafa derisi topluyor bile olabilirdi. Titus'un onun peşine adamlarını taktığını biliyordum ama başarılı olduklarını sanmıyordum. Onlar beni bile izleyemiyorlardı. Bunun da Titus'u çok öfkelendirdiğini biliyordum.

"Bence çalıların arasında mastürbasyon yapıyor," dedi Cassius gülerek. "Sadece bizim birbirimizi öldürmemizi bekliyor."

O sırada Lea topallayarak kaleye geri dönünce Roque, Cassius ile beni çağırdı.

"Onu dövmüşler," dedi Roque. "Durumu kötü değil fakat karnına tekme atıp bugün topladığı tüm mahsulü elinden almışlar."

"Kim?" diye sordu Cassius öfkeyle. "Saldıran kim?"

"Önemi yok. Önemli olan aç olmaları. Bu yüzden göze göz, dişe diş oyununu bırakın. Bu böyle devam edemez," dedi Roque. "Titus'un adamları açlıktan ölüyor. Ne yapacaklarını sanıyordunuz ki? Tanrım, o vahşi dev, ateşe ve yiyeceğe ihtiyacı olduğu için Goblin'in peşine düştü. Ona istediklerini verirsek, Hane'yi birleştirip medeniyeti koruyabiliriz. Belki Antonia bile kabilesine aklın yolunu gösterir."

"Antonia mı? Aklın yolu mu?" dedi Cassius, sevimsiz bir kahkahayla.

"Bunu başarsak bile, aramızda en güçlü, Titus olacak," dedim. "Ve bu da hiçbir şeyi çözmez."

"Ah. Evet. Bu katlanamayacağınız bir şey; başka birinin lider olması. İyi o zaman." Roque uzun saçlarını çekiştirdi. "Vixus veya Pollux'la konuşun. Gerekirse komutanlarını elinden alın ama Hanemizi bir şekilde iyileştirin, Darrow. Yoksa başka bir Hane saldırıya geçtiğinde yenileceğiz."

Altıncı gün Roque'un tavsiyesine uydum. Titus'un dışarıda akında olduğunu bilerek, Vixus'u içkalede arama riskini göze aldım. Ne yazık ki Titus beklenenden erken döndü.

"Canlı ve formda görünüyorsun," dedi bana, ben daha Vixus'u içkalenin taş koridorlarında bulamadan. Dev cüssesiyle yolumu kesti; omuzları neredeyse duvar genişliğindeydi. Koridorda arkamda başka birinin durduğunu hissettim; Vixus ve iki kişi daha. Bütün vücudum gerildi. Buna kalkıştığım için aptalın tekiydim. "Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"Keşif haritalarımızı komuta odasındaki ana haritayla karşılaştırmak istedim," diye yalan söyledim, cebimde bir dijital tabletim olduğunu bilerek.

"Ah, demek keşif haritalarınızı ana haritayla karşılaştırmak istedin... Mars adına, öyle mi, soylu Darrow?"

"Başka ne olacak ki?" diye sordum. "Hepimiz aynı tarafta değil miyiz?"

"Ah, aynı taraftayız," dedi ve samimiyetsiz bir kahkaha patlattı. "Vixus, aynı taraftaysak, sence de onun küçük haritalarını aramızda paylaşmamız gerekmez mi?"

"Bu en iyisi olur," dedi Vixus. "Mantarlar. Haritalar. Hiç fark etmez." Demek küçük Lea'ya saldıran oydu. Gözleri ölü gözü gibiydi; kuzgun gözleri gibi.

"Evet. Yani ben de seni arayacağım, Darrow." Titus keşif haritalarını benden kaptı. Onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

"İstediğiniz gibi bakabilirsiniz," dedim. "Uzak doğuda düşman ateşleri ve güneydeki Büyükorman'da düşman olasılığı olduğunu bilirseniz, daha rahat akın düzenlersiniz. Aman pantolonunuzu indirmişken yakalanmayın."

Titus havayı kokladı. Beni dinlemiyordu.

"Paylaştığımıza göre, Darrow..." Yüzünü boynuma yaklaştırarak tekrar kokladı. "Belki bize neden odun dumanı gibi koktuğunu da söylersin."

Ne yapacağımı bilemeyerek kaskatı kesildim.

"Şunun nasıl kıvrandığına bir bakın. Nasıl yalanlar uydurduğuna bakın." Titus'un sesi tiksinti doluydu. "Yalanlarının kokusunu alabiliyorum. Üzerinden ter gibi akıyorlar."

"Kızışmış bir kadın gibi," dedi Pollux alay ederek. Özür dileyen bir tavırla omuz silkti.

"İğrenç," dedi Vixus. "Tiksinç. Sefil, kadınsı yaratık." Onun Titus'a sırtını dönebileceğini nasıl düşünebilmiştim ki?

"Sen küçük bir asalaksın," diye devam etti Titus. "Boyun eğmek istemediğin için ahlâka sığınıyorsun; soylu adamlarımın ve kızlarımın açlıktan ölmesini bekliyorsun." Her taraftan üzerime geliyorlardı. Titus dev gibiydi. Neredeyse benim kadar iri yarı olan Pollux ve Vixus da acımasızdı. "Sen iğrenç bir yaratıksın. Omurgamızdaki bir kurtçuksun."

Onlara endişeli olmadığımı göstermeye çalışarak rahat bir tavırla omuz silktim.

"Bunu düzeltebiliriz," dedim.

"Öyle mi?" diye sordu Titus.

"Çözüm basit, dostum," dedim. "Adamlarını ve kızlarını eve geri getir. Başka bir Hane gelip hepinizi katletmeden önce her gün Ceres'e akınlar düzenlemeyi bırak. O zaman ateş ve yemek konusunda konuşabiliriz."

"Sen bize ne yapacağımızı söyleyebileceğini mi sanıyorsun, Darrow? Bizi istediğin gibi yönlendirebileceğini?" diye sordu Vixus. "Aptal bir sınavda daha yüksek puan aldın diye kendini bizden daha mı iyi sanıyorsun? Gözetmenler önce seni seçtiği için?"

"Öyle," dedi Titus, gülerek. "Primus'u *hak ettiğini* sanıyor."

Vixus şahin gibi yüzünü benimkine yaklaştırdı ve kelimelerin üzerine basarak konuştu. Biçimli dudakları zalimce kıvrıldı ve bana tepeden bakarken, beni ölçüp biçerken, hiç etkilenmediğini gösterirken leş gibi nefesi yüzüme vurdu. Küçümseyen bir tavırla güldü. Yüzüme tükürmek için başını geri çektiğini gördüm. Bunu yapmasına izin verdim. Balgamı yanağıma yapıştı ve yavaşça dudaklarıma doğru süzüldü.

Titus kurt gibi bir gülümsemeyle izliyordu. Gözleri parıldıyordu; Vixus cesaret almak için ona baktı. Pollux da bize yaklaştı.

"Sen şımarık ve küçük bir dikensin," dedi Vixus. Burnu neredeyse benimkine sürtecekti. "Senden alacağım da bu, beyefendi; küçük dikenin."

"Ya da gitmeme izin verebilirsin," dedim. "Yolumu kapatıyorsun."

"Vay!" dedi gülerek ve efendisine dönerek. "Korkmadığını göstermeye çalışıyor, Titus. Çatışmadan kaçınmaya çalışıyor." O altın sarısı ölü gözleriyle bana baktı. "Senin gibi kendini beğenmiş çocukları düello kulüplerinde bin kez yendim."

"Öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Onları dal parçası gibi kırdım. Sonra da eğlence olsun diye sevgililerinin ırzlarına geçtim. Babalarının önünde onları küçük düşürdüm. Senin gibi çocukları gözyaşı içinde bıraktım."

"Ah, Vixus," dedim iç çekerek. Sesimin öfkeyle ve korkuyla titremesine engel olmaya çalışıyordum. "Vixus, *Vixus, Vixus*. Benim gibisi yoktur."

Titus'la göz göze gelmek için dönerken, dans ediyormuşum gibi rahat bir tavırla Cehennemdalgıcı elimi çevirip Vixus'un boynunun yan tarafına bir balyoz gibi indirdim. Bu işini bitirmeye yetmişti ama bir dirsek, bir diz ve diğer elimle bir yumruk daha indirdiğimde iyice sersemledi. Bacakları yere daha sağlam bassaydı, ilk darbem boynunu ikiye bölebilirdi. Bunun yerine, düşük yerçekiminde yanlamasına döndü ve peş peşe inen darbelerimin etkisiyle titreyerek yere devrildi. Gözleri camlaşmıştı. Benliğimi bir korku dalgası kapladı. Vücudum çok güçlüydü.

Titus ve diğerleri ani şiddet patlamam karşısında o kadar şaşırmışlardı ki uzanan ellerinin arasından kolayca sıyrılıp koridorlardan koşarak uzaklaştım.

Onu öldürmemiştim.

Onu öldürmemiştim.

24

TİTUS'UN SAVAŞI

Vixus'u öldürmemiştim. Ancak Hane'yi bir araya toplama şansımızı yok etmiştim. İçkalenin merdivenlerinden aşağı hızla koştum. Arkamdan bağırışlar geliyordu. Titus'un dinlenen öğrencilerinin arasından geçtim; nehirde mızrakla avladıkları çiğ balıkları paylaşıyorlardı. Ne yaptığımı bilseler beni hemen durdurabilirlerdi. İki kız, yanlarından geçip gidişimi izledi ve liderlerinin bağırışlarını duyduklarında harekete geçemeyecek kadar geç kalmışlardı. Ellerinden sıyrıldım, içkalenin aşağı kapısından geçtim ve kalenin ana avlusuna çıktım.

"Cassius!" diye seslendim, adamlarımın uyuduğu binaya doğru. "Cassius!" Başını pencereden uzatınca yüzümü gördü.

"Ah. Kahretsin! *Roque*!" diye bağırdı. "Olanlar oldu! Süprüntüleri uyandır!"

Titus'un çocuklarından üçü ve kızlarından biri avluda peşimden koşuyorlardı. Benden yavaştılar fakat bir diğeri önümü kesmek için surlardaki nöbet yerinden yaklaşıyordu: Cassandra. Kısa saçlarının arasına ördüğü metal parçaları şıngırdıyordu. Elinde baltasıyla, rahatlıkla surlardan sekiz metre aşağıya atladı ve merdivene ulaşmadan

önümü kesmek için koştu. Altın sarısı kurt yüzüğü zayıflayan gün ışığında parıldıyordu. Çok güzel bir manzaraydı.

O anda bütün kabilem kontrol binasından dışarı döküldü. Uydurma kalkanları, bıçakları ve ormanımızda bulduğumuz kopmuş dallardan yaptığımız dövüş sopaları ellerindeydi. Ancak bana doğru koşmuyorlardı. Akıllıca davranarak, çift kanatlı kale kapılarını açtılar ve kaleyi küçük vadiye uzanan yoldan ayıran uzun rampaya yöneldiler. Açık kapıdan sis süzülüyordu ve çok geçmeden gözden kaybolmuşlardı. Geride sadece Quinn kalmıştı.

Mars'ın en hızlısı olan Quinn... Taş zeminde bir ceylan gibi koşup dövüş sopasını havada hızla çevirerek yardımıma geliyordu. Cassandra onu görmedi. Quinn yüzünde bir gülümsemeyle yaklaşıp Cassandra'yı hazırlıksız yakaladı ve sopasını bütün gücüyle kızın dizine indirdi. Güçlü Altın kemiklerine çarpan sopa gürültüyle çatladı. Cassandra da kulakları çınlatan bir çığlık attı. Bacağı kırılmadı fakat taşların üzerinde yuvarlandı. Quinn hiç yavaşlamadı bile. Hemen yanıma atladı ve birlikte Titus'un grubuyla arayı açtık.

Vadinin içinde diğerlerine yetiştik. Kayalıklara yakın durarak sisle kaplı tepelerdeki kuzey kalemize yöneldik. Havadaki nem saçlarımıza yapışıyor, inci taneleri gibi damlıyordu. Kaleye ulaştığımızda saat geceyarısını bir hayli geçmişti. Bir dere yatağının üzerine sarhoş bir sihirbaz gibi eğilmiş, mağaramsı bir kuleydi. Gri taşlar yosunlarla kaplıydı. Surları sis altındaydı. Kulenin saçaklarının altına tünemiş kuşlarla karnımızı doyurduk. Bazıları kaçtı. Karanlık gecede uzaklaşan kanat seslerini duydum. İç savaşımız başlamıştı.

Ne yazık ki Titus aptal bir düşman değildi. Yapacağını sandığımız gibi peşimizden gelmedi. Kuzey kalemizi kuşatmak için geleceğini umuyordum çünkü o zaman ordusu taş duvarların içindeki ateşimizi görür ve yağları cızırdayan etin kokusunu alırdı. Daha önce topladığımız koyunlar bize haftalarca yeterdi; hatta suyumuz olursa aylarca. Her gece kendimize ziyafet çekebilirdik. O zamana kadar güçleri kırılırdı. Titus'u terk ederlerdi. Ancak Titus silahını,

ateşi biliyordu, dolayısıyla sürüsünün, sahip olduğumuz lüksleri görmesini istemiyordu.

Kabilesindekilere düşünme fırsatı tanımıyordu. Çılgınlık ve savaş, insanın aklını dondururdu. Bu yüzden altıncı günden itibaren Ceres Hanesi'ne sürekli akınlar düzenlediler. Cesaret ve şiddeti ödüllendiren bir sistem yaratmıştı; kabilesindeki erkek ve kızların yanaklarına gururla taşıdıkları, kanlı işaretler koyuyordu. Savaş gruplarını düzlüklerdeki çalıların ve uzun çimenlerin arasından izliyorduk. Bazen Phobos yakınlarındaki güney tepelerine çıkarak yüksekten izliyorduk. Oradan Ceres Hanesi'nin kuşatmasını görebiliyorduk.

Ceres Hanesi'nin etrafından kasvetli bir duman yükseliyordu. Elma ağaçları yontulmuştu. Atlar çalınmıştı. Titus'un akıncıları Ceres surlarından birinden bir meşale kaparak Mars'ın kalesine ateş getirmeyi bile denemişti. Ancak kalelerine ulaşamadan, Ceres atlıları su kovalarıyla onlara yetişmişti. Bunun üzerine Titus öfkeyle haykırmıştı ve etraflarında koşturan Ceres atlıları suyla ateşi söndürdükten sonra geri dönmüşlerdi. Titus, en iyi askeri Vixus'la birlikte, bir ağaç dalından yapılmış mızrakla atlardan birini devirmişti. Binicisi olan kız yere yuvarlanınca Pollux hiç zaman kaybetmeden üzerine atılmıştı. O gün iki köle daha almışlardı ve Titus atı kendine saklamıştı.

Enstitü'deki sekizinci günümüzde, Cassius ve Roque'la birlikte tepelerden kuşatmayı izliyorduk. Bugün Titus, elinde kementle Ceres Hanesi'nden çaldıkları atı surların altında sürüyor, okçuları kendisine ve ata ok atmaya teşvik ediyordu. Zavallı bir kız yayıyla daha iyi bir açı yakalayabilmek için dışarı doğru eğildi. Yayı kulağına kadar çekti, nişan aldı ve oku bırakmadan hemen önce, Titus kemendi yukarı doğru salladı. Kız geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Kement boynuna sarıldı ve Titus atını surlardan uzağa mahmuzlayarak kemendi sıktı. Arkadaşları kızı yakalamak için koştular. Onu sıkıca tuttular fakat boynu kırılmasın diye bırakmak zorunda kaldılar.

Kız surların üzerinden aşağı uçup Titus tarafından kendi neşeli sürüsüne doğru sürüklenirken, çığlıkları bütün ovayı inletiyordu. Cassandra kızı tekmeleyerek diz çökmeye zorladı ve sancağımızı alnına basarak onu köle yaptı. Yanan ekinlerden yükselen alevler alacakaranlığı aydınlatırken, birkaç Gözetmen ellerinde şarap kadehleri ve ender yiyecekler bulunan bir tepsiyle havada süzülüyorlardı.

"*Ve şiddetli kalpler en korkunç ateşleri yaktı,*" diye mırıldandı Roque dizinin üzerinden.

"Cüretkâr," dedim saygıyla, "ve bundan hoşlanıyor." Vixus'un boğazına vurduğumda Titus'un gözleri parlamıştı. Cassius başıyla onayladı. "Hem de çok."

"Ölümcül biri," dedi Cassius fakat farklı bir şeyi kastediyordu. Ona baktım. Sesinde gerginlik vardı. "Ve yalancının teki."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Priam'ı o öldürmedi."

Roque sessizleşti. Bizden daha ufak tefek olduğundan, bir dizinin üzerinde dururken çocuğa benziyordu. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tırnaklarına kir dolmuştu ve başını kaldırdığında ayakkabılarını bağlamaya çalışıyordu.

"Priam'ı o öldürmedi," diye tekrarladı Cassius. Rüzgâr arkamızdaki tepelerde uğulduyordu. Gece bugün yavaş çöküyordu. Cassius'un yanakları gölgelere gömülmüştü; yine de çok yakışıklıydı. "Priam'ı Titus gibi bir canavarla eşleştirmezlerdi. Priam bir liderdi, savaş lordu değil. Priam'ı bizim süprüntülerden biri gibi kolay biriyle eşleştirirlerdi."

Cassius'un söylemeye çalıştığı şeyi anlıyordum. Titus'u izleyişinden belli oluyordu; gözlerindeki soğukluk bana avını izleyen bir çıngıraklı-yılanın bakışlarını hatırlatmıştı. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama Cassius'u gitmek istediği yöne yönlendirdim ve dolduruşa glemesine izin verdim. Cassius'la iletişimimde bir tuhaflık hisseden Roque başını bana doğru yana yatırdı.

"Ve Titus'a başka birini verirlerdi," dedim.

"*Başka birini,*" diye tekrarladı Cassius başıyla onaylayarak.

Julian'ı düşünüyordu ama dile getiremiyordu. Ben de getiremedim; zihninde yavaş yavaş yer etmesi daha iyiydi. Arkadaşımın kardeşini düşmanımızın öldürdüğünü düşünmesine izin verebilirdim. Bu bir çıkış yoluydu.

"*Kan kanı getirir kan kanı getirir kan kanı getirir...*" Roque'un sözleri rüzgâra karıştı ve düzlüğün üzerinden batıya, ufuk çizgisinde dans eden alevlere doğru süzüldü. Arkasındaki dağlar soğuk ve karanlık görünüyordu. Tepelerinde kar birikmişti. İnsanın nefesini kesmeye yetecek bir manzaraydı ama Roque'un gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

Titus'un kölelerinin kendisi için pek etkili müttefikler olmaması benim için biraz teselli olmuştu. Bir Kızıl'a yapılabileceği kadar beyni yıkanamayan bu yeni köleler, inatçı yaratıklardı. Ya emirlere uyacak ya da mezuniyetten sonra Yüzkaraları olarak damgalanacaklardı. Ancak kasıtlı bir şekilde, Titus'un istediklerinin ne azını ne de fazlasını yapıyorlardı; bu onların isyan hareketiydi. Savaşmalarını söylediği yerde, gösterdiği düşmana karşı savaşıyorlardı; hatta geri çekilmeleri gerektiğinde bile. Onun gösterdiği meyveleri zehirli olduklarını bilseler bile topluyor, ya da taş toplamaları gerektiğinde taşları yıkılana kadar üst üste yığıyorlardı. Ancak düşman kalesine uzanan bir açık kapı varsa ve Titus onlara girmelerini söylemiyorsa, orada durup bitlerini ayıklıyorlardı.

Kölelerin artmasına, Ceres'in ekinlerinin ve meyve bahçelerinin yağmalanmasına rağmen, Titus'un şiddet uygulamakta gayet başarılı olan sürüsü, başka bir şey yapmaları gerektiğinde son derece sefildi. Adamları, Ceres Hanesi'ni zehirleme çabasıyla umumi tuvaletlere, ağaçların arkasına veya nehre bağırsaklarını boşaltıyorlardı. Hatta kızlardan biri bağırsaklarını suya boşalttıktan sonra düştü ve kalkmaya çalışırken kendi pisliğinde debelendi. Tam bir komediydi fakat gülen sadece Ceres Hanesi'ydi. Yüksek surlarının arkasında oturuyor, nehirden balık yakalıyor, fırınlarında ekmek pişiriyor, kovanlarından bal topluyorlardı.

Titus kahkahalara tepki olarak erkek kölelerden birini ön kapının önüne getirdi. Köle uzun burunlu, etkileyecek çapkın gülümseyişli, uzun boylu bir çocuktu. Bütün bunların oyun olduğunu düşünüyordu; ta ki Titus onun bir kulağını kesene kadar. Sonra küçük bir çocuk gibi ciyak ciyak ağladı. Asla savaş gemileri komuta edemeyecekti.

Gözetmenler, hatta Ceres Hanesi'nden sorumlu olanlar bile şiddeti durdurmuyordu. SıhhiyeRobotları bir yarayı dağlamak veya ciddi baş travmalarına müdahale etmek için Olimpos'tan aşağı süzülürlerken ikili üçlü gruplar halinde gökyüzünden izliyorlardı.

Enstitü'deki yirminci günümüzün sabahında, Titus'un adamları devirdikleri bir ağaçla yüksek kapıya saldırırken, savunmacılar aşağıya ekmek somunlarıyla dolu bir sepet attılar. Kuşatmacılar önce yiyecek için birbirleriyle savaştılar ancak sonra ekmeklerin içine jilet yerleştirilmiş olduğunu anladılar. Çığlıkları akşamüstüne kadar kesilmedi.

Titus hava kararmadan karşılık verdi. Beş yeni köleyle –bir kulağı eksik olan çocuk da aralarındaydı– kapıya yaklaştı ve bir kilometre mesafede durdu. Elinde dört uzun sopa tutarak kölelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Kementle surlardan aşağı çektiği kız dışında kölelerin hepsine bu sopalardan birer tane verdi.

Ceres kapısına doğru reverans yaptıktan sonra elini salladı ve kölelere kızı dövmeye başlamalarını emretti. Kız Titus gibi uzun boylu ve güçlüydü, dolayısıyla ona acımak zordu. Başlangıçta...

Köleler ilk birkaç darbede kıza hafifçe vurdular. Sonra Titus, itaat etmedikleri takdirde sonsuza dek ailelerini lekeleyecek olan utancı hatırlatınca daha sert vurmaya başladılar. Artık kızın başını hedef alıyorlardı. Bağırışları kesildikten ve kan sarı saçlarını kapladıktan uzun süre sonra bile vurmaya devam ettiler. Titus sıkılınca yaralı kızı saçlarından tutarak kampa geri sürükledi. Kız toprağın üzerinde gevşek bir şekilde kayıyordu.

Tepelerdeki yerimizden izlerken, Cassius'un düzlüğe doğru koşmasını Lea ve Quinn engellediler. Ona kızın yaşayacağını söy-

ledim. Sopalar sadece gösterişti. Roque öfkeyle çimenlere tükürerek Lea'nın elini tuttu. Lea'nın ona güç verdiğini görmek tuhaftı.

Ertesi sabah Titus'un cevabının dayakla bitmediğini anladık. Biz kalemize çekildikten sonra, Titus kızı iyice bağlayıp ağzını tıkayarak gece karanlığında Ceres'in ön kapısına getirip çimenlerin altına gizlemişti. Sonra kızlarından birine gece boyunca kamptaki köleymiş gibi çığlıklar atmasını söylemişti. Kız tecavüze uğrayıp dayak yiyormuş gibi çığlıklar atmıştı.

Belki de köle Ceres kızı, çimenlerin altında güvende olduğunu düşünüyordu. Belki de Gözetmenlerin onu kurtaracağını ve evine dönebileceğini düşünüyordu; annesinin ve babasının yanına, piyano derslerine, köpek yavrularına ve kitaplarına. Ne var ki sahte çığlıklardan öfkeye kapılan ve Titus'un derme çatma kampından kızı kurtarmak için sabahın ilk saatlerinde Ceres kalesinden dörtnala fırlayan atlılar onu ezip geçtiler. Ancak sıhhiyeRobotları kızın parçalanmış bedenini Olimpos'a taşımak için aşağı inince hatalarını anladılar.

Kız asla geri dönmedi. Gözetmenler yine de müdahale etmedi. Neden orada olduklarından bile emin değildim.

Evimi özlüyordum; Lykos'u elbette. Fakat Dansçı, Matteo ve Harmony'yle birlikte güvende olduğum yeri de.

Çok geçmeden köle alacak kimse kalmadı. Ceres Hanesi artık hava karardıktan sonra dışarı çıkmıyordu ve yüksek surları çok korunaklıydı. Surların önündeki ağaçların hepsi kesilmişti ama uzun surlarının içinde başka ekinler ve meyve bahçeleri vardı. Hâlâ ekmek pişiriyorlardı ve nehir hâlâ surlarının içinden akıyordu. Titus, onların topraklarını yağmalamaktan ve elmaların kalanını toplamaktan başka bir şey yapamazdı. Çoğu iğnelerle ve eşekarılarının iğneleriyle delik deşik olmuştu. Titus yenilmişti. Dolayısıyla bir savaşta yenilen her diktatörün yaptığı gibi dikkatini içeri çevirdi.

25

KABİLE SAVAŞI

Enstitü'deki otuzuncu günümüzde, uzaktaki ateşlerden yükselen dumanlar dışında düşman hanelerden hâlâ bir iz görmemiştim. Ceres Hanesi'nin askerleri bölgemizin doğu kısımlarında dolaşıyordu. Titus'un kabilesi kaleye çekildiği için artık rahatça dolaşabiliyorlardı. Kale. Hayır. Artık orası bir mezbeleye dönüşmüştü.

Sabah erken saatte Roque'la birlikte kaleye döndüm. Sis hâlâ dört kulenin tepesini gizliyordu ve ışık tepe iklimimizin kasvetli gökyüzünü delmeye çalışıyordu. Taş duvarların içinden gelen sesler, sabah sessizliğinde teneke kutu içindeki paraların şıngırtısı gibi yankılanıyordu. Titus'un sesi. Adamlarını küfürlerle uyandırıyordu. Görünüşe bakılırsa çok azı kalkıyordu. Biri ona defolup gitmesini söyledi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kaledeki tek gerçek rahatlık ranzalardı ve onların da tembelliği özendirmek için konduğu şüphesizdi. Benim kabilemin böyle avantajları yoktu; çıtırdayan kamp ateşlerimizin etrafında birbirimize sokularak taş zeminde uyuyorduk. Ah, tekrar bir yatakta yatmak için neler vermezdim...

Cassius'la birlikte, kontrol binasına uzanan toprak yolda yürüdük. Sis o kadar yoğundu ki zorlukla görebiliyorduk. İçeriden başka sesler de geliyordu. Köleler uyanmış gibiydi. Öksürükler, homurtular

ve birkaç bağırış duydum. Uzun bir gıcırtı ve zincirlerin şangırtısı kapının açılmakta olduğunu bildirdi. Cassius beni yolun kenarına çekti ve köleler önümüzden geçip giderken sisin içine gizlendik. Hafif ışıkta yüzleri solgun görünüyordu. Yanakları çökmüş, saçları pisliğe bulanmıştı. Armalarının etrafındaki derilerinde kurumuş çamur vardı. Titus o kadar yakınımdan geçiyordu ki vücudunun kokusunu alabiliyordum. Üzerimdeki duman kokusunu yine alabileceğini düşünerek kaskatı kesildim ama almadı. Cassius yanımda sessizce duruyordu fakat öfkesini hissedebiliyordum.

Patikadan sessizce geri çekildik ve kölelerin ormanın görece güvenliğine doğru uzaklaştığını gördük. Dışkı temizleyip sivri dikenlerin arasında meyve ararken Gösterişli değillerdi. Bir ikisinin kulakları kesilmişti. Boynundaki kocaman morluğa rağmen saldırımdan kendini toparlamış olan Vixus, uzun bir sopayla onlara vurarak yürüyordu. Sınav sürtüşme halindeki bir Hane'yi birleştirmekse, başarılı olamıyordum.

Saatler ilerlerken ve sıcak güneşin yükselişiyle iştahlar açılırken, Cassius'la birlikte tüylerimizi ürperten bir ses duyduk. Çığlıklar. Mars'ın yüksek kulesinden çığlıklar geliyordu. İnsanın ruhunu karartan türden çığlıklardı.

Çocukluğumda Lykos'tayken annem bir Defne gecesi taş aile masamızda bana çorba koyuyordu. Babamın ölümünden bir yıl sonraydı. Kieran ve Leanna yanımda oturuyorlardı ama ikisi de on yaşından büyük değildi. Masanın üzerinde tek bir lambanın ışığı titreşiyordu ve annem dirseğinden aşağısı dışında karanlıktaydı. O anda uzaktan ve mağaramsı kasabamızın dolambaçlı tünellerinden boğuk bir çığlık duyuldu. Çığlığı duyduğunda annemin elinin nasıl titrediğini ve kepçenin içindeki çorbanın nasıl çalkalandığını hâlâ hatırlıyordum. Çığlıklar. Acı değil, korku çığlıkları.

"Bu herif kızlara ne yapıyorsa..." diye tısladı Cassius, gece çökerken ve biz kaleden gizlice uzaklaşırken. "Tam bir canavar."

"Savaştayız," dedim ama sözlerim kendi kulağıma anlamsız geldi.

"Burası okul!" diye hatırlattı. "Ya Titus bunu bizim kızlarımıza yapsaydı? Lea'ya... Quinn'e?"

Bir şey söylemedim.

"Onu öldürürdük," diye kendisi cevap verdi Cassius. "Onu öldürür, çükünü keser ve ağzına tıkardık." Titus'un Julian'a neler yapmış olabileceğini de düşündüğünü biliyordum.

Cassius'un homurdanmalarına rağmen, koluna girerek onu kaleden uzaklaştırdım. Gece olduğu için kapılar kilitlenmişti. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kendimi yine çaresiz hissediyordum. Gudubet Dan karım Eo'yu benden aldığındaki gibi. Oysa artık değişmiştim. Yumruğumu sıktım. O zaman olduğumdan daha fazlasıydım.

Kuzey kalemize geri dönerken havada bir parıltı gördük. Fitchner inerken altın sarısı çekimBotları ışıldıyordu. Ağzında sakız vardı ve kötücül bakışlarımızı görünce elini kalbinin üzerine koydu.

"Bu bakışları hak etmek için ne yaptım, genç dostlarım?"

"Kızlara hayvanlarmış gibi davranıyor!" diye hırladı Cassius. Boynundaki damarlar kabarmıştı. "Onlar Altın ve bu herif onlara köpekmiş, Pembe'ymiş gibi davranıyor."

"Pembelermiş gibi davranıyorsa, onlar bu küçük dünyada, Pembelerin büyük dünyamızda olduğundan daha yararlı olmadıkları içindir."

"Dalga geçiyorsun." Cassius anlayamıyordu. "Onlar Altın, Pembe değil. Bu herif bir canavar."

"O halde erkek olduğunu kanıtla ve onu durdur," dedi Fitchner. "Onları tek tek öldürmediği sürece bizi ilgilendirmez. Bütün yaralar iyileşir. Bunlar bile."

"Bu bir yalan," dedim. Eo'yla ilgili yaram hiç iyileşmeyecekti. O acı sonsuza dek sürecekti. "Bazı şeyler silinmez. Bazı şeyler asla düzeltilemez veya geri getirilemez."

"Ama daha fazla *savaşçısı* olduğu için hiçbir şey yapamıyoruz," diye sızlandı Cassius.

Aklıma bir fikir geldi. "Bunu değiştirebiliriz."

Cassius bana doğru döndü. Titus'tan söz ederken benim onun gözlerinde gördüğüm gibi, o da benim sesimdeki hissizliği fark etmişti. Bu paylaştığımız tuhaf bir şeydi. İkimiz de ateş ve buzdan yapılmıştık ama hangimizin buz ve hangimizin ateş olduğundan emin değildim. Yine de bizi aşırılıklarımız yönetiyordu; bu yüzden Mars Hanesi'ndeydik.

"Bir planın var," dedi Cassius.

Soğuk bir tavırla onayladım.

Fitchner ikimizi de izleyerek sırıttı. "Korkunç lanet, zamanı gelmişti."

Plan, ancak bir zamanlar koca olan birinin verebileceği bir ödünle başlıyordu. Detayları anlattığımda Cassius kahkahalarını dindirememişti. Ertesi sabah Quinn bile güldü. Sonra Antonia'ya özürlerimi iletmek için bir ceylan gibi Deimos Kulesi'ne koştu. Antonia'nın cevabını aldıktan sonra kalemizin kuzeyindeki Furor Nehri yakınlarındaki malzeme stoklarımızdan birinde benimle buluşacaktı.

Roque ve ben gündüz malzeme stoklarına giderken Cassius da Titus saldırırsa diye kabiledekilerin geri kalanıyla yeni kalemizde nöbet tutuyordu. Quinn gelmedi. Hava kararadı. Karanlığa rağmen, Deimos Kulesi'ne giderken izleyeceği yolu yürüdük. Yoğun ağaçlık alanla çevrili alçak tepelerde yükselen kuleye kadar gittik. Titus'un adamlarından beşi aşağıda uzanmıştı. Roque beni yakalayarak çalıların arasına çekti ve Vixus'un yüksek bir dalda oturup beklediği elli metre ilerideki bir ağacı işaret etti. Quinn'i yakalamışlar mıydı? Hayır, yakalanmayacak kadar hızlıydı. Biri bize ihanet mi etmişti?

Sabah erken saatte kalemize döndük. Daha yorgun düştüğüm günler olmuştu ama ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum. Sağlam ayakkabılara rağmen ayaklarım su toplamıştı ve güneşte geçirdiğim uzun gün yüzünden ensemin derisi soyuluyordu. Bir terslik vardı.

Lea ön kapıda benimle buluştu. Roque'a sarıldı ve bana babasıymışım gibi filan baktı. Her zamanki çekingen hali yoktu. Kuş gibi bedeni korkudan değil, öfkeden titriyordu.

"O pisliği öldürmen gerek, Darrow. İğrenç testislerini kesmelisin."

Titus. "Neler oldu?" Etrafıma bakındım. "Lea, Cassius nerede?"

Bana anlattı.

Titus, kuleden dönerken Quinn'i yakalamıştı. Onu dövmüşlerdi. Sonra Titus kızın kulaklarından birini buraya, bana göndermişti. Quinn'in *benim* sevgilim olduğunu sanmışlardı ve Titus benim öfkemi bildiğini sanıyordu. İstedikleri tepkiyi almışlardı ama benden değil.

Cassius nöbetteydi ve diğerleri uyuyunca, Titus'a meydan okumak için gizlice kaleye gitmişti. Her nasılsa, genç ve zeki bu adam, yüzlerce yıllık Gösterişli onurunun ve geleneğinin, Titus'un kabilesini sadece birkaç haftada pençesine alan hastalığa üstün geleceğini sanacak kadar kibirliydi. İmperator'un oğlu yanılmıştı. Ve ailesinin bu kadar hafife alınmasına da alışkın değildi. Gerçek dünyada güvende olabilirdi fakat bu küçük dünyada hiç şansı yoktu.

"Ama yaşıyor," dedim.

"Evet, yaşıyorum, seni Peri!" Cassius gövdesi çıplak halde kaleden çıktı.

"Cassius!" dedi Roque şaşkınlıkla. Yüzü aniden sarardı.

Cassius'un sol gözü şişip kapanmıştı. Dudakları yarılmıştı. Kaburgaları erik gibi morarmıştı. Diğer gözü kanlıydı. Yerinden çıkmış üç parmağı ağaç kökleri gibi yamuktu ve omzu da tuhaf bir açıda duruyordu. Diğerleri ona üzüntüyle baktı. Cassius, İmperator'un oğluydu; parlak zırhlı şövalyeleri. Ve şimdi vücudu perişan haldeydi. İfadeleri ve yüzlerinin solması, bana daha önce güzel birinin böylesine sakatlandığını hiç görmediklerini anlatıyordu.

Ben görmüştüm.

Cassius idrar gibi kokuyordu.

Önemsiz bir şey gibi göstermeye çalıştı. "Ona meydan okuduğumda beni öldüresiye dövdüler. Başıma bir kürekle vurdular. Sonra etrafımda durup üzerime işediler. Beni o lanet olasıca içkalede bağladılar fakat Pollux bir iyilik yapıp beni serbest bıraktı ve ihtiyacımız olursa kapıyı açmayı kabul etti."

"Senin bu kadar aptal olduğunu sanmazdım," dedim.

"Elbette aptal; Hükümdar'ın şövalyelerinden biri olmak istiyor," diye mırıldandı Roque. "Ve onlar düellodan başka bir şey bilmezler." Uzun saçlarını salladı. Atkuyruğunu tutan deri kayış kirle sertleşmişti. "Bizi beklemeliydin."

"Olan oldu," dedim. "Planımızdan sapmayalım."

"Tamam," dedi Cassius. "Ancak zamanı geldiğinde Titus'u bana bırakacaksınız."

mobildepo.com

26

KISRAK

Cassius değişmişti. Tanıştığımız günkü o yenilmez çocuk artık bir şekilde farklıydı. Aşağılanma onu değiştirmişti. Ancak parmaklarını düzeltip omzunu yerine sokmasına yardım ederken ne şekilde değiştiğini bilemiyordum. Acıdan yere yığıldı.

"Teşekkür ederim, kardeşim," dedi ve başımın yan tarafına tutunarak ayağa kalktı. Beklenmedik bir şey söyledi: "Sınavı geçemedim." İtiraz etmeyecektim. "Aptal gibi oraya gittim. Başka bir yerde olsa beni öldürürlerdi."

"En azından canına mal olmadı," dedim.

Cassius güldü. "Sadece gururuma..."

"Güzel. Ondan sende bolca var," dedi Roque gülümseyerek.

"Onu geri almalıyız." Önce Roque'a, sonra bana bakarken Cassius'un yüzündeki acı ifadesi silindi. "Quinn'i... Titus kızı kulesine götürmeden önce onu kurtarmak zorundayız."

"Alacağız." Kesinlikle alacaktık.

Cassius'la planıma uyarak doğuya, öncekinden daha uzağa gittik. Kuzey tepelerinden ayrılmadık fakat bilerek aşağıdaki düzlüklerden

görülebilen yüksek dağ sırtlarından ilerlemeye dikkat ettik. Doğuya ve yine doğuya... Uzun bacaklarımız bizi hızla daha ileriye taşıyordu.

"Güneydoğuda bir atlı var," dedim. Cassius bakmadı.

Nemli bir küçük vadide karanlık bir göl bulduk ve bir geyikcik ailesinin karşısında su içtik. Bacaklarımız çamur içinde kalmıştı. Soğuk suyun yüzeyinden böcekler sekiyordu. Su içmek için öne eğildiğimde toprağı parmaklarımın arasında hissetmek iyi geldi. Başımı suya soktum ve Cassius'la birlikte bayatlamaya başlayan kuzu etimizden biraz yedik. Tuz gerekiyordu. O kadar proteinden karnıma ağrılar girmişti.

"Sence kalenin ne kadar doğusundayızdır?" diye sordum Cassius'a, arkasını işaret ederek.

"Belki yirmi klik. Kestirmek zor. Daha uzak geliyor ama bacaklarım yorgun." Doğruldu ve işaret ettiğim yere baktı. "Ah. Gördüm."

Benekli bir yabani ata binmiş bir kız vadinin kenarından bize bakıyordu. Eyerine bağlanmış ve üstü örtülmüş uzun bir sopası vardı. Hangi Hane'den olduğunu anlamadım ama onu daha önce görmüştüm ve dün gibi hatırlıyordum. Matteo'nun beni bindirdiği midilliden düştüğümde bana Peri diye seslenen kızdı.

"Geri dönmek için o atı istiyorum," dedi Cassius. Sol gözüyle göremiyordu ama biraz zorlama da olsa cüretkârlığı geri dönmüştü. "Hey, tatlım!" diye seslendi. "*Kahretsin, kaburgalarım acıyor.* Güzel hayvan! Hangi Hane'densin?"

Bu durum beni endişelendiriyordu.

Kız yaklaşarak on metre uzağımızda durdu ama boynunda ve kol ağızlarındaki Armaları, dikilmiş iki kumaş parçasıyla örtülüydü. Yüzüne hayvan yağıyla karıştırılmış yabanmersini özüyle diyagonal üç çizgi çekilmişti. Ceres'ten olup olmadığını bilmiyorduk. Olmadığını umuyordum. Güney ormanlarından, doğudan, hatta kuzeydoğudaki uzak tepelerden olabilirdi.

"Hey, Mars," dedi kibirli bir tavırla, ceketlerimizdeki Armalara bakarak.

Cassius acınası bir tavırla eğildi. Ben zahmet etmedim.

"Eh, bu iyi oldu." Ayağımın dibindeki bir taşı tekmeledim. "Hey... Kısrak. Güzel mühür. Ve at." Bir ata sahip olmanın ender bir şey olduğunu anlamasını sağladım.

Ufak tefek, zarif bir kızdı. Gülümsemesi ise öyle değildi; bizimle alay ediyordu. "Sizin iç bölgelerde ne işiniz var? Buğday mı biçiyorsunuz?"

SapanOrağıma dokundum. "Evde yeterince var." Kalemizin güneyini işaret ettim.

İnandırıcılıktan uzak olan yalanıma güldü.

"Eminim öyledir."

"Seninle açık konuşacağım." Cassius perişan haldeki yüzüyle zar zor gülümsedi. "İnanılmayacak kadar güzelsin. Venüs'ten olmalısın. Eyerindeki o örtünün altında her ne varsa, onunla bana vur ve beni kalene götür. Beni kimseyle paylaşmayacağına ve her gece ısıtacağına söz verirsen senin Pemben olurum." Dengesiz bir şekilde adım attı. "Ve her sabah." Kız, Cassius atı çalmaktan vazgeçene kadar atıyla dört adım geriledi.

"Eh, etkileyici olmadığın söylenemez, yakışıklı. Ve elindeki şu yabaya bakılırsa, iyi de bir savaşçı olmalısın." Kız kirpiklerini kırpıştırdı.

Cassius gururla göğsünü şişirdi.

Kız onun anlamasını bekledi.

Ve Cassius kaşlarını çattı.

"Evet. Ah! Bakın, kalemizde ilahımızla ilgili olanlar dışında hiç aletimiz yoktu dolayısıyla Ceres Hanesi'yle çoktan karşılaşmış olmalısınız." Eyerin üzerinde alaycı bir tavırla öne eğildi. "Ekinleriniz yok. Ekinleri olanlarla savaşıyorsunuz ve daha iyi silahlarınız olmadığı da belli çünkü aksi takdirde onları taşıyor olurdunuz. Yani Ceres buralarda varlığını koruyor. Muhtemelen alçak bölgelerde ve ormanlara yakın. Ya da herkesin sözünü ettiği şu büyük nehrin yakınında."

Gözlerinin içi gülüyordu ve kalp biçimli yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Altın sarısı saçları güneşte parıldıyor ve örgüler halinde sırtından dökülüyordu.

"Yani ormanda mısınız?" diye sordu. "Muhtemelen kuzeydeki tepelerde. Ah, bu çok eğlenceli! Silahlarınız ne kadar kötü? Atlarınız olmadığı da belli. Ne fakir bir Hane..."

"Kaltak," dedi Cassius.

"Kendinle çok gurur duyuyor gibisin." SapanOrağımı omzuma dayadım.

Şöyle böyle dercesine elini salladı. "Eh işte. Şu Yakışıklı'dan daha gururluyum. Görünüşü her şeyi anlatıyor." Fark edip etmeyeceğini görmek için ağırlığımı ayak parmaklarımın ucunda kaydırdım. Atını geri çekti. "Bak, bak, Azrail, sen de mi atımı çalmaya kalkışacaksın?"

"Sadece seni üzerinden devirmeye çalışıyorum, Kısrak."

"Çamurlarda yuvarlanmayı seviyorsun ha? Pekâlâ, bana kalenizle ilgili daha fazla ipucu verirseniz, sizi yanıma alırım. Bir kule mi? Yoksa dağınık bir alan mı? Nazik bir efendi olabilirim."

Oyuncu bir tavırla beni baştan aşağı süzdü. Gözleri bir tilkininki gibi parıldıyordu. Bu onun için hâlâ bir oyundu, demek ki uygar bir Hane'den geliyordu. Onu incelerken imrendim. Cassius yalan söylememişti; kız gerçekten çok güzeldi. Ancak onu atından devirmeyi tercih ederdim. Ayaklarım ağrıyordu ve tehlikeli bir oyun oynuyorduk.

"Seçme'de numaran kaçtı?" diye sordum, daha fazla dikkatimi vermiş olmayı dileyerek.

"Seninkinden yüksekti, Azrail. Merkür'ün seni çok istediğini ama Seçicilerinin ilk turda seni seçmediğini hatırlıyorum. Öfke kontrolünle ilgili bir şeydi sanırım."

"Benden daha mı yukarıdaydın? O halde Merkür'de olamazsın çünkü benim yerime başka bir çocuğu seçtiler ve Jüpiter'de de olamazsın çünkü korkunç ölçüde canavar gibi görünen bir çocuğu seçmişlerdi." Benden önce başka kimlerin seçildiğini hatırlamaya

çalıştım ama yapamayınca gülümsedim. "Belki de bu kadar kibirli olmamalısın. O zaman hangi turdan olduğunu anlayamazdım."

Siyah tuniğinin altındaki bıçağı fark ettim fakat onu Seçme'den hâlâ hatırlayamamıştım. Dikkat etmemiştim ki... Kızlara nasıl baktığı düşünülürse, Cassius onu hatırlamalıydı ama belki de sadece Quinn'i ve kesilen kulağını düşünebiliyordu.

İşimiz bitmişti. Kısrak'ı bırakabilirdik. Geri kalanını tahmin edecek kadar akıllıydı. Ancak bir at almadan dönmek sorun olabilirdi ve Kısrak'ın kendisininkine gerçekten ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

Sıkılmış gibi yaptım. Cassius gözünü civar tepelerden ayırmıyordu. Sonra bir şeyi fark etmiş gibi aniden irkildim. Atın ön ayaklarına bakarken Cassius'un kulağına, "Yılan," diye fısıldadım. O da baktı ve o anda kız istemsiz bir hareket yaptı. Bunun bir hile olduğunu anlamasına rağmen, atın ayaklarına bakmak için öne eğildi. On metrelik mesafeyi kapamak için ileri atıldım. Çok hızlıydım. O da hızlıydı ama biraz dengesiz duruyordu ve atı geri çekebilmek için doğrulmak zorundaydı. Hayvan çamurun içine doğru geriledi. Kıza doğru atıldım ve güçlü sağ elimle uzun örgülerini yakaladığım anda at hızla harekete geçti. Kızı eyerden düşürmeye çalıştım ama cehennem ateşi gibiydi.

Elimde bir avuç saçla kalakaldım. At uzaklaşırken kız kahkahalarla gülüyor ve saçı için küfürler savuruyordu. O anda Cassius yabasını havada savurdu ve ata çelme taktı. Kız ve at çamurlu çimenlere yuvarlandılar.

"Lanet olsun, Cassius!" diye bağırdım.

"Pardon!"

"Onu öldürebilirdin!"

"Biliyorum! Biliyorum! Üzgünüm."

Kızın boynunun kırılıp kırılmadığına bakmak için koştum. Bu her şeyi mahvederdi. Kız kıpırdamıyordu. Nabzını yoklamak için eğildim ve bir bıçağın kasıklarıma süründüğünü hissettim. Elimi

kızın bileğini bükmek için uzatmıştım bile. Bıçağı alarak onu yere mıhladım.

"Çamurda yuvarlanmak istediğini biliyordum." Sırıttı. Sonra öpücük istermiş gibi dudaklarını büzdü. Geri çekildim. Kız bir ıslık çaldı ve plan biraz daha karmaşıklaştı.

Nal sesleri duydum.

Bizden başka herkes at sırtındaydı.

Kız göz kırpınca kumaşı Armasının üzerinden çektim. Minerva Hanesi. Yunanlılar Athena derdi. Elbette... On yedi atlı tepeden aşağı iniyordu. Binicilerinin ellerinde şokMızrakları vardı. Onları hangi cehennemden bulmuşlardı ki?

"Kaçma zamanı, Azrail," diye alay etti Kısrak. "Ordum geliyor."

Kaçmayacaktık. Cassius göle daldı. Ben Kısrak'ın üzerinden atlayarak çamurun içinde onun arkasından koştum ve suda ona katılmak için kıyıdan kendimi attım. Yüzme bilmiyordum ama çabuk öğrendim.

Cassius'la birlikte küçük gölün ortasına doğru yüzerken, Minerva Hanesi'nin atlıları bizimle alay ediyordu. Yazdı ama su soğuk ve derindi. Hava kararıyordu. Vücudum uyuşmaya başlamıştı. Minervalar hâlâ gölün etrafında daire çiziyor, yorulmamızı bekliyorlardı. Yorulmayacaktık. Cebimde üç tane dayan-poşet vardı. Hepsini ağzımla şişirdim ve ikisini Cassius'a verip birini kendim aldım. Yüzeyde kalmamıza yardımcı oluyorlardı ve Minervaların suya girmeye niyetleri olmadığından, şimdilik güvendeydik.

"*Roque şimdiye kadar yakmış olmalıydı,*" dedim Cassius'a, birkaç saat yüzdükten sonra. Yaraları ve soğuk yüzünden berbat durumdaydı.

"*Roque onu yakacak. İnanç... kardeşim... inanç.*"

"*Ayrıca eve dönmüş olmamız gerekiyordu.*"

"*Eh, hâlâ benim planımdan daha iyi gidiyor.*"

"*Sıkılmış gibisin, Kısrak!*" diye bağırdım dişlerim takırdayarak. "Yüzmek ister misin?"

"Hipotermi mi olayım? Ben aptal değilim. Mars'tan da değilim, Minerva'danım, unutma!" Kıyıdan güldü. "Kendimi kalenizin şöminesinde ısıtmayı tercih ederim anlarsın ya." Arkamızı işaret ederek uzun boylu üç çocukla çabucak konuştu. Biri Obsidiyen kadar iriydi; omuzları dev bir fırtına bulutu kadardı.

Uzakta ince bir duman yükseldi.

Nihayet.

"Şu lanet züppeler sınavı nasıl geçebilmiş olabilir?" diye sordum yüksek sesle. "Kalemizi ele verdiler."

"Geri dönebilirsek onları kendi sidiklerinde boğacağım," diye karşılık verdi Cassius daha da yüksek sesle. "Antonia dışında. O bunun için fazla güzel."

Dişlerimiz takırdıyordu.

On sekiz atlı, Mars Hanesi'nin aptal, atsız ve hazırlıksız olduğunu sanıyordu.

"Azrail, Yakışıklı, artık gitmem gerek!" diye seslendi Kısrak. "Ben sancağınızla dönene kadar boğulmamaya çalışın. Benim güzel muhafızlarım olabilirsiniz. Birörnek şapkalarınız da olur! Ama size daha akıllı olmayı öğretmemiz gerekecek!"

On beş atlısıyla dörtnala uzaklaşırken, devasa Altın, devasa bir gölge gibi atını onunkinin yanında sürüyordu. Diğerleri atlarını sürerken neşeyle bağırıyorlardı. Bize arkadaş da bırakmıştı; ellerinde şokMızrakları olan iki atlı. Tarım aletlerimiz kıyıda çamurun içinde duruyordu.

"K-kı-kısrak bir s-seks b-bomb-bası," dedi Cassius zorlukla konuşarak.

"K-ko-korkutucu."

"B-b-bana a-an-an-annemi ha-h-ha-tır-hatırlattı."

"S-sen ha-has-hastasın."

Başıyla onayladı. "Eh... p-plan iş-işliyor s-s-say-ılır."

Tabii yakalanmadan gölden çıkmayı başarabilirsek.

Gece iyice çöktü ve karanlıkla birlikte sisli tepelerdeki kurtların ulumaları da duyuldu. Dayan-torbalar küçük gerilim deliklerinden

hava kaçırırken batmaya başladık. Gece karanlığında sıvışmak için bir şansımız olabilirdi fakat geride kalan Minervalar bir ateşin başında tembelce oturmuyorlardı. Karanlıkta sürekli hareket halinde oldukları için nerede olduklarını asla kestiremiyorduk. Neden kendi kalelerinde kalıp bizim gibi kendi aralarında çatışmıyorlardı ki?

Yine bir köle olacaktım. Belki gerçek bir köle değil ama fark etmezdi. Yenilmeyecektim. Yenilemezdim. Burada pes edersem, planımın başarısız olmasına izin verirsem, Eo bir hiç uğruna ölmüş olurdu. Ne var ki düşmanlarımı nasıl yeneceğimi bilmiyordum. Çok akıllıydılar ve şartlar aleyhime işliyordu. Eo'nun hayali benimle birlikte gölün karanlığına gömülüyordu. Sonucu hiç umursamadan kıyıya yüzmek üzereydim ki bir şey atları ürküttü.

O anda suyun üzerinde bir çığlık yankılandı.

Bir şey ulurken içim korkuyla doldu. Bu bir kurt değildi. Düşündüğüm şey olamazdı. Bir şokMızrağı havada savrulurken karanlıkta mavi ışık parıldadı. Çocuk bir küfür daha haykırdı. Bir bıçak vücuduna saplandı. Biri onun yardımına koşarken elektrik yine masmavi parladı. Bir diğeri düşerken, siyah bir kurdun bir vücudun tepesinde dikildiğini gördüm. Ardından yine karanlık sessizlik çöktü. Sonra Olimpos'tan süzülen sıhhiyeRobotlarının hüzünlü uğultusunu duydum.

Kulağıma tanıdık bir ses geldi.

"Ortalık temiz. Sudan çıkın bakalım, balıklar."

Kıyıya yüzdük ve çamurun içinde nefes nefese kaldık. Bedenimde hafif bir hipotermi başlamıştı. Bizi öldürmezdi fakat parmaklarım çamuru sıkarken hâlâ yavaştı. Vücudum çalışan bir matkapElemanı gibi titriyordu.

"Goblin, seni psikopat, sen misin?" diye seslendim.

Dördüncü kabile karanlıktan süzüldü. Üzerinde öldürdüğü kurdun kürkü vardı. Başından baldırlarına kadar örtüyordu. Lanet olasıca ufaklık. Siyah giysilerinin altın kısımlarını çamurla kaplamıştı. Yüzünü de.

Cassius dizlerinin üzerinden zorlukla doğrularak Sevro'ya sarıldı. "Ah, s-sen ç-çok gü-güzel-sin, Goblin. G-güzel, güzel ç-ç-ocuk. Ve k-k-koku-y-yor-s-sun."

"Bu mantar falan mı yedi?" diye sordu Goblin, Cassius'un omuzlarının üzerinden bakarak. "Bana dokunmayı kes, Peri!" Mahcup bir tavırla Cassius'u itti.

"Ş-şu iki-sini öl-öldür-dün mü?" diye sordum titreyerek. Üzerlerine eğildim ve kendiminkilerle değiştirmek üzere kuru giysilerini aldım. Nabızları atıyordu.

"Hayır." Sevro başını bana doğru yatırdı. "Öldürmeli miydim?"

"N-n-neden bana so-soruyor-s-sun, P-pretorun muyum b-ben s-senin?" Güldüm. "N-neyin ne ol-duğunu b-biliyor-s-sun."

Sevro omuz silkti. "Sen, benim gibisin." Cassius'a küçümseyen gözlerle baktı. "Yine de biraz da onun gibisin. Eee, onları öldürmeli miydim?" diye sordu doğal bir tavırla.

Cassius ve ben birbirimize baktık.

"H-h-hayır," dedik, sıhhiyeRobotları, Minervaları götürmek için gelirken. Sevro onları oyundan çıkaracak kadar ağır yaralamıştı.

"Eee, s-söylesene, ü-üzerinde kurt p-pos-tuyla bu-buralarda ne arı-yorsun?" diye sordu Cassius.

"Roque sizin doğuda olacağınızı söyledi," diye cevap verdi Sevro. "Planın hâlâ işlediğini de söyledi."

"Miner-valar k-kaleye ul-ulaştı mı?" diye sordum.

Sevro çimenlere tükürdü. İkiz uydular yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. "Ben nereden bileyim? Yolda yanımdan geçtiler. Ama hiçbir avantajınız yok, biliyorsunuz. Bu işe yaramaz bir plan." Sevro gerçekten bize yardım mı ediyordu? Elbette ki yardımı, yetersizliklerimizi listelemekle başlıyordu. "Minervalar kaleye ulaşırsa, Titus'u yok eder ve bölgemizi ele geçirirler."

"Evet, amaç da bu zaten," dedim.

"Sancağımızı da alırlar..."

"Bu göze almak zorunda olduğumuz bir risk."

"...bu yüzden ben de sancağımızı kaleden çalıp ormanın derinliklerine gömdüm."

Bunu ben düşünmeliydim.

"Çaldın yani, öylece alıverdin." Cassius gülmeye başladı. "Seni küçük, deli şeytan. Kesinlikle delisin. Yüzüncü Seçilmiş. Tam anlamıyla deli."

Sevro rahatsız olmuş gibiydi. Memnundu ama rahatsız olmuştu. "Buna rağmen bölgemizden çıkmalarını sağlamalıyız."

"Ö-ön-önerin n-nedir?" diye sordum hâlâ titreyerek ama sabırsızca. Bize daha erken yardım edebilirdi.

"*Elbette*, Titus'u devirmelerini bekleyip sonrasında onları bölgeden atmak için bir avantaj kazanmak."

"Evet. E-evet. Anladım." Son titreyişlerimi de üzerimden atmaya çalıştım. "Ama nasıl?"

Sevro omuz silkti. "Minerva'nın sancağını çalarak."

"D-dur," dedi Cassius. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Sevro alaycı bir tavırla güldü. "Bütün bu süre boyunca ne yaptığımı sanıyordun, seni yumuşak bok? Çalıların arasında mastürbasyon yaptığımı mı?"

Cassius'la birbirimize baktık.

"Sayılır," dedim.

"Aslında, evet," diye onayladı Cassius.

Minervaların boş kalan atlarına binerek tepelerin doğusuna ilerledik. Ben iyi bir binici değildim. Elbette ki Cassius iyiydi, dolayısıyla çürümüş kaburgalarına sıkıca sarılmayı öğrendim. Yüzlerimizi çamura bulamıştık. Gece karanlığında gölge gibi görünecektik, böylece atlarımızı, mızraklarımızı, Armalarımızı görecek ve kendilerinden olduğumuzu sanacaklardı.

Minerva'nın kalesi yabani çiçekler ve zeytin ağaçlarıyla dolu bir yerdeydi. Mars'ın uyduları manzaranın üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. Tepemizdeki boğum boğum dalların arasında baykuşlar ötüyordu. Kumtaşından yapılmış geniş kalelerine ulaştığımızda,

biri kapının üzerindeki surlardan bize seslendi. Sevro kurt pelerini içinde pek uygun görünmediği için kaçışı koruyordu.

"Mars'ı bulduk," diye seslendim. "Hey! Aç şu kapıyı!"

"Parola," diye seslendi nöbetçi, surların tepesinden tembel bir tavırla.

"Memegötkafa!" diye bağırdım. Sevro buraya son gelişinde parolayı duymuştu.

"Güzel. Virginia ve atlıları nerede?" diye seslendi nöbetçi.

Kısrak mı?

"Mars'ın sancağını aldılar, dostum! Sersemlerin atları bile yoktu. Kalelerini ele geçirebiliriz!"

Nöbetçi yemi yuttu.

"Bu harika bir haber! Virginia bir şeytandır. June akşam yemeği hazırladı. Mutfakta karnınızı doyurun, sonra da isterseniz bana katılın. Canım sıkıldı ve biraz eğlenmek istiyorum."

Kapı gıcırdayarak yavaşça, çok yavaşça açıldı. Nihayet yan yana içeri girebileceğimiz kadar açıldığında güldüm. Cassius'la içeri girerken muhafızlara bile rastlamadık. Kaleleri farklıydı; daha kuru, daha temizdi ve daha az kasvetliydi. Bahçeleri ve zemin kattaki kumtaşı sütunların arasında sıra sıra zeytin ağaçları vardı.

İki kız, süt bardaklarıyla yanımızdan geçerken gölgelerin arasına gizlendik. Bir düşmanın uzaktan fark edebileceği meşaleler veya ateşler değil, sadece küçük mumlar taşıyorlardı. Bu ortalıkta dolaşmayı kolaylaştırıyordu. Anlaşılan kızlar güzeldi çünkü Cassius yüzünü şekilden şekle sokarak onların peşinden yukarı çıkacakmış gibi yaptı.

Bana gülümsedikten sonra seslerin geldiği mutfağa doğru sessizce yaklaştı. Ben de komuta odasını aramaya koyuldum. Odayı üçüncü katta buldum. Pencereler karanlık ovaya bakıyordu. Pencerelerin önünde Minerva'mn atlası duruyordu. Benim Hanemin kalesinin üzerinde yanan bir bayrak dalgalanıyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama iyiye işaret olamazdı. Minerva'nın güneyinde,

Büyükorman'da Diana Hanesi'ne ait olan başka bir kale işaretliydi. Keşfedilmiş olanlar sadece bunlardı.

Başarıları takip etmek için kendi puan sistemlerini oluşturmuşlardı. Pax adında biri tam bir kâbusa benziyordu. Tek başına sekiz köle almıştı ve sıhhiyeRobotlarının dokuz öğrenciyi almak için aşağı inmesine neden olmuştu, dolayısıyla bir Obsidiyen kadar uzun olan Minerva'nın o olduğunu tahmin ediyordum.

Sancaklarını komuta odasında bulamadım. Bizim gibi onlar da öylece ortada bırakacak kadar aptal değillerdi. Ama dert etmedim, yerini kendi yöntemlerimizle bulurduk. O anda Cassius'un duman kokusunun pencerelerden süzüldüğünü fark ettim. Harika bir savaş odaları vardı. Mars'ınkinden çok daha güzeldi.

Her şeyi kırdım.

Haritalarını mahvettikten ve bir Minerva heykelini parçaladıktan sonra, bulduğum bir baltayı kullanarak uzun, güzel savaş masalarının üzerine Mars'ın adını kazıdım. Onları şaşırtmak için enkazın arasına başka bir Hane'nin ismini daha kazıyacaktım ama bunu kimin yaptığını bilmelerini istiyordum. Bu Hane fazla düzenli, fazla kendinden emin ve fazla sakindi. Bir liderleri, akıncıları, (biraz saf olsalar da) nöbetçileri, aşçıları, zeytin ağaçları, ılık sütleri, şok-Mızrakları, atları, balları, stratejileri vardı. Minervalar... Gururlu domuzlar. Birazcık da Mars Hanesi gibi hissedebilirlerdi. Onları öfkelendirmek, kargaşaya sürüklemek istiyordum.

Bağırışlar duyuldu. Cassius'un yangını yayılıyordu. Bir kız koşarak savaş odasına daldı. Baltamı kaldırırken onu neredeyse bayıltacaktım. Onu incitmenin bir anlamı yoktu. Esir alamazdık; o kadar kolay değildi. Bu yüzden hem sapanOrağımı hem de şok-Mızrağımı çıkardım. Yüzümde çamur vardı. Altın sarısı saçlarım darmadağınıktı. Dehşet verici görünüyordum.

"June sen misin?" diye sordum hırlayarak.

"H-hayır... neden?"

"Peki, *sen* yemek pişirebiliyor musun?"

Korkusuna rağmen güldü. O sırada üç çocuk köşeden döndü. İkisi benden daha iri yapılı ama daha kısaydı. Bir öfke tanrısı gibi çığlık attım. Ah, nasıl da kaçıyorlardı.

"Düşmanlar!" diye bağırıyorlardı. "Düşmanlar!"

"Kuledeler!" diye bağırdım merdivenden inerken, onları tekrar tekrar şaşırtmak için. "En üst katlarda! Her yerde! Çok fazlalar! Onlarca! Onlarca! Mars burada! *Mars* geldi!" Duman yayılıyordu, çığlıkları da.

"Mars!" diye bağırıyorlardı. "Mars geldi!"

Genç bir adam koşarak yanımdan geçerken onu yakasından yakaladım ve avluya bakan bir pencereden aşağı fırlatarak orada toplanan Minervaları dağıttım. Mutfağa gittim. Cassius'un yangını fena değildi. Çoğunlukla yağ ve çalıları yakmıştı. Bir kız uluyarak söndürmeye çabalıyordu.

"June!" diye seslendim. Dönerek şokMızrağıma çarptı ve elektrik, kaslarını uyuştururken titredi. Aşçılarını böyle çaldım.

Cassius beni omzumda June'la bahçelerinden koşarak geçerken buldu.

"Neler oluyor?"

"Kız bir aşçı!" diye açıkladım.

Cassius o kadar güldü ki nefes almakta zorlanıyordu.

Minervalar kargaşaya sürüklenerek kışlalarından kaçmaya başladılar. Düşmanın kulede olduğunu, kalelerinin yandığını, Mars'ın bütün gücüyle geldiğini sanıyorlardı. Cassius beni ahırlara doğru sürükledi. Geride yedi tane at bırakmışlardı. Samanların arasına bir mum fırlattıktan sonra atlardan altısını çalarak kaleyi etkisi altına almış olan panik ve duman arasında ana kapıdan çıktık. Sancağı bulamamıştım, tıpkı planladığımız gibi. Sevro kalenin gizli bir arka kapısı olduğunu söylemişti. Düşen bir kaleden kaçmak için umutsuzca çabalayan birinin oradan kaçmaya çalışacağından emindik; tabii sancağı korumaya çalışarak. Haklıydık.

Sevro iki dakika sonra bize katıldı. Yaklaşırken kurt pelerininin altından uluyordu. Çok geride, düşman askerleri ellerinde şokMız-

raklarıyla onu kovalıyorlardı. Şimdi atları olmayanlar onlardı. Ve Sevro'nun çamurlu ellerinde parıldayan baykuşlu sancağı geri alma şansları da yoktu. Eyerimde baygın halde yatan aşçıyla, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında at sürerek savaş meydanına dönmüş tepelerimize döndük. Üçümüz de kahkahalarla gülüyor, bağırıp çağırıyor, çığlıklar atıp uluyorduk.

27

ÖFKE HANESİ

Roque'u, yanında Lea, Ekşisurat, Palyaço, Devedikeni, Ot ve Çakıl'la birlikte Phobos Kulesi'nde bulduk. Sekiz atımız vardı; ikisini göldeyken, altısını kaleden çalmıştık. Onları da planımıza kattık. Cassius, Sevro ve ben, Metas Nehri'nin üzerinde uzanan köprüyü geçtik. Bir düşman keşifçisi Kısrak'ı uyarmak için kuzeye doğru hızla yola çıktı. Antonia'nın liderlik ettiği diğer çalıntı atlarımız, keşifçi uzaklaşır uzaklaşmaz peşinden kuzeye yöneldi. Atı olmayan Roque güneye gidiyordu.

Çamurla kaplı olmayan tek at benimkiydi. Çok akıllı bir hayvandı ve ben de muhteşem bir görüntüydüm. Minerva'nın altın sancağını sol elimde taşıyordum. Onu gizleyebilirdik. Güvende tutabilirdik. Ancak onu aldığımızı bilmeleri gerekiyordu ve Sevro çalmış olmasına rağmen, kendisi taşımak istemiyordu. Kıvrık bıçaklarını çok fazla seviyordu. Onlarla konuştuğuna emindim. Ve Cassius'a sancağı taşımak dışındaki konularda ihtiyacımız vardı. Ayrıca, o taşırsa lider gibi görünürdü ve bu da işe yaramazdı.

At sırtında ovadan geçerken ölüm sessizliği hâkimdi. Ağaçların arasından sis süzülüyordu. Doğruca içine daldım. Cassius ve Sevro atlarını iki yanımda sürüyorlardı. Artık onları görüp duyamıyor-

dum fakat bir yerlerde kurtlar uluyordu. Sevro uluyarak karşılık verdi. Atım ürktüğünde eyerde kalmaya çabalıyordum ama iki kez düştüm. Karanlığın içinden Cassius'un kahkahaları duyuluyordu. Bütün bunları Eo için yaptığımı, sadece bir isyan başlatmak amacı taşıdığını hatırlamakta zorlanıyordum. Bu gece bir oyun gibi geliyordu; bir açıdan öyleydi de çünkü nihayet eğlenmeye başlamıştım.

Kalemiz ele geçirilmişti. Surlardaki ateşler bunu gösteriyordu. Kale tepenin üzerinde yükseliyor, meşaleleri sisle kaplı karanlıkta tuhaf haleler oluşturuyordu. Atımın nalları ıslak çimenleri döverken, Metas sağımda gece karnı ağrıyan bir çocuk gibi gurulduyordu. Cassius oradaydı ama onu göremiyordum.

"Azrail!" diye bağırdı Kısrak sisin arasından. Sesi hiç keyifli değildi. Kırk metre kadar ileride, kaleye giden eğimli yolun dibindeydi. Kollarını eyerinin kulplarının üzerinde kavuşturarak öne eğildi. Yanında altı atlı vardı. Diğerleri kaleye yerleşmiş olmalıydı. Yoksa seslerini duyardım. Arkasındaki çocuklara baktım. Pax o kadar iriydi ki mızrağı dev eldiveninin içinde asa gibi kalıyordu.

"Selam, Kısrak."

"Demek boğulmadın. Öylesi daha kolay olurdu." Yüzü asıktı. "İğrenç bir grupsunuz, bunu biliyor muydun?" İçkaleye girmişti ve kelimeler öfkesini ifade etmekte yetersiz kalıyordu. "Tecavüz? Sakatlama? Cinayet?" Tükürdü.

"Ben bir şey yapmadım," dedim. "Gözetmenler de yapmadılar."

"Evet. Sen *hiçbir şey* yapmadın. Ama şimdi sancağımız sende ve... Yakışıklı da sisin içinde bir yerlerde mi? Haydi, liderleri değilmişsin gibi davran, sorumlusu sen değilmişsin gibi."

"Sorumlusu Titus'tu."

"Şu dev alçak mı? Pax onu yere serdi." Yanında duran canavar gibi çocuğu işaret etti. Pax'ın saçları kısa, gözleri küçük, çenesi çentikli bir ökçe gibiydi. Atı bacaklarının arasında köpek gibi kalıyordu. Çıplak kolları, kayaların üzerine gerilmiş et gibiydi.

"Buraya konuşmak için gelmedim, Kısrak."

"Kulağımı kesmeye mi geldin?" diye hırladı.

"Hayır. Bunu Goblin yapacak."

O anda Kısrak'ın adamlarından biri çığlık atarak eyerinden kaydı.

"Bu da n..." diye mırıldandı bir atlı.

Arkalarından, bıçaklarından kan damlayan Sevro bir manyak gibi uludu. Antonia ve Phobos'taki adamlarının yarısı çamur siyahı çalıntı aygırların sırtında kuzey tepelerinden gelirken yarım düzine uluma daha ona eşlik etti. Sisin içinde ruh hastaları gibi uluyorlardı. Kısrak'ın askerleri arkalarına döndü. Sevro birini daha indirdi. Şok-Mızraklarını kullanmıyordu. SıhhiyeRobotları aniden bizi izlemeye gelen Gözetmenlerle dolan gökyüzünde çığlık atıyordu. Merkür, kolları içkilerle dolu bir halde arkalarından geldi ve hepsini arkadaşlarına attı. Hepimiz bu tuhaf görüntüyü izlemek için başlarımızı kaldırdık; atlar koşmaya devam ediyordu. Zaman durmuştu.

"Savaşa!" diye bağırdı Apollon yukarılardan. Altın sarısı sabahlığına bakılırsa yataktan yeni kalkmıştı. "Savaşa."

Kısrak emirler yağdırmaya başladığı anda kargaşa patlak verdi. Dört askeri daha destek güç olarak kapıdan çıkıp eğimli yoldan diğerlerinin yanına at sürdü. Sıra bendeydi. Minerva'nın sancağını dimdik toprağa sapladım ve ölümcül bir savaş çığlığı attım. Atımı mahmuzladım. Hayvan ileri atılırken neredeyse beni üzerinden düşürüyordu. At toynaklarıyla nemli toprağı döverken bütün vücudum sarsılıyordu. Güçlü sol elimle dizginleri tutarak diğeriyle sapanOrağımı çektim. Ulurken kendimi yine bir Cehennemdalgıcı gibi hissediyordum.

Çılgınca bir öfkeyle üzerlerine geldiğimi görünce düşman askerleri kaçıştı. Kafalarını karıştıran şey öfkeydi; Sevro'nun deliliği ve Mars'ın manyakça zalimliği. Biri dışında bütün atlılar dağıldı, Pax ise atından yere atlayarak bana doğru hızla koştu.

"*Pax au Telemanus,*" diye bağırdı, ruhuna şeytan girmiş bir dev gibi ağzından köpükler saçarak. Atımı tekrar mahmuzlayarak uludum. Pax atıma doğru atıldı ve omzuyla atımın karnına çarptı.

Hayvan ciyakladı, dünyam altüst oldu ve eyerimden sıyrılıp atın üzerinden uçarak şiddetle yere çarptım.

Sersemlemiş bir halde, toynak darbeleriyle talan olmuş zeminde dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım.

Alana delilik hâkimdi. Antonia'nın kuvvetleri Kısrak'ınkilere yandan çarptı. Silahları ilkeldi fakat atları yeterince şaşkınlık yaratmıştı. Birkaç Minerva'lı eyerinden uçtu. Diğerleri atlarını mahmuzlayarak tek başına duran sancağa yöneldi ama Cassius dörtnala sisin içinden çıktı ve sancağı kapıp güneye doğru kaçtı. Düşmanlardan ikisi güçlerini bölerek onun peşine takıldı. Antonia'nın kule ordusundan diğer altı asker, atların dörtnala gidemeyeceği ormanda onlara tuzak kurmuştu.

Refleksle eğildim ve bir mızrak başımı sıyırdı. SapanOrağımla yine ayaktaydım. Silahımı bir bileğe savurdum. Fazla yavaş kalmıştım. Amcamın bana terk edilmiş madenlerde öğrettiği hareketleri hatırlayarak dans eder gibi süzülüyordum. Hasat Dansı'nda hareketlerim su gibi akıyordu. SapanOrağımı bir diz kapağına indirdim. Gösterişlilerin kolay kolay kemiği kırılmazdı ama darbenin gücü atlıyı eyerden düşürdü. Yanlamasına dönerek tekrar tekrar saldırdım ve bir topuk eklemini kırarak bir atın ayaklarını yerden kestim. Hayvan düştü.

Farklı bir şokMızrağı bana doğru geliyordu. Sivri ucundan sıyrılırken Kızıl ellerimle silahı çekip aldım ve elektrikli ucunu diğer bir düşmana sapladım. Çocuk düştü. Bir dağ onu kenara iterek bana doğru koştu. Pax. Bir aptalmışım ve kim olduğunu bilmiyormuşum gibi sürekli adını haykırıyordu. Ailesi onu Obsidiyen mühimmat gruplarına gemi gövdelerini delmekte liderlik etsin diye yetiştirmişti.

"*Pax au Telemanus!*" Dev mızrağını göğsüne vurdu ve Palyaço'ya o kadar sert çarptı ki arkadaşım dört metre geri uçtu. "*Pax au Telemanus.*"

"*Bir kız yalayıcı!*" diye alay ettim.

O anda bir atın yan tarafı sırtıma çarptı ve canavar çocuğa doğru savruldum. Başım dertteydi. Mızrağını bana saplayabilirdi

ama bunun yerine bana sarıldı. Kendi adını haykıran altın sarısı bir ayı tarafından kucaklanmak gibiydi. Sırtım çatırdadı. Ulu Tanrım! Kafatasımı sıkarak ezmeye çalışıyordu. Omzum ağrıyordu. Lanet olsun! Nefes alamıyordum. Daha önce böyle bir güçle hiç karşılaşmamıştım. Yüce Tanrım. Lanet olasıca bir canavardı. Ama bir uluma duydum, onlarca uluma.

Pax kişisel zaferini haykırdı. "Komutanınızı ele geçirdim! Üzerinize işiyorum, Mars! Pax au Telemanus komutanınızı esir aldı! Pax au Telemanus!"

Gözlerim kararıyordu. Ancak içimdeki öfke dinmiyordu.

Bayılmadan önce son bir kez gazabımı haykırdım. Çok ucuz bir hareketti. Pax ise onurluydu. Yine de dizimle üzümlerini dümdüz edebilirdim. Elimden geldiğince çok vurdum. Bir. İki. Üç. Dört. Hayretle bakakalarak olduğu yere çöktü. Gözetmenler tezahürat yaparken bayılarak çamurun içindeki devin üzerine yığıldım.

Sevro savaştan sonra esirlerin ceplerini karıştırırken bana hikâyeyi anlattı. Pax ve ben birbirimizi harcadıktan sonra, Roque yanında Lea ve kabilemle birlikte küçük vadiye dalmıştı. Becerikli Kısrak kalenin içine kaçmıştı ve altı savaşçısıyla orayı hâlâ elinde tutuyordu. Yakaladığı Mars esirleri, sancağının ucunu değdirmediği sürece onun kölesi olamazdı. Şans işte... Onun adamlarından on birini ele geçirmiştik ve Roque onları köleleştirmek için sancağımızı kazıp çıkardı. Kendi kalemizi ancak kuşatabilirdik çünkü yüksek surlarına saldırmak mümkün değildi ama Ceres veya Minerva'nın geri kalanı her an bize saldırabilirdi. Bu olursa, Cassius ata atlayıp Ceres'e gidecek ve Minerva'nın sancağını onlara teslim edecekti. Ayrıca böylece o uzaktayken ben de lider olarak konumumu güçlendirecektim.

Roque ve Antonia, kalenin kapısında Kısrak'la pazarlık etmek için benimle geldi. Topallıyor ve çatlak kaburgamı zorlamamaya çalışıyordum. Nefes alıp verirken canım yanıyordu. Roque bir adım geriledi, böylece kapıya ulaştığımızda en önde ben vardım.

Antonia yüzünü buruşturdu ve sonunda o da aynı şeyi yaptı. Saldırı yüzünden Kısrak'ın üstü başı hâlâ kan içindeydi ve bu kez güzel yüzünde gülümseme yoktu.

"Gözetmenler bütün bunları izliyormuş," dedi dokunaklı bir tavırla. "Orada... olanları görmüşler. Hepsini..."

"Titus yaptı," dedi Antonia bıkkınlıkla.

"Başka kimse değil mi?" Kısrak bana baktı. "Kızlar sürekli ağlıyor."

"Kimse ölmedi," dedi Antonia gergin bir tavırla. "Zayıf olsalar da iyileşeceklerdir. Olanlara rağmen Altın soyunda bir azalma olmadı."

"Altın soyu..." diye mırıldandı Kısrak. "Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?"

"Küçük kız," dedi Antonia iç çekerek, "Altın, soğuk bir metaldir."

Kısrak hayretle Antonia'ya baktı ve başını iki yana salladı. "*Mars*. İğrenç bir tanrı. Siz buna çok uygunsunuz, değil mi? Barbarlığa? Geçmiş asırlara, karanlık çağlara."

Bir Gösterişli'nin bana ahlak dersi vermesini kaldıracak durumda değildim.

"Kaleden çıkmanızı istiyoruz," dedim. "Bunu adamlarınla birlikte hemen yaparsan, yakaladıklarımızı da alabilirsin. Onları köleleştirmeyiz."

Tepenin altında Sevro elinde sancağımızla esirlerin yanında durmuş, homurdanan Pax'ı bir at kılıyla gıdıklıyordu.

Kısrak parmağını yüzüme doğru uzattı.

"Burası bir okul. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Haneniz hangi kurallarla oynamaya karar vermiş olursa olsun. İstediğiniz kadar acımasız olabilirsiniz. Ancak her şeyin bir sınırı var. Bu okulda, oyunda yapabileceklerinizin sınırları var. Ne kadar zalim olursanız, Gözetmenlere, neler yaptığınızı, neler yapabileceğinizi bilen yetişkinlere o kadar aptal görünürsünüz. Toplum'u canavarların yönetmesini istediklerini mi sanıyorsunuz? Kim çırak olarak bir canavar ister ki?"

Augustus'un karımın asılmasını çıngıraklı-yılanınkilere benzeyen gözlerle izlediğini hatırladım. Bir canavar, kendi suretinde bir öğrenci isterdi.

"Onlar vizyon sahibi olanları istiyorlar. Liderleri. Katilleri değil. Sınırlar var," diye devam etti.

Sabrım taştı. "Lanet olasıca sınırlar filan yok."

Kısrak'ın çenesi gerildi. Bütün bunların nasıl sonuçlanacağını anlıyordu. Sonuçta berbat kalemizi bize vermek ona bir şey kaybettirmeyecekti; elinde tutmaya çalışmaksa zarar verecekti. Sonu yüksek kuledeki kızlardan biri gibi bile olabilirdi. Bunu daha önce düşünmemişti. Gitmek istediğini görebiliyordum. Ancak adalet duygusu içini kemiriyordu. Gözetmenlerin aşağı inip müdahale etmesi, bize bunların bedelini ödetmeleri gerektiğini düşünüyordu. Çocukların çoğu bu oyunla ilgili böyle düşünüyordu; Tanrım, birlikte keşif gezilerine çıktığımızda Cassius da yüz kez söylemişti. Ancak oyun böyle değildi çünkü hayat böyle değildi. Tanrılar adalet dağıtmak için aşağı inmiyordu. Bu işi güçlü olanlara bırakıyorlardı. Bize öğrettikleri şey buydu; sadece güç kazanmaya çalışırken çekilen sıkıntıları değil, aynı zamanda güce sahip olmamanın, bir Altın olmamanın çaresizliğini öğretiyorlardı.

"Ceres köleler bizde kalacak," dedi Kısrak.

"Hayır, onlar bizim," dedim kendimden emin bir tavırla. "Ve onlara ne istersek yaparız."

Uzunca bir an beni izleyerek düşündü.

"O halde Titus'u alacağız."

"Hayır."

Sinirlendi. "Titus'u *alacağız*. Yoksa anlaşma olmaz."

"Kimseyi almayacaksınız."

Kendisine hayır denmesine alışkın değildi.

"Güvende olduklarına dair garanti istiyorum. Titus'un bedel ödemesini istiyorum."

"Senin ne istediğinin önemi yok. Burada sana sunulanı alırsın. Müfredatın bir parçası." SapanOrağımı çıkarıp ucunu toprağa da-

yadım. "Titus, Mars Hanesi'nden. O bize ait. Dolayısıyla istersen almayı bir dene."

"Cezalandırılacak," dedi Roque, Kısrak'a güvence verircesine.

Öfkeli gözlerle ona döndüm. "Kapa çeneni."

Roque konuşmaması gerektiğini bilerek bakışlarını indirdi. Önemi yoktu. Kısrak'ın gözleri Antonia veya Roque'a dönmedi. Lea ve Cipio'nun Minerva savaş esirlerini dizlerinin üzerinde tuttuğu ve Devedikeni'nin Ot'la birlikte Pax'ın sırtında oturduğu küçük vadiye bakmıyordu. Orağıma da bakmıyordu. Sadece bana bakıyordu. Ona doğru eğildim.

"Titus bir Kızıl kıza tecavüz etmiş olsaydı kendini nasıl hissederdin?" diye sordum.

Ne cevap vereceğini bilemedi. Bunu Kanun bilirdi. Hiçbir şey olmazdı. Augustus gibi yüksek bir ailenin Armasını taşımıyorsa tecavüz bile sayılmazdı. O durumda bile suç efendisine karşı işlenmiş sayılırdı.

"Şimdi etrafına bak," dedim sakince. "Burada Altınlar yok. Ben bir Kızıl'ım. Sen bir Kızıl'sın. Birimiz gücü ele geçirene kadar hepimiz Kızıl'ız. O zaman haklarımız olacak. O zaman kendi kanunlarımızı yazacağız." Geri çekilerek sesimi yükselttim. "Bütün bunların amacı bu; seni, senin yönetmediğin bir dünyada korkuya boğmak. Güvenlik ve adalet verilmez; güçlüler tarafından yaratılır."

"Dua et de bu doğru olmasın," dedi Kısrak sakince.

"Neden?"

"Çünkü burada senin gibi bir çocuk var." Bunu söylemekten pişmanlık duyuyormuş gibi, yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Gözetmenim ona Çakal diyor. Senden daha akıllı, daha zalim ve daha güçlü. Biz hayvan gibi davranmaya devam edersek, o bu oyunu kazanacak ve hepimizi köleleştirecek." Bana yalvarırcasına baktı. "Bu yüzden, lütfen, bir an önce evriminizi geçirin."

28

KARDEŞİM

Mars kalesinin içindeki ilk ateşimizi yaktığımızda, kibritleri Minervalardan birinden almışız gibi davrandım. June'u derme çatma hapishanesinden çıkardık ve bize keçi ve koyun eti ile kabilemin topladığı otlardan güzel bir ziyafet hazırladı. Kabilemdekiler bu haftalardır yedikleri ilk yemekmiş gibi davrandı. Hane'deki diğerleri de yalana inanacak kadar açtı. Minerva ve askerleri uzun zaman önce evlerinin yolunu tutmuştu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, diğerleri avluda oturup yerken Roque'a dönerek. İçkale hâlâ bir sefalet yuvasıydı ve ateşin ışığı pisliği aydınlatmaktan başka işe yaramıyordu. Cassius, Quinn'i görmeye gitmişti ve Roque'la yalnızdık.

Titus'un kabilesi sessiz gruplar halinde oturuyordu. Bazılarının neler yaptığını görmüş olan kızlar, erkeklerle konuşmuyordu. Hepsi başlarını eğmiş halde yemeğini yiyordu. Ortama utanç hâkimdi. Antonia'nın adamları benimkilerle birlikte oturuyor, Titus'unkilere öfkeyle bakıyorlardı. Gözlerinde tiksinti vardı. Karınlarını doyurmalarına rağmen kendilerini ihanete uğramış hissediyorlardı. Şimdiden birkaç kavga kopmuş, atılan laflar hızla yumruklara dönüşmüştü. Zaferin onları bir araya getireceğini sanmıştım ama öyle olmamıştı.

Uyuşmazlık her zamankinden daha kötüydü, üstelik artık nedenini bile bilmiyordum ama onarmanın tek yolu olduğunu düşünüyordum.

Roque duymak istediğim cevabı vermedi.

"Gözetmenler müdahale etmiyor çünkü adil olup olamayacağımızı ve bunu nasıl yapacağımızı görmek istiyorlar, Darrow. Bu, olayların ortaya çıkardığı daha derin bir mevzu; Kanun'u nasıl ele aldığımız."

"Zekice," dedim. "Peki, ne olacak? Titus'u kırbaçlayacak mıyız? Onu öldürecek miyiz? Kanun bunu gerektirir."

"Öyle mi? Yoksa bu sadece intikam mı olurdu?"

"Şair olan sensin, sen bul." Bir taşı surlardan aşağı tekmeledim.

"Mahzende bağlı halde kalamaz. Bunu biliyorsun. Orada kaldığı sürece bu uyuşukluk halinden kurtulamayız ve ona ne yapılacağına karar verecek kişi sen olmalısın."

"Cassius değil mi?" diye sordum. "Bence bu konuda bir söz hakkı var. Sonuçta, onu ele geçiren Cassius'tu." Cassius'un liderliği paylaşmasını istemiyordum fakat Enstitü'den hiçbir şansı olmadan çıkmasını da istemiyordum. Ona borçluydum.

"Onu ele geçirmek mi?" Roque öksürdü. "*Bu* kulağa ne kadar barbarca geliyor, farkında mısın?"

"Yani Cassius'un hiçbir rolü olmamalı mı?"

"Onu kardeşim gibi seviyorum ama hayır." Roque'un ince yüzü gerilirken bir elini koluma koydu. "Cassius, Hane'yi yönetemez. Olanlardan sonra mümkün değil. Titus'un kabilesindekiler ona itaat edebilir fakat saygı duymayacaklardır. Onu kendilerinden daha güçlü görmeyeceklerdir; öyle olsa bile. Darrow... onun üzerine *işediler*. Biz Altınız. Unutmayız."

Haklıydı.

Öfkeyle saçlarımı çekiştirdim ve Roque'a zorluk çıkaran kendisiymiş gibi baktım.

"Bunun Cassius için önemini anlamıyorsun. Julian'ın ölümünden sonra... başarılı olmak zorunda. Sadece olanlarla hatırlanamaz. Bu olamaz."

Neden bu kadar umursuyordum?

"Bunun Cassius için önemi kimsenin umurunda değil," dedi Roque gülümseyerek. Parmakları kolumun üzerinde saman gibi incecikti. "Ondan asla korkmayacaklar."

Burada korku şarttı. Ve Cassius bunu biliyordu. Yoksa neden zafer anında ortadan kaybolmuştu ki? Antonia yanımdan ayrılmamıştı. Kapıyı açan Pollux da yanımdaydı. İktidarımla özdeşleştirilmek için birkaç metre ötemde duruyordu. Sevro ve Devedikeni yüzlerinde sinsi sırıtışlarla onları izliyordu.

"Senin burada olma nedenin de mi aynı, seni entrikacı?" diye sordum Roque'a. "Zaferi paylaşmak mı?"

Omuz silkti ve Lea'nın getirdiği koyun budunu kemirdi.

"Canı cehenneme. Ben yemek için buradayım."

Titus'u kilerde buldum. Minervalar kuledeki köle kızları gördükten sonra onu bağlamış ve öldüresiye dövmüşlerdi. Adaletleri buydu. Tepesinde dikildiğimde Titus gülümsedi.

"Akınlarında Ceres Hanesi'nden kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum.

"Kıçımı ye." Kanlı balgamını tükürdü. Kenara çekildim.

Onu oracıkta tekmelememek için kendimi zor tutuyordum. Pax'la uğraşmak o gün için yetmişti bile. Titus olanları soracak kadar cüretkârdı.

"Artık Mars Hanesi'ni ben yönetiyorum."

"Kirli işini Minervalara yaptırdın, öyle mi? Benimle yüzleşmek istemedin mi? Tipik, korkak bir Altın."

Ondan korkuyordum. Nedenini bilmiyordum. Yine de bir dizimin üzerine çökerek gözlerinin içine baktım.

"Sen korkunç bir ahmaksın, Titus. Hiç gelişmemişsin. İlk sınavı bile geçemedin. Bütün bunların şiddet ve öldürmekle ilgili olduğunu sanıyorsun. Aptal! Mesele medeniyet; savaş değil. Bir orduya sahip olmak için önce bir medeniyet kurman gerekir; sense yapmamızı istedikleri gibi doğruca şiddete yöneldin. Diğer Hanelere bir sürü

kaynak verirken neden Mars'a hiçbir şey vermediklerini sanıyorsun? Deli gibi savaşmamızı ve bu arada da senin yaptığın gibi kendimizi tüketmemizi bekliyorlardı. Ama ben sınavı geçtim. Artık bir kahramanım. Bir gaspçı değil. Sense sadece zindandaki bir ucubesin."

"Ah, bravo. Bravo!" Bağlı ellerini çırpmaya çalıştı. "Umurumda bile değil."

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sordum.

"Yeterince değil." İri başını yana yatırdı. Saçları yağlıydı ve pislikten kararmıştı; neredeyse altın sarısını örtmeye çalışmış gibi görünüyordu. Pisliği seviyor gibiydi. Tırnaklarının arasındaydı, tüm derisini kaplamıştı. "Başlarını ezmeye çalıştım. SıhhiyeRobotları gelmeden onları öldürmek istedim. Ama her seferinde çok hızlıydılar."

"Neden onları öldürmek istiyordun? Amacının ne olduğunu anlamıyorum. Onlar senin soyundan."

Yüzünü buruşturdu. "Sen bir şeyleri değiştirebilirdin, seni alçak." İri gözleri hatırladığımdan daha sakin, daha hüzünlüydü. Kendinden hoşlanmadığını anladım. Benliğinde fazlasıyla keder vardı. Sahip olduğunu sandığım kibir aslında sadece küçümsemeydi. "Benim zalim olduğumu söylüyorsun ama sende kibrit ve iyot vardı. Daha kokunu almadan önce bunu biliyordum. Biz açlıktan ölüyorduk ve sen bulduklarını lider olmak için kullandın. Bu yüzden bana ahlak konusunda nutuk çekme, seni hain pislik."

"O halde neden bu konuda bir şey yapmadın?"

"Pollux ve Vixus senden korkuyordu. Diğerleri de öyle. Goblin'in kendilerini uykularında öldüreceğini de düşünüyorlardı. Korkmayan tek kişi benken ne yapabilirdim ki?"

"Sen neden korkmuyorsun?"

Bir kahkaha patlattı. "Sen sadece sapanOrağı olan bir çocuksun. Başlangıçta senin sert olduğunu sandım. Olaylara benzer gözlerle baktığımızı sandım." Kanlı dudağını yaladı. "Benim gibi olduğunu hatta bakışlarındaki soğukluktan dolayı biraz daha kötü olduğunu sandım. Ama sen soğuk değilsin. Bu züppelere değer veriyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Basit. Arkadaş ediniyorsun. Roque. Cassius. Lea. Quinn."

"Sen de edindin. Pollux, Cassandra, Vixus."

Titus'un yüzü korkunç bir şekilde buruştu. "*Arkadaş* mı?" diye tısladı. "*Onlarla* arkadaş olmak mı? Bu Altınbaşlarla mı? Hepsi canavar, ruhsuz pislikler. Bir grup yamyamdan farksızlar. Onlar da benim yaptığımı yaptı ama... *Hah!*"

"Kölelere neden böyle davrandığını hâlâ anlamıyorum," dedim. "Tecavüz, Titus. Tecavüz."

Yüzü sakin ve acımasızdı. "Önce onlar yaptı."

"Kim?"

O ise dinlemiyordu. Aniden bana "onu" nasıl yakaladıklarını ve gözlerinin önünde "ona" nasıl tecavüz ettiklerini anlatmaya başladı. Bir hafta sonra pislikler daha fazlasını yapmak için geri dönmüşlerdi. O da onları öldürmüştü; başlarını ezmişti. "Lanet olasıca canavarları öldürdüm. Şimdi kızları da aynı lanet olasıca sonu yaşıyorlar."

Yüzüme yumruk yemişim gibi hissettim.

Ah, Tanrım.

Bütün vücudum ürperdi.

Lanet olasıca.

Geriye doğru sendeledim.

"Neyin var senin be?" diye sordu Titus. Bir Altın olsam hiçbir şey fark etmeyebilir, tuhaf ifadeye şaşırmakla kalabilirdim. Ama ben Altın değildim. "Darrow?"

Koridora çıktım. Sersemlemiş haldeydim. Şimdi hepsi yerine oturuyordu. Nefret. Tiksinti. İntikam. Yamyamlar kendilerinden olanı yerdi. *Onlara* yamyam demişti. Pollux, Cassandra, Vixus... *Kendilerinden* olanlar kimdi? Onlar. Altınlar. *Lanet olasıca* demişti. *Korkunç* değil. Titus, *lanet olasıca* demişti. Bunu hiçbir Altın söylemezdi. Asla. Ve silahıma bir sapanOrak demişti, hasat tırpanı değil.

Ah, Tanrım.

Titus bir Kızıl'dı.

29

BİRLİK

Titus, Dansçı'nın dönüşmemi istemediği şeydi. Harmony gibiydi. Bir intikam yaratığıydı. Başında Titus'un olduğu bir isyan haftalar içinde bastırılırdı. Daha da kötüsü, Titus bu tutumunu sürdürür, dengesiz davranmaya devam ederse beni de riske atardı. Dansçı yalan söylemişti ya da oyulmuş, Altın maskesi takmış başka Kızıllar olduğunu bilmiyordu. Daha kaç tane vardı? Ares buraya, Toplum'un içine daha kaç tanesini yerleştirmişti? Enstitü'ye? Bin tane ya da sadece bir tane olması fark etmezdi. Titus'un dengesizliği, Altın'a dönüştürülmüş bütün Kızılları riske atıyordu. Eo'nun hayalini riske atıyordu. Buna izin veremezdim. Eo, Titus birkaç çocuğu katledebilsin diye ölmemişti.

Ne yapılması gerektiğine karar vermeye çalışırken cephanelikte ağlıyordum.

Bu ellere daha fazla kan bulaşacaktı çünkü Titus kuduz bir köpekti ve öldürülmesi gerekiyordu.

Sabah onu kalenin avlusuna sürükledim. Geceki ziyafetin kalıntıları temizlenmişti. Köleleri bile izlemeleri için getirtmiştim. Birkaç

Gözetmen yükseklerde süzülüyordu. Yanlarında hiç sıhhiyeRobotu yoktu ki bu da sessizce onayladıkları anlamına geliyor olmalıydı.

Titus'u eski kabilesinin önünde yere oturttum. Sis tepelerindeki havayı doldururken gergin ayaklarıyla avlunun soğuk taşlarını eşeleyerek izliyorlardı. SapanOrağımın dayan-çeliğinden ellerime bir ürperti yayılıyordu.

"Kendi Hanesinin üyelerine tecavüz, sakatlama ve cinayet teşebbüsü suçlarıyla Titus au Ladros'u ölüme mahkûm ediyorum," diyerek nedenleri sıraladım. "Bunu yapma hakkıma itiraz eden var mı?" Önce yüksekteki Gözetmenlere baktım. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Zalim Vixus'a baktım. Çürükleri daha iyileşmemişti. Sonra bakışlarımı Cassandra'ya çevirdim. Hatta Cassius'u kurtaran ve kapıları bize açan Pollux'a bile baktım. Roque'un yanında duruyordu. Burada sadakat nasıl da değişkendi.

Kendiminki de öyleydi. Altınları öldürdüğü için bir Kızıl'ı öldürecektim. O da benim gibi toprağı kazmıştı. Benimki gibi bir ruhu vardı. Öldüğünde vadiye gidecekti ama yaşarken acısı yüzünden aptalca ve bencilce davranmıştı. Bundan daha iyisini yapmalıydı. Kızıllar ondan daha iyiydi. Değil miydik?

Titus'un kabilesindekiler sessizdi; suçluluk duyguları liderlerine bağlıydı. O öldüğünde, suçlarından kurtulacaklardı. Kendime bunu söylüyordum. Her şey yoluna girecekti.

"Ben itiraz ediyorum," dedi Titus. "Ve sana meydan okuyorum, bok yiyici."

"Kabul ediyorum, *beyefendi*." Nazikçe eğildim.

"O halde Silahşör Birliği'nin geleneklerine uygun olarak bir düello düzenlensin," diye araya girdi Roque.

"O halde ben seçeceğim," dedi Titus, sapanOrağıma bakarak. "Düz bıçaklar. Kıvrık olmayacak."

"Nasıl istersen," dedim fakat öne adım atarken bir elin dirseğimi yakaladığını ve arkadaşımın beni geri çektiğini hissettim.

"Darrow, o benim," diye fısıldadı Cassius soğuk bir tavırla. "*Hatırladın* mı?" Herhangi bir kabullenme belirtisi göstermedim. "Lütfen, Darrow. Bellona Ailesi'ni onurlandırmama izin ver."

Roque'a baktım; başını iki yana salladı. Cassius'un arkasında duran Quinn de öyle. Ancak burada lider bendim. Ve yükselişimi kabullenmiş olan bu dostuma bir söz vermiştim. Talepte bulunmak yerine rica ediyordu. Bu yüzden konuyu bir süre düşünürmüş gibi yaptım ve sonra da kabul ettim. Ben yana çekilirken, Cassius elinde tuttuğu düz bir kılıçla öne çıktı. Çirkin bir silahtı fakat onu taşların üzerinde bilemişti.

"Küçük prens," diye alay etti Titus. "Harika. İşimiz bittiğinde cesedini yine sidiğe bulamaktan zevk duyacağım."

Titus kavgalara alışkındı. Çamurlu savaş meydanları ve iç savaşlar ona göreydi. Bugün nasıl da kolayca öleceğini bilip bilmediğini merak ettim.

Roque külle iki dövüşçünün etrafına bir daire çizdi. Palyaço ve Ekşisurat elleri silahlarla dolu halde geldiler. Titus, beş gün önce bir Ceres askerinden aldığı uzun ve kalın bir kılıcı seçti. Metal, taşın üzerine sürttü, sesi avluda yankılandı. Metali denemek için havada bir iki kez salladı. Cassius kıpırdamıyordu.

"Şimdiden altına mı işedin?" diye sordu Titus. "Meraklanma, elimi çabuk tutacağım."

Roque gerekli formaliteleri yerine getirdikten sonra dövüşü başlattı.

Cassius hiç acele etmiyordu.

Çirkin kılıçlar birbirlerine çarparken gevrek sesler çıkarıyordu. Tangırtılar sertti. Kılıçlar keskindi. Sürtünüyorlardı. Ancak ete değdiklerinde son derece sessizlerdi.

Tek ses Titus'un iniltisi oldu.

"Sen Julian'ı öldürdün," dedi Cassius sakince. "Bellona Ailesi'nden Julian au Bellona'yı."

Kılıcını Titus'un bacağından çekerek başka bir yerine sapladı ve hızla geri çekti.

Titus güldü ve kılıcını beceriksizce salladı. Artık çok acınası görünüyordu.

"Sen Julian'ı öldürdün." Bu sözleri tekrarladığı her seferinde, Cassius kılıcını tekrar saplıyordu. Artık izleyemiyordum. "Sen Julian'ı öldürdün." Ancak Titus uzun süre önce ölmüştü. Quinn'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Roque onu ve Lea'yı oradan uzaklaştırdı. Ordum sessizdi. Devedikeni taşların üzerine tükürdü ve kolunu Çakıl'ın omuzlarına doladı. Palyaço her zamankinden daha da keyifsiz görünüyordu. Gözetmenler bile yorum yapmıyordu. Avluyu sadece Cassius'un öfkesi, nazik bir kardeş için zalim ağıdı dolduruyordu. Bunu adalet ve Ailesinin onuru için yaptığını söylemişti ama bu intikamdı ve çok anlamsız görünüyordu.

Buz gibi olmuştum.

Bu öfkenin asıl hedefi bendim. Zavallı kardeşim Titus değil; tabii gerçek adı buysa. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

Ağlayacaktım. Askerlerimin arasından geçerken göğsüm öfke ve hüzünle sıkışıyordu. Yanından geçerken Roque bana baktı. Yüzü bir cesedinki gibiydi.

"Bu adalet değildi," diye mırıldandı gözlerime bakmadan.

Sınavda başarısız olmuştum. Roque haklıydı. Bu adalet değildi. Adalet duygusuz ve tarafsız olmalıydı. Lider bendim. Hükmü ben belirlemiştim. İnfaz da benim elimden çıkmalıydı. Oysa intikam ve kan davasına izin vermiştim. Kanser sona ermemişti; daha da kötüleştirmiştim.

"En azından Cassius'tan yine korkacaklar," diye mırıldandı Roque. "Ancak düzelttiğin tek şey bu oldu."

Zavallı Titus. Onu nehrin yakınındaki bir koruluğa gömdüm. Bunun vadiye yolculuğunu hızlandırmasını umdum.

O gece uyuyamadım.

Canını yaktıkları kişinin karısı mı, kardeşi mi, yoksa annesi mi olduğunu bilmiyordum. Hangi madenden geldiğini bilmiyordum. Onun acısı benim acımdı. Kendi acımın beni darağacında ezdiği

gibi, Titus'un acısı da onu ezmişti. Fakat bana ikinci bir şans verilmişti. Onunki neredeydi?

Öldüğünde acısının dinmiş olmasını diledim. Onu ölene kadar sevmemiştim ve ölmesi gerekiyordu ama yine de kardeşimdi. Vadide huzuru bulmasını ve onu bir gün tekrar görmeyi diledim; o zaman ona yaptığım şey için beni bağışlayacaktı ve iki kardeş gibi birbirimizi kucaklayacaktık çünkü bunu bir hayal uğruna, halkımız için yapmıştım.

Yanında üç çubuk olan adım şimdi Primus eline daha yakın duruyordu.

Cassius da yükselmişti.

Ancak sadece bir tane Primus olabilirdi.

Uyuyamadığım için, nöbeti Cassandra'dan devraldım. Surların etrafında sis toplandığı için koyunları surlara bağladık. Düşman yaklaşırsa meleyerek haber vereceklerdi. Burnuma tuhaf, yoğun, dumansı bir koku geliyordu.

"Kızarmış ördek ister misin?" Döndüm ve Fitchner'ı yanımda dururken buldum. Dar alnının üzerinde saçları darmadağınıktı ve bugün üzerinde altın zırhı değil, sadece altın şeritli siyah bir tunik vardı. Bana ördekten bir parça verdi. Koku midemi guruldattı.

"Hepimiz size öfkelenmeliyiz," dedim.

Şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bunu söyleyen ufaklıkların genellikle neden öfkelenmediklerini de açıklaması gerekir."

"Siz Gözetmenler her şeyi görebiliyorsunuz, değil mi?"

"Kıçınızı silerken bile."

"Ve Titus'u durdurmadınız çünkü yaptığı her şey müfredatın bir parçasıydı."

"Asıl soru sizi neden durdurmadığımız..."

"Onu öldürürken mi?"

"Evet, ufaklık. Sence de orduda değerli bir kazanç olmaz mıydı? Belki gemileri komuta eden bir Pretor olmayabilirdi. Ancak bir Sefir olabilir, akımKalkanlarına ölüm yağan, yıldızKabukları

içindeki askerlerin düşman kapılarından geçişine liderlik edebilirdi. Sen hiç Demir Yağmur gördün mü? Askerler şehirleri ele geçirmek için gezegenin yörüngesinden fırlatılır. Tam buna uygun biriydi."

Cevap vermedim.

Fitchner tuniğinin siyah koluyla dudaklarındaki yağı sildi.

"Hayat, şimdiye dek kurulmuş en etkili okuldur. Bir zamanlar çocuklara başlarını eğip kitap okumaları öğretilirdi. Bir bilgiyi edinmelerini sağlamak asırlar sürerdi." Parmağını başına vurdu. "Ancak artık aletlerimiz ve dijital tabletlerimiz var. Altınlar araştırmaları daha alt seviyedeki Renklere yaptırıyor. Kimya veya fizik öğrenmemiz gerekmiyor. Bunu yapacak bilgisayarlarımız var. Bizim asıl öğrenmemiz gereken şey beşeri bilimler. Yönetmek için politika, psikoloji ve davranış bilimi öğrenmemiz gerekiyor; insanların birbirlerine nasıl umutsuzca tepki verdiğini, grupların nasıl oluştuğunu, orduların nasıl hareket ettiğini, işlerin neden ve nasıl bozulduğunu... Bunları buradan başka bir yerde öğrenemezsin."

"Hayır, amacını anlıyorum," diye mırıldandım. "Hatalarım beni öldürmedikleri sürece daha eğiticidir." Bir şehit olmaya çalışırken ne kadar çok şey öğrenmiştim.

"Güzel. Bir sürü de hata yapıyorsun zaten. Fazlasıyla tepkisel davranıyorsun. Ancak kendini burada aşacaksın, burada öğreneceksin. Bu hayat... ancak sıhhiyeRobotları, ikinci şanslar ve yapay senaryolarla. İlk sınav olan Geçiş'in duygular karşısında gerekliliklere verilen tepkiyi ölçtüğünü anlamışsındır. İkincisi kabile yaşamıydı. Sonra adalet geldi. Şimdi başka sınavlar var. Başka ikinci şanslar, öğrenilecek başka dersler."

"Kaçımız ölebilir?" diye sordum aniden.

"Sen bunun düşünme."

"Kaçımız?"

"Her yıl Kalite Kontrol Kurulu'nun belirlediği bir sayı var ama Çakal'la olanlara rağmen henüz sınırın çok altındayız." Fitchner gülümsedi.

"Çakal..." dedim. "Geçen gece sıhhiyeRobotlarının güneye uçmasının nedeni o muydu?"

"Adını mı söyledim? Tüh!" Sırıttı. "Sadece sıhhiyeRobotlarının çok etkili olduğunu anlatmak istemiştim. Neredeyse bütün yaraları iyileştirebiliyorlar. Ancak Cassius kardeşini gerçekte kimin öldürdüğünü öğrendiğinde o kadar etkili olabilecekler mi sence?"

Göğsüm sıkıştı.

"Julian'ın katilini öldürdü bile. Anlaşılan izlememişsin."

"Elbette. Elbette. Merkür senin akıllı olduğunu düşünüyor. Apollon seni kibirli buluyor. Senden pek hoşlanmadığını bilmelisin."

"Sanki umurumda."

"Ah, olmalı. Apollon Gamazın tekidir."

"Tamam, tamam. Eh, sen ne düşünüyorsun? Sonuçta Gözetmenimsin."

"Bence kadim bir ruhun var." Beni izlerken surlara yaslandı. Gece karanlığı kalenin dışında sislere gömülmüştü. Sisin derinliklerinden bir kurt uludu. "Bence, oradaki canavar gibisin. Bir sürünün parçasısın fakat son derece hüzünlü, son derece yalnızsın. Ve nedenini çözemiyorum, sevgili oğlum. Bütün bunlar çok eğlenceli! Tadını çıkar! Hayat bundan daha iyi olamaz."

"Sen de aynısın," dedim. "Yalnızsın. Alay etmekten ve küçümsemekten başka bir şey yapmıyorsun, tıpkı Sevro gibi. Ama bu sadece bir maske. Sadece görünüşün diğerlerine benzemediği için, değil mi? Yoksa yoksul musun? Bir şekilde diğerlerinden farklısın."

"Görünüşüm mü?" Bir kahkaha patlattı. "Ne önemi var ki? Bir Adonis olmadığım için bir *Bronz* olduğumu mu sanıyorsun?" Ne diyeceğimi gerçekten önemsediği için bana doğru eğildi.

"Çirkinsin ve domuz gibi yiyorsun, Fitchner. Bir Oymacı'ya gidebilecekken diğerlerine benzemek için metabolizör çiğniyorsun. Halbuki o göbeğin çaresine hemen bakabilirler."

Fitchner'ın çene kasları gerildi. Öfkelenmiş miydi?

"Bir Oymacı'ya gitmeye neden ihtiyacım olsun ki?" diye tısladı aniden. "Bir Obsidiyen'i ellerimle öldürebilirim. Bir Obsidiyen'i! Pazarlıkta bir Gümüş'ü aptal durumuna düşürebilirim. Matematikte Yeşillerin ancak hayal edebileceği kadar iyiyim. Neden kendimi farklı göstermek zorunda olayım ki?"

"Çünkü seni engelleyen tek şey bu."

"Düşük seviyeden olabilirim ama önemli biriyim." Balta gibi yüzü bana meydan okuyordu. "Ben bir Altın'ım. İnsanlığın en üstündeyim. Başkalarına uyum sağlamak için değişmem."

"Bu doğruysa neden sürekli metabolizör çiğniyorsun?" Cevap vermedi. "Neden sadece bir Gözetmen'sin?"

"Gözetmenlik prestijli bir pozisyondur, evlat," diye tersledi Fitchner. "Seçiciler beni Hane'yi temsil etmem için seçti."

"Ama İmperator değilsin. Filolar komuta etmiyorsun. Bir Pretor bile değilsin. Ya da herhangi bir Vali. Yapabildiğini söylediğin şeyleri kaç kişi yapabilir?"

"Az," dedi çok sakince, yüzü öfkeden kızararak. "Çok az." Başını kaldırdı. "Minerva sancağını ele geçirmenin karşılığında ne tür bir ganimet istiyorsun?"

"Bu Sevro'nun başarısı değil mi?" diye sordum sohbetimizin sona yaklaştığını anlayarak.

"O sana bıraktı."

At, silah ve kibrit istedim. Nazikçe kabul etti, son bir soru soracaktım ki gitmek için döndü. Yükselmeye başlarken kolunu yakaladım. Bir şey oldu. Sinirlerim âdeta kızardı. Elime ve koluma asit şırınga edilmiş gibiydi. Acıyla inledim. Ciğerlerim bir an için donup kaldı.

"Korkunç lanet," diye öksürdüm ve yere yığıldım. AkımZırhı giymişti ama jeneratörünü göremiyordum. AkımKalkanı gibiydi ama zırhın içine yerleştirilmişti.

Hiç gülümsemeden bekledi.

"Çakal..." dedim. "Sen ondan söz ettin, Minerva kız da söz etmişti. Kim o?"

"BaşVali'nin oğlu, Darrow. Ve Titus onun yanında zırlayan bir bebek gibi kalır."

Ertesi sabah ovada iri atlar otluyordu. Kurtlar küçük bir kısrağı avlamaya çalışırken beyaz bir aygır onlara yaklaştı ve kurtlardan birini tekmeleyerek öldürdü. Onu ben aldım. Diğerleri ona Quietus adını verdi. "Son darbe" anlamına geliyordu.

Bana Andromeda'yı kurtaran Pegasus'u hatırlatıyordu. Lykos'ta söylediğimiz şarkılarda atlardan da bahsedilirdi. Eo'nun bir ata binmeyi çok isteyeceğini biliyordum.

Atıma Quietus adını verirken aslında Titus'un ölümündeki rolümle alay ettiklerini ancak günler sonra anlayabildim.

30

DIANA HANESİ

Aradan bir ay geçmişti. Titus'un ölümünden sonra Mars Hanesi güçlenmişti. Güç üstünSeçilmişlerden değil, süprüntülerden, benim kabilemden ve ortaSeçilmişlerden geliyordu. Kölelerin taciz edilmesini yasaklamıştım. Vixus ve diğer birkaçının yanında hâlâ ürkek olan Ceres köleler, yiyecek ve ateşlerimizle ilgileniyordu; diğer konularda pek işe yaramıyorlardı. Bir kuşatma olasılığına karşı toplamda elli keçi ve koyunu kalenin içine saklamıştık; ateş için de odun depolamıştık. Ama hiç suyumuz yoktu. Tuvaletlerdeki pompalar ilk günden sonra tıkanmıştı ve bir kuşatma için su depolayabileceğimiz kovalarımız yoktu. Bunun şans eseri olduğunu sanmıyordum.

Kalkanları döverek leğen haline getirdik ve kalenin altındaki nehirden su taşımak için miğferleri kullandık. Ağaçları kestik ve içlerini oyarak suyu depolayacağımız yalaklar yaptık. Taşlar çekip bir kuyu açmaya çalıştık fakat çamuru aşacak kadar derin kazamadık. Bunun yerine, kuyunun dibine taş ve kütükler yığarak bir su deposu gibi kullanmayı denedik ama sürekli sızdırıyordu. Dolayısıyla sadece yalaklarımız işe yarayacaktı, o kadar. Bir kuşatmaya izin veremezdik.

İçkale daha temizdi.

Titus'a olanları gördükten sonra, Cassius'tan bana kılıç kullanmayı öğretmesini istedim. İnanılmayacak ölçüde hızlı bir öğrenciydim. Düz kılıç kullanmayı öğreniyordum. SapanOrağımı hiç kullanmıyordum; o zaten bedenimin bir parçası gibiydi. Üstelik amacım düz kılıç kullanmayı öğrenmek değildi –ki jilete çok benziyordu– bana karşı nasıl kullanılacağını öğrenmekti. Ayrıca Cassius'un da kıvrık kılıcı nasıl kullanacağını öğrenmesini istemiyordum. Julian'la ilgili gerçeği keşfederse, tek umudum kıvrık kılıç olurdu.

Kravat'ta o kadar başarılı değildim. Tekmeleri beceremiyordum. Yine de soluk borusunu ezmeyi öğrenebilmiştim. Ellerimi doğru şekilde kullanmayı da öğrendim. Artık değirmen gibi savruk yumruklar ve aptalca savunmalar yoktu. Ölümcül ve hızlıydım ama Kravat'ın gerektirdiği disiplinden hoşlanmamıştım. Etkili bir dövüşçü olmak istiyordum. Hepsi bu. Kravat ise içsel dinginliği hedefliyor gibiydi. Bu mümkün olmayan bir şeydi.

Artık Cassius –ya da Julian– gibi, vurmak ya da aşağı doğru savunma yapmak için ellerimi havada, dirseklerimi göz seviyesinde tutuyordum. Cassius bazen Julian'dan söz ediyordu ve içimdeki karanlığın yükseldiğini hissediyordum. Gözetmenlerin bunu izlerken güldüklerinden emindim; insanları kullanan kötücül bir yaratık gibi görünüyor olmalıydım.

Cassius, Roque ve Sevro ile düşman olduğumuzu unutmuştum. Kızıl ve Altın. Bir gün hepsini öldürmek zorunda kalabileceğimi unutmuştum. Beni kardeşleri gibi görüyorlardı ve ben de onları aynı gözle görmekten kendimi alamıyordum.

Minerva Hanesi'yle savaş peş peşe akınlara dönüşmüştü ve iki taraf da galibi belirleyecek bir avantaj kazanamıyordu. Kısrak çok istediğim toplu savaş riskine asla girmiyordu ve hiçbir şekilde kandırılamıyorlardı da. Zafer ya da şiddet kavramları onları benim askerlerimi etkilediği kadar etkilemiyordu.

Ne var ki Minervalar beni yakalamak için çok istekliydi. Pax beni gördüğünde deliye dönüyordu. Kısrak, Antonia'ya beni teslim

etmesi karşılığında bir düzine at, altı tane şokMızrağı ve yedi tane köle bile teklif etmişti; en azından Antonia böyle iddia ediyordu. Bana yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım.

"Seni Primus'a ulaştıracaksa, hiç gözünü kırpmadan bana ihanet edersin," dedim ona.

"Evet," dedi sinirle, manikür faslını böldüğümde. "Ama sen de bunu beklediğin için pek ihanet olduğu söylenemez, tatlım."

"O halde neden teklifi kabul etmedin?"

"Ah, süprüntüler senin ağzının içine bakıyor. Şu anda bunu yapmak felaketle sonuçlanabilir. Herhangi bir şeyde başarısız olduğunda... evet, belki durum aleyhine işlerken."

"Ya da daha yüksek bir fiyat bekliyorsun."

"Aynen öyle, tatlım."

İkimiz de Sevro'dan söz etmedik. Bana dokunursa Sevro'nun onun gırtlağını kesmesinden korktuğunu biliyordum. Sevro üzerinde kurt postuyla beni sürekli takip ediyordu. Bazen yürüyordu. Bazen küçük bir siyah kısrağa biniyordu. Zırhtan hoşlanmıyordu. Kurtlar kendi sürülerinden biriymiş gibi hiç çekinmeden ona yaklaşıyordu. Keçileri ve koyunları kilitlediğimiz için aç kaldıklarından, Sevro'nun öldürdüğü bir geyiği yemeye geliyorlardı. Ne zaman hayvanlardan birini kessek, Çakıl onlar için surların önüne kalıntıları bırakıyordu. Üçlü dörtlü gruplar halinde geldiklerinde, bir çocuk gibi onları izliyordu.

Sevro'ya kurtların onu neden izlediğini sorduğumda, "Sürü liderlerini öldürdüm," dedi. Beni baştan aşağı süzdü ve kurt postunun altından şeytanca bir ifadeyle sırıttı. "Merak etme, senin postun üzerime uymaz."

Süprüntüleri Sevro'nun emrine verdim çünkü sadece onlardan hoşlanacağını biliyordum. Başlangıçta onlara aldırmadı. Sonra yavaş yavaş geceleri daha fazla uluma duymaya başladım. Diğerleri onlara Uluyanlar diyordu ve Sevro'nun gözetiminde geçen birkaç geceden sonra, her biri siyah bir kurt postu giymeye başladı. Altı kişiydiler: Sevro, Devedikeni, Ekşisurat, Palyaço, Çakıl ve Ot. Her

birinin ifadesiz yüzü birer kurdun açık, sivri dişlerle dolu ağzından bakıyordu. Onları daha sessiz işler için kullanıyordum. Onlar olmasa hâlâ lider olabileceğimden emin değildim. Yanlarından geçerken askerlerim hâlâ benimle ilgili tatsız yorumlarda bulunuyordu. Eski yaralar iyileşmemişti.

Bir zafere ihtiyacım vardı ama Kısrak savaşa yanaşmıyordu ve Minerva kalesinin otuz metrelik duvarlarını aşmak ilk seferinde olduğu kadar kolay değildi. Sevro savaş odamızda bir aşağı bir yukarı yürüyor, oyunun aptalca tasarlandığından şikâyet ediyordu.

"Birbirimizin surlarını aşamayacağımızı gayet iyi biliyor olmalılar. Üstelik hiç kimse kaybetmeyi göze alamayacağı bir orduyu gönderecek kadar aptal değildir. Özellikle de Kısrak. Pax olabilir. O aptalın teki; bir ilahınki gibi vücudu var ama sonuçta aptalın teki ve istediği tek şey senin topların. Onunkilerden birini patlattığını duydum."

"İkisini de."

"Çakıl'ı veya Goblin'i bir mancınığa yerleştirip surların üzerinden fırlatalım," diye önerdi Cassius. "Elbette önce bir mancınık bulmamız gerekiyor..."

Kısrak'la bu çatışmadan sıkılmıştım. Güneyde veya batıda bir yerlerde Çakal gücünü artırıyordu. Düşmanım, BaşVali'nin oğlu beni yok etmeye hazırlanıyordu.

"Buna yanlış açıdan bakıyoruz," dedim Sevro, Quinn, Roque ve Cassius'a bakarak. Savaş odasında benimleydiler. Bir sonbahar esintisi kurumuş yaprakların kokusunu getiriyordu.

"Ah, o halde dehanı bizimle paylaş," dedi Cassius gülerek. Birkaç sandalyenin üzerine uzanmış, başını Quinn'in kucağına koymuştu. Quinn de onun saçıyla oynuyordu. "Duymak için sabırsızlanıyoruz."

"Bu okul kaç senedir var, üç yüzden fazla mı? Dolayısıyla her permütasyon görülmüştür. Karşılaştığımız her sorunun bir çözümü vardır. Sevro, kalelerin ele geçirilemeyeceğini mi söylüyorsun? Eh, Gözetmenlerin bunu bildiğinden eminim. O halde paradigmayı değiştirmemiz gerekiyor. Bir ittifaka ihtiyacımız var."

"Kime karşı?" diye sordu Sevro. "Teorik olarak."

"Minerva'ya karşı," diye cevap verdi Roque.

"Aptalca bir fikir," diye homurdandı Sevro ve bir bıçağını temizleyerek kürkünün siyah koluna geri yerleştirdi. "Kaleleri taktiksel açıdan önemsiz. Hiçbir değeri yok. Hiç. Esas nehrin yakınlarında bir yere ihtiyacımız var."

"Ceres'in fırınlarına ihtiyacımız olabilir mi?" diye sordu Quinn. "Biraz ekmek iyi olurdu."

Hepimiz için. Sadece et ve meyvelerle beslenmek hepimizi kas ve kemik yığınına dönüştürmüştü.

"Oyun kış boyunca da sürecekse, evet." Sevro el eklemlerini çıtlattı. "Ama bu kaleler ele geçirilemez. Bu oyun çok aptalca. Yani evet, onların ekmeğine ve suyuna ihtiyacımız var."

"Bizim suyumuz var," diye hatırlattı Cassius.

Sevro öfkeyle iç çekti. "O suyu almak için kaleden çıkmamız gerekiyor, Sör Salak. Gerçek bir kuşatma durumunda ne olacak? Suyumuzu yenilemeden ancak beş gün dayanabiliriz. Morgdy gibi, hayvanların kanını içersek, belki yedi gün. Ceres'in kalesine ihtiyacımız var. O çiftçi züppeler kendi hayatlarını korumak için savaşamasalar da, ellerinde bir şey var."

"Çiftçi züppeler mi? Hahaha," diye karga gibi öttü Cassius.

"Kesin, hepiniz," dedim. Kesmediler. Bu onlar için eğlenceliydi. Bir oyundu. Bir telaşları, umutsuzca bir ihtiyaçları yoktu. Oysa boşa harcadığımız her an Çakal gücünü biraz daha artırıyordu. Kısrak ve Fitchner'ın onunla ilgili söyledikleri beni ürkütmüştü. Yoksa nedeni düşmanımın oğlu olması mıydı? Onu öldürmeyi istemeliydim; oysa onun adını duyduğum anda kaçıp saklanmak istiyordum.

Ayağa kalkmak zorunda kalmam, liderlik gücümü kaybetmekte olduğumu gösteriyordu.

"*Sessizlik!*" dedim ve nihayet sustular.

"Ufukta ateşler gördük. Çakal'ın kol gezdiği Güney'de savaş her yeri yakıp yıkıyor."

Cassius, Çakal fikrine güldü. Onun benim uydurduğum bir hayalet olduğunu düşünüyordu.

"Her şeye gülmeyi keser misin?" diye çıkıştım Cassius'a. "Bu korkunç bir lanet şaka değil; tabii kardeşinin eğlence uğruna öldüğünü düşünmüyorsan."

Bu, sesini kesmesine yetti.

"Başka bir şey yapmadan önce," dedim, "Minerva Hanesi'ni ve Kısrak'ı ortadan kaldırmak zorundayız."

"Kısrak. Kısrak. Kısrak... Bence sen sadece Kısrak'ı düzmek istiyorsun," dedi Sevro. Quinn itiraz etti.

Sevro'yu yakasından yakalayarak tek elimle havaya kaldırdım. Kaçmaya çalıştı fakat benim kadar hızlı değildi. Bu yüzden kendini yerden yarım metre yukarıda sallanırken buldu.

"Bir daha tekrarlama," dedim onu yüzüme doğru indirerek.

"Anlaşıldı, Azrail." Boncuk gibi gözleri benimkilerden birkaç santim ötedeydi. "Lafını dahi etmeyeceğim." Onu indirdim ve Sevro yakasını düzeltti. "Eh, o zaman ittifak için Büyükorman'a giriyoruz, öyle mi?"

"Evet."

"O halde güzel bir macera olacak!" dedi Cassius doğrulup otururken. "Bir takım olacağız!"

"Hayır. Sadece Goblin ve ben gidiyoruz. Sen gelmiyorsun," dedim.

"Sıkıldım, bu yüzden, sanırım geleceğim."

"Sen kalıyorsun," dedim. "Sana burada ihtiyacım var."

"Bu bir emir mi?" diye sordu Cassius.

"Evet," dedi Sevro.

Cassius bana baktı. "*Bana* emir mi veriyorsun *sen*?" dedi tuhaf bir tavırla. "Belki de istediğim yere gidebileceğimi unutmuşsundur."

"Yani ikimiz birden kellelerimizi riske atarken Antonia kontrolü ele mi geçirsin?" diye sordum.

Quinn onun kolunu tuttu. Fark etmediğimi sanıyordu. Cassius ona bakarak gülümsedi. "Elbette, Azrail. Elbette burada kalacağım. Tıpkı *önerdiğin* gibi."

Sevro'yla birlikte güney tepelerinde, Büyükorman'ı görecek bir yerde kamp kurduk. Ateş yakmadık. Keşifçilerimiz ve diğerleri geceleri bu tepelerde dolaşıyordu. Atmosfer balonun ardında batan güneşe karşı duran iki at silüeti gördüm. Günbatımı balonu morlara, kızıllara ve pembelere boyuyordu; bana Yorkton sokaklarının gökyüzünden görünüşünü hatırlatmıştı. Sonra güneş battı ve Sevro'yla birlikte karanlıkta oturduk.

Sevro bunun aptalca bir oyun olduğunu düşünüyordu.

"O zaman neden oynuyorsun?" diye sordum.

"Nasıl olduğunu nereden bilecektim ki? Bana broşür verdiklerini mi sanıyorsun? Sana verdiler mi?" diye sordu sinirli bir tavırla. Bir kemikle dişlerini karıştırıyordu. "Aptalca."

Ancak mekikteyken Geçiş'in ne olduğunu biliyor gibiydi. Ona bunu hatırlattım.

"Bilmiyordum."

"Üstelik bu okulda gereken bütün yetenek ve becerilere sahip görünüyorsun."

"Ne olmuş? Annen yatakta iyi olsa bir Pembe olduğunu mu düşüneceksin? Herkes uyum sağlar."

"Güzel," diye mırıldandım.

Bana konuya gelmemi söyledi.

"İçkalemize girdin, sancağımızı çaldın ve gömdün. Onu korudun. Sonra Minerva'nm sancağını çaldın. Ancak Primus için tek bir çubuk bile kazanmadın. Bu sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Hayır."

"Ciddiyim."

"Ne diyebilirim ki? Asla sevilen biri olmadım." Omuz silkti. "Cassius ya da senin gibi uzun boylu ve güzel doğmadım. İstediğim

şeyi elde etmek için mücadele etmem gerekti. Bu da beni sevilebilir biri yapmıyor. Sadece iğrenç, küçük bir Goblin yapıyor."

Ona duyduklarımı anlattım. Seçilen son öğrenciydi. Fitchner onu istememişti fakat Seçiciler ısrar etmişti. Ben bunları anlatırken Sevro beni karanlıkta izliyor ama hiç konuşmuyordu.

"En küçük çocuk olduğun için seçildin. En zayıf görünüşlü. Berbat puanların vardı ve böylesine ufak tefektin. Seni de diğer tüm aşağıSeçilmişler gibi seçtiler; Geçiş'te öldürülmen kolay olacaktı. Seni üzerinde planlar, büyük planlar yaptıkları biri için kurbanlık koyun olarak seçtiler. Ve sen Priam'ı öldürdün, Sevro. Bu yüzden Primus olmana izin vermeyecekler. Doğru muyum?"

"Doğrusun. Onu güzel bir köpeği öldürür gibi öldürdüm. Çabucak. Kolayca." Kemiği yere tükürdü. "Ve sen de Julian'ı öldürdün. *Doğru muyum?*"

Bir daha Geçiş'ten söz etmedik.

Sabah tepeleri geride bırakarak yamaçlara indik. Çimenlik alanların arasında tek tük ağaçlar yükseliyordu. Minerva'nın askerleri yakında olabileceği için dörtnala gidiyorduk. Ağaçlara ulaşırken uzaktan birkaçını gördüm. Onlar bizi görmedi. Güneye doğru gökyüzü dumanlıydı. Çakal'ın bölgesinin üzerinde kargalar toplanıyordu.

Sevro'ya daha fazlasını söylemek, hayatıyla ilgili sorular sormak istiyordum. Ancak bakışları fazla deliciydi. Benim hakkımda sorular sormasını ve benim Titus'u çözdüğüm gibi beni kolayca çözmesini istemiyordum. Tuhaftı; bu çocuk benden hoşlanıyordu. Beni aşağılıyordu ama benden hoşlanıyordu. Daha da tuhaf olam, benden hoşlanmasını istiyordum. Neden? Sanırım Roque ve Cassius da dâhil olmak üzere hepsinin içinde hayatı bir tek onun anlayabildiğini hissediyordum. Güzel olmak zorunda olduğu bir dünyada çirkindi ve eksikliklerinden dolayı ölmesi bekleniyordu. Birçok açıdan, bir Kızıl'dan daha iyi durumda değildi.

Ona bir Kızıl olduğumu söylemek istiyordum. Aslında onun da öyle olabileceğini düşünüyordum. Üstelik içimden bir ses, bir Kızıl

olduğumu bilirse bana daha fazla saygı duyacağını da söylüyordu. Ben ayrıcalıklarla doğmamıştım. Onun gibiydim. Yine de dilimi tuttum; Gözetmenlerin bizi izlediği şüphesizdi.

Quietus ormanı sevmiyordu. Başlangıçta çalılar o kadar sıktı ki kılıçlarımızla kendimize yol açmak zorunda kaldık. Ancak çok geçmeden çalılıklar seyreldi ve yüceAğaçlar bölgesine girdik. Burada başka bir şeyin var olması mümkün değildi. Devasa ağaçlar ışığı engelliyor, kökleri bina gibi yükselen gövdelerine enerji sağlamak için dokunaçlar gibi toprağın üzerinde uzanıyordu. Yine bir şehirdeydim; burada ortalıkta hayvanlar dolaşıyordu ve görüşümü metal ile beton yığınları yerine ağaç gövdeleri engelliyordu. Ormanın derinliklerinde ilerledikçe, kendi şehrimi hatırladım; ağaçların ve köklerinin çok altında, gökyüzü veya güneş yokmuşçasına karanlık ve boğucu şehrimi.

Göğüs kafesim kadar büyük sonbahar yaprakları ayaklarımın altında hışırdıyordu. İzlendiğimizi biliyordum. Sevro bundan hoşlanmamıştı. Peşimizdekileri bulmak için gizlenmek istiyordu.

"Bu amacımıza uygun olmaz," dedim.

"*Bu amacımıza uygun olmaz,*" diye alay etti.

Topladığımız zeytinlerle ve keçi etiyle öğle yemeği için ara verdik. Ağaçlardaki gözler paradigmamı değiştirdiğim için çok aptal olduğumu düşünüyorlardı; zemin yerine yukarılarda gizleneceklerini asla tahmin etmeyeceğimi düşündükleri gibi. Yine de başımı kaldırıp yukarı bakmadım. Aptalları korkutmaya veya numaralarını anladığımı belli etmeme gerek yoktu; Hane'nin lideri konumunda kalırsam, yakında onları yenecektim. Ağaçlarda dolaşmak için ipleri olup olmadığını merak ettim. Yoksa dallar yeterince geniş miydi?

Sevro bıçaklarını çekip ağaçlara tırmanmak için sabırsızlanıyordu. Onu yanımda getirmemeliydim. Diplomasiye uygun biri değildi.

Sonunda biri benimle konuşmaya karar verdi.

"Selam, Mars," dedi biri. Sağımda başka sesler selamı tekrarladı. Aptal çocuklar. Bu numarayı geceye saklamalıydılar. Ormanın

karanlığında her taraftan sesler gelirken daha etkileyici olurdu. Bir şey atları ürküttü. Tanrıça Diana'nın hayvanları ayı, yabandomuzu ve geyikti. İlk ikisi için mızrak getirmiştik. Bu ormanlarda yaşayan dev kanlı-sırtlar olmalıydı; büyük olasılıkla geyik yapmaktan sıkılan Oymacıların oyduğu canavar ayılar. Ormanın daha derin bölgelerinde onların kükreyişlerini duyuyorduk. Quietus'u sakinleştirdim.

"Adım Darrow; Mars Hanesi'nin lideriyim. Bir Primus'unuz varsa onunla görüşmeye geldim. Yoksa, lideriniz de olur. O da yoksa beni en taşaklı olanınıza götürün."

Sessizlik.

"Yardımınız için teşekkürler," diye seslendi Sevro.

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım ve sadece omuz silkerek karşılık verdi. Sessizlik gülünçtü. Güya benden emir almadıklarını göstermeye çalışıyorlardı; her şeyi istedikleri gibi yaptıklarını kanıtlamaya, ne kadar büyük çocuklar olduklarını göstermeye. Sonra uzun boylu iki kız uzaktaki bir ağacın arkasından çıktı. Ormanın renklerinde giyinmişlerdi. Sırtlarında yayları asılıydı. Çizmelerinde bıçakları vardı. Sanırım biri saçlarını da bir bıçakla toplamıştı. Yüzlerini orman meyvelerinin özüyle boyamışlardı. Kemerlerinden hayvan postları sarkıyordu.

Ben savaş çığırtkanı gibi görünmüyordum. Saçlarımı parlayana kadar yıkamıştım. Yüzüm temizdi, yaralarım sarılmış, siyah giysilerimdeki yırtıklar dikilmişti. Ter lekelerini kum ve hayvan yağlarıyla yıkamıştım. Quinn ve Lea'nın da doğruladığı gibi, son derece yakışıklı görünüyordum. Amacım Diana Hanesi'ni korkutmak değildi. Sevro'nun gelmesine bu yüzden izin vermiştim; bıçaklarını ortaya çıkarmadığı sürece gülünç ve çocuksu görünüyordu.

İki kız Sevro'ya sırıttılar ve beni gördüklerinde bakışlarının yumuşamasına engel olamadılar. Başkaları da aşağı indi. Silahlarımızın çoğunu aldılar; bulabildiklerini tabii. Kalelerinin yolunu öğrenmeyelim diye yüzlerimizi kürklerle örttüler. Adımları saydım. Sevro da sayıyordu. Kürkler leş gibi kokuyordu. Ağaçkakanları duyunca Fitchner'ın şakasını hatırladım. Yaklaşmış olmalıydık;

bilerek takılıp yere kapaklandım. Yerde hiç çalılık yoktu. Tekrar döndük ve ağaçkakanlardan uzaklaştık. Önce bu avcıların sandığımdan daha akıllı olabileceklerini düşünerek endişelendim ama öyle olmadıklarını anladım; yine ağaçkakanları duyuyordum.

"Hey, Tamara, onu getirdik!"

"Yukarı getirmeyin, sizi çorba beyinliler!" diye bağırdı bir kız. "Onlara bedava bir keşif partisi verecek değiliz. *Size kaç kez*... Bekleyin. Aşağı iniyorum."

Beni bir yere yürüttüler ve bir ağaca dayadılar.

Bir çocuk omzumun üzerinden konuştu. Sesi bir bıçak gibi keskin ve kısıktı. "Bence toplarını keselim."

"Kapa çeneni, Tactus. Onları köleleştir gitsin, Tamara. Burada diplomasiye yer yok."

"Kılıcına bakın. Korkunç bir Azrail tırpanı."

"Ah, demek oymuş," dedi biri.

"Ganimetleri bölüşürken kılıcını ben alacağım. Başkasının gözü yoksa, saçlarını da beğendim." Tactus çok sevimsiz bir çocuğa benziyordu.

"Kapayın çenenizi. Hepiniz," diye tersledi kız. "Tactus, o bıçağı yerine koy."

Başımdaki kürkü çıkardılar. Küçük bir korulukta, yanımda Sevro'yla duruyordum. Ortalıkta kale filan görmüyordum fakat ağaçkakanları hâlâ duyuyordum. Etrafıma bakındım ve sıkkın gözlü, bronz saçlarını bitki özü ve meyve sularıyla dimdik kabartmış, ince yapılı bir çocuk başıma sert bir tokat attı. Teni meşe balı gibi koyuydu ve çıkık elmacık kemikleriyle çukur gözleri ona sürekli bir alaycılık havası katıyordu.

"Eh, demek *Azrail* dedikleri sensin," dedi Tactus. Denemek için kılıcımı havaya doğru salladı. "Bana tehlikeli olamayacak kadar güzel göründün."

"Benimle flört mü ediyor bu?" diye sordum Tamara'ya.

"Tactus, defol! Teşekkür ederim ama artık gidebilirsin," dedi zayıf kız. Saçları benimkilerden daha kısaydı. İki yanında iri yarı

üç çocuk vardı. Tactus'a bakışları, çocuğun kişiliğiyle ilgili yargımı doğruluyordu.

"Azrail, neden bir cüceyle dolaşıyorsun?" diye sordu Tactus, Sevro'yu işaret ederek. "Ayakkabılarını mı parlatıyor? Saçlarını mı temizliyor?" Diğer çocuklara dönerek güldü. "Belki de uşağıdır?"

"Git buradan, Tactus!" diye hırladı Tamara.

"Elbette," dedi Tactus eğilerek. "Ben gidip diğer çocuklarla oynayacağım, *anneciğim*." Kılıcı yere attı ve birazdan burada dönecek olan numarayı sadece ikimiz biliyormuşuz gibi bana göz kırptı.

"Bunun için özür dilerim," dedi Tamara. "Pek kibar değildir."

"Sorun değil," dedim.

"Adım Tamara... neredeyse gerçek ailemi söyleyecektim," diye ekledi gülerek. "Diana'lı Tamara."

"Peki onlar kim?" diye sordum yanındaki çocukları işaret ederek.

"Korumalarım. Ve sen de..." Bir parmağını kaldırdı. "Bırak, tahmin edeyim. Bir bakalım... *Azrail*. Ah, seni duymuştuk. Minerva Hanesi senden hiç hoşlanmıyor."

Sevro ünümü duyunca bir kahkaha attı.

"Peki ya o?" diye sordu kız kaşlarını kaldırarak.

"O de *benim* korumam."

"*Koruma* mı? Ama boyu çok kısa!"

"Ve sen de..." diye hırladı Sevro.

"Kurtlar da kısadır," dedim, Sevro'nun küfretmesini engelleyerek.

"Biz kurtlardan çok Çakallardan korkuyoruz."

Belki Cassius da benimle gelmeliydi, böylece lanet olasıca herifi abartmadığımı görebilirdi. Kıza Çakal'ı sordum ama sorumu umursamadı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Tamara, samimi bir tavırla. "Biri kasapların Hanesinden Azrail'in ormanıma gelip diplomatik görüşme talep edeceğini söylese, bunun bir Gözetmen şakası olduğunu söylerdim. Eh, gerçekte istediğin nedir?"

"Minerva Hanesi'nden kurtulmak."

"Onun yerine buraya gelip bizimle savaşasın diye mi?" diye hırladı korumalarından biri.

Mantıklı bir gülümsemeyle Tamara'ya dönerek gerçeği söyledim. "Buraya gelip sizi yenebilmek için Minerva'dan kurtulmak isterim, doğru." Sonra da aptal oyununuzu kazanmak ve medeniyetinizi yok etmek, teşekkür ederim.

Güldüler.

"Eh, dürüstsün. Ancak pek akıllı olmadığın belli. Uygun görünüyor. Sana bir şey söyleyeyim, Azrail. Gözetmenimiz, Hanenizin yıllardır kazanamadığını söylüyor. Neden mi? Çünkü siz kasaplar kontrol edilemeyen bir yangın gibisiniz. Oyunun başlarında dokunduğunuz her şeyi yakıyorsunuz. Yok ediyorsunuz. Tüketiyorsunuz. Kendinize yetemediğiniz için diğer Haneleri mahvediyorsunuz. Ancak yakacak bir şey kalmadığında açlıktan ölmeye başlıyorsunuz. Kuşatmalar. Kış. Teknolojinin ilerlemesi. Kana susamışlığınızı, ünlü öfkenizi yok ediyor. Yani arkama yaslanıp yangınınızın yakabileceği şeyleri tüketmesini beklemek yerine seninle el sıkışmak için bana bir neden söyle lütfen."

Başımla onayladım ve yemi saldım.

"Ateş yararlı olabilir."

"Açıkla."

"Bizim açlıktan ölmemizi izleyebilirsiniz ama bunu başka bir Hane'nin kölesi olarak mı yapacaksınız? Yoksa güçlü kalenizden, iki kat büyük bir orduyla külleri süpürmeye hazır bir halde mi izleyeceksiniz?"

"Yeterli değil."

"Anlaşmamız bozulmadığı sürece, Mars Hanesi'nin Diana Hanesi'ne saldırmayacağına bizzat söz veriyorum. Siz Minerva'dan kurtulmama yardım ederseniz, ben de sizin Ceres'i yenmenize yardım ederim."

"Ceres Hanesi..." dedi, korumalarına bakarak.

"Açgözlü olmayın," dedim. "Ceres'e tek başınıza saldırırsanız, hem Mars hem de Minerva'yı karşınıza alırsınız."

"Evet. Evet." Sinirli bir tavırla elini salladı. "Ceres yakında mı?"

"Çok. Üstelik de ekmekleri var." Adamların giydiği kürklere baktım. "Sanırım o kadar etten sonra sizin için güzel bir değişiklik olur."

Ağırlığını bir bacağından diğerine verdiğinde onu etkilediğimi anladım. Yiyecek her zaman güçlü bir pazarlık unsuruydu. Bunu zihnime not ettim.

Tamara boğazını temizledi. "Yani ordumu iki kat büyütebileceğimi mi söylüyorsun?"

mobildepo.com

31

KISRAK'IN DÜŞÜŞÜ

Atımı sürerken savaşa uygun giyinmiştim. Baştan aşağı simsiyahtım. Dağınık saçlarımı keçi bağırsağıyla bağlamıştım. Önkollarımda savaşta ele geçirdiğim dayan-çelikten bileklikler vardı. Yine dayan-çelikten göğüs zırhım siyah ve hafifti; bir iyonHançeri veya jilet olmadığı sürece her türlü silahı savuştururdu. Çizmelerim çamurluydu. Yüzüme siyah ve kırmızı çizgiler çekmiştim. SapanOrağım sırtımdaydı. Her yerime bıçaklar takılıydı. Quietus'ın yan tarafını dokuz kırmızı çapraz kemik ve on kurt amblemi kaplıyordu. Onları Lea boyamıştı. Kemiklerin her biri etkisiz hale getirilmiş, genellikle sıhhiyeRobotları tarafından iyileştirilip oyuna geri atılmış bir düşmanı temsil ediyordu. Her kurt da bir köleydi. Cassius atını yanımda sürüyordu. Işıl ışıldı. Ganimet olarak aldığı dayan-çelik, kılıcı ve soylu başının etrafında altın yaylar gibi sallanan saçları gibi parıldıyordu. Hiç itilip kakılmamış ve üzerine işenmemiş gibiydi.

"Eh, ben şimşek olduğuma inanıyorum," dedi Cassius. "Ve sen de, düşünceli dostum, gökgürültüsüsün."

"O zaman ben neyim?" diye sordu Roque atını hızlandırıp bize yetişirken. Etrafa çamur sıçradı. "Rüzgâr mı?"

"Sende ondan yeterince var," dedim gülerek. "Hem de sıcağından."

Kalenin garnizonu olarak geride kalan Quinn ve June dışında bütün Hanemiz arkamızda atlarını sürüyordu. Minerva geldiğimizi bilsin diye yavaş ilerliyorduk. Bilmedikleri şey, saatler önce, gece oraya gittiğim ve Sevro'nun şimdi orada olduğuydu. Tırnaklarımın içi çamur dolmuştu.

Minerva'nın keşifçileri kayalık tepelerde koşuyordu. Bizimle alay eder gibi yapıyorlardı ama aslında stratejimizi daha iyi anlamak için kaç kişi olduğumuzu saymaya çalışıyorlardı. Yine de uzun çimenler ve zeytin ağaçlarıyla dolu bölgelerine girdiğimizde şaşırdılar. Kafaları o kadar karışmıştı ki keşifçilerini kaleye geri çağırdılar. Daha önce hiç böyle, bütün gücümüzle gelmemiştik. Keşifçilerimiz olan Uluyanlar, siyah pelerinleri karga kanatları gibi arkalarında uçuşurken siyah atlarını göz önünde sürüyorlardı. ÜstünSeçilmişlerden oluşan katiller, ana grubun koruması olarak hareket ediyordu; zalim Vixus, hırçın Pollux, nefret dolu Cassandra ve Titus'un kabilesinden diğerleri. Köleler, kendilerini yakalamış olan efendilerinin etrafında koşturuyordu.

İki yanımda Cassius ve Antonia'yla ilerliyordum. Bugün sancağımızı Antonia taşıyordu. Surlarda birkaç okçu vardı; bu yüzden Cassius'a civarda Minervalar varsa yanlardan saldırıya uğramayalım diye ortalığı kolaçan etmesini söyledim. Atını mahmuzlayarak dörtnala uzaklaştı.

Minerva'nın kalesinin etrafını saran yüz metre genişliğindeki çıplak arazi, önceki hafta yağan şiddetli yağmurlarla çamurla kaplanmıştı. Orası ölüm sahasıydı. Meydana giren olursa, okçular atına nişan alırdı. Hâlâ geri çekilmezse, onu öldürmeye çalışırlardı. İki Hane'den yaklaşık yirmi at meydanda yatıyordu. Cassius daha iki gün önce bir Minerva birliğine saldırmış ve onları kalenin kapılarına kadar sürmüştü.

Ölüm sahasının ötesi çimenlikti. Otlar o kadar yüksekti ki bazı yerlerde Sevro dimdik ayakta dursa bile görünmezdi. Yaban

çiçeklerinden bir kırlığın ortasında, çamurlu meydanın kenarında durduk. Zemin ayaklarımızın altında vıcık vıcık sesler çıkarıyor, Quietus altımda hafifçe kişniyordu.

"*Pax!*" diye bağırdım. "*Pax.*"

Bu ismi surlara haykırmaya devam ettim ve sonunda ana kapı yavaşça, Cassius'la içeri süzüldüğümüz gece olduğu kadar ağır bir şekilde açıldı. Kısrak, at sırtında dışarı çıktı. Çamurlu alanda yavaşça ilerleyerek bize yaklaştı. Her şeyi inceliyordu.

"Bir düello mu olacak?" diye sordu sırıtarak. "Bilge ve Soylu Minerva'dan Pax, Kanlı Kasap Hanesi'nden Azrail'e karşı?"

"Anlat anlat, heyecanlı oluyor," dedi Antonia esneyerek. Üzerinde tek bir leke bile yoktu.

Kısrak ona aldırmadı.

"Şampiyonumuzu desteklemek için dışarı çıktığımızda bizi tuzağa düşürmek için çimenlerin arasında bekleyen adamlarınız olmasın sakın?" diye sordu Kısrak. "Çimenliği yakıp öğrenelim mi?"

"Herkesi getirdik," dedi Antonia. "Sayımızı biliyorsunuz."

"Evet, sayabiliyorum, teşekkürler." Kısrak ona bakmıyordu. Sadece bana bakıyordu. Endişeli görünüyordu; sesini kısarak konuştu. "Pax canını yakacak."

"*Pax, taşakların nasıl?*" diye bağırdım Kısrak'ın başının üzerinden. Aniden kalenin içinden bir davul sesi duyulduğunda Kısrak yüzünü buruşturdu. Ama ses bir davuldan gelmiyordu. Pax kapıdan çıkmıştı ve savaş baltasını kalkanına vuruyordu. Kısrak ona bağırınca Pax bir köpek gibi itaat ederek geri çekildi fakat baltanın kalkana vuruşu kesilmedi. Kazananın, karşı tarafın tüm kölelerini alması konusunda anlaştık. İyi bir ganimetti.

"Düelloya Yakışıklı'nın katılacağını sanıyordum?" dedi Kısrak ve omuz silkti. Bakışlarını çimenlikte gezdirdi. "Şu deli çocuk nerede? Senin gölgen; hani şu kurt sürüsüne liderlik eden? Çimenlerin arasında mı gizleniyor? Yine arkamdan fırlamasını istemiyorum."

Sevro'ya seslendim. Uluyanların arasından bir el yükseldi. Siyah kurt postlarının altından bakan bütün yüzler çamura bulan-

mıştı. Kısrak saydı. Uluyanların beşi de oradaydı. Aslında bütün adamlarımız –Quinn dışında– oradaydı ama Kısrak yine de tatmin olmamıştı. Ordumuzu çamur meydanın altı yüz metre dışına çıkarmamızı istedi. Şimdi durduğumuz yerden itibaren çimenlik alanın yüz metresini yakacaktı. Yakma işlemi sonrasında kavrulmuş toprak, düello alanı olacaktı. Seçeceğim on adamım, onun kendi ordusundan seçeceği on adamla birlikte dövüş çemberinin etrafını saracaktı. Diğer adamları şehrin içinde kalacak, benimkilerin kalanı da altı yüz metre geride duracaktı.

"Bana güvenmiyor musun?" diye sordum. "Çimenlerin arasında adamım yok."

"Güzel. O zaman hiç kimse yanmayacak."

Kimse yanmadı. Ateş söndüğünde, zemin tamamen küle, dumana ve çamura dönüştüğünde, ordumdan ayrıldım. Adamlarımdan onu benimle geldi. Pax savaş baltasını, saçları yılanlardan oluşan bir kadın başıyla süslü kalkanına vuruyordu. Medusa... Daha önce kalkan kullanan bir adamla hiç dövüşmemiştim. Zırhı sıkıydı ve eklemleri dışında her yerini örtüyordu. Kırmızıya boyadığım elimde bir şokMızrağı, siyaha boyadığım elimde de sapanOrağımı tutuyordum.

Çember etrafımızı sararken kalbim deli gibi atıyordu. Cassius bir işaretle beni yanına çağırdı. Zayıf ışığa rağmen renkleri parıldıyordu. Yüzünde ironik bir gülümseme vardı.

"Asla hareketi bırakma. Kravat'taki gibi." Pax'a bir bakış attı. "Ve sen şu korkunç alçaktan daha hızlısın, değil mi?" Göz kırptı. Omzuma vurdu. "Değil mi, kardeşim?"

"Kesinlikle doğru." Ben de göz kırptım.

"Gökgürültüsü ve şimşek, kardeşim. Gökgürültüsü ve şimşek!"

Pax bir Obsidiyen gibiydi. Boyu iki metrenin üzerindeydi ve lanet olasıca bir panter gibi hızlı hareket ediyordu. Bu .37çekimli ortamda beni otuz metre uzağa fırlatabilirdi. Ne kadar yükseğe zıplayabileceğini merak ettim. Bacaklarımı esnetmek için sıçradım.

Neredeyse üç metre. Başını kolayca geçebiliyordum. Zeminden hâlâ duman yükseliyordu.

"Zıpla. Zıpla, seni çekirge," diye homurdandı. "Bacaklarını son kez kullanıyorsun."

"Ne dedin?" diye sordum.

"Dedim ki bacaklarını son kez kullanıyorsun."

"Tuhaf," diye mırıldandım.

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Tuhaf olan ne?"

"Bir kız gibi konuşuyorsun. Taşaklarına bir şey mi oldu?"

"Seni küçük..."

Kısrak sancaklarıyla koşarak geldi ve kızların birbirlerini asla aptalca düellolara davet etmediği konusunda bir şeyler söyledi. "Düello..."

"Teslim olana kadar," dedi Pax sabırsızca.

"Ölümüne," diye düzelttim. Gerçekten fark etmezdi. Artık onlarla açıkça dalga geçiyordum. Yapmam gereken tek şey işareti vermekti.

"Teslim olana kadar," diye onayladı Kısrak. Gerekli hatırlatmaları yaptıktan sonra düello başladı. Yani neredeyse... Gözetmenler Olimpos'tan bize katılmaya gelirken gökyüzünde bir dizi ses patlamaları oldu. Çeşitli kulelerden çıkıp gökyüzündeki dağlarından aşağı süzüldüler. Bugün her biri parlak altından görkemli başlıklarında kendi Armalarını taşıyordu. Zırhları muhteşemdi. Onlara ihtiyaçları yoktu ama giyinmeye bayılıyorlardı. Bugün yanlarında bir de masa getirmişlerdi. Masa kendi çekimKaldıracıyla havada asılı duruyordu ve bir ziyafet çekmeye niyetlilermiş gibi üzeri kocaman şarap testileri ve yiyecek tepsileriyle doluydu.

"Umarım sizi yeterince eğlendirebiliriz," diye seslendim. "Biraz şarap vermeye ne dersiniz? İçmeyeli uzun zaman oldu!"

"Devin karşısında iyi şanslar, küçük ölümlü!" diye seslendi Merkür. Bebek yüzü neşeyle güldü ve bir şarap testisini gösteriş

yaparcasına dudaklarına götürdü. Birkaç damlası beş yüz metre yükseklikten zırhıma düştü ve kan gibi aşağı süzüldü.

"Sanırım onlara iyi bir gösteri sunmalıyız," diye gürledi Pax.

Pax'la birbirimize bakarak sırıttık. Hepsinin izlemeye gelmesi bir tür iltifattı. Bir bıldırcın yumurtasını yutarken üç çatallı mızrak başlığı sallanan Neptün bize seslenerek başlamamızı söyledi ve Pax'ın baltası şeytani bir süpürge gibi bacaklarıma doğru savruldu. Sıçramamı istediğini biliyordum çünkü kalkanıyla beni bir sinek gibi havada yakalamak için ileri atılmak üzereydi. Bu yüzden geri çekildim ve kolu hamlesini bitirirken yay gibi üzerine atladım. O da hareket halindeydi ama beklentisi yüzünden hareketi yukarı doğruydu. Bu yüzden sağ kolunun ıskalamasını sağladım ve şok-Mızrağını bütün gücümle koltukaltına sapladım. Mızrak ikiye bölündü. Ne var ki elektrik bütün vücuduna yayılmasına rağmen Pax devrilmedi. Bunun yerine bana elinin tersiyle öyle sert bir darbe indirdi ki daire boyunca uçarak çamurun içine düştüm. Azı dişim kırılmıştı. Ağzım kan ve çamurla dolmuştu. Boynum incinmişti. Yerde yuvarlanıyordum.

SapanOrağımla kendimi destekleyerek ayağa kalktım. Üstüm başım çamur içinde kalmıştı. Surlara baktım. Hepsi surlara dizilmişti; şampiyonlarının dövüşünü izlemekten geri kalamazlardı. Amaç buydu. İşareti verebilirdim. Yardım göndermeleri gerekirse diye kapılar açıktı. Bizim en yakındaki atlımız ise altı yüz metre ötede, fazla uzaktaydı. Bunu planlamıştım. Ama işaret vermedim. Bencilce olsa bile bugün kendi zaferimi istiyordum. Ordum neden benim lider olduğumu bilmeliydi.

Çembere geri döndüm. Söyleyecek akıllıca bir şey bulamadım. O daha güçlüydü. Ben daha hızlıydım. Birbirimiz hakkında sadece bunları öğrenebilmiştik. Bu Cassius'un dövüşüne benzemiyordu. Güzel bir biçimi yoktu. Sadece gaddarlık vardı. Kalkanıyla bana vurdu. Baltasını savuramaması için yakınında kalıyordum. Kalkanı omzumu mahvediyordu. Her darbesi dişlerimi sızlatıyordu.

Tekrar saldırdı ve yerimde sıçrayıp kalkanı sol elimle çekerken kendimi onun üzerine attım. Bileğimdeki bıçak fırladı, yanından geçerken gözünü hedef aldım fakat ıskaladım ve sadece miğferinin siperliğini çizdim.

Aramızdaki mesafeyi biraz açarak bir bıçak çıkardım ve bilindik bir numarayı denedim. Üzerine uçan bıçağı küçümseyen bir tavırla savuşturdu ama bana bakmak için kalkanını indirdiğinde havadaydım ve bütün ağırlığımla kalkanın üzerine iniyordum. Boştaki elimle miğferine çamur fırlattım.

Kör olmuştu. Bir eli baltasını tutuyordu. Diğerinde kalkanı vardı. Siperliğini ikisiyle de silemiyordu. Bunu yapabilse, gayet rahat edecekti. Ama yapamıyordu. Baltayı bıraktırana kadar bileğine on kez vurdum. Sonra devasa baltayı alarak miğferine indirdim. Zırh yine de kırılmadı. Kalkanıyla beni neredeyse bayıltıyordu. Ağır baltayı tekrar savurdum ve sonunda Pax yere yığıldı. Nefes nefese bir halde tek dizimin üzerine çöktüm.

Ve uludum.

Hepsi uludu.

Minerva toprakları ulumalarla doldu. Uzaktaki ordumdan gelen ulumalar. Bu düello çemberini saran on katilimin ulumaları. Ölüm meydanından gelen ulumalar. Kısrak, arkasından gelen korkunç sesi duydu ve atını çevirdi. Yüzü dehşetle gerilmişti. Minerva, Apollon ve Jüpiter dışında kalan Gözetmenler bile gülerek uluyordu. Ölüm meydanının ortasındaki ölü atların karınlarından ulumalar yükseliyordu. Kısrak'ın açık kapısına yakın olan atların içinden...

"Çamurdalar!" diye bağırdı Kısrak.

Neredeyse haklıydı. Ancak bir Altın gibi düşünüyordu. Sevro ve Uluyanların çamurda kalenin kapısına kadar dizili şişik at cesetlerinin dikilmiş karnından çıktığını gören biri bir çığlık attı. Doğmakta olan iblisler gibi, şişmiş ve yarılmış karınlardan dışarı çıktılar. Diana Hanesi'nin en iyi askerlerinin yarısı da onlarla birlikteydi. Tactus ve diken gibi saçları, beyaz bir kısrağın karnından

fırladı. Ot, Devedikeni ve Palyaço'yla birlikte koşmaya başladı. Hepsi son derece yavaş olan kapılara elli metreden kısa mesafedeydi.

Minerva nöbetçilerinin hepsi surlarda, düelloyu izliyordu. Aniden ortaya çıkan iblis savaşçıları durdurmak için yavaş kapılarına ulaşamazlardı. Sevro, Uluyanlar ve müttefiklerimiz kapıdan geçtiklerinde, oklarını takıp yaylarını bile henüz gerebilmişlerdi. Şehrin diğer tarafında Diana Hanesi'nin askerleri gülünç ağaçlarına tırmanmak için kullandıkları iplerle surlara tırmanıyor olmalıydı. Evet. Diğer taraftan ıslıklar duyuldu. Oradaki bir nöbetçi onları görmüştü. Ancak kimse yardımına koşamayacaktı. Ordum harekete geçmişti; hatta Diana'dan ödünç aldığımız ve Sevro'yla sürüsü gibi giydirdiğimiz sahte Uluyanlar bile.

Minerva Hanesi'ni dakikalar içinde yok ettik. Yukarıda Gözetmenler hâlâ uluyor ve gülüyordu. Bence sarhoşlardı. Kısrak'ın üzerinden hâlâ dumanlar yükselen çimenlikten dörtnala kaçmak dışında yapabileceği bir şey kalmamıştı. Bir düzine at peşine takılmıştı ve Vixus ile Cassandra da aralarındaydı. Hava kararmadan yakalanırdı. Vixus'un esirlere ve kulaklarına ne yaptığını bildiğimden, Quietus'ı mahmuzlayarak ben de takibe katıldım.

Kısrak güneydeki küçük bir koruluğun kenarında atını bıraktı. Atlarımızdan indik ve geri dönerse diye atının başına üç nöbetçi diktik. Cassandra koruluğa daldı. Vixus, Kısrak'ın yerini biliyormuşum gibi beni izliyordu. Bundan hoşlanmamıştım. Vixus ve Cassandra'yla birlikte korulukta olma fikri hoşuma gitmemişti. Omurgama saplanacak bir kılıçla işimi bitirebilirlerdi. İkisi de bunu yapabilirdi. Pollux'un aksine, ikisi de benden hâlâ nefret ediyordu ve Uluyanlar ile Cassius uzaktaydı. Ama bıçak filan görmedim.

Kısrak'ı şans eseri buldum. Altın rengi bir çift göz, bir çamur tepesinin içinden bana bakıyordu. Göz göze geldik. Vixus da yanımdaydı. Korkunç kısrağı dize getirmek, dizginlenince nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlandığını söylüyordu. Yanımda çalıların arasına bakarak dururken sapık ve kötücül görünüyordu; yangından sonra kurumuş bir ağaç gibiydi. Vücudunda kimsede

görmediğim kadar az yağ olduğundan, bütün damarları ve kasları gergin derisinin altında açıkça dalgalanıyordu. Diliyle mükemmel dişlerini yaladı. Benimle alay ettiğini biliyordum. Bu yüzden onu çamur tepesinden uzaklaştırdım.

Eo, Toplum'un kölesi olarak ölmeyi hak etmemişti. Ve Rengine rağmen, Kısrak da dizginlenmeyi hak etmiyordu.

32

ANTONIA

Bu sınavı geçmiştim. Minerva Hanesi'yle sürekli çatışmalarımız artık sona ermişti. Üstelik Diana Hanesi'ni de avcumun içine almıştım.

Diana Hanesi'nin savaştan önce üç seçeneği vardı. Minerva'ya karşı bana ihanet edip bütün Hanemi köle alabilirlerdi ama Cassius'un peşimizden gelebilecek herhangi bir atlının yolunu kesmesi için gözcüler göndermesini sağlamıştım. Teklifimi kabul edebilirlerdi. Ya da kalemize gidip orayı almaya kalkışabilirlerdi. Bunu tercih etmeleri umurumda olmazdı çünkü bu bir tuzaktı. İçeride hiç su bırakmamıştık ve onları kolayca kuşatabilirdik.

Şimdi onlar Minerva'nın kalesindeydiler ve biz de dışarıda, düzlüklerdeydik. Anlaşmaya sadık kalabilirlerdi. Biz sancağı alabilirdik, şehir ve bütün sakinleri de onlara kalabilirdi. Ancak açgözlü davranacaklarını biliyordum. Ve öyle de oldu. Kapılar kapandı ve stratejik bir kaleye sahip olduklarını sandılar. Bu iyiydi. Sevro'yu bu yüzden onlarla birlikte içeri göndermiştim.

Çok geçmeden dumanlar yükseldi. Onlar Minervaları köleleştirip surları benim orduma karşı korurken, Sevro yiyecek depolarını

yakmıştı. Sonra kuyuları dışkıyla kirletti ve Uluyanlarla birlikte mahzene gizlendi.

Diana Hanesi böyle savaşlara alışkın değildi. Daha önce ormanlarından hiç ayrılmamışlardı. Kaleden çıkmalarını beklemek zor değildi. Üç gündür içerideydiler ve hâlâ gitmemiş olmamıza şaşırıyorlardı. Bizse şehrin kuzeyinde ve güneyinde atlarımızla kamp kurmuş, gece karanlığında sıvışamamaları için ateşler yakmıştık. Susamışlardı. Liderleri Tamara, ihanet sırasında suçüstü yakalandığı için utancından beni kabul edemiyordu.

Sonunda, dördüncü gün, Tamara bana bir teklifte bulundu: Evlerine dönmemize izin vermemiz karşılığında on Minerva köle verecek ve köleleştirilmiş bütün askerlerimizi iade edecekti. Avcunu yalayacağı şeklindeki cevabımı iletmesi için Lea'yı gönderdim. Lea geri döndüğünde çocuk gibi kıkırdıyordu. Saçlarını savurdu, kolumu tuttu ve Tamara'nın çaresizliğini alaycı bir şekilde taklit etti.

"*Merhamet edin!*" diye bağırdı. "*Sözünüzün eri değil misiniz?*"

Beşinci gece kuşatmayı yarıp kaçmaya kalkıştıklarında her birini yakaladık. Tamara dışında; o atından düştü ve çamurun içinde atların altında ezilerek öldü.

"Eyerinin alt kayışı kesilmişti." Sevro bana temiz bir şekilde kesilmiş olan deri kayışı gösterdi. "Tactus olabilir mi?"

"Muhtemelen."

"Annesi bir Senatör, babası bir Pretor." Sevro tükürdü. "Onunla çocukken tanışmıştım. Kızın birini onu yanağından öpmek istemedi diye öldüresiye dövmüştü. Manyak herif."

"Boş ver," dedim. "Bir şey kanıtlayamayız." Tactus artık kölemizdi; bütün Diana ve Minervalar gibi. Hatta Pax bile. Cassius ve Roque'la atlarımızın sırtında oturarak yeni kölelerimizin bütün Minerva kalesine odun ve saman yığmasını izledik. Muazzam bir ateş yaktılar ve üçümüz zaferimize kadeh kaldırdık.

"Bu son çubuğun," dedi Cassius. "Bu seni Primus yapar, kardeşim." Omzumu sıvazlarken, Cassius'un gözlerinde çok hafif bir kıskançlık pırıltısı gördüm. "Daha iyi bir tercih olamazdı."

"Ulu Tanrım, yakışıklı dostumuzun bu yönünü görebileceğimi hiç düşünmezdim," dedi Roque. "Tevazu ha! Cassius, bu gerçekten sen misin?"

Cassius omuz silkti. "Bu oyun bütün hayatlarımızın sadece bir yılı; belki daha da azı. Sonrasında çıraklıklar kazanacağız veya akademilere gideceğiz. Ondan sonra da hayata başlayacağız. Üçümüz aynı Hane'de olduğumuz için mutluyum; bunun ödüllerini hepimiz zaman içinde alacağız."

Omzunu sıktım. "Katılıyorum."

Tekrar konuşana kadar, uzun süre başını kaldırıp da gözlerimize bakmadı.

"Burada bir kardeş... kaybetmiş olabilirim. Bu acı silinmeyecek. Ama iki tane daha kazanmışım gibi hissediyorum." Ateş saçan gözlerle bize baktı. "Bunda ciddiyim, çocuklar. Kesinlikle ciddiyim. Burada kendimizi gururlandırmalıyız. Birkaç Hane'yi daha yenip bütün oyunu kazanalım. Fakat babam, donanmasındaki gemiler için subaylara ihtiyaç duyuyor... yani ilgilenirseniz. Bellona Hanesi'nin bizi daha da güçlendirecek Pretorlara daima ihtiyacı vardır."

Bu son kısmını biraz çekingen bir tavırla söylemişti; yapacak daha iyi şeylerimiz olabilirmiş gibi.

Omzunu bir kez daha tuttum ve başımla onayladım. O sırada Roque ukalalık ediyor, kendisi gitmek yerine insanları ölümlerine göndermeyi tercih edeceği için politikacı olacağını söylüyordu. Bellona Hanesi'nde bir Pretor olursam, Ares'in Oğulları'nın ağızları sulanırdı.

"Ve merak etme, Roque, babama senin şiirlerinden de söz edeceğim," dedi Cassius gülerek. "Hep bir savaşçı ozan istemişti."

"Elbette," diye böbürlendi Roque. "İmperator Bellona'ya bir metafor ustası olduğumu ve kafiyelere tok olduğumu mutlaka söyle."

"Roque... tok... ah, Tanrım," dedim gülerek. O sırada Sevro yanında Quinn ve daha önce görmediğim türde bir ata binmiş bir kızla geldi. Kızın başına bir çuval geçirilmişti. Quinn, kızın Plüton Hanesi'nden bir elçi olduğunu söyledi.

Adı Lilath'tı ve onu ormanın kenarında beklerken bulmuşlardı. Cassius'la görüşmek istiyordu.

Lilath bir zamanlar gülümsediğinde yanakları parıldayan ay yüzlü bir kızdı ama artık gülümsemiyordu. Yanakları çöküktü, yanık, yaralı ve hırpalanmış haldeydi. Açlığı öğrenmişti ve onda adını koyamadığım bir soğukluk vardı. Korkmuştum. Tıpkı Mickey'nin bana bakarken hissettiği gibi; ben de onun anlayamadığı soğuk ve sessiz bir şeydim. Bu kız da öyleydi. Sanki bir yer altı nehrinden gelmiş bir balığa bakıyordum.

Lilath yavaşça konuşuyordu ve sözleri havada asılı kaldı:

"Beni Çakal gönderdi."

"Ondan gerçek adıyla söz et," dedim.

"Seninle konuşmaya gelmedim," dedi kız duygusuzca. "Cassius'la görüşmeye geldim."

Atı küçük ve zayıftı. Toynakları çentikliydi. Bir arbalet dışında silahı yoktu. Bir dağ hanesi olmalıydı; daha soğuk iklimler için daha fazla giysi, daha zorlu yolculuklar için daha küçük atlar. Tabii bir aldatmaca değilse. Yüzüğünü göstermesini istedim. Bir ağıt ağacıydı; Plüton'un Servisi. Kökleri toprağa yayılıyordu. Kızın parmaklarından ikisi eksikti. Yaralarının dağlanmış olmasına bakılırsa iyonSilahları olmalıydı. Hareket ederken saçları tıngırdıyordu. Nedenini anlamamıştım.

Beni efendisiyle kıyaslıyormuş gibi sessizce baştan aşağı süzdü.

Anlaşılan eksik kalıyordum.

"Cassius au Bellona, efendim Azrail'i istiyor." İkimiz de tek kelime edemeden kız konuşmayı sürdürdü. Konuşamayacak kadar şaşırmıştık. "Canlı. Ölü. Fark etmez. Ona karşılık bunlardan elli tane alacaksın... ordun için."

Cassius'a iki tane iyonHançeri fırlattı.

"Efendine söyle de, gelip benimle kendisi yüzleşsin," dedim.

"Ben ölülerle konuşmam," dedi Lilath havaya bakarak. "Efendim Azrail'i mimledi. Öyle ya da böyle, kış gelmeden ölmüş olacak."

"Hadi oradan," diye cevap verdi Cassius.

Kız, Cassius'a küçük bir kese fırlattı. "Karar vermeni kolaylaştırmak için."

Tekrar konuşmadı. Quinn, Lilath'ı uzaklaştırırken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak omuz silkti.

Cassius'un elinde tuttuğu küçük keseye baktım. Paranoya bütün benliğimi sarmıştı. İçinde ne vardı?

"Açsana," dedim.

"Hayır, bu kız bir Mor kadar deli," dedi Cassius gülerek. "Bize bir şeyler bulaştırmasına ihtiyacımız yok." Yine de keseyi çizmesine tıktı. İçimden açması için bağırmak geliyordu fakat endişelenecek bir şey yokmuş gibi gülümsedim.

"Onda bir şey vardı. İnsan gibi görünmüyordu," dedim rahat bir tavırla.

"Aç kalmış kurtlarımızdan birine benziyordu." Cassius iyonHançerini sallayarak denedi. Hava uğuldadı. "En azından bunlardan iki tane aldık. Artık sana doğru şekilde düello yapmayı öğretebilirim. Bunlar dayanZırhı bile kâğıt gibi deler. Aslında tehlikeli şeyler."

Çakal benden haberdardı. Bu düşünce beni ürpertti. Roque'un sözleri daha da kötüydü.

"Saçlarının nasıl tıngırdadığını fark ettiniz mi?" diye sordu. Yüzü bembeyazdı. "Saçlarım dişlerle örmüştü."

Çakal'ın ordusuyla karşılaşmak için hazırlanmalıydık. Yani kuvvetlerimizi güçlendirmem ve mevcut tehditleri ortadan kaldırmam gerekiyordu. Diana Hanesi'nin Büyükorman'da kalan kısmı yok edilmeliydi. Ve Ceres Hanesi'ne ihtiyacım vardı. Cassius'u Uluyanlar ve bir düzine atlıyla birlikte Diana Hanesi'ni halletmesi için gönderdim. Ordumun geri kalanını ve köleleri, Çakal'a hazırlanmak için kaleye geri götürdüm. Henüz bir plan yapmamıştım fakat başını gösterdiğinde ona hazır olacaktım.

"Geceyi at leşlerinin içinde uyuyarak geçirdikten sonra Uluyanlar onları sadece kokularıyla bile Büyükorman'dan kaçırabilir!" diye güldü Cassius atını ana gruptan uzaklaştırırken. "Goblin'i üzerlerine salacağım ve sen daha yatağa girmeden geri döneceğim."

Sevro bensiz gitmek istemiyordu. Diana'nın geri kalanını temizlemek için Cassius'un neden ona ihtiyaç duyabileceğini anlamıyordu. Ona gerçeği söyledim.

"Cassius'un çizmesinde bir kese var; Lilath'ın ona verdiği kese. Onu çalmanı istiyorum."

Sevro'nun bakışları yargılamıyordu. Şimdi bile. Böylesine bir sadakati hak etmek için ne yaptığımı merak ettiğim zamanlar oluyordu; diğer zamanlardaysa hediye atın dişlerini kontrol ederek şansımı zorlamamaya çalışıyordum.

Cassius o gece Büyükorman'da Diana'yı kuşatırken, ordumun geri kalanı Mars kalesinin yüksek duvarlarının ardında ziyafet çekti. İçkale temiz ve meydan neşeliydi. June'un kekikle fırınladığı keçiden ve zeytinyağında kızarttığı geyikten kölelere bile verilmişti. Her şeyi izliyordum. Ben yanlarından geçerken köleler utançla başlarını eğiyordu; hatta Pax bile. Alnındaki uluyan kurt amblemi bütün kibrini ezip yok etmişti. Gözlerime bakan tek kişi Tactus'tu. Esmer teni Quinn'inki gibiydi fakat bakışları bana bir çıngıraklı-yılanı hatırlatıyordu.

Bana göz kırptı.

Pax karşısındaki zaferimden sonra, üstünSeçilmişler liderliğimi kabul etmiş gibi görünüyordu; hatta Antonia bile. Mickey beni oyduktan sonra sokaklarda bana nasıl davranıldığını hatırlıyordum. Burada bir Altın'dım. Gücün kendisiydim. Titus'u ölüme mahkûm ettiğimden beri ilk kez böyle hissediyordum. Yakında Fitchner aşağı inecek, bana taştaki Primus elini verecekti ve her şey yoluna girecekti.

Roque, Quinn, Lea ve şimdi de Pollux benimle birlikte yiyordu. Hatta normalde Antonia'yla birlikte oturan Vixus ve Cassandra bile zaferimi kutlamak için gelmişlerdi. Kahkahalarla gülerek omzuma vurdular. Antonia'nın oyuncağı Cipio köleleri sayıyordu. Antonia henüz bana yaklaşmamıştı fakat onaylayan bir tavırla başını salladı. Burada mucizeler de olabiliyordu.

Artık Primus olmuştum. Beş altın çubuğum vardı. Yakında Fitchner beni onurlandırmaya gelecekti. Ceres Hanesi sabaha devrilecekti. Sayımız onlarınkinin üç katından fazlaydı. Ordumu besleyecek buğdayları ve operasyon üssü olarak kullanabileceğimiz kaleleriyle, dört Hane'nin gücüne sahip olacaktım. Kuzeyde kalan her şeyi silip süpürdükten sonra, ilk kar yağmadan güneye yönelecektik ve Çakal'la yüzleşecektim.

Ziyafeti izlerken Roque gelip yanımda durdu.

"Lea'yı öpmeyi düşünüyorum," dedi aniden. Lea'yı ateşlerden birinin yakınında birkaç ortaSeçilmişle gülüşürken gördüm. Saçlarını kısa kesmişti. Bize doğru baktı ve Roque'la göz göze geldiğinde utangaç bir tavırla hemen başını eğdi. Roque da kızararak başını çevirdi.

"Ondan hoşlanmadığını sanıyordum. Bir köpek yavrusu gibi sürekli peşinde." Güldüm.

"Şey, evet. Başlangıçta bana... denize düşmüş de yılana sarılmış gibi yapıştığı için pek ilgilenmemiştim. Ama... büyüdü..."

Ona baktım ve yine güldüm. Kahkahalarımı durduramıyordum.

Sarışın kurtlara benziyorduk. Enstitü başladığında olduğumuzdan daha zayıftık. Daha kirliydik. Saçlarımız uzamıştı. Yara izlerimiz vardı. Benimkiler çoğundan fazlaydı. Kızıl ete fazla bağımlı olmuştum. Azı dişlerimden biri kırılmıştı. Ama gülüyordum. Azı dişim daha fazla dayanamayana kadar güldüm. Abayı yakabilecek çocuklar olduğumuzu unutmuştum.

"Eh, ilk öpücüğü ziyan etme," dedim. "Tek tavsiyem bu olur."

Ona özel bir yer seçmesini söyledim. Onu kendisi veya ikisi için anlam taşıyan bir yere götürmeliydi. Ben Eo'yu matkabıma götürmüştüm; Loran ve Barlow bu yüzden benimle dalga geçmişlerdi. Matkap kapalıydı ve havalandırmalı bir tüneldeydi, dolayısıyla tulum giymemiz gerekmemişti; sadece çıngıraklı-yılanlara dikkat etmek zorunda kalmıştık. Yine de Eo heyecandan terliyordu. Saçları yüzüne, ensesine yapışmıştı. Bileğimi sımsıkı kavramıştı ve ancak beni elde ettiğini anladığı zaman bırakmıştı; onu öptüğüm zaman.

Sırıttım ve Roque'un kıçına bir şaplak indirerek şans diledim. Narol amcam bunun gelenek olduğunu söyleyip bana bir sapanO-rağın düz kenarıyla vurmuştu. Bence yalan söylemişti.

O gece rüyamda Eo'yu gördüm. Genelde rüyamda onu görmeden pek uyuyamıyordum. Kalenin yüksek kuledeki ranzaları boştu. Roque, Lea, Cassius, Sevro ve Uluyanlar gitmişti. Quinn dışında bütün arkadaşlarım uzaktaydı. Primus olmuştum ama kendimi çok yalnız hissediyordum. Ateş çıtırdıyordu. Soğuk sonbahar rüzgârı içeri esiyordu. Terk edilmiş maden tünellerindeki rüzgâr gibi uğulduyordu ve bana karımı hatırlatıyordu.

Eo... Yatağımızda yanımdaki sıcaklığını özlüyordum. Boynunu özlüyordum. Yumuşak tenini öpmeyi, saçlarını koklamayı, beni sevdiğini fısıldarken dudaklarını tatmayı özlüyordum.

O anda ayak sesleri duydum ve Eo kayboldu.

Lea koğuşun kapısından hızla içeri daldı. Deli gibi konuşuyordu. Onu anlamakta zorlanıyordum. Yataktan kalkıp tepesinde dikilirken onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. Bu imkânsızdı. Kısa kesilmiş saçlarının arkasından gözleri bana manyakça bakıyordu.

"Roque!" diye uludu. "Roque bir yarığa düştü. Bacakları kırıldı. Ona ulaşamıyorum!"

O kadar hızla peşine düştüm ki pelerinimi veya sapanOrağımı bile almamıştım. Nöbetçiler dışında kaledeki herkes uyuyordu. Atları unutarak kapıdan hızla çıktık. Nöbetçilerden birini bana yardım etmesi için çağırdım ama arkamdan gelip gelmediğine bile bakmadım. Lea önden koşarak beni düzlükten geçirdi ve sonra kuzey tepelerine yönelerek kabilemizin ilk ateşini yaktığımız yüksekteki dere kıyısına götürdü. Sis çok yoğundu. Gece karanlıktı. Ve ne kadar aptal olduğumu o zaman anladım.

Bu bir tuzaktı.

Lea'yı izlemekten vazgeçtim. Ona haber vermedim. Arkamdan mı geleceklerini bilmiyordum. Bu yüzden yere yüzükoyun uzandım ve sisin içinde kendimi görünmez kılmak için bir hendeğe yuvarlandım. Üzerimi eğrelti otlarıyla örttüm. Şimdi onları duyuyordum. Kılıçla-

rın sesi. Ayak sesleri. ŞokMızrakları. Küfürler. Kaç kişiydiler? Lea çılgınca bir şekilde bana seslendi. Artık yalnız değildi. Beni onlara doğru çekmişti. Vixus'un sesini duydum. Burnuma Cassandra'nın çiçeklerinin kokusu geldi. Ter kokusunu örtmek için vücuduna hep çiçek sürerdi.

Sisin içinde birbirlerine sesleniyorlardı. Tuzağı fark ettiğimi anlamışlardı. Ordumun yanına nasıl dönebilirdim? Kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Kaç kişiydiler? Beni arıyorlardı. Kaçmayı başarabilir miydim? Yoksa bir kılıca hedef mi olurdum? Çizmelerimde iki bıçağım vardı. Hepsi buydu. Onları çektim.

"Azraiiiil!" diye seslendi Antonia sisin içinden. Üzerimde bir yerlerdeydi. "Korkusuz liderimiz Azraiiil! Gizlenmene gerek yok, hayatım. Kralımızmışsın gibi bize sürekli emirler yağdırdığın için sana kızgın filan değiliz. Bıçaklarımızı gözlerine saplayacak kadar öfkeli de değiliz. Olur mu öyle şey? Tatlıım?"

Kibrime oynayarak benimle alay etmeyi sürdürdü. Asla aşırı kibirli olmamıştım ama bunu anlayamazlardı. Bir çizme, başıma yakın bir yere bastı. Yeşil gözler karanlığa bakındı. Beni gördüklerini sandım ama görmediler. GeceGözlüğü. Biri onlara geceGözlüğü vermişti. Vixus'un ve Cassandra'nm seslerini duydum. Antonia öfkeleniyordu.

"Azrail, oynamak için ortaya çıkmazsan sonuçlarına da katlanırsın." İç çekti. "Sonuçlarının ne olabileceğini mi merak ediyorsun? Eh, şu küçük Lea'nın boynunu kemiğine kadar keseceğim." Lea'nın saçları çekilirken bir inilti duydum. "Roque'un sevgilisi..."

Dışarı çıkmadım. Lanet olsun. Çıkmadım. Hayatım sadece bana ait değildi; Eo'ya ve aileme de aitti. Gururum için, Lea için, bir arkadaş daha kaybetmenin acısından kaçınmak için hayatımı çöpe atamazdım. Roque'u da yakalamışlar mıydı?

Çenem ağrıyordu. Dişlerimi sıkmıştım. Azı dişim resmen çığlık atıyordu. Antonia bunu yapmazdı.

Yapamazdı.

"Son şansın, tatlım... Hayır mı?" Bir etin kesildiğini, arkasından gelen boğulma sesini ve bir vücudun ağır bir şekilde yere devrildiğini duydum. "Yazık."

Karanlık sisin içinde bir sıhhiyeRobotunun uğultusunu duyarken sessiz bir çığlık attım. Ellerimdeki, vücudumdaki bütün güce rağmen, bunu ve onları durduracak gücüm yoktu.

Ertesi sabah gittiklerinden emin olana kadar kıpırdayamadım. SıhhiyeRobotları Lea'nın cesedini götürmemişlerdi. Gözetmenler öldüğünü bilmem, dolayısıyla bir şekilde hayatta kaldığı konusunda umutlanmamam için onu orada bırakmışlardı. Alçaklar. Lea'nın vücudu çok kırılgandı. Yuvasından düşmüş küçük bir kuş yavrusuna benziyordu. Üzerine taş koyarak bir mezar yaptım. Taşlar yüksekti ama kurtları uzak tutmaya yetmezdi.

Roque'un cesedini bulamadığım için ona ne olduğunu bilmiyordum. Arkadaşım ölmüş müydü?

Tepelerden ilerleyip Antonia'nın adamlarından uzak durmak için kalenin etrafından dolaşırken kendimi hayalet gibi hissediyordum. Cassius'un Büyükorman'dan dönerken kullanacağı yola girdim ve gözden uzak kalmak için çalıların arasına gizlendim. Küçük bir at sürüsü ve kölelerle döndüğünde gün ortasıydı. Ben çalıların arasından çıkarken beni karşılamak için atını mahmuzladı.

"Kardeşim!" diye seslendi. "Sana bir hediye getirdim!" Atından atladı ve bana sarıldıktan sonra Diana'nın duvar halılarından birini çıkarıp omuzlarıma örttü. Geri çekildi. "Hayalet gibi görünüyorsun. Sorun nedir?" Saçlarıma takılmış bir yaprağı aldı ve o sırada gözlerimdeki hüznü fark etti.

Sevro onun arkasından atıyla yaklaşırken onlara olanları anlattım.

"Kaltak," diye homurdandı Cassius. Sevro sessizdi. "Zavallı Lea. Zavallı Lea. Çok tatlı bir kızdı. Sence Roque da ölmüş müdür?"

"Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum işte."

"Korkunç lanet." Cassius başını iki yana salladı.

"O geceGözlüğünü Antonia'ya bir Gözetmen vermiş olmalı," dedi Sevro. "Ya da Çakal rüşvet olarak verdi. İkisi de olabilir."

"Bu kimin umurunda?" diye bağırdı Cassius, kolunu havaya savururken. "Roque yaralı veya ölmüş olabilir, dostum! Anlamıyor musun?" Ensemi yakalayarak alnımı kendininkine yaklaştırdı. "Onu bulacağız, Darrow. Kardeşimizi bulacağız."

Göğsüm uyuşurken başımla onayladım.

Antonia kalemize dönmemişti. Adamları, Vixus ve Cassandra da ortalıklarda yoktu. Beni öldüremeyince kaçmış olmalıydılar. Ama nereye?

Quinn kapıdan girdiğimizi gördüğünde ellerini havaya sallayarak seslendi.

"Herkesin nerede olduğunu bilmiyordum! Kölelerin sayısı bizden dört kat fazlaydı. Ama her şey yolunda. Her şey yolunda." Ona olanları anlattığımızda Cassius'un elini yakaladı. Lea için gözleri yaşlarla doldu ama Roque'un öldüğüne inanmayı reddetti. Başını iki yana sallayıp duruyordu. "Roque'u aramak için köleleri kullanabiliriz. Muhtemelen yaralanmıştır ve gizleniyordur. Öyledir. Öyle olmalı."

Onu bulamadık. Bütün ordu aradı ama hiç iz yoktu. Savaş odamızdaki uzun masanın etrafında toplandık.

"Muhtemelen bir hendeğin dibinde ölmüştür," dedi Sevro o gece. Neredeyse ona vuracaktım ama haklıydı.

"Bunu Çakal yaptı," diye mırıldandım.

"Şansa bak!" dedi.

"Ne dedin?"

"Sevro, onun yapmış olmasının bir önemi olmadığını söylemeye çalışıyor. Çakal'a karşı şu anda bir şey yapamayız. Senin canına kastetmiş olsa bile, ona zarar verebilecek pozisyonda değiliz," dedi Quinn. "Önce komşularımızı halledelim."

"*Aptal*," diye homurdandı Sevro.

"Aman ne kadar ilginç. Görünüşe bakılırsa Goblin bizimle aynı fikirde değil," diye çıkıştı Cassius. "Kafanda bir şey varsa bize de söyle, cüce."

"Benimle böyle konuşamazsın," diye hırladı Sevro.

Cassius güldü. "Boyun sadece dizlerime yetişiyor diye ayaklarıma işemeye kalkma."

"Ben her açıdan senin denginim." Sevro'nun yüzünde öyle bir ifade vardı ki aniden Cassius'un gözüne bir bıçak saplayabileceğinden korkarak aralarına girdim.

"Dengim mi? Nasıl? Doğuştan mı?" Cassius sırıttı. "Ah, dur; boy, görünüş, zekâ, para demek istiyorsun sanırım? Devam edeyim mi?"

Quinn onun sandalyesine sert bir tekme indirdi.

"Senin derdin ne be?" diye tersledi. "Boş ver. Sadece kapa çeneni."

Sevro bakışlarını yere indirdi. İçimden kolumu omzuna atmak geldi.

"Ne diyordun, Sevro?" diye sordu Quinn.

"Hiç."

"Haydi ama."

"Bir şey söylemiyormuş işte." Cassius güldü.

"Cassius." Sadece sesim onu susturmaya yetti. "Sevro, lütfen."

Sevro iç çekti ve öfkeden kızarmış yanaklarla bana baktı. "Sadece... Çakal istediğini yaparken burada oturup beklememiz gerektiğini düşünüyordum." Omuz silkti. "Beni güneye gönder. Bırak sorun çıkarayım."

"Sorun mu?" diye sordu Cassius. "Ne yapacaksın, Çakal'ı mı öldüreceksin?"

"Evet." Sevro, Cassius'a sakince baktı. "Boğazına bir hançer saplayacağım ve omurgasını görene kadar deşeceğim."

Gerginlik beni huzursuz edecek kadar yoğundu.

"Ciddi olamazsın," dedi Quinn sakince.

"Ciddi." Cassius'un alnı kırıştı. "Ve yanılıyor. Biz canavar değiliz. Sen ve ben, en azından, Darrow. Bellona Pretorları gece karanlığındaki hançerler değildir. Korumamız gereken beş yüzyıllık bir onurumuz var."

"Palavra." Sevro elini sallayarak onu başından savdı.

"Kanımızda var." Cassius hafifçe burnunu kaldırdı.

Sevro'nun ağzı zalimce kıvrıldı. "Bütün bunlara inanıyorsan Peri'nin tekisin demektir. Babanın onurlu davranarak mı İmperator olduğunu sanıyorsun?"

"Şövalyelik diyelim, *Goblin*," diye hırladı Cassius. "Birini soğukkanlılıkla öldürmeye kalkışmak doğru olmaz, özellikle de bir *okulda*."

"Cassius'la aynı fikirdeyim," dedim sessizliğimi bozarak.

"Çok şaşırdım gerçekten." Sevro aniden gitmek için kalktı. Ona nereye gittiğini sordum.

"Bana ihtiyacın olmadığı açık. İhtiyacın olan bütün danışmanlar burada."

"Sevro."

"Ben hendekleri araştıracağım. *Yine*. Bellona'nın bunu yapmayacağına bahse girerim. Değerli dizlerini kirletmez." Gitmeden önce alaycı bir tavırla Cassius'a doğru reverans yaptı.

Quinn ve Cassius'la birlikte savaş odasında kaldık. Sonunda Cassius esneyerek şafağa kadar olan altı saatte biraz REM uykusu almak istediğini söyledi. Quinn'le baş başa kaldık. Saçlarını biçimsiz ve kısa kesmişti ama kâkülleri küçük gözlerinin önüne düşüyordu. Sandalyesinde erkek gibi kambur oturuyor ve tırnaklarını kemiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Roque... ve Lea." Duyduğum boğulma sesi zihnimde tekrarlandı. Onunla birlikte ölümün bütün sesleri de. Eo'nun çatırtısı. Julian'ın kendi kanının oluşturduğu birikintide sessizce seğirişi. Ben Azrail'dim ve ölüm de gölgemdi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Bence biz de biraz uyumalıyız," dedim.

Gidişimi izlerken bir şey söylemedi.

33

ÖZÜRLER

Cassius gecenin bir saati beni uyandırdı.

"Sevro, Roque'u bulmuş," dedi sakince. "Berbat durumda. Gel."

"Nereye?"

"Kuzeye. Onu kıpırdatamıyorlar."

İkiz uyduların ışığında dörtnala kaleden uzaklaştık. Kış başında yağan kar havayı beyaz konfetilerle dolduruyordu. Kuzeye doğru ilerlerken çamurdan vıcık vıcık şapırtılar çıkıyordu. Suyun şırıltısı ve ağaçlardaki rüzgârın uğultusu dışında hiçbir ses duyulmuyordu. Gözlerimdeki uyku sersemliğini silerek Cassius'a baktım. İki iyon-Hançerimizi almıştı ve neyin ne olduğunu anladığımda aniden midem bulandı. Roque'un nerede olduğunu bilmiyordu. Ama bildiği başka bir şey vardı.

Yaptığım şeyi biliyordu.

Bu kaçamayacağım bir tuzaktı. Sanırım hayatta böyle anlar vardı. Yüksek bir yerden düşerken aşağıdaki zemine bakmak gibiydi. Sonun gelişini görmek, ondan kaçabileceğin, düzeltebileceğin veya durdurabileceğin anlamına gelmiyordu.

Yirmi dakika daha at sürdük.

"Şaşırmadım," dedi Cassius aniden.

"Neye?"

"Julian'ın öleceğini bir yıldan uzun süredir biliyordum." Çamurun içinde birlikte ilerlerken kar sessizce yağmaya devam ediyordu. Atın sıcak vücudu bacaklarımın arasında hareket ediyordu; çamurun içinde, adım adım. "Sınav sonuçları berbattı. Asla istedikleri şekilde zeki değildi. Ah, nazikti, duygusaldı; hüznü veya öfkeyi bir klik mesafeden sezebilirdi. Ama empati, adiRenk işidir."

Bir şey söylemedim.

"Değişmeyen kan davaları vardır, Darrow. Kediler ve köpekler. Buz ve ateş. Augustus ve Bellona. Benim ailem ve BaşVali'ninki."

Atı sendelerken ve nefesi havaya duman yayarken bile Cassius'un bakışları ileri dikilmişti.

"Ancak kötü bir işaret olmasına rağmen, BaşVali'nin kişisel mührüyle gönderilmiş kabul mektubunu aldığında Julian heyecanlanmıştı. Bana veya diğer kardeşlerime pek doğru görünmemişti. Julian'ın Enstitü'ye katılacak bir tip olduğunu hiç düşünmemiştik. Onu seviyordum. Bütün kardeşlerim ve kuzenlerimiz seviyordu. Ama onunla tanıştın. Ah, onunla tanıştın; çok zeki değildi ama en aptalımız da değildi. En alttaki yüzde birde olamazdı. Onu sürüden ayıklamaya gerek yoktu. Ancak Bellona adını taşıyordu. Bu, düşmanımızın nefret ettiği bir isimdir. Ve dolayısıyla düşmanımız bürokrasiyi, unvanını, elindeki yetkileri nazik bir çocuğu öldürmek için kullandı.

"Enstitü'den gelen bir daveti geri çevirmek yasalara aykırıdır. Julian çok sevinmişti ve biz, annem, babam, kardeşlerim, kuzenlerim ve bütün sevdiklerimiz onun için umutlanmıştık. Çok çalıştı." Sesinde alaycı bir ton belirdi. "Ama sonunda Julian kurtlara yem oldu. Yoksa kurt mu demeliydim?"

Dizginleri çekerek atını durdurdu ve yanan gözlerle bana baktı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordum, karanlık sulara bakarak. Kar taneleri suyun siyah yüzeyinde gözden kayboluyordu. Dağlar uzakta silüet gibi görünüyordu. Nehir gurulduyordu. Atımdan inmedim.

"Augustus'un kirli işini senin hallettiğini mi?" Alaycı bir tavırla güldü. "Sana güveniyordum, Darrow. Bu yüzden Çakal'ın bana gönderdiği şeyi görmeme gerek yoktu. Ancak Büyükorman'da uyurken Sevro onu benden çalmaya kalkıştığında, bir sorun olduğunu anladım." Tepkimi fark etti. "Ne? Ahmaklarla arkadaşlık ettiğini mi sanıyordun?"

"Bazen. Evet."

"Eh, bu gece izledim."

Bir holo-disk.

Roque ve Lea'yla uğraşırken paketi unutmuştum. Belki de unutmam daha iyi olurdu. Ona güvenmem ve Sevro'yu peşinden göndermemem daha iyi olurdu. Belki o zaman fırlatıp atardı. Belki her şey farklı olurdu.

"Neyi izledin?" diye sordum.

"Senin Julian'ı öldürüşünü gösteren bir holo-video, *kardeşim*."

"Çakal'da bir holo-disk vardı," dedim burnumdan üfleyerek. "Onu Gözetmeni vermiş olmalı. Bu da oyunun hileli olduğunu gösterir. Sanırım Çakal'ın BaşVali'nin oğlu olması ve benden kurtulmak için seni kullanmasını umursamıyorsun."

Yüzünü buruşturdu.

"Çakal'ın onun oğlu olduğunu bilmiyor muydun? Ben de gördüğünde onu tanıyacağın için kendi gelmek yerine Lilath'ı gönderdiğini sanmıştım."

"Onu tanımazdım. Alçağın piçiyle hiç karşılaşmadım. Enstitü'den önce onları bizden sakladılar. Ve ailem de beni onlardan gizledi çünkü..." Bakışları uzak bir anıya dalarken sesi kesildi.

"Onu yenebiliriz, Cassius. Bölünmemize gerek yok sırf..."

"Kardeşimi öldürdün diye mi?" Tükürdü. "*Biz* diye bir şey yok, seni beceriksiz kancık. İn şu pis atından."

İndim ve Cassius iyonHançerlerinden birini bana attı. Çamurda arkadaşıma bakarak durdum. Kargalar ve aylar dışında izleyen kimse yoktu. Ve Gözetmenler. SapanOrağım eyerimdeydi;

en azından kıvrıktı ama bir iyonHançeri karşısında işe yaramazdı. Cassius beni öldürecekti.

"Seçeneğim yoktu," dedim. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Cehennemde çürü, seni insanları kullanan orospu çocuğu," diye bağırdı. "Sana *kardeş* dememe izin verdin!"

"Ne yapmamı bekliyordun? Julian'ın beni Geçiş'te öldürmesine izin mi vermeliydim? Sen verir miydin?"

Bu onu dondurdu.

"Onu katlettin." Bir an sessiz kaldı. "Biz buraya prens ve prensesler olarak geldik. Bu okulun bize canavar olmayı öğretmesi gerekiyordu ama sen zaten geldiğinde bir canavardın."

Acı acı güldüm. "Titus'u parçalarken sen neydin?"

"Ben senin gibi değildim!" diye bağırdı Cassius.

"Onu öldürmene izin verdim, Cassius. Böylece Hanemiz bir düzine çocuğun senin yüzüne işediğini hatırlamayacaktı. Bu yüzden bana canavarmışım gibi davranma."

"Öylesin," diye hırladı.

"Ah, kapa şu lanet olasıca çeneni de bitirelim şu işi. İkiyüzlü şerefsiz!"

Düello uzun sürmedi. Ben aylardır onunla egzersiz yapıyordum, o ise bütün hayatı boyunca düellolara katılmıştı. Hançerlerin sesi akan nehrin yüzeyinden yankılanıyordu. Kar yağıyordu. Çamur ayaklarımıza yapışıyordu. Nefes nefeseydik. Soluklarımız havada asılı kalıyordu. Hançerler sürtünürken ve birbirine çarparken kollarım zonkluyordu. Ondan daha hızlı, daha akıcı hareket ediyordum. Neredeyse bacağını biçiyordum ama Cassius bu oyunun aritmetiğini biliyordu. Hançerimi kenara itmek için bileklerini hafifçe oynatarak öne atıldı ve iyonHançerini zırhımdan geçirerek karnıma sapladı. Yarayı hemen dağlaması ve sinirleri yok etmesi, beni yaralaması ama öldürmemesi gerekirdi fakat Cassius iyon akışını kapadığından, yabancı metal vücuduma girerken sadece korkunç sıkışmayı ve dışarı akan sıcaklığı hissettim.

Nefes almayı unutmuştum. Sonra acıyla inledim. Vücudum ürperdi ve kılıcı sardı. Cassius'un boynunu koklayabiliyordum. Yakınımdaydı; başımı tutup bana kardeş diye seslendiği günkü gibi. Saçları yağlıydı.

Ağırbaşlılığımı kaybettim ve bir köpek gibi sızlanmaya başladım.

Zonklama yayılıyordu; önce sadece bir baskıydı, karnımdaki bir metaldi ama bir dehşete dönüşüyordu. Nefes alamıyordum. Karnımda bir kara delik açılmış gibiydi. İnleyerek arkaya devrildim. Acı vardı ama sadece o değil, farklı bir şey daha vardı. Dehşet ve korku... Bedenim yaşamın böyle sona erdiğini biliyordu. Sonra kılıç yok oldu ve ızdırap başladı. Cassius beni kanla karışmış çamurun içinde bıraktı. Bütün benliğim yok oluyordu ve bedenimin kölesine dönüşüyordum. Ağlıyordum.

Yine çocuk olmuştum. Yaramın etrafında büzüldüm. Ah, Tanrım, korkunçtu. Acıyı anlamıyordum. Beni tüketiyordu. Yetişkin bir adam değildim; bir çocuktum. Ölümümün daha hızlı olmasını istiyordum. Soğuk mu soğuk çamurun içine batıyordum. Titreyerek ağlıyordum. Elimde değildi. Her şeyi vücudum yapıyordu. Bana ihanet ediyordu. Metal iç organlarımı paramparça etmişti.

Kanım akıyordu. Onunla birlikte Dansçı'nın umutları, babamın fedakârlığı, Eo'nun hayalleri de gidiyordu. Onları neredeyse düşünemiyordum bile. Çamur karanlık ve soğuktu. Bu çok fazla can yakıyordu. Eo. Onu özlüyordum. Evimi özlüyordum. İkinci sürprizi neydi? Hiç öğrenememiştim. Ablası bana söylememişti. Artık acıyı tanıyordum. Hiçbir şey buna değmezdi. Hiçbir şey. Bırakın yine köle olayım; bırakın Eo'yu göreyim; bırakın öleyim. Ama bu olmasın.

4. KISIM

AZRAİL

Lykos'taki İhtiyarKadınlar, çıngıraklı-yılan ısırdığında bütün zehrin ısırıktan emilmesi gerektiğini çünkü zehrin şeytani olduğunu söylerler. Ben ısırıldığımda, Narol amcam zehrin birazını bilerek içimde bırakmıştı.

34

KUZEYORMANLARI

Acı vardı.

Ve klostrofobi.

Hasta ve yaralıydım.

Acı rüyalardaydı.

Karanlıktaydı. Karnımdaydı.

Nazik bir elin dokunuşuyla uyanarak çığlık attım.

Birini görür gibi oldum.

Eo muydu? Adını fısıldayarak elimi uzattım. Çamurlu elim yüzüne süründü, melek gibi yüzüne. Beni vadiye götürmeye gelmişti. Saçları Altın'dı. Hep bir Altın olabileceğini düşünmüştüm. Altın kanatları vardı ve ellerinde Kızıl mühür yoktu. Ölüm onları almıştı.

Yağmura ve kara rağmen terliyordum. Bir şey beni koruyordu. Ürperdim. Kızıl kafa bandımı sımsıkı tuttum. Hemantusu kaybetmiştim. Ne zaman olmuştu bu? Saçlarımda çamur vardı. Eo çamuru yıkadı. Alnımı şefkatle okşadı. Onu seviyordum. İçimde bir şey kanıyordu. Eo'nun kendi kendine ya da biriyle konuştuğunu duyuyordum. Vaktim kalmamıştı. Hiç olmuş muydu ki? Vadide miydim? Sis vardı. Gökyüzü ve büyük bir ağaç. Ateş. Duman.

Titriyor ve terliyordum. Cehennemde çürü, Cassius. Ben senin arkadaşındım. Kardeşini seçeneğim olmadığı için öldürmüştüm. Senin vardı. Seni kibirli piç! Ondan nefret ediyordum. Augustus'tan nefret ediyordum. Birlikte Eo'yu astıklarını görüyordum. Benimle alay ediyorlardı. Bana gülüyorlardı. Antonia'dan nefret ediyordum. Fitchner'dan nefret ediyordum. Titus'tan nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Yanıyordum, deliriyordum ve terliyordum. Çakal'dan nefret ediyordum. Gözetmenlerden nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Yaptığım her şey için kendimden nefret ediyordum. Yaptığım her şey için. Ne uğruna? Bir oyunu kazanmak uğruna. Neler yaptığımı asla bilemeyecek biri için bir oyunu kazanmak uğruna. Eo ölmüştü. Onun için yaptıklarımı görmek için geri dönmeyecekti.

Ölmüştü.

Ve uyandım. Acı karnımdaydı. Bütün vücuduma yayılıyordu. Ama artık terlemiyordum. Ateşim geçmişti ve kırmızı iltihap izleri solmuştu. Bir mağaranın ağzındaydım. Küçük bir ateş yanıyordu ve biraz ötede bir kız uyuyordu. Üzerine kürk örtmüştü. Dumanlı havada yavaşça nefes alıp veriyordu. Saçları dağınıktı ve altın sarısıydı. Eo değildi. Bu Kısrak'tı.

Sessizce ağlıyordum. Eo'yu istiyordum. Neden onunla olamıyordum? Neden sadece isteyerek onu hayata geri döndüremiyordum? Ben Eo'yu istiyordum, yanımdaki bu kızı değil. Bu, yaramın acısından beterdi. Eo'ya olanları asla düzeltemez, değiştiremezdim. Ordumu bile yönetemiyordum. Kazanamazdım. Çakal bir yana, Cassius'u bile yenemezdim. En iyi Cehennemdalgıcı'ydım ama burada bir hiçtim. Dünya fazla büyük ve soğuktu. Bense küçücüktüm. Dünya Eo'yu unutmuştu. Fedakârlığı çoktan unutulmuştu. Geride hiçbir şey kalmamıştı.

Yine uykuya daldım.

Uyandığımda Kısrak ateşin başında oturuyordu. Uyandığımı biliyordu ama rol yapmama izin verdi. Gözlerimi açmadan orada

yatarak onun mırıltısını dinledim. Bildiğim bir şarkıydı. Rüyalarımda duyduğum bir şarkı. Aşkımın ölümünün yankısı. Persephone dedikleri kadın tarafından söylenmiş olan şarkı. Eo'nun rüyasının bir yankısı olarak bir Gösterişli tarafından söyleniyordu.

Ağladım. Bir Tanrı'nın varlığını şimdiye kadar hissetmediysem de şimdi bu kederli melodiyi dinlerken hissediyordum. Karım ölmüştü fakat geride bir iz bırakmıştı.

Ertesi sabah Kısrak'la konuştum.

"O şarkıyı nereden duydun?" diye sordum doğrulup oturmadan.

"HoloKutudan," dedi kızararak. "Küçük bir kız söylüyordu. Çok sakinleştirici."

"Üzücü."

"Çoğu şey öyledir."

Kısrak dört hafta geçtiğini söyledi. Cassius, Primus olmuştu. Kış gelmişti. Ceres artık kuşatma altında değildi. Jüpiter'in askerleri bazen ormana geliyordu. Kuzey'in iki süper gücü Jüpiter ve Mars arasında savaş gürültüleri duyuluyordu. Jüpiter batıda, Mars doğudaydı. Nehir donduğundan beri karşıya geçip birbirlerine saldırabiliyorlardı. Şahinler kışın saklandıkları yerden çıkmışlardı ve geceleri aç kurtlar uluyordu. Güneyden karga sürüleri geliyordu. Ama Kısrak çok az şey biliyordu ve benim de sabrım azalmaya başlamıştı.

"Seni hayatta tutmaya çalışmak bütün vaktimi alıyordu," diye hatırlattı. Sancağı yakınımda bir battaniyenin altında duruyordu. Minerva Hanesi'nin geriye kalan son üyesiydi. Ama hâlâ dizginlenmemişti ve beni de köleleştirmemişti.

"Köleler aptaldır," dedi. "Hem sen zaten yeterince berbat durumdasın. Neden bir de aptal durumuna düşüreyim ki?"

Yürümeye başlayabilmem için günler geçmesi gerekti. O çok becerikli sıhhiyeRobotlarının şimdi nerede olduğunu merak ediyordum. Hiç şüphesiz, Gözetmenlerin sevdiği biriyle ilgileniyorlardı. Primus'u kazanmıştım ama bana asla vermemişlerdi. Çakal'm

neden kazanacağını şimdi anlıyordum; onun rakiplerini ortadan kaldırıyorlardı.

İlerleyen haftalarda Kısrak ormanda benimle birlikte yürüyüşlere çıktı. Yoğun karın içinde kaskatı yürüyordum ama gücümü geri kazanıyordum. Kısrak bunu çalıların arasında bulduğu bir ilaca bağlıyordu. Onu oraya dost bir Gözetmen bırakmıştı. Bir geyiği fark ettiğimizde duraksadık. Yayı çektim ama kulağıma kadar geremedim. Yaram ağrıyordu. Kısrak beni izliyordu. Tekrar denedim ama acı çok derindi. Oku bıraktım. Iskaladım. O gece bir tavşanın kalıntılarını yedik. Tadı garipti ve karnıma kramplar sokuyordu. Artık hep kramplarım oluyordu. Sudan da kaynaklanıyordu. Suyu kaynatacak bir şeyimiz yoktu. Hiç iyodumuz yoktu. Suyu sadece kardan ve küçük bir dereden sağlayabiliyorduk. Bazen ateş bile yakamıyorduk.

"Cassius'u öldürmeli veya onu uzaklaştırmalıydın," dedi Kısrak.

"Senin daha asil olduğunu sanıyordum," dedim.

"Ben kazanmayı severim. Genlerimde var. Ve bazen hile yapmak yanlış değildir." Gülümsedi. "Sancağını tekrar ele geçirdiğin her seferinde bir çubuk kazanıyorsun. Bu yüzden birkaç kez başkalarının onu Diana Hanesi'ne kaptırmasını sağladım. Sonra gidip geri aldım. Bir haftada Primus oldum."

"Hile yaptığın halde ordun seni seviyordu," dedim.

"Beni herkes sever. Şimdi şu berbat tavşanını ye. Jilet gibi inceciksin."

Kış soğuğu giderek şiddetleniyordu. Kuzeydeki ormanların derinliklerinde, Ceres'in bir hayli kuzeyinde, eski tepelerimin kuzeybatısında yaşıyorduk. Mars'tan tek bir asker bile görmemiştim. Görürsem ne yapacağımı bilmiyordum.

"Senden başka herkesten gizlendim," dedi Kısrak. "Bu hayatta kalmamı sağladı."

"Planın ne?" diye sordum.

Kendi kendine güldü. "Hayatta kalmak."

"Bu konuda benden daha iyisin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hanendeki kimse sana ihanet etmezdi."

"Çünkü ben senin gibi yönetmiyordum," dedi. "İnsanlar ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar, bunu asla unutmamalısın. Arkadaşlarına hizmetkârların gibi davranırsan seni severler ama onlara hizmetkâr olduklarını söylersen seni öldürürler. Hiyerarşi ve korkuya çok fazla güveniyorsun."

"Ben mi?"

"Başka kim olacak? Bir kilometre öteden bile belli oluyor. Umursadığın tek şey görevin, o her neyse. Çok hüzünlü bir gölgesi olan güdümlü bir ok gibisin. Seni ilk gördüğümde, istediğini elde etmek için boğazımı hemen kesebileceğini anlamıştım." Bir an duraksadı. "İstediğin nedir, bu arada?"

"Kazanmak," dedim.

"Ah, lütfen. Sen o kadar basit değilsin."

"Beni tanıdığını mı sanıyorsun?" Küçük ateşimizde kömürler çıtırdıyordu.

"Uykunda ağlayarak Eo diye bir kızın adını sayıklıyorsun. Kız kardeşin mi? Yoksa sevdiğin bir kız mı? Çok RenkDışı bir isim. Seninki gibi."

"Uzak bir gezegenden geliyorum. Sana söylemediler mi?"

"Bana hiçbir şey söylemezler. Pek fazla dışarı da çıkmam. Babam bir hayli katıdır." Bir elini salladı. "Her neyse, önemi yok. Mesele şu ki kimse sana güvenmiyor çünkü hedefine, onlardan daha fazla kıymet verdiğin çok açık."

"Sen benden farklı mısın?"

"Ah, hem de çok, Azrail efendi. Ben insanları senden daha çok severim. Sen uluyan ve ısıran kurtsun. Ben burnunu ellere sürten vahşi bir kısrağım. İnsanlar benimle çalışabileceklerini bilirler. Ya seninle? Tanrım, öldürmezlerse ölürler."

Haklıydı.

Bir kabilem varken doğru hareket etmiştim. Herkesin sevgisini kazanmıştım. Kendi başlarının çaresine bakmalarını sağlamıştım. Sanki kendim biliyormuşum gibi onlara keçi kesmeyi öğretmiştim. Kibritleri ben yaratmışım gibi onlara ateşi vermiştim. Onlarla bir sırrı paylaşmış, bizim yiyeceğimizin olduğunu ve Titus'un olmadığını söylemiştim. Beni babaları gibi görmüşlerdi. Bunu gözlerinde gördüğümü hatırlıyordum. Titus hayattayken, iyilik ve umudun sembolüydüm. Sonra o öldüğünde... ben de ona dönüşmüştüm.

"Bazen Enstitü'nün bana bir şeyler öğretmek için var olduğunu unutuyorum," dedim Kısrak'a.

Altın kız başını bana doğru eğdi. "Daha fazlası için yaşamamız gerektiği gibi bir şeyler mi?"

Sözleri beni kalbimden vurdu, zamanda geri giderek başka birinin dudaklarından yankılandı. Daha fazlası için yaşamak. Güçten fazlası. İntikamdan fazlası. Bize verilenden fazlası.

Onları *yenmekle* kalmamalı, onlardan daha iyi öğrenmeliydim. Kızıllara ancak *böyle* yardım edebilirdim. Ben bir çocuktum. Bir aptaldım. Ancak bir lider olmayı öğrenirsem, Ares'in Oğulları'nın bir ajanından fazlası olabilirdim. Halkıma bir gelecek verebilirdim. Eo'nun istediği buydu.

Kış ilerlemişti. Kurtlar artık açtı. Geceleri uluyorlardı. Kısrak ve ben bir şey avladığımızda bazen onları korkutup uzaklaştırmak zorunda kalıyorduk. Alacakaranlıkta bir ren geyiği avladığımızda, kuzeyden bir sürü indi. Karanlık hayaletler, gölgeler gibi ağaçların arasında belirdiler. En büyüğü benim kadardı. Kürkü beyazdı. Diğerlerinin kürkü artık siyah değil, griydi. Bu kurtlar mevsimle değişiyordu. Etrafımızı sarışlarını izledim. Her biri kendine has bir kurnazlıkla hareket ediyordu ancak aynı zamanda sürünün bir parçası gibiydi.

"Biz de böyle savaşmalıyız," diye fısıldadım Kısrak'a, kurtların yaklaşmasını izlerken.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Sürü liderini üç okla öldürdük. Geri kalanı kaçtı. Büyük beyaz kurdun derisini yüzmeye koyulduk. Kısrak bıçağını kürkün altına sokarken başını kaldırdı; burnu soğuktan kızarmıştı.

"Köleler sürünün parçası değil, dolayısıyla onlar gibi savaşamayız. Gerçi önemi de yok. Kurtlar da bu işi doğru yapmıyor. Sürü liderine çok fazla bağımlılar. Başlarını kestiğinde bedenin geri kalanı dağılıyor."

"Yani cevap otonomi," dedim.

"Belki." Dudağını ısırdı.

O gece geç saatte düşüncelerini daha detaylı açıkladı. "Bir ele benziyor." Yakınımda ve rahatça oturuyor, bacağı benimkine değiyordu. Suçluluk duymama neden olacak kadar yakındı. Ren geyiği kızarıyor, mağarayı yoğun bir kokuyla dolduruyordu. Dışarıda fırtına gürlüyor, kurt postu ateşin üzerinde kuruyordu.

"Bana elini ver," dedi. "En iyi parmağın hangisi?"

"Hepsi farklı şeylerde daha iyidir."

"Anlamazlıktan gelme."

Ona başparmağım olduğunu söyledim. Sadece başparmağımla bir sopayı tutmamı istedi. Tabii ki elimden kolayca kaptı. Sonra başparmağım olmadan, sadece diğer parmaklarımla tutmamı söyledi. Sopayı kolayca bükerek yine elimden aldı.

"Başparmağının Hane üyeleri olduğunu düşün. Diğer parmaklar da ele geçirdiğin köleler olsun. Primus veya lider de beynin. Her şey son derece sorunsuzca işliyor, değil mi?"

Bu kez sopayı elimden alamadı. Sopayı bıraktım ve ona ne anlatmaya çalıştığını sordum.

"Şimdi sadece sancağı ele geçirmenin ötesinde bir şeyler yapmaya çalış. Başparmağını saatin ters yönünde, diğer parmaklarını saat yönünde çevir ama ortaparmağın hareketsiz kalsın."

Yaptım. Ellerime bakarak hayretle güldü. "Serseri!" Sunumunu mahvetmiştim. Cehennemdalgıçları çok becerikliydi. Kendisi de aynı şeyi denerken ellerini izledim. Elbette ki yapamadı. Ne demek istediğini anladım.

"Bir el, Toplum gibi," dedim.

Enstitü'deki orduların yapısı buydu. Hiyerarşi, basit işler için işlevseldi. Bazı parmaklar diğerlerinden daha önemliydi. Bazıları belli işlerde daha iyiydi. Bütün parmaklar en tepedeki beyin tarafından yönetiliyordu. Beynin hâkimiyeti etkiliydi. Başparmağın ve diğer parmakların birlikte çalışmasını sağlıyordu. Ancak tek başına beynin kontrolü sınırlıydı. Peki ya parmakların her birinin ana beyinle iletişim halinde kalan kendi beyinleri olsaydı? Parmaklar itaat ederdi ama bağımsız olabilirlerdi. O zaman el neler yapabilirdi? Bir ordu neler yapabilirdi? Sopayı karmaşık hareketlerle parmaklarımın arasında döndürdüm. Tam olarak bunları yapabilirdi işte.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarını avcumda gezdirirken açıklamaya devam etti. Dokunuşuna tepki vermemi beklediğini biliyordum fakat zihnimi başka şeylere odaklanmaya zorladım.

Kısrak'ın bu fikri Gözetmenlerin derslerinin bir parçası değildi.

Onların dersleri anarşiden düzene evrilmekle ilgiliydi. Esas mesele kontroldü. Gücün sistematik bir şekilde artırılması, o gücün yapılandırılması ve sonra da korunmasıydı. Hiyerarşi Düzeni'nin en iyisi olduğunu göstermek için tasarlanmıştı. Tek çözüm olan Toplum, evrimin sonuydu. Oysa Kısrak bu düzeni bir kenara atıyor ya da en azından sınırları olduğuna işaret ediyordu.

Kölelerin gönüllü işbirliğini kazanabilirsem, ortaya çıkan ordu Toplum'a benzemezdi; daha iyi olurdu. Lykos'taki Kızılların Defne'yi gerçekten kazanabileceklerini düşündüklerinde çok daha verimli olmaları ya da bir yıldız-gemisinin kaptan köşkündeki bir Pretor'un sadece kendi dehası yerine Mavilerinkini de planlarına dâhil etmesi gibi.

Kısrak'ın stratejisi, Eo'nun hayaliydi.

Bütün vücuduma bir elektrik akımı yayıldığını hissettim.

"Neden bunu yakaladığın kölelerle denemedin?"

Dokunuşuna tepki vermediğim için elini benimkinden çekti.

"Denedim."

Gecenin geri kalanında sessizdi. Sabaha karşı öksürmeye başladı.

Sonraki birkaç gün hastaydı. Ciğerlerindeki hırıltıyı duyuyordum. Onu, bulduğum bir miğferin içinde ilik, kurt eti ve yapraklardan pişirdiğim çorbayla besledim. Ölecekmiş gibi görünüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Yiyeceğimiz az olduğu için ava çıktım. Fakat hayvanlar azdı ve kurtlar açtı. Av hayvanları bu ormandan kaçtığından, küçük yaban tavşanlarıyla idare etmek zorundaydık. Onu sıcak tutmak ve bulutların arasından bir sıhhiyeRobotunun inmesi için dua etmekten başka bir şey yapamıyordum. Gözetmenler yerimizi biliyordu. Nerede olduğumuzu daima biliyorlardı.

Ertesi hafta ormanda iki çift ayak izi gördüm. Çalabileceğim yiyecekleri olmasını umarak izleri takip ettiğimde, terk edilmiş bir kamp alanına geldim. Hayvan kemikleri vardı ve korlar hâlâ sıcaktı ama at yoktu. Muhtemelen keşifçi değillerdi. Köleleştirildikten sonra yeminlerini bozmuş olan Yüzkaraları olmalıydı. Şimdilerde sayıları bir hayli artmıştı.

Ormanda bir saat kadar izlerini sürdükten sonra endişelenmeye başladım. İzler bir daire çizerek geri dönüyor ve tanıdık yerlerden geçerek mağaramıza uzanıyordu. Geri döndüğümde gece olmuştu. Kısrak'la paylaştığım mağaradan kahkahalar yükseliyordu. Yayıma taktığım ok incecik geldi. Soluklanmak için diz çökmek zorunda kaldım. Yaram acıyordu. Nefes nefeseydim. Ama onlara daha fazla zaman kazandıramazdım. Kısrak ellerindeyse, bunu yapamazdım.

Donmuş ren geyiği postunun ve mağaramızı hem gözlerden hem de hava şartlarından koruyan sertleşmiş kar yığınının dibinde dururken beni göremezlerdi. İçeride ateş çıtırdıyordu. Kısrak'la yapmak için bir günümüzü harcadığımız havalandırma kanallarından duman süzülüyordu. İki çocuk etimizin kalanını yiyor, suyumuzu içiyordu.

Pislik içinde ve pejmürde haldeydiler. Saçları yağlı otlara benziyordu. Ciltleri siyah noktalarla kaplanmıştı. Bir zamanlar güzel olduklarından emindim. Çocuklardan biri Kısrak'ın göğsünün üzerinde oturuyordu. Hayatımı kurtaran kızın ağzı bağlanmıştı

ve üzerinde sadece iç çamaşırları vardı. Soğuktan titriyordu. Çocuklardan birinin boynundaki ısırık yarasından kan süzülüyordu. Kısrak'a bu yarayı ödetmek niyetindeydiler. Bıçaklarını kızarana kadar ateşte ısıtıyorlardı. Diğer çocuk onun çıplak görüntüsünün tadını çıkarıyordu. Zevk verme amacıyla yapılmış bir oyuncakmışçasına uzanıp tenine dokundu.

O anda düşüncelerim bir kurdunki gibi ilkeldi. Dehşet verici bir duygu bütün benliğimi sarmıştı; bu kıza karşı böyle hissettiğimi bilmiyordum. Şimdiye kadar. Kendimi sakinleştirmeye ve ellerimin titremesini engellemeye çalıştım. Çocuğun eli Kısrak'ın bacaklarının arasına kaydı.

İlk çocuğu dizkapağından vurdum. İkincisini bıçağına uzanırken vurdum. Kötü bir nişancıydım. Ok, gözü yerine omzuna isabet etmişti. Bıçağımı çekerek mağaraya dalarken, acıyla uluyan çocukların işini bitirmeye hazırdım. İçimdeki insan o an için yok olmuştu ve ancak Kısrak'ın bakışlarını gördüğüm zaman durabildim.

"Darrow," dedi yumuşak bir sesle.

Titrerken bile çok güzeldi; beni hayata geri döndüren, ufak tefek, güleryüzlü kız. Eo'nun şarkısını yaşatan, parlak gözlü ruh. Öfkeyle titredim. On dakika daha geç kalsaydım, bu gece beni sonsuza dek yıkabilirdi. Bir ölümü daha kaldıramazdım, özellikle de Kısrak'ınkini.

"Darrow, yaşamalarına izin ver," diye tekrarladı, Eo'nun beni sevdiğini söylerken fısıldadığı gibi fısıldayarak. Sesi iliklerime kadar işledi. İçimdeki öfkeyle o sese dayanamıyordum.

Ağzım kıpırdamıyordu. Yüzüm uyuşmuştu; öfke ifadesini silemiyordum. Çocukları saçlarından yakalayıp dışarı sürükledim ve Kısrak bize katılana kadar tekmeledim. Onları karın içinde inler halde bırakarak Kısrak'ın giyinmesine yardım etmek için mağaraya döndüm. Hayvan postlarını kemikli omuzlarına örttüğüm sırada çok zayıf görünüyordu.

Kısrak giyindiğinde çocuklara, "Bıçak mı, kar mı?" diye sordu. Bıçakları titreyen elleriyle ateşe tutarak ısıttı. Öksürüyordu. Ne

düşündüğünü biliyordum. Gitmelerine izin verirsek, bizi uykumuzda öldürürlerdi. Yaraları ağır değildi. Ayrıca sıhhiyeRobotları onların yardımına koşabilirdi ama belki de Yüzkaralarına yardım etmiyorlardı.

Karı seçtiler.

Buna sevindim. Kısrak bıçağı kullanmak istemiyordu.

Onları ormanın kıyısında bir ağaca bağladık ve bir Hane'nin bulması için yanlarında bir işaret ateşi yaktık. Kısrak benimle gelmekte ısrar etmiş ve bütün yol boyunca öksürmüştü; istediğini yapmayacağımdan, onları öldüreceğimden endişelenmişti. Bunu düşünmekte haklıydı.

Gece Kısrak uykuya daldıktan sonra geri dönüp Yüzkaralarını öldürmek için kalktım. Jüpiter ya da Mars onları bulursa yerimizi söylerlerdi ve işimiz biterdi.

"Yapma, Darrow," dedi, ben ren geyiği postunu çekerken. Döndüm. Battaniyelerin arasından bana bakıyordu.

"Yaşarlarsa yerimizi değiştirmemiz gerekir," dedim. "Ve sen zaten hastasın. Ölürsün."

Burası sıcaktı. Barınağımız vardı.

"O halde sabah yerimizi değiştiririz," dedi. "Göründüğümden daha dayanıklıyımdır."

Bu, bazen doğruydu ama bu sefer değildi.

Sabah uyandığımda, gece ısınmak için bana sokulmuş olduğunu gördüm. Vücudu çok zayıftı. Rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyordu. Saçlarını kokladım. Çok sığ nefes alıp veriyordu. Yüzünde tuz izleri vardı. Ben Eo'yu istiyordum. Keşke bunlar onun saçları, hissettiğim onun sıcaklığı olsaydı. Ancak Kısrak'ı itmedim. Ona sarıldığımda acı hissediyordum ama kaynağı geçmişti, Kısrak değil. O yeni ve umut verici bir şeydi. Derin kışıma doğan bahar gibi.

Sabah olduğunda ormanın içlerine doğru ilerledik ve bir kayalığın kenarına devrilmiş ağaçlar ve karla bir barınak yaptık. Yüzkaralarına veya mağaramıza ne olduğunu merak etmedik.

Kısrak doğru dürüst uyuyamıyordu ve sürekli öksürüyordu. Uyurken bana sokuluyordu. Ensesini onu uyandırmayacak kadar hafifçe öpüyordum ama sırf orada olduğumu bilmesi için gizliden gizliye uyanmasını diliyordum. Teni sıcaktı. Persephone'nin Ezgisi'ni mırıldanıyordum.

"Sözlerini hiç hatırlayamıyorum," diye fısıldadı. Bu gece başını kucağıma koymuştu. "Keşke hatırlayabilsem."

Lykos'tan beri şarkı söylememiştim. Sesim hırıltılıydı. Yavaş yavaş şarkıya girdim.

Dinle, dinle
Hatırla nasıl da soldu güneşin gazabı
Ve salınan buğday başakları
Düştük de düştük
Ve dans ettik
Haykırdık ağıdı,
Doğruları ve yanlışları

Ve

Oğlum, oğlum
Hatırla yanıkları
Mevsimler dönmeden önceki ateşten yaprakları
Düştük de düştük
Ve bir şarkı söyledik
Dokumak için bir hücre
O uzun süren güzde

Ve
Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin savuruşunu, tırpanını savuruşunu
Ölüm meleğinin savuruşunu

Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin şarkısını
Uzun bir kışın hikâyesini anlatışını

Kızım, kızım
Hatırla soğuğu
Öldüren karı ve donan yağmuru
Düştük de düştük
Ve dans ettik
Buzdan bu diyarda
Onların kış şarkısıyla

Aşkım, aşkım
Hatırla, o nasıl bir haykırış
Bahar gökleri için öldü kış
Kükrediler de kükrediler
Ama tohumları aldığımız gibi bizler
Ektik bir şarkıyı
Harisliklerine karşı

Oğlum, oğlum
Hatırla zincirleri
Altın yönetirken demir dizginleri
Biz kükredik de kükredik
Kıvrandık ve haykırdık
Uğruna bize ait bir vadinin
Daha iyi bir hayat vaadinin

Ve
Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin savuruşunu, tırpanını savuruşunu
Ölüm meleğinin savuruşunu

Vadinin içinde
Duy ölüm meleğinin şarkısını
Bitmiş bir kışın hikâyesini anlatışını

"Tuhaf," dedi.

"Ne o?"

"Babam bana bu şarkı yüzünden isyanlar çıkacağını söylemişti; insanların öleceğini. Ama bu çok tatlı bir melodi." Bir post parçasına kan öksürdü. "Kamp ateşinin başında şarkılar söylerdik, kırsalda... bizi orada," yine öksürdü, "gözlerden... uzak tutuyordu. Ağabeyim... öldüğünde... babam bir daha benimle şarkı söylemedi."

Yakında ölecekti. Çok az vakti kalmıştı. Yüzü solgun, gülümsemesi zayıftı. SıhhiyeRobotları gelmediğine göre onu burada bırakıp ilaç aramaktan başka şansım yoktu. Hanelerden biri iğneler bulmuş ya da ganimet olarak almış olabilirdi. Yakında gitmem gerekecekti ama önce ona yiyecek depolamalıydım.

O gün ormanda tek başıma avlanırken biri beni izliyordu. Ben yeni beyaz kurt postumu giymiştim. Onlar da kamufle olmuşlardı. Kim olduğunu göremiyordum ama oradaydı. Yayımı düzeltir gibi yaparak arkama bir bakış attım. Hiçbir şey yoktu. Sessizdi. Kar vardı. Kuru dallar rüzgârla salınıyordu. Yoluma devam ederken hâlâ takip ediliyordum.

Onları arkamda hissediyordum. Yaramın sızlaması gibiydi. Bir geyik görmüş gibi yaptım ve yoğun bir çalılığın arasına dalarak diğer taraftaki yüksek bir çam ağacına tırmandım.

Bir *pat* sesi duydum.

Altımdan geçtiler. Bunu iliklerimde hissetmiştim. Bacaklarımın altındaki dalları salladım. Birikmiş olan kar döküldü. Düşen karın ortasında, havada asılı duran insan biçiminde bir görüntü oluştu. O da bana bakıyordu.

"Fitchner?" diye seslendim.

Sakızını yine patlattı.

"Artık aşağı inebilirsin, evlat," diye bağırdı Fitchner. HayaletPelerinini ve çekimBotlarını kapayarak kara indi. İnce ve siyah bir ısı-tulumu giymişti. Üst üste geçirdiğim giysiler ve leş kokulu hayvan postum beni onun yarısı kadar bile sıcak tutmuyordu.

Son görüşmemizin üzerinden haftalar geçmişti. Yorgun görünüyordu.

"Cassius'un başladığı işi mi bitireceksin?" diye sordum yanına atlarken.

Bana bakarak sırıttı. "Berbat görünüyorsun."

"Sen de öyle. Yumuşak yatak, sıcak yemek ve şarap seni rahatsız mı ediyor?" Yukarıyı işaret ettim. Kış ağaçlarının iskeletimsi dallarının arasından Olimpos belli belirsiz görünüyordu.

Gülümsedi. "Taramalar on kilo verdiğini gösteriyor."

"Göbek yağı," dedim. "Cassius'un iyonHançeri beni fazlalıklardan kurtardı." Yayıma ok takıp gererek ona nişan aldım. AkımKalkanı olup olmadığını merak ettim. AkımSilahları ve jilet dışında hiçbir şey işlemezdi. O silahlara karşı sadece tepmeliZırh etkili olurdu ve o bile pek koruyucu değildi. "Seni vurmalıyım."

"Cüret edemezsin. Ben bir Gözetmen'im, evlat."

Onu bacağından vurdum. Ancak ok görünmez akımKalkanına çarpıp şiddetini kaybetti ve yere düştü. Demek ki bunu sürekli giyiyorlardı; tepmeliZırh giymediklerinde bile.

"Pekâlâ, bu çok fevri bir davranıştı." Fitchner esnedi.

AkımKalkanı, çekimBotları, hayaletPelerin ile görünüşe bakılırsa bir akımYumruğu ve o ünlü jiletlerden de vardı. Tenine değen kar taneleri eriyordu. Beni ağaçta gördüğü düşünülürse, gözlerine görüş güçlendirici enjekte edilmiş olmalıydı; termal ve gece görüşü. Bir ağ-aleti ve analizModülü de vardı. Kilomu biliyordu. Muhtemelen akyuvar sayımı da biliyordu. Spektrum analizi de yapmış mıydı?

Yine esnedi. "Bugünlerde Olimpos'ta pek uyuyamıyoruz. Çok yoğunuz."

"Çakal'a Julian'ı öldürdüğümü gösteren holo-diski kim verdi?" diye sordum.

"Eh, hiç boşa zaman harcamıyorsun."

Ben konuşurken bir şey yaptı ve etrafımızdaki ses etrafımıza sınırlandı. Beş metrelik görünmez bir fanusun ötesinde kalan hiçbir şeyi duyamıyordum. Böyle oyuncakları olduğunu bilmiyordum.

"Onu Çakal'a Gözetmenler verdi," dedi.

"Hangileri?"

"Apollon. Hepimiz. Fark etmez."

Anlamıyordum. "Sanırım Çakal'ı destekledikleri için, öyle mi?"

"Her zamanki gibi." Sakızı şişirip patlattı. "Ne yazık ki kazanmana izin verilmiyor ve sen de ivme kazanıyordun dolayısıyla..."

Ondan açıklamasını istedim. Az önce açıkladığını söyledi. Yorgunluğunu gizlemek için kullandığı kolajen ve kozmetiklere rağmen gözaltı torbaları fark ediliyordu. Göbeği büyümüştü. Kolları hâlâ inceydi. Bir şey onu endişelendiriyordu ve nedeni sadece görünüşü değildi.

"İzin vermek mi?" diye sordum. "İzin vermek. Birinin kazanması için *izin* gerekmez. Amacımızın zirveye tırmanmak olduğunu sanıyordum. Yani benim kazanmama *izin* verilmiyorsa, Çakal'ın kazanmasına izin veriliyor demektir."

"Aynen öyle." Pek mutlu görünmüyordu.

"Ama bu hiç mantıklı değil. Bu bütün amaca aykırı," dedim öfkeyle. "Kuralları çiğniyorsunuz."

En iyi Altın'ın diğerlerinin üzerinde yükselmesi gerekiyordu ama onlar kazananı seçmişlerdi bile. Bu sadece Enstitü'yü değil, Toplum'u da mahvediyordu. En iyiler yönetiyordu; en azından öyle söyleniyordu. Ancak şimdi bir okul bahçesindeki bu kavgada taraf tutarak kendi ilkelerini çiğniyorlardı. Defne'den farksızdı, ikiyüzlülüktü.

"Bu çocuk neyin nesi? Kaderi önceden belirlenmiş bir İskender mi? Bir Sezar mı? Cengiz mi? Wiggin mi?" diye sordum. "Bütün bunlar saçmalık."

"Adrius, *sevgili* BaşValimiz Augustus'un oğlu. Önemli olan tek şey bu."

"Evet, bunu zaten söyledin ama neden onun kazanması gerekiyor? Babası önemli olduğu için mi?"

"Maalesef, evet."

"Daha açıklayıcı konuş lütfen."

İç çekti. "BaşVali, oğlunun kazanması gerektiğini kabul ettirene kadar on iki Gözetmen'e de tehditler savurdu, rüşvetler dağıttı, palavralar sıktı. Ancak hile yaparken dikkatli olmamız gerekiyor. Seçici amirlerimiz saraylarından, gemilerinden filan her adımımızı izliyorlar. Onlar da çok önemli insanlar. Bir de Kalite Kontrol Kurulu, Hükümdar, Senatörler ve diğer bütün Valiler var tabii. Bir sürü okul olmasına rağmen seni istedikleri zaman izleyebilirler."

"Ne? Nasıl?"

Parmağını kurt yüzüğüme vurdu.

"Biyometrik nanoKamera. Endişelenme, şu anda onlara başka bir şey gösteriyor. Bir bozucuAlan attım ve zaten düzeltmeler nedeniyle yayında yarım günlük gecikme var. Ama diğer bütün zamanlarda herhangi bir Seçici, herhangi bir Yaralı, Enstitü bittiğinde sana çıraklık teklif etmek isteyip istemeyeceklerine karar vermek için seni izleyebilir. Ah, senden hoşlandıklarını da söylemeliyim."

Yani binlerce Gösterişli beni izliyordu.

Zaten üşümüş olan vücudum daha da kasıldı.

Altıncı Filo Komutanı, Cassius ve Julian'ın babası, Mars Hanesi'nin Seçicisi Demetrius au Bellona bir oğlunu öldürdüğümü ve diğerini kandırdığımı izlemişti. Nefesim kesildi. Ya Titus'a kendim de Kızıl olduğum için bir Kızıl olduğunu anladığımı söyleseydim? "Lanet olasıca" dediğini fark etmişler miydi? Onun bir Kızıl olduğunu yüksek sesle mi söylemiştim, yoksa sadece zihnimden mi geçirmiştim?

"Ya yüzüğü çıkarırsam?"

"O zaman savaş alanına gizlediğimiz kameralar dışında ortadan kaybolursun." Göz kırptı. "Kimseye söyleme. Şimdi... Seçiciler BaşVali'nin hilesini keşfederse bunun cezası çok ağır olur. Okullar

arasında gerginlik olacağı kesin ama Augustus ve Bellona aileleri arasında Kan Savaşı da çıkabilir."

"Ve rüşveti öğrenirlerse başınız derde girer."

"Ölürüm." Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

"Bu yüzden mi böyle berbat görünüyorsun? Bir fırtınanın ortasındasın. Bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Keyifsizce güldü.

"Seçicilerin birçoğu senden hoşlanıyor. Sana ilk çıraklık teklifini yapma hakkı Mars Hanesi'ne ait ama dışarıdan gelen teklifleri de değerlendirebilirsin. Ölürsen çok mutsuz olurlar. Özellikle de Mars Hanesi'nin Silahşörü Lorn au Arcos; adını duyduğundan eminim. Jilette çok iyidir."

"Bunların. Benimle. Ne. İlgisi. Var?" diye tekrarladım.

"İlgisi yok. Sadece hayatta kal. Çakal'ın yoluna çıkma. Aksi takdirde Jüpiter ya da Apollon seni öldürür ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmaz."

"Yani ikisi de onun bekçi köpekleri, ha?"

"Başkaları da var."

"Eh, beni öldürürlerse, Seçiciler bir terslik olduğunu anlar."

"Anlamazlar. Apollon bunu yapmak için diğer Haneleri kullanır veya kendimiz yaparız ve sonra da görüntüleri nanoKamera kayıtlarından sileriz. Apollon ve Jüpiter aptal değil, onlarla uğraşma. Bırak Çakal oyununu oynasın ve senin de bir geleceğin olsun."

"Ve senin de."

"Ve benim de."

"Anladım," dedim.

"Güzel. Güzel. Yola geleceğini biliyordum. Gözetmenlerin birçoğu seni beğeniyor. Hatta Minerva bile. Başlangıçta senden nefret etmişti fakat sen Kısrak'ın gitmesine izin verince onun da Olimpos'ta kalmasına izin verildi. Öylesi daha az utanç verici onun için."

"Olimpos'ta kalmasına izin mi verildi?" diye sordum masumca.

"Doğal olarak. Enstitü kuralları böyle. Hanesi yenilen Gözetmen eve dönerek Seçicilerin karşısına çıkıp neden başarısız olduğunu

açıklamak zorundadır." Gözlerimde aniden beliren parıltıları görünce Fitchner'ın gülümsemesi yüzünde dondu.

"Yani Haneleri yok edilirse gitmek zorundalar. Ve benim ölmemi isteyenler Jüpiter ve Apollon, öyle mi?"

"Hayır..." diye yalvardı sesimdeki tehlikeyi fark ederek.

Başımı yana yatırdım. "Hayır mı?"

"Ya-yapamazsın!" diye kekeledi. "Az önce söyledim ya, Mars Hanesi'nin Silahşörü seni çırak olarak istiyor. Üstelik başkaları da var; Senatörler, Politikolar, Pretorlar. Bir geleceğin olmasını istemiyor musun?"

"Çakal'ın taşaklarını koparmak istiyorum. Hepsi bu. Sonra çıraklığımı kendim bulurum. Bunu yaparsam herkesi çok etkileyeceğimden eminim."

"Darrow! Mantıklı ol, dostum."

"Fitchner, BaşVali'nin oyunları yüzünden arkadaşlarım Roque ve Lea öldü. Bakalım oğlu Çakal'ı köleleştirdiğimde hoşuna gidecek mi?"

"Bir Kızıl kadar delisin!" dedi başını iki yana sallayarak. "Gözetmenlerin kariyerleriyle oynuyorsun. Hiçbiri şu anki durumundan memnun değil. Onlar da yükselmek istiyorlar. Geleceklerini tehdit edersen, Apollon ve Jüpiter aşağı inip kafanı koparırlar!"

"Önce Hanelerini yok edersem bunu yapamazlar." Kaşlarımı çattım. "Sonuçta, bunu yaparsam gitmek zorunda değiller mi? Güvenilir biri bana kuralların böyle olduğunu söyledi." Ellerimi çırptım. "*Pekâlâ*... ölmekte olan başka bir arkadaşım var ve antibiyotik bulmam gerekiyor. Bana biraz verebilirsen harika olur."

Hayretle bana baktı. "Bütün söylediklerinden sonra bunu neden yapayım?"

"Çünkü şu ana kadar berbat bir Gözetmen oldun. Bana ganimet borçlusun ve kendi geleceğini de düşünmen gerekiyor."

Yenik bir tavırla güldü. "Öyle olsun."

Bacağındaki ilaç kutusundan bir enjektör çıkarıp bana verdi. Ellerimiz birbirine değdiğinde akımKalkanının beni çarpmadığını

fark ettim. Demek ki istedikleri zaman kapayabiliyorlardı. Şefkatli bir tavırla omzuna vurarak teşekkür ettim. Gözlerini devirdi. Zırhını bütün vücudunda kapamıştı. Sonra kalkan geri geldi. Sistemin takılı olduğu belinden çok hafif bir uğultu çıkıyordu. Artık Gözetmenleri kendime düşman ettiğime göre, bunu öğrenmem iyi olmuştu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Fitchner.

"Hangisi daha tehlikeli? Apollon mu, Jüpiter mi? Dürüst ol, Fitchner."

"İkisi de canavardır. Apollon daha hırslıdır. Jüpiter basittir; sadece burada tanrıcılık oynamayı sever."

"O halde önce Apollon Hanesi düşecek. Sonra da Jüpiter'i ezeceğim. Onlar gittikten sonra Çakal'ı koruyacak kim kalıyor?"

"Çakal," dedi keyifsizce.

"O zaman kazanmayı gerçekten hak edip etmediğini göreceğiz."

Ben gitmeden önce Fitchner yere küçük bir paket attı.

"Belki artık önemi yoktur ama bu bana verilmişti. Arkadaşlarının seni unutmadığını bilmeliymişsin."

"Bunu kim söyledi?"

"Söyleyemem."

Kutuyu ona veren kişi bir dosttu çünkü içinde Pegasus'um vardı; içinde Eo'nun hatırası olan hemantus çiçeğiyle birlikte. Pegasus'u boynuma taktım.

35

HAİNLER

Arkadaşlarım beni unutmamıştı. Bununla ne demek istiyorlardı? Hangi arkadaşlar? Ares'in Oğulları mı? Yoksa gizemli dostum, Enstitü'deki şansımı destekleyen genel bir kitle miydi? Pegasus'un anlamını biliyorlar mıydı? Yoksa sadece kaybettiğimi düşündükleri bir şeyi bana iade mi ediyorlardı?

Çok fazla soru vardı ama hiçbiri önemli değildi. Oyunun dışındaydılar. Oyun... Ondan başka ne vardı ki? Hayatta gerçek olan her şey, bütün ilişkilerim, bütün hedeflerim ve ihtiyaçlarım bu oyunda toplanmıştı ve hepsi kazanmama bağlıydı. Kazanmak için bir orduya ihtiyacım vardı fakat kölelerden oluşamazdı. Bunu tekrar yapamazdım. Bir isyanın başına geçtiğimde olacağı gibi, şimdi de kölelere değil, yoldaşlara ihtiyacım vardı.

İnsan kendisini köleleştiren aynı adaletsizlikle özgür kalamazdı.

Kısrak'a antibiyotiği vermemden ve ateşinin düşmesinden bir hafta sonra kuzeye doğru yola çıktık. Hareket ettikçe gücü de artıyordu. Öksürüğü geçmiş ve gülümsemesi geri dönmüştü. Bazen dinlenmesi gerekiyordu fakat çok geçmeden benden daha hızlı yürümeye başladı. Bunu da yüzüme vurmaktan çekinmiyordu. Avımızı kendimize çekmek için hareket ettiğimizden olabildiğince

çok ses çıkarıyorduk. Gereksizce büyük ateşler yaktığımız altıncı gecemizde ilk avımızı düşürdük.

Hainler derenin şırıltısında gelişlerini gizleyerek kıyıdan yaklaşıyorlardı. Onlardan hemen hoşlanmıştım. Ateşimiz bir tuzak olmasa, kolayca hazırlıksız yakalanabilirdik. Ama tuzaktı ve ikisi ışığa çıktıklarında kısmen söndürdük. Ancak dereyi kullanarak gelecek kadar akıllı olduklarına göre karanlıkta birini de gizlemiş olmalılardı. Bir okun yaya takıldığını duydum. Sonra biri hafifçe haykırdı. Kısrak karanlıktakini halletmişti. Diğer ikisini de ben hallettim. Kurt pelerinimin üzerindeki karları silkeleyerek bir kar yığınının içinden fırladım ve yayımın düz tarafıyla başlarının arkasına vurarak onları bayılttım.

Sonrasında Kısrak'm yaraladığı çocuk ateşin başında şişmiş gözüyle ilgilenirken, ben de liderleriyle konuştum. Adı Milia'ydı. At suratlı, hafif kambur, uzun boylu, incecik bir kızdı. Kemikli vücudunu paçavralar ve çalıntı postlarla örtmüştü. Yaralanmamış olan diğerinin adı Dax'tı. Kısa boylu ve sevimliydi. Parmaklarından üçü donmuştu. Onlara birkaç post daha verdik ve sanırım sohbetimizdeki bütün farkı da bu yarattı.

"Sizi köleleştirebileceğimizin farkındasınız, değil mi?" diye sordu Kısrak sancağını sallayarak. "Dolayısıyla bu oyun bittiğinde iki kere Hain ve kaçak olursunuz."

Milia bunu umursamıyor gibiydi. Dax ise umursuyordu. Ancak diğeri sadece Milia'yı izliyordu.

"Umurumda bile değil. Bir ya da iki kez olması neyi değiştirir?" dedi Milia. Hepsi Mars'ın köle amblemini taşıyordu. Onları tanımıyordum ama yüzükleri Juno'dan olduklarını gösteriyordu. "Dizlerimi çürütmektense utancı taşımayı tercih ederim. Babamı tanıyor musunuz?"

"Babanın kim olduğuyla ilgilenmiyorum."

"Babam," diye ısrar etti, "Gaius au Trachus'tur; Mars'ın güney yarımküresinin Yüksek Hâkim'i."

"Hâlâ umurumda değil."

"Ve onun babası da..."

"Bana ne?!"

"O zaman aptalın tekisin," dedi. "*Beni* kölen yapabileceğini düşünüyorsan, iki kat aptalsın. Seni ne olduğunu bile anlamadan deşiveririm."

Başımla Kısrak'a işaret verdim. Aniden ayağa fırladı ve sancağını Milia'nın başına bastırdı. Mars işareti Minerva'ya dönüştü. Sonra onu da sildi. Dax'ın gözleri hayretle açıldı.

"Sizi özgürlüğünüze kavuştursam bile mi?" diye sordum, Milia'ya. "Beni yine de deşer misin?"

Ne diyeceğini bilemedi.

"*Mily*," dedi Dax sakince. "Ne düşünüyorsun?"

"Kölecilik yok," diye devam ettim. "Dayak yok. Kamp için bir tuvalet çukuru kazarsanız, ben iki tanesini kazarım. Biri size saldırırsa, onu paramparça ederim. Söyleyin bakalım, ordumuza katılacak mısınız?"

"*Onun* ordusuna," diye düzeltti Kısrak. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"O kim?" diye sordu Milia bakışlarını yüzümden ayırmadan.

"Azrail."

On Yüzkarası toplamak bir haftamızı aldı. Benim gözümde bu on kişi köle olmak istemediklerini zaten açıkça göstermişlerdi. Yani onlara bir amaç, yiyecek, kürk veren ve ayaklarının altını yalamalarını istemeyecek ilk kişiden hoşlanmaya hazırlardı. Çoğu adımı duymuştu fakat Pax'ı yenmek için kullandığım ünlü sapanOrak yanımda olmadığı için hepsi hayal kırıklığına uğramıştı. Anlaşılan olay bir efsaneye dönüşmüştü. Mars'ın köleleri Jüpiter'le savaşırken bir atı binicisiyle birlikte tutup Argos'a attığı söyleniyordu.

Sayımız artarken büyük ordulardan gizleniyorduk. Mars benim Hanem olabilirdi ama Roque ölmüşken ve Cassius düşmanımken, dostum olarak sadece Quinn ve Sevro kalmıştı. Belki Pollux da sayılabilirdi ama o rüzgârla birlikte yön değiştirirdi. Lanet olasıca sıçan.

Hanemle birlikte olamazdım. Orada yerim yoktu. Bir zamanlar liderleri olabilirdim fakat bana nasıl baktıklarını hatırlıyordum. Ve şimdi hayatta olduğumu öğrenmeleri çok önemliydi.

Mars ve Jüpiter arasındaki savaşa rağmen, Ceres nehir kıyısındaki yerinde fethedilmemiş halde duruyordu. Yüksek surlarının arkasından hâlâ ekmek fırının dumanı yükseliyordu. İki ordunun da atlı savaşçıları Ceres'in etrafındaki düzlüklerde dolaşıyor, istedikleri zaman donmuş Argos'u geçiyorlardı. Artık düşük enerjili iyonKılıçları taşıyorlardı, dolayısıyla metalin tek bir değişiyle birbirlerine elektrik şoku verip yaralayabiliyorlardı. Çatışmalar olduğunda sıhhiyeRobotları savaş alanının üzerinde çığlıklar atarak dolaşıyor, kanaması olan ya da kemikleri kırılan öğrencileri iyileştiriyorlardı. İki ordunun da şampiyonları kendilerini yeni silahlara karşı koruyan iyonZırhları giyiyordu. Atlar birbirine çarpıyordu. İyonOkları havada uçuşuyordu. Köleler tepeleri büyük Argos Nehri'nden ayıran geniş düzlükte daha eski, basit silahlarla birbirlerine saldırarak koşturuyorlardı. Muhteşem bir manzaraydı ama aptalcaydı. Hem de çok aptalca.

Kısrak ve Milia'yla, Mars ve Jüpiter'in zırh kuşanmış iki savaş grubunun Phobos Kulesi'nin önündeki düzlükte çarpışmasını izliyorduk. Sancaklar dalgalanıyordu. Atlar derin kar örtüsünü eziyordu. İki metal dalgası birbirine girerken zırhların gürültüsü duymaya değerdi. Mızraklar geniş kalkanların ve zırhların üzerinde şok edici elektrikle kıvılcımlar saçıyordu. Enerji yüklü kılıçlar birbirlerine çarpıyordu. ÜstünSeçilmişler diğer üstünSeçilmişlerle savaşıyordu. Köleler de bu dev satranç karşılaşmasının piyonları gibi birbirlerine doğru koşturuyordu.

Pax'ı gördüm; üzerindeki paslı kırmızı zırh o kadar eskiydi ki kızartma-tulumu gibi görünüyordu. Bir atı binicisiyle birlikte yere devirdiğini görünce güldüm. Ancak söz konusu mükemmel şövalyelerse, bu Pax değildi. Hayır, Cassius'tu. Şimdi onu görüyordum. Atını düşmanların arasından hızla sürerek alev gibi parlayan kılıcını sağa sola sallarken ve düşmanlarını birbiri ardına yere devirirken

zırhı ışıl ışıldı. Savaşabiliyordu ama bunu ne kadar aptalca yaptığını görünce şaşırdım; bir mızrakçı birliğiyle düşmanların içine dalıyor ve onları yakalıyordu. Sonra ayakta kalanlar toparlanıyor ve aynısını ona yapıyorlardı. Bu sürekli tekrarlanırken iki taraf da belirgin bir üstünlük yakalayamıyordu.

"Ne aptallar," dedim Kısrak'a. "Bütün o güzel zırhlar ve kılıçlar gözlerini kör ediyor. Bak, belki bunu üç-dört kez daha tekrar ederlerse işe yarayabilir."

"Taktikleri var," dedi. "Bak, şurada bir kama düzeni var ve şu kanat da düz saldıracakmış gibi görünüyor ama yandan kapanacak."

"Yine de haklıyım."

"Sadece yanılmıyorsun." Bir an izledi. "Bizim küçük savaşımız gibi ama bu kez dolunayın etkisine girmiş bir kurt gibi uluyarak ortalıkta koşturan sen değilsin." Kısrak iç çekti ve bir elini omzuma koydu. "Ah, eski güzel günler..."

Milia yüzünü buruşturmuş, bizi izliyordu.

"Taktikle sadece çatışma kazanılır. Ama savaş kazanmak için strateji gerekir," dedim.

"Ooo. Ben Azrail'im. Kurtların tanrısı. Stratejinin kralı." Kısrak yanağımdan bir makas aldı. "Çok tatlısın."

Eline vurarak uzaklaştırdım. Milia gözlerini devirdi.

"Peki, şimdiki stratejimiz nedir, lordum?" diye sordu Kısrak.

Düşmanla kavgamı ne kadar uzatırsam, Gözetmenlerin beni yok etme olasılığı o kadar artardı. Yükselişim çok hızlı olmalıydı. Bunu ona söylemedim.

"Stratejimiz hız," dedim. "Hız ve aşırı önyargı."

Ertesi sabah Mars Hanesi'nin savaşçıları Metas üzerindeki köprülerinin gece devrilmiş ağaçlarla tıkanmış olduğunu gördüler. Elbette ki bir tuzaktan korkarak kalelerine geri döndüler. Phobos ve Deimos'taki gözcüleri bizi göremedi; aşağı baktılar ve köprünün etrafındaki ağaçlıkta düşman olmadığını bildirmek için duman işareti verdiler. Bizi göremiyorlardı çünkü köprüden elli metre

ileride, ormanın içinde, gece karanlığından beri aynı pozisyonda yüzükoyun yatıyorduk. Yüzkaralarımın her birinin üzerinde beyaz veya gri bir kurt pelerini vardı. Kurtları avlamak bir haftamızı almıştı fakat bu bile iyi olmuştu; av aramızda bir bağ kurmuştu. On askerim de kavgacı tiplerdi. Bu oyunda köle olmaktansa geleceklerini mahvetmeyi göze alan yalancılardı. Yani gururlu, gerçekçi ama pek onurlu olmayan bir gruptu. Tam ihtiyacım olan türden. Yüzlerimizi kuş pisliği ve gri kille beyaza boyamıştık, dolayısıyla sırıtırken dudaklarımızın arasından süzülen soluğumuzla hayaletimsi kış canavarlarına benziyorduk.

"Korku verici birinin onlara değer vermesi hoşlarına gidiyor," demişti Milia bana önceki gece, kavak ağaçlarından sarkan buz sarkıtları gibi soğuk bir sesle. "Benim de öyle."

"Mars yemi yutacak," diye fısıldadı Kısrak yanımdan. "Aralarında bir beyin gücü kalmadı." Roque gittiğinden beri... Karda bana yakın durmayı tercih etmişti. O kadar yakındı ki bacakları benimkilerin yanında uzanmıştı ve yüzükoyun yatarken yana çevirdiği yüzü, beyaz pelerinimin altındaki yüzümden birkaç santim ötedeydi. Nefes aldığımda hava onun nefesiyle ısınmış oluyordu. Sanırım ilk kez onu öpmeyi düşünüyordum. Bu düşünceyi kafamdan attım ve kendime Eo'nun yaramaz dudaklarını hatırlattım.

Cassius köprüyü tıkayan ağaçları kaldırmaları için adamlarını –bir tuzaktan korkulduğu için çoğu köleydi– gönderdiğinde öğle olmuştu. Aslında Cassius fazla akıllıca oynuyordu. Jüpiter'le uğraştığını sandığından, köprü temizlendiğinde ani bir süvari saldırısıyla karşılaşacağını düşünüyordu. Bu yüzden atlılarını nehrin etrafından, güneydeki ovalardan dolaştırıyor ve Büyükorman'dan veya düzlüklerden geleceğini sandığı süvarilere karşı Phobos köprüsünün diğer tarafında topluyordu. Becerikli Milia atların bu hareketini bana iki kilometre öteden, yüksek çamların dalları arasında gizlenerek gözcülük yaptığı yerden uluyarak haber vermişti. Artık harekete geçme zamanıydı.

Yapraksız ağaçların arasından kölelere doğru koşarken ne uluduk ne de bağırdık. Dört üstünSeçilmiş atlarının sırtında oturmuş, çalışmayı izliyorlardı. Biri Cipio'ydu. Hızımızı artırdık. Çıplak ağaçların arasından hızla geçiyor, yanlarından yaklaşıyorduk. Bizi görmüyorlardı. Yayıldık. İlk vuruşu yapmak için birbirimizle yarışıyorduk.

Ben kazandım.

DüşükÇekimde beş metre sıçrayarak bir iblis gibi ağaçların arasından uçtum ve kör bir kılıçla Cipio'nun omzuna vurdum. Eyerden yere yuvarlandı. Atlar hafifçe kişnedi. Kısrak, sancağıyla başka bir üstünSeçilmişi indirdi. Beyazlara ve grilere bürünmüş adamlarım sessizce ve hızla hareket ediyordu. Yüzkaralarımdan ikisi de üstünSeçilmişlerin atlarına atladı ve sopalarla ya da kör baltalarla binicilerin başlarına vurdu. Kimseyi öldürmemelerini emretmiştim; işimiz dört saniyede bitti. Atlar binicilerinin nereye gittiğini bile anlamadı. Adamlarım atları hızla geçerek devrilmiş kütükleri kaldırmaya çalışan kölelere ulaştı. Kısrak altısını Minerva kölesi yapana ve onlara geri kalanları etkisiz hale getirmemize yardım etmelerini emredene kadar yarısı bizi duymamıştı bile. O anda bağırışlar yükseldi ve Mars köleleri baltalarını adamlarıma çevirdi.

Minerva'dan olanlar Kısrak'ı hemen tanıdı ve Mars damgasının silinmesiyle özgür kaldılar. Altı köle bizim olmuştu. Mars'ın diğer kölelerini yere devirdiler ve Kısrak hızla her birine koşup tek tek köleye dönüştürdü. Böylece sekiz kölemiz daha oldu. Sonra on ve on bir. Sadece biri sorun çıkardı ve o da asıl ödüldü: Pax. Neyse ki zırhı yoktu. Buraya çalışmak için gelmişti ama onu ancak yedi kişi birlikte yere devirebildik. Kükrüyor ve adını haykırıyordu. Üzerine atıldım ve yüzüme bir yumruk yedim. Hepimiz bu genetik canavarı kontrol altına alabilmek için üzerine atılırken ve sonunda sayımız on ikiye ulaşırken kan tükürüp kahkahalarla gülüyordum. Kısrak onu Mars damgasından kurtardı ve Pax'ın kükreyişi o kadar tiz bir kahkahaya dönüştü ki sesi bir kızınki gibi çıkıyordu.

"*Özgürlüüüük!*" diye kükredi. Dalaşacak birini arayarak ayağa fırladı. "Darrow au Andromedus!" diye bağırdı yüzümü dağıtmaya hazırlanarak. Kısrak bağırarak onu durdurdu.

"O bizimle," dedi Kısrak.

"Ciddi misin?" diye sordu Pax. Dev yüzünde bir gülümseme belirdi. "Vay be! Habere bak!" Ve beni dev bir ayı gibi kucakladı. "*Özgürlüüüük*, kardeşlerim! Tatlı özgürlük!" Cipio ve diğer üstün-Seçilmişleri yerde inler halde bıraktık.

Mars'ın atlıları tıkanmış köprünün diğer tarafından geri dolaşıp bize yetişemeden kuzeydeki alçak dağlara ulaşmak için ormandan hızla koştuk. Phobos ve Deimos'tan işaret dumanları yükseliyordu. Gözcüler her şeyi görmüştü. Ve dehşete kapılmış olmalıydılar. Saldırımız bir dakika bile sürmemişti. Pax hâlâ bir kız gibi kahkahalar atıyordu.

Mars Hanesi sayılarındaki ani düşüş yüzünden neye uğradığını şaşıracaktı. Ama bundan fazlasına ihtiyacım vardı. Benimle ilgili kusurlu lider algılarını doğaüstü, algılarının ötesinde bir şeyle değiştirmek zorundaydım. Çakal gibi olmalıydım; isimsiz ve insanüstü.

O gece karın içinde Mars kalesinin kuzeyine süzüldüm. Atlılar küçük vadide devriye geziyordu. Toynaklar gece karanlığında ve çimenlerin üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu. Karanlıkta koşumların şıngırdadığını duyuyordum. Ancak onları göremiyordum. Kurt pelerinim yağan kar kadar beyazdı. Başlığımı örtmüştüm ve cehennemin soğuk katlarından gelmiş bir yaratığa benziyordum. Kayalık zemin hatırladığımdan daha dikti. Kendimi karın içinde yukarı çekerken neredeyse düşüyordum. Kalenin duvarına ulaştım. Surlarda meşaleler yanıyordu. Rüzgâr alevleri savuruyordu. Kısrak işaret ateşini yakmak üzere olmalıydı.

Pelerinimi çıkarıp yuvarlayarak top gibi yaptım. Vücudumu kömürle boyamıştım. Metal maşaları taşların arasındaki boşluklara soktum. Yine matkabıma tırmanmak gibiydi ama artık daha güçlüydüm ve tulum giymiyordum. Kolaydı. Kendimi yukarı çekerken

Pegasus kolyem göğsümde sekiyordu. Altı dakika sonra tepeye ulaştığımda nefes nefese bile değildim.

Surların hemen altındaki taşları kavradım. Geçen nöbetçinin sesini dinleyerek asılı halde bekledim. Elbette ki bir köleydi. Ve aptal da değildi. Kendimi yukarı çekerken beni gördü ve mızrağını boğazıma dayadı. Ona Mars yüzüğümü göstererek parmağımı dudaklarıma bastırdım.

"Neden seslenmeyeyim?" diye sordu. Bir Minerva'ydı.

"Sana surları düşmanlara karşı korumanı söylemediler mi? Böyle dediklerinden eminim. Ben Mars Hanesi'ndenim. Yüzüğümü görüyorsun. O halde düşman olamam, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Primus bana surlarda nöbet tutmamı ve izinsiz giren olursa öldürmemi ya da alarm..."

"Burası benim evim. Mars Hanesi'nin asıl Primus'u benim. Senin efendinim ve sana görevine devam etmeni *emrediyorum*. Bu çok önemli." Göz kırptım. "Emirlere harfiyen uyarsan Virginia'nın çok mutlu olacağından da eminim."

Kısrak'ın gerçek adını duyunca başını yana yatırdı ve beni baştan aşağı süzdü.

"Primus'um yaşıyor mu?"

"Minerva Hanesi henüz düşmedi," dedim.

Kız sevinçle sırıttı. "Eh... o zaman... sanırım burası senin evin. Girmeni engelleyemem. Yeminime uymak zorundayım sonuçta. Dur... seni tanıyorum. Senin öldüğünü söylemişlerdi."

"Hâlâ nefes alıyorsam bunu Primus'una borçluyum."

Geceleri köleler nöbet tutarken Hane üyelerinin uyuduğunu açıkladı. Kölelerle ilgili sorun buydu. Görevlerini aksatmak ve sırları paylaşmak için fazlasıyla hevesliydiler. Onu geride bıraktım ve kazayla elime *düşürdüğü* bir anahtarı kullanarak içkaleye girdim.

Evimde gizlice dolaşırken içimden Cassius'u ziyaret etmek geliyordu. Ama buraya onu öldürmeye gelmemiştim. Şiddet, aptalların yöntemiydi. Bazen ben de o aptallardan oluyordum ama bu gece kendimi akıllı hissediyordum. Sancağı çalmaya da gelmemiş-

tim. Onu koruduklarını biliyordum. Hayır. Buraya bir zamanlar benden korktuklarını hatırlatmaya gelmiştim. Hepsinden daha iyi olduğumu. İstediğim yere girip çıkabildiğimi. Canım ne isterse onu yapabildiğimi.

Karşılaştığım her köleyle aynı şekilde iletişim kurabileceğimi bilmeme rağmen gölgelerde saklandım ve içkalenin bütün kapılarına bir sapanOrak işareti kazıdım. Savaş odasına girdim ve efsaneyi başlatmak için oradaki dev masanın üzerine de bir sapanOrak kazıdım. Sonra Cassius'un sandalyesine bir kurukafa yaptım ve dedikoduyu perçinlemek için ahşap sandalyenin sırtlığına bir bıçak sapladım.

Geldiğim yoldan çıkarken kalenin kuzeyindeki yamaçta alevlerin parladığını gördüm. Azrail'in sapanOrağı şeklinde yerleştirilmiş çalılar gecede ışıl ışıl alevlendi.

Hâlâ Mars'la birlikteyse, Sevro'nun beni bulacağını biliyordum. Küçük serserinin yardımı işime yarayabilirdi.

36

İKİNCİ BİR TEST

Bir ordum olması için önce adamlarımın karnını doyurabilmem gerekiyordu. Bu yüzden hem Jüpiter hem de Mars'ın ağzının suyunu akıtan Ceres fırınlarını ele geçirecektim.

Minerva Hanesi'nden grubumuza yeni katılanlar liderliğimi kabul etmekte zorlanmamıştı. Kendimi kandırmıyordum. Evet, aylar önce Uluyanlarımı at leşlerinin içine gizlememden etkilenmişlerdi ve Pax'ı yendiğimi de hatırlıyorlardı. Ancak sadece Kısrak bana güvendiği için itaat ediyorlardı. Diana Hanesi'nden gelenleri şimdilik köle olarak tutuyorduk. Onların güvenini kazanmam gerekiyordu. Tuhaf bir şekilde, bana güvenen tek kişi Tactus gibi görünüyordu. Bir ay kadar önce onu bir at leşinin içine dikeceğimi söylediğimde sırıtmıştı. O şekilde diktiğim iki Diana üyesi daha vardı. Diğerleri onlara ÖlüAtlar diyordu ve ikisi de saçlarına beyaz at tüyünden örgüler takmıştı. Sanırım biraz kafayı sıyırmışlardı.

Ormanda ve tepelerde kesin olan tek şey kurtların bolluğuydu. Yeni üyelerimizi benim savaş tarzımda eğitmek için onları avlıyorduk. Görkemli süvari saldırıları yoktu. Lanet olasıca mızraklar yoktu. Ve çatışma sırasında aptalca kurallar da yoktu. Herkes pelerin giyiyordu ki kurutulurken ve sonrasında çürümüş etten arındırılırken

leş gibi kokuyorlardı. Pax dışında herkesin bir pelerini vardı ama henüz ona yetecek kadar iri bir kurt yapılmamıştı.

"Ceres Hanesi kuşatmalara alışkın," dedi Kısrak. Haklıydı.

Geceleri, gündüzleri olduğundan daha fazla asker görevlendiriyorlardı. Sinsice saldırılara karşı uyanıktılar. Geceleri duvarların dibinde yaktıkları odun yığınlarıyla surları aydınlatıyorlardı. Nereden bulduysalarsa, şimdi köpekleri de vardı. Hayvanlar surlarda dolaşıyordu. Minerva'yla savaşırken Sevro'yu gizlice tuvaletlerden içeri sokmayı denediğimden beri suya giden yol da korunuyordu. Sevro bunun için beni tam olarak bağışlamamıştı. Ceres'teki öğrenciler artık dışarı çıkmıyordu. Daha güçlü Hanelere karşı açık alanda savaşmanın risklerini öğrenmişlerdi. Kışı içeride geçiriyorlardı. Soğuk ve açlık diğer Haneleri zayıflattığında, baharda kalelerinden çıkacaklardı; güçlü, hazırlıklı ve organize olmuş bir şekilde.

Ama baharı göremeyeceklerdi.

"Yani gündüz mü saldıracağız?" diye sordu Kısrak.

"Doğal olarak," dedim. Bazen neden konuşmaya gerek duyduğumuzu merak ediyordum. Düşüncelerimi biliyordu, en delice olanlarını bile.

Bu seferki özellikle delice bir fikirdi. Ormanı baltalarla düzledikten sonra Kuzeyormanları'ndaki bir açıklıkta bütün gün tatbikat yapmıştık. Planı mümkün kılan kişi Pax'tı. Kütük üzerinde denge yarışı yaptık. Kısrak kazandı. At suratlı Milia ikinciydi ve Kısrak'ı yenemediği için çok bozulmuştu. Ben üçüncüydüm.

Mars Hanesi'ni tuzağa düşürürken yaptığımız gibi, bir gece önceden cesaret edebildiğimiz kadar yaklaştık ve kendimizi kara gömdük. Kısrak'la ben yine eş olmuştuk ve karın altında sıcak kalabilmek için birbirimize sıkıca sarılmıştık. Tactus, Milia'yla eşleşmek istedi ama Milia ona defolup gitmesini söyledi.

"Biraz düşünürsen, aslında sana iyilik yapıyordum," diye mırıldandı Tactus, Pax'ın leş kokulu koltuk altına sokulurken. "Ancak

iblis siğili kadar güzelsin. Benim gibi biriyle böyle yakın durma şansını bir daha bulamazsın. Nankör domuz."

Kısrak ve diğer kızlar alaycı bir tavırla güldüler. Sonra gecenin sessizliği ve buzlanmış ovanın soğuğu içimize işleyince sessizleştik.

Ertesi sabah Kısrak ve ben birbirimize sarılmış halde titriyorduk ve yeni bir kar yağışı bizi daha da derine gömerek planımızı riske atıyordu. Ancak rüzgâr dayanılır seviyedeydi ve kar taneleri havada savrularak düşerken bizi daha derine gömmedi. İlk uyanan ben oldum ama kıpırdamadım. Çok geçmeden esneyerek uykunun son mahmurluğunu da üzerimden atarken, ordum da yavaştan uyandı; bir öğrenci kıpırdanarak diğerine doğru homurdanırken, sonunda kar yüzeyinin altındaki sığ tünele gömülü bütün Altınlar burunlarını çekmeye ve öksürmeye başladı. Onları göremiyordum fakat kar fırtınasının uğultusuna rağmen uyandıklarını duyabiliyordum.

Gece kalın pelerinim buz tutmuştu. Kısrak'ın elleri kürkümün içindeydi ve sıcak bir şekilde yan tarafıma değiyordu. Nefesi boynumu ısıtıyordu. Ben kıpırdanırken esneyerek doğruldu ve karın altında kedi gibi gerinirken benden biraz uzaklaştı. Aramıza kar döküldü.

"Korkunç, bu çok berbat," diye homurdandı Dax. Kar tünelimizde onu göremiyordum.

Kısrak beni dürttü. Pax'ın koltuk altına sokulmuş olan Tactus'u zorlukla görebiliyorduk. İki adam birbirlerine sokulmuşlardı ve sevgililer gibi uyanırlarken buzla kaplanmış göz kapakları titreşerek açılınca hemen birbirlerinden uzaklaştılar.

"Hangisinin Romeo olduğunu merak ettim," diye fısıldadı Kısrak hırıltılı bir sesle.

Güldüm ve tünelin tavanında bir delik açıp dışarı baktığımda, ovada yirmi dört kişilik grubumdan başka kimsenin olmadığını gördüm. Uzakta dolaşan atlı sabah keşifçileri bizim için sorun olmayacaktı. Kuzey nehrinden rüzgâr esiyor, yüzümü yakıyordu.

"Buna hazır mısın?" diye sordu Kısrak sırıtarak, ben başımı geri çekerken. "Yoksa çok mu üşüdün?"

"Seni ilk kandırdığımda göl daha soğuktu," dedim gülümseyerek. "Ah, eski günler."

"Hepsi güvenini kazanmak için müthiş planımın bir parçasıydı, küçük adam." Yaramaz bir tavırla sırıttı. Gözlerimdeki endişeyi görünce bacağımı tuttu ve diğerlerinin duymaması için bana sokuldu. "Bu plan altüst olacak olsa seninle burada, karların içinde yatar mıydım? Olumsuz. Ama her yanım dondu ve rüzgâr diniyor. Bu yüzden harekete geçelim, Azrail."

Geri sayıma başladım ve üzerimizdeki karı atarak yerimizden fırlayıp yüzümüzü yakan rüzgârda surlarla aramızdaki yüz metreyi hızla koştuk. Yirmi dört kişi. Yine sessizlik. Rüzgâr bazen aniden şiddetleniyor, sonra yine diniyordu. Uzun ağaç kütüğünü birlikte taşıyor, önceki gece tünelde yanımıza alırken yaptığımız gibi onu sıkıca tutuyorduk. Ağırdı ama yirmi dört kişiydik ve Pax'ın ailesi ona lanet olasıca atları devirecek genler vermişti. Nefes nefeseydik. Bacak kaslarımız yanıyordu. Kütüğün ağırlığı omuzlarımızı kara bastırırken dişlerimizi sıkıyorduk. Çok zor ilerliyorduk. Biri surlardan bağırdı. Dingin kış sabahında yankılanan yalnız bir sesti. Başka bağırışlar geldi. Hâlâ sayıca azdı. Havlamalar. Şaşkınlık. Kargaşa. Bir ok vınlayarak yanımızdan geçti. Bir tane daha. Ölüm taşıyan oklar tepemize yağarken dünyanın bu kadar sessiz olması inanılmazdı. Rüzgâr yine dinmişti. Güneş bir bulut kümesinin arkasından yüzünü gösterdi ve sabah sıcaklığını hissettik.

Surların dibindeydik. Taş surların ötesinden, kulelerden bağırışlar yükseldi. Bir işaret borusu duyuldu. Köpekler havladı. Okçular taş surlardan aşağı eğilirken tepemize kar döküldü. Bir ok elimin hemen yanında ağaca saplanarak titredi. Biri kanlar içinde yere devrildi; Dax. O anda Pax kükreyerek komut verdi, sonra Tactus ve en güçlülerimizden beşiyle birlikte ağaç kütüğünden yaptığımız uzun kütüğün ucunu ellerinden geldiğince havaya kaldırarak surlara dayadılar. Ağırlığın etkisiyle kükrüyorlardı. Duvarın tepesine beş metre kalmıştı ama ince kütüğün üzerinde hızla koşmaya başlamıştım

bile. Pax ağırlığı taşırken yabandomuzu gibi böğürüyordu. Bağırıyor, kükrüyordu. Kısrak hemen arkamda, Milia da onun arkasındaydı. Neredeyse kayıyordum. Denge algım ve becerikli Cehennemdalgıcı ellerim sayesinde boğum boğum kütüğün üzerinde kalmayı başardım. Kürklerimizle kurttan çok, sincaplara benziyorduk. Bir ok tıslayarak pelerinimi delip geçti. Sallanan kütüğün üzerinde duvara sırtımı dayadım. Pax ve diğerleri hâlâ homurdanıyordu. Kısrak geliyordu. Ellerimi birleştirdim. Koşarak ellerime bastı ve onu beş metre yukarıdaki surlara fırlattım. Bir ölüm perisi gibi çığlık atarak ve kılıcını sallayarak surların tepesine ulaştı. Ardından aynı şekilde Milia ellerimden yükseldi ve beline bağladığı ip de onunla birlikte tepeye ulaştı. Yukarıda bir yere bağladığı iple son beş metreyi iple tırmandım. Kütük altımda gürültüyle yere çarptı. Kılıcımı çekmiştim. Tam bir kargaşaydı. Ceres Hanesi hazırlıksız yakalanmıştı. Daha önce surlarının içinde bir düşmanla karşılaşmamışlardı. Ve üçümüz bağırışlar arasında kılıçlarımızı sallıyorduk. Öfke ve heyecanla dolarak dansıma başlamıştım.

Sadece yayları vardı. Aylardır kılıç kullanmamışlardı. Bizimkiler keskin veya elektrik yüklü değildi ama soğuk dayan-çelik hangi şekilde olursa olsun iğrençti. En zoru köpeklerdi. Birinin başına tekme attım. Diğerini surlardan aşağı fırlattım. Milia yerdeydi. Dişlerini bir köpeğin boynuna geçirmişti ve hayvan iniltiler arasında kaçana dek hayalarını yumrukladı.

Kısrak birini surlardan aşağı attı. Ona nişan alan bir okçuyu yere devirdim. Pax dışarıdan kapıları açmam için bağırıyordu. Çatışmak için yanıp tutuşuyordu.

Kısrak'ın arkasından, iri yarı bir Ceres öğrencisiyle dövüştüğü avluya inmek için surlardan aşağı atladım. Dirseğimle çocuğun işini bitirdim ve ekmek kalesine ilk kez baktım. Kalenin tasarımı garipti; birkaç binaya uzanan bir avlu ve midemi guruldatan ekmekleri pişirdikleri dev bir içkale vardı. Oraya daldık. Arkamızdan bağırışlar geliyordu. Sayıları başa çıkamayacağımız kadar fazlaydı.

Yaklaşık otuz Ceres öğrencisi avlunun karşı tarafındaki binalardan fırlayarak bize doğru koşarken kapıya ulaştık.

"Çabuk!" diye bağırdı Kısrak. "Ah, *çabuk!*"

Milia surlardan düşmana ok atıyordu.

Ve kapıyı açtım.

"PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!"

Beni kenara iterek içeri daldı. İri ve kaslı gövdesi çıplaktı. Savaşmak için can atıyordu. Saçlarını beyaza boyamıştı ve bitki özüyle iki boynuz şeklinde dikmişti. Boyum kadar bir odun parçasını sopa olarak kullanıyordu. Ceres öğrencileri onu görünce sendeleyerek ve yere düşerek geri çekildi. Pax gürleyerek yaklaşırken bir çocuk çığlık attı.

"PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!"

Bir minotor gibi öğrencilerin üzerine koşarken takma ada ihtiyacı yoktu. Ceres savaşçılarına çarptığı anda hepsi bir tarafa saçıldı. Erkek ve kız öğrenciler hasat günündeki buğdaylar gibi etrafa uçuşuyordu.

Ordumun geri kalanı çatlak serserinin arkasından koşuyordu. Ulumaya başlamışlardı ama onlara bunu yapmalarını söylediğim veya kendilerini Sevro'nun Uluyanları olarak gördükleri için değil; kan donduran bu sesi askerlerim at leşlerinin karınlarından çıkarken duydukları için. Şimdi çatışmayı çılgınca bir arbedeye dönüştürürken uluma sırası onlardaydı. Pax adını haykırarak dövüşüyor, bütün kaleyi neredeyse tek başına ele geçirirken arada benim adımı da ekliyordu. Bir çocuğu bacağından yakalayarak sopa gibi kullandı. Kısrak bir Valkyrie gibi savaş meydanında oradan oraya koşuyor, yere devrilmiş ve sersemlemiş halde olanları köleleştiriyordu.

Beş dakika içinde fırınlar ve kale bizim olmuştu. Kapıları kapadık, uluduk ve lanet olasıca ekmeklerden biraz yedik.

Kaleyi ele geçirmeme yardım eden Diana Hanesi'nin üyelerini azat ederken her biriyle gülüştük. Tactus zavallı bir çocuğun sırtına

oturmuş, esirinin saçlarını kız saçı gibi örüyordu. Onu iterek çocuğun üzerinden kaldırmaya çalıştığımda elime tokat attı.

"Dokunma bana," diye çıkıştı.

"Ne dedin sen?" diye hırladım.

Yerinden fırladı ve ancak çeneme kadar gelen burnunu yaklaştırarak sadece ikimizin duyabileceği kadar kısık sesle konuştu. "*Dinle, koca adam. Ben Valii soyundan geliyorum. Soyum ta Fetih'e kadar uzanır. Haftalığımla bile seni satın alabilirim. Bu yüzden bu küçük oyunda diğer herkese yaptığın gibi beni aşağılamaya kalkma, seni kreş kralı.*" Sonra diğerlerinin duyabileceği şekilde konuştu: "Canımın istediğini yaparım çünkü senin için bu kaleyi ele geçirdim ve Minerva'yı yenebilelim diye bir at leşinin içinde uyudum! *Biraz* eğlenmeyi hak ediyorum."

Ona doğru eğildim. "*Üç kupa.*"

Gözlerini devirdi. "Ne geveliyorsun sen?"

"*Sana yutturacağım kanın miktarı.*"

"Eh, güçlü olan haklıdır," diye güldü ve bana sırtını döndü.

Öfkemi kontrol altına alarak ordumun üyelerine döndüm ve kurt postumu giymeye devam ettikleri sürece bu oyunda bir daha asla köle olmayacaklarını söyledim. Bu fikirden hoşlanmayan gidebilirdi. Kimse gitmedi ama farklı bir tepki beklemiyordum zaten. Kazanmak istiyorlardı fakat emirlerime uymaları, kendimi güçlü ve dokunulmaz bir imparator gibi görmediğimi anlamaları için gururlu kalplerinin değerli hissetmesi de gerekiyordu. Bu yüzden öyle olduklarını bilmelerini sağladım. Her öğrenciye tek tek iltifat ettim. Bunu sonsuza dek hatırlayacaklarını biliyordum.

Çığlık çığlığa haykıran bir milyar Kızıl'la Toplum'larını yok ettiğimde bile, çocuklarına bir zamanlar Marslı Darrow'un omuzlarını sıvazladığını ve kendilerine iltifat ettiğini söyleyeceklerdi.

Ceres Hanesi'nin yenilmiş öğrencileri ordumdaki köleleri azat edişimi ağızları açık, hayretle izliyorlardı. Anlamıyorlardı. Beni tanıyorlardı ama neden yanımızda tek bir Mars öğrencisi olmadığını,

neden benim lider olduğumu veya neden köleleri serbest bırakabileceğimi düşündüğümü anlamıyorlardı. Hâlâ hayretle bakarlarken Kısrak onları Minerva Hanesi'ne köleleştiriyordu ve bu kafalarını daha da karıştırıyordu.

"Bana bir kale kazandırırsanız, siz de özgürlüğünüze kavuşursunuz," dedim. Vücutları bizimkilerden farklıydı. Çok az et ve çok fazla ekmek yedikleri için daha yumuşaktı. "Ama biraz et için yanıp tutuşuyor olmalısınız. Sanırım beslenme düzeninizde protein eksik kalmış." Yanımızda getirdiğimiz bolca eti dağıttık.

Ceres Hanesi'nin daha önceki aylarda aldığı köleleri azat ettik. Sayıları azdı ama çoğu Mars veya Juno'dandı. Bu yeni ittifakı tuhaf bulmuşlardı fakat fırınlarda geçen aylardan sonra yutmakta zorlanmayacakları bir lokmaydı.

Uykuya dalalı bir saat olmuşken uyandırıldım ve gece sevimsiz bir olayla bitti. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Kısrak yatağımın kenarında oturuyordu. Onu gördüğümde, elini basit ve insanca bir istekle bacağıma koyduğunu zannedip, farklı bir nedenle geldiğini düşünerek dehşete kapıldım. Oysa bana duymayı bir daha asla istemediğim bir haber getirmişti.

Tactus otoriteme karşı gelmiş ve gece bir Ceres köleye tecavüz etmeye kalkışmıştı. Milia onu yakalamıştı ve Kısrak onun Tactus'u kesip biçmesini zorlukla önleyebilmişti. Herkes uyanıp silahlanmıştı.

"Durum kötü," dedi Kısrak. "Dianalar savaş kıyafetlerini kuşandılar. Onu Milia ve Pax'tan geri almak niyetindeler."

"*Pax*'la dövüşecek kadar öfkeliler mi?"

"Evet."

"Hemen giyinirim."

"Lütfen."

İki dakika sonra Ceres savaş odasında onunla buluştum. Masaya sapanOrak sembolüm kazınmıştı bile. Ben yapmamıştım ve benimkinden çok daha iyi bir işçilikti.

"Ne düşünüyorsun?" Kısrak'ın karşısındaki sandalyeye çöktüm. İki kişilik bir konseydik. Böyle zamanlarda Cassius, Roque ve Quinn'i, hepsini özlüyordum. Özellikle de Sevro'yu.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Titus bunu yaptığında kendi kanunlarımızı yazdığımızı söylemiştin ve onu ölüme mahkûm etmiştin. Bunu yine yapacak mıyız? Yoksa daha uygun bir şeyler mi düşüneceğiz?" diye sordu, Tactus'u cezadan kurtarmayı düşündüğümü sanarak.

Onu şaşırtarak başımla onayladım. "Cezasını çekecek," dedim.

"Bu... bu beni *çileden çıkarıyor*." Ayaklarını masadan indirip öne eğilerek başını iki yana salladı. "Bundan daha iyi olmalıyız. Bütün Eşsizler öyle olmalı; daha düşük Renkleri köleleştiren," parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, "*dürtüleri* aşmalıyız."

"Konu dürtülerle ilgili değil." Öfkeli bir tavırla masaya vurdum. "Güçle ilgili."

"Tactus, Valii Ailesi'nden!" diye bağırdı Kısrak. "Ailesi çok köklüdür. Bu serseri daha ne kadar güç istiyor ki?"

"*Benim* üzerimde güç istiyor. Ona bir şeyi yapamayacağını söyledim. Şimdi istediği her şeyi yapabileceğini kanıtlamaya çalışıyor."

"Yani Titus gibi bir barbar değil."

"Onunla karşılaştın. Elbette ki barbarın teki. Ama hayır. Bu stratejik bir hareketti."

"Eh, akıllı serseri seni zor bir duruma soktu."

Elimi masaya indirdim. "Bundan hoşlanmadım; savaşları veya savaş alanını başka biri seçiyor. Bu yenilgiye giden yoldur."

"Aslında bu durumda kimse kazanamaz. Ancak hasarsız atlatmamız mümkün değil. Ne yaparsan yap, birileri senden nefret edecek. Dolayısıyla sadece hangi yolun daha az hasar vereceğine karar vermeliyiz. Ne dersin?"

"Adalete ne dersin?" diye sordum.

Kaşları kalktı. "Kazanmaya ne dersin? Önemli olan bu değil mi?"

"Beni kapana kıstırmaya mı çalışıyorsun?"

Sırıttı. "Sadece seni sınıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Tactus, Primus'u Tamara'yı öldürdü. Eyerinin kayışını kesti ve atıyla üzerinden geçti. O şeytanın teki. Her türlü cezayı hak ediyor."

Kısrak bütün bunları bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Ne istediğine karar veriyor ve sonra da elde ediyor."

"Ne güzel," diye homurdandım.

Başını bana doğru eğerek yüzümü dikkatle inceledi. "Ender."

"Neymiş o?"

"Senin hakkında yanılmışım. Bu enderdir."

"Ben Tactus hakkında yanılıyor muyum peki?" diye sordum. "Gerçekten kötü biri mi? Yoksa bizden ileride mi? Oyunu daha mı iyi anlıyor?"

"Oyunu kimse gerçekten anlamıyor."

Kısrak çamurlu çizmelerini tekrar masanın üzerine uzattı ve arkasına yaslandı. Altın sarısı saçları uzun bir örgü halinde omuzlarından aşağı sarkıyordu. Şöminedeki ateş çıtırdarken bakışları yüzümde dolaştı. Böyle gülümsediğinde eski dostlarımı özlemiyordum. Ondan açıklamasını istedim.

"Oyunu kimse gerçekten anlamıyor çünkü kuralları kimse bilmiyor. Kimse aynı kuralları izlemiyor. Tıpkı hayatın kendisi gibi... Kimi onurun evrensel olduğunu düşünüyor. Kimi kanunları bağlayıcı buluyor. Kimileri bunlara kanmayacak kadar akıllı. Ama sonuçta zehirle yükselen zehirle ölmüyor mu?"

Omuz silktim. "Sadece hikâyelerde. Hayatta genellikle onları zehirleyecek kimse kalmaz."

"Göze göz, dişe diş bekliyorlar; Ceres köleler yani. Ama Tactus'u cezalandırırsan da Dianaları öfkelendirirsin. Sana bir kale kazandırdılar ve sen bunun karşılığında yüzlerine tükürmüş sayılırsın. Unutma, onların gözünde *sen* kalemi ele geçirebilesin diye Tactus yarım gün bir atın karnında gizlendi. Kin bir Bakır bürokrasisi gibi şişer. Ama onu cezalandırmazsan da bütün Ceres'i kaybedersin."

"Bunu yapamam," dedim iç çekerek. "Bu sınavda daha önce başarısız oldum. Titus'u öldürerek adalet dağıttığımı sandım ama yanılmıştım."

"Tactus bir Demir Altın. Soyu Toplum kadar eski. Şefkati ve reformu hastalık gibi görüyorlar. Ailesi neyse Tactus da o, daha fazlası ya da azı değil. Değişmeyecektir. Öğrenmeyecektir. O güce inanıyor. Diğer Renkler onun gözünde insan bile değil. Daha düşük seviyedeki Altınlar bile değil. Tactus, kendi yazgısının kurbanı."

Bense bir Altın gibi hareket eden bir Kızıl'dım. Kimse yazgısının kurbanı değildi. Onu değiştirebilirdim. Bunu yapabileceğimi biliyordum. Ama nasıl?

"Ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Vay canına, Büyük Azrail!" Bacağını tokatladı. "Başkalarının düşüncelerini ne zamandan beri önemsiyorsun?"

"Sen *herhangi* biri değilsin."

Başıyla onayladı ve biraz düşündükten sonra konuştu. "Öğretmenim Plinius bana bir hikâye anlatmıştı; aslında iğrenç biriydi. Şimdi bir Politiko oldu, dolayısıyla hepsinin aslında saçmalık olduğunu düşünebilirsin. Her neyse... Dünya'da devesi olan bir adam varmış." Güldüm. Anlatmaya devam etti. "Bir sürü tehlikeyle dolu büyük bir çölde ilerliyorlarmış. Bir gün adam kamp kurmaya hazırlanırken, deve onu aniden tekmelemiş. Adam devesini kırbaçlamış. Devenin yaraları mikrop kapmış. Sonunda ölmüş ve adam çölün ortasında kalakalmış."

"Eller. Develer. Sen ve metaforların..."

Omuz silkti. "Ordun olmazsa, çölde kalan adam gibi olursun. Bu yüzden dikkat et, Azrail."

Ceres kız Nyla'yla yalnız konuştum. Sessiz biriydi. Çok akıllıydı ama fiziksel açıdan sağlam değildi. Titreyen bir kuş gibiydi; Lea gibi. Patlamış dudağı şişmişti. İçimden Tactus'un erkekliğini kesip koparmak geliyordu. Nyla diğerleri gibi kindar değildi. Ama Geçiş'i aşmayı başarmıştı.

"Omuzlarına masaj yapmamı istediğini söyledi. Kaleyi fethederken kan akıttığı için efendim olduğunu ve söylediklerini yapmam gerektiğini söyledi. Sonra... biliyorsunuz işte..."

Erkekler nesillerdir insanlık dışı bu mantığı yürütüyorlardı. Nyla'nın sözlerindeki hüzün evimi özlememe neden olmuştu. Ama bu, orada da olmuştu. Annemin elindeki çorba kepçesini titreten çığlıkları hatırlıyordum. Kuzenimin Gamalardan nasıl antibiyotik aldığını hatırlıyordum.

Nyla gözlerini kırpıştırdı ve bir an yere baktı.

"Ona Kısrak'ın kölesi olduğumu söyledim; Minerva Hanesi'nin. Sonuçta alnımdaki onun amblemi. Ona itaat etmek zorunda değildim. Beni yere itmeye devam etti. Çığlık attım. Beni yumrukladı ve boğazımı sıktı; sonunda her şey kararmaya başladı ve kurt pelerininin kokusunu almaz oldum. Sonra o uzun boylu kız... Milia onu üzerimden aldı sanırım."

Odada başka Diana askerleri olduğunu söylemedi. Oysa diğerleri izlemişti. Benim ordum. Onlara güç vermiştim ve böyle kullanmışlardı. Bu benim hatamdı. Benimdiler ama kötücüllerdi. Bu durum sadece aralarından birini cezalandırmakla çözülmeyecekti. İyi olmayı istemek zorundaydılar.

"Ona ne yapmamı istersin?" diye sordum. Onu teselli etmeye çalışmıyordum. Buna ihtiyacı yoktu ama ben ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Bana Evey'yi de hatırlatıyordu.

Nyla kirli saçlarını burarak omuz silkti.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey, yeterli değil."

"Bana yapmaya çalıştığı şeyi düzeltmek için mi?" Başını iki yana salladı ve ellerini iki yanına bastırdı. "Hiçbir şey yetmez."

Ertesi sabah ordumu Ceres'in avlusunda topladım. Bazıları topallıyordu; dayanıklılığından dolayı Gösterişli kemikleri nadiren kırılırdı, dolayısıyla saldırıda alınan yaraların çoğu yüzeyseldi. Ceres ve Diana öğrencilerinin kinini hissediyordum. Bu kin, kime odak-

lanırsa odaklansın, orduyu içten içe kemirecek olan bir kanserdi. Pax, Tactus'u getirerek dizlerinin üzerine itti.

Ona Nyla'ya tecavüz etmeye kalkışıp kalkışmadığını sordum.

"Savaş zamanında kanunlar sessizdir," diye hırladı Tactus.

"Bana Cicero'dan alıntı yapma," dedim. "Sen yağmacı bir komutandan fazlasısın."

"Bak, o konuda haklısın. Görkemli ve şerefli bir soydan gelen üstün bir yaratığım. Güçlü olan haklıdır, Darrow. Alabiliyorsam alırım. Alırsam, almayı hak etmişimdir. Eşsizler buna inanır."

"Bir adamın, güce sahipken onunla ne yaptığı, gerçek değerini gösterir," dedim yüksek sesle.

"Boş versene, Azrail," diye karşılık verdi Tactus, onun gibilerin daima yaptığı gibi kendine güvenerek. "Kız sadece bir savaş ganimetiydi. Gücümle onu elde ettim. Ve zayıflar, güçlülerin önünde eğilir."

"Ben senden daha güçlüyüm, Tactus," dedim. "Yani sana istediğimi yapabilirim, öyle mi?"

Bir tuzağa düşürüldüğünü anlayarak sustu.

"Benimkinden üstün bir aileden geliyorsun, Tactus. Benim ailem öldü. Ailemin geri kalan tek üyesi benim. *Ama* ben senden üstün bir yaratığım."

Alaycı bir tavırla sırıttı.

"Aynı fikirde değil misin?" Ayaklarının dibine bir bıçak attım ve kendiminkini çektim. "Düşüncelerini dile getir." Bıçağı almadı. "O halde sana istediğimi yapma hakkına sahibim."

Tecavüze asla izin verilmeyeceğini ilan ettim ve Nyla'dan verilecek cezayı seçmesini istedim. Daha önce söylediği gibi, herhangi bir ceza istemedi. Onun sorumlu tutulmaması için bunu herkesin bilmesini sağladım. Tactus ve silahlı taraftarları, Nyla'ya şaşkınlıkla baktılar. Neden intikam istemediğini anlamıyorlardı fakat liderlerinin cezadan kurtulduğunu düşünerek birbirlerine sinsice gülümsemekten geri kalmadılar. Ve ben devam ettim.

"Ama ben deri kayışla yirmi kırbaç darbesi yemene karar verdim, Tactus. Oyunun sınırları dışında kalan bir şeyi almaya çalıştın.

Acınası hayvansal güdülerine teslim oldun. Bu, burada cinayetten daha zor bağışlanabilir bir şeydir; umarım elli yıl sonra bu anı düşündüğünde zayıflığını anlar ve utanç duyarsın. Evlatlarının başka bir Altın'a yaptığın zulmü öğrenmelerinden korkarsın. O zamana kadar yirmi kırbaç yeterli olacaktır."

Dianalardan bazıları öfkeyle ileri atıldı ama Pax baltasını omzuna dayadı ve askerler gözlerini bana dikerek geri çekildiler. Bana bir kale kazandırmışlardı ve ben en gözde savaşçılarını kırbaçla cezalandıracaktım. Kısrak, Tactus'un gömleğini çıkarırken ordumun öldüğünü görüyordum. Tactus bana bir yılan sinsiliğiyle baktı. Neler düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Beni kırbaçlayanlarla ilgili ben de aynı şeyleri düşünmüştüm.

Onu yirmi kez, bütün gücümle kırbaçladım. Sırtından kan akıyordu. Dianaların cezayı durdurmak için saldırmalarını önlemeye çalışan Pax neredeyse aralarından birini baltasıyla biçecekti.

Tactus gözlerinden alevler saçarak bakarken ayakta zor duruyordu.

"Bir hata," diye fısıldadı. "Korkunç bir hata."

O anda onu şaşırttım. Kırbacı onun eline verdim ve elimi ensesine koyarak yüzünü kendiminkine çektim.

"*Aslında taşaklarının kesilmesini hak ediyordun, seni bencil köpek,*" diye fısıldadım. "Bu benim ordum," dedim yüksek sesle. "Bu *benim* ordum. Yaptığı kötülükler Tactus'un olduğu kadar benim de sorumluluğumda. Böyle bir suç işlediğiniz her seferinde, iğrenç ve sapıkça bir şey yaptığınızda, bunu üstleneceksiniz ve ben de sizinle paylaşacağım çünkü kötülüğünüz hepimize zarar verir."

Tactus aptal gibi kalakalmıştı. Şaşırmıştı.

Onu göğsünden sertçe ittim. Geri doğru sendeledi. İterek üstüne gitmeye devam ettim.

"Ne yapacaktın?" Kırbacı tutan elini göğsüne doğru ittim.

"Ne demek istediğini anlamıyorum..." diye mırıldandı ben onu iterken.

"Haydi, dostum! Aletini *benim* ordumdan birine sokacaktın. Hazır başlamışken beni de kırbaçlasana! Benim de canımı yaksana! Daha kolay olur. Milia seni bıçaklamaya kalkışmayacak bile. Söz veriyorum."

Onu tekrar ittim. Etrafına bakındı. Kimse konuşmuyordu. Gömleğimi çıkararak dizlerimin üzerine çöktüm. Hava soğuktu. Dizlerim taşa ve kara değiyordu. Kısrak'm gözlerine odaklandım. Bana göz kırptı ve o anda her şeyi yapabileceğimi hissettim. Tactus'a, bana yirmi beş kırbaç vurmasını söyledim. Daha kötülerini yaşamıştım. Kolları zayıftı; bunu yapma isteği de öyle. Yine canım yanıyordu fakat beşinci kırbaçtan sonra kalkıp kırbacı Pax'a verdim.

Altıdan saymaya başladılar.

"Baştan başlayın!" diye bağırdım. "Küçük tecavüzcü köpek, canımı yakacak kadar sert vuramadı."

Ama Pax kesinlikle vurabilirdi.

Ordum haykırarak itiraz etti. Anlamıyorlardı. Altınlar bunu yapmazdı. Altınlar birbirleri için fedakârlık yapmazdı. Liderler alırdı; vermezlerdi. Askerlerim tekrar haykırdı. Tecavüz fikrini rahatlıkla kabul ederken bundan neden rahatsız olduklarını sordum. Nyla artık bizden biri değil miydi? Bütünün bir parçası değil miydi?

Kızıllar gibi. Obsidiyenler gibi. Bütün Renkler gibi.

Pax yumuşak davranmaya çalıştı ama sonuçta Pax'tı ve işi bittiğinde sırtım çiğnenmiş keçi etine benziyordu. Ayağa kalktım. Sendelememek için çabalıyordum. Gözümün önünde yıldızlar parıldıyordu. İçimden acıyla ulumak geliyordu. Ağlamak istiyordum. Bunun yerine, kötü bir şey yapan herkesin –ne demek istediğimi biliyorlardı– bütün ordunun önünde beni böyle kırbaçlamak zorunda kalacağını söyledim. Şimdi Tactus'a, Pax'a ve sırtıma nasıl baktıklarını görebiliyordum.

"Beni en güçlü olduğum için izlemiyorsunuz. En güçlümüz Pax. Beni en akıllı olduğum için izlemiyorsunuz. En akıllımız Kısrak. Beni izliyorsunuz çünkü nereye gittiğinizi bilmiyorsunuz. Ve ben biliyorum."

Tactus'a bana yaklaşmasını işaret ettim. Beti benzi atmıştı ve yeni doğmuş bir kuzu gibi şaşkınlıkla tereddüt etti. Yüzünde korku vardı. Bilinmezliğin korkusu. İsteyerek dayandığım acının korkusu. Benden ne kadar farklı olduğunu anlamanın korkusu.

"Korkma," dedim. Onu kendime çekerek sarıldım. "Biz kan kardeşiyiz, seni küçük pislik. Kan kardeşiyiz."

İşte, şimdi öğreniyordum.

mobildepo.com

37

GÜNEY

"Hay ben böyle işin!" diye bağırdım, Kısrak savaş odasında sırtıma merhem sürerken. Bir parmağıyla sırtımı dürttü. "Neden?" diye inledim.

"Bir adamın, güce sahipken onunla ne yaptığı, gerçek değerini gösterir." Güldü. "Cicero için ona güldün, sonra da kendin Platon'dan alıntı yaptın."

"Platon daha eski. Cicero'yu ezer. Ah!"

"Peki, kan kardeşleri filan da neyin nesiydi? Hiçbir anlamı olmadığı kesin. Kozalak kuzenleri olduğunuzu da söyleseydin bari."

"Hiçbir şey insanları ortak acı kadar bağlamaz."

"Eh, biraz daha al o zaman." Yaralarımdan birine yapışmış bir deri parçasını sertçe çekti. Bağırdım.

"Ortak acı..." Ürperdim. "Acı vermek... değil. Psikopat... *ah!*"

"Kız gibi sızlanıyorsun. Gazilerin daha dayanıklı olduğunu sanırdım. Ama kafayı yemiş de olabilirsin. Bıçaklandığın gün ateşin yükseldiğindeki gibi. Bu arada Pax'ı travmaya soktun. Şu anda ağlıyor. Aferin sana."

Pax'ın cephanelikten gelen burun çekişlerini gerçekten de duyabiliyordum.

"Ama işe yaradı, ha?"

"Tabii, Mesih, bir tarikat kurdun," diye alay etti. "Meydanda senin için putlar dikiyorlar. Bilgeliğinin önünde eğiliyorlar, yüce lordum! Yaramazlık yaptıkları her seferinde seni kırbaçlayabilecek-lerini öğrendiklerine göre senden hoşlanmadıklarını fark ettikleri gün çok güleceğim. Şimdi kıpırdama, seni Peri. Konuşmayı da kes. Sinirimi bozuyorsun."

"Biliyor musun, mezun olduğumuzda belki de bir Pembe olmayı düşünebilirsin. Dokunuşun çok nazik."

Sırıttı. "Beni bir Gül Bahçesi'ne mi göndereceksin? Hah! Bak işte, bu babamı öfkeden pembeleştirir. Ah, sızlanmayı kes. O kadar da kötü bir kelime oyunu değildi."

Ertesi gün ordumu hizaya soktum. Kısrak'a üçer keşifçiden altı birlik kurmasını söyledim. Elli altı askerim vardı ve yarısından fazlası köleydi. Her gruba bir Ceres koydurdum; en hırslıları onlardı. Ceres'in savaş odasında bulduğum sekiz iletiBiriminden altısını onlara verdim. Aletler ilkel ve cızırtılıydı ama orduma daha önce sahip olmadığım bir avantaj kazandırmışlardı; dumanla işaretleşmenin ötesinde bir evrim.

"Bir Moğol sürüsü gibi sadece güneye gitmenin ötesinde bir planın olduğunu düşünüyorum..." dedi Kısrak.

"Elbette. Apollon Hanesi'nin yerini bulacağız." Fitchner'a verdiğim sözü tutacaktım.

Keşifçiler o gece Ceres kalesinden çıkarak altı farklı yoldan güneye yayıldılar. Ordum ise şafakta, güneş doğmadan hemen önce yola çıktı. Bu fırsatı kaçırmayacaktım. Kış, Haneleri kalelerine kapanmaya zorlamıştı. Derin kar örtüsü ve gizli dere yatakları ağır süvarileri yavaşlatıyor ve işe yaramaz hale getiriyordu. Oyun yavaşlamıştı ama ben durmayacaktım. Mars ve Jüpiter istedikleri kadar kapışabilirdi. İkisi için daha sonra geri dönecektim nasılsa.

Güneye hareket edişimizin ikinci akşamında Juno'nun kalesini gördük; Jüpiter tarafından çoktan ele geçirilmişti. Batıya doğru,

Argos'un kollarından birinin kıyısındaydı. Etrafı dağlarla çevriliydi. Ötesinde Mariner Vadisi'nin altı kilometre yüksekliğindeki duvarları uzanıyordu. Keşifçilerim bana üç düşman keşifçisinin haberini verdi; doğudaki ormanın kenarında dolaşan süvariler. Plüton'dan, Çakal'ın adamları olduklarını düşünüyorlardı. Atlar siyahtı ve binicilerin saçları da siyaha boyanmıştı. Saçlarına kemikler takılıydı ve at sürerken bambudan rüzgâr çanları gibi tıkırdıyordu.

Biniciler her kimse, hiç yaklaşmıyorlardı. Tuzaklarıma asla düşmüyorlardı. Başlarında bir kız olduğu söyleniyordu. Üzeri, beyazlatılmamış kemiklerle süslenmiş deri bir örtüyle süslenmiş gümüş grisi bir ata biniyordu; anlaşılan sıhhiyeRobotları, Güney'de o kadar iyi iş çıkaramıyorlardı. Lilath olmalıydı. Daha büyük bir birlik güneydoğudan çıkarak Büyükorman'ın kenarında ilerlemeye başlayınca keşifçileriyle birlikte güneye doğru gözden kayboldu.

Bunlar ağır atlıları olan gerçek ordulardı.

Birlikten tek bir binici öne çıktı. Apollon'un okçu amblemini taşıyordu. Uzun saçları açıktı. Yüzü güney denizinden esen kış rüzgârlarıyla sertleşmişti. Alnındaki bir kesik neredeyse iki gözünü de kör etmişti ve şimdi o gözler bana ocakta dövülmüş bronz bir yüzdeki iki kor gibi bakıyordu.

Askerlerime olabildiğince zavallı ve bitkin görünmelerini söyleyerek onu karşılamak için ilerledim. Pax bu konuda pek başarılı değildi. Kısrak kısmen normal görünmesi için ona diz çöktürdü. Sonra omuzlarına çıktı ve aptalca görünmek için kar topu savaşı başlattı. O sırada elçi yaklaşıyordu. Kesinlikle aptalca bir durumdu ve ordumu fazlasıyla zayıf gösteriyordu.

Topallamaya başladım. Kurt pelerinimi bir kenara atmıştım. Titrer gibi yapıyordum. Dayan-çelikten kılıcımı silahtan çok baston gibi kullandım. Uzun vücudumu kamburlaştırdım ve arkamda oynayan askerlerime bir bakış attım. Utanç numaram neredeyse bir kahkahayla bozulacaktı ama kendimi tutmayı başardım.

Sesi sert taşa sürtünen çelik gibiydi. Oyun oynayan ergenler olduğumuzu ve bu vadinin dışında gerçek hayatın hâlâ sürdüğünü

anlamıyormuşçasına son derece ciddiydi. Güney'de her ne olduysa bunu onlara unutturmuştu. Dolayısıyla ona gülümsediğimde karşılık vermedi. Artık bir erkek olmuştu. Çocuk değildi. Dönüşümü böylesine tamamlanmış birini sanırım ilk kez görüyordum.

"Kuzey'in pespaye kalıntıları olmalısınız," dedi Apollon Primus'u Novas. Hangi Hane'den olduğumuzu anlamaya çalıştı. Özellikle Ceres sancağını görmesini sağladım. Gözleri parıldadı. Bunu ihtişamı için istiyordu. Elli altı kişilik ordumun yarısından fazlasının köle olduğunu görünce daha da memnun oldu. "Güney'de çok fazla dayanamazsınız. Belki de soğuktan korunmak istersiniz? Sıcak yiyecek ve yatağa ne dersiniz? Güney serttir."

"Kuzey'den daha fena olmayacağından eminim, dostum," dedim. "Orada jiletleri ve akımZırhları var. Gözetmenler bizden vazgeçtiler."

"Sizi desteklemek için burada değiller zaten, cılız," dedi. "Kendi başının çaresine bakanlara yardım ediyorlar."

"Elimizden geldiğince başımızın çaresine baktık," dedim aptalca.

Yere tükürdü. "Sen daha çocuksun. Burada sızlanıp durma. Güney, kimsenin gözyaşına bakmaz."

"Ama... ama Güney, Kuzey'den daha kötü olamaz." Titredim ve ona tepelerdeki Azrail'i anlattım. Bir canavardı. Zalimdi. Katildi. Şeytandı.

Azrail'den söz ettiğimde başıyla onayladı. Demek ki beni duymuştu.

"Azrail'iniz öldü. Çok yazık. Kendimi onunla sınamak isterdim."

"İblisin tekiydi!" diye itiraz ettim.

"Burada da iblislerimiz var. Ormandaki tek gözlü canavar ve batıdaki dağlarda daha kötü bir canavar olan Çakal," diye fısıldayarak tiradına devam etti. Apollon'a bir asker olarak katılmama izin verdi; asla köle olmayacaktım. Çakal'ı yenmeme ve sonra Kuzey'i tekrar ele geçirmeme yardım edecekti. Müttefik olacaktık. Beni zayıf ve aptal sanıyordu.

Yüzüğüme baktım. Apollon'un Gözetmeni burada söylediğim her şeyi bilecekti. Hanesini yok edeceğimi anlamasını istiyordum. Beni durdurmak istiyorsa, ona davetiye çıkarıyordum.

"Hayır," dedim Novas'a. "Ailemi utandıramam. Sana katılırsam onların gözünde düşerim. Hayır. Üzgünüm." İçten içe gülümsedim. "Topraklarınızdan geçmemize yetecek kadar yiyeceğimiz var. Bize izin verirseniz, hiçbir şeye do..."

Yüzüme bir tokat attı.

"Sen korkağın tekisin," dedi. "Kes titremeyi. Rengine yakışmıyor." Eyerinden bana doğru eğildi. "Devlerin arasında kaldınız ve ezileceksiniz. Ama biz size saldırmadan büyü ve biraz adam ol. Ben çocuklarla dövüşmem."

Tam o anda Kısrak onun kafasına bir kar topu attı; doğal olarak hedefinden vurmuştu ve şimdi kahkahalarla gülüyordu.

Novas tepki vermedi. Sadece birliğine geri gitmek için atım çevirdi. Onun arkasından bakarken içimi bir huzursuzluk kapladı.

"Evine dön, küçük okçu!" diye seslendi Tactus. "Annene dön!"

Novas otuz ağır atlısına katıldı. Bizim atlılarımız sadece keşifçilerimizdi. Karın derinliği ağır süvarileri engellese bile İyonKılıçlarına ve iyonMızraklarına karşı koyamazdık. Silahlarımız hâlâ dayan-çeliktendi. Dayan-çelik zırh veya kurt derisinden daha korunaklı zırhlarımız yoktu. Hatta ben zırh bile giymemiştim. Mecbur kalmadıkça bir süre daha savaşa girişmeye niyetim yoktu. Ceres kalesini ve sancaklarını ele geçirdikten sonra ganimet almamıştık. Gözetmenler benden vazgeçmişti ama hava hâlâ benim tarafımdaydı. Normalde piyadeler süvarilerin karşısında buğday gibi düşerdi fakat kar ve tehlikeli derinliği bizi koruyordu.

O gece nehrin batı kıyısında, Büyükorman'ın önündeki düzlükten uzakta ve dağların yakınında kamp kurduk. Apollon'un ağır süvarileri biz uyurken kampımıza saldırmak istiyorlarsa karanlıkta donmuş nehri geçmek zorundaydılar. En zayıf olduğumuz anda bunu yapmayı deneyeceklerini biliyordum. Kibirliydiler. Alacakaranlık çökerken, Pax ve güçlü adamlarına baltalarını alıp kampımızı saran

nehrin kalın buzunu yumuşatmalarını emrettim. Gece at çığlıklarını ve suya düşenlerin haykırışlarını duyduk. SıhhiyeRobotları hayat kurtarmak için hemen aşağı indi ama o çocuklar oyundan çıkmıştı.

Güneye devam ederek keşifçilerimin Apollon'un kalesinin olduğunu tahmin ettikleri konuma doğru ilerledik. Gece iyi beslendik. Keşifçilerimin getirdiği et ve hayvan kemiklerinden çorba yapmıştık. Uydurma torbalarımızda ekmek taşıyorduk. Bu yiyecekler sayesinde ordumun keyfi yerindeydi. Büyük Korsikalının bir defasında dediği gibi: "Bir ordu midesi üzerinde yürür." Ne var ki o da kışa pek dayanamamıştı.

Askerlerime liderlik ederken Kısrak yanımda yürüyordu. Benimki kadar kalın kurt pelerinlerine sarınmış olmasına rağmen, omzuma bile gelmiyordu. Derin kar örtüsünde yürürken bana yetişmeye çalışmasını izlemek neredeyse komikti. Ancak yavaşlarsam da bana kaşlarını çatıyordu. Yetişmeye çalışırken saç örgüsü omzundan sekiyordu. Daha rahat bir zemine ulaştığımızda bana baktı. Kalkık burnu soğuktan vişne gibi kızarmıştı ama gözleri sıcak bala benziyordu.

"İyi uyumuyorsun," dedi.

"Ne zaman uyudum ki?"

"Yanımda yattığında. Ormandaki ilk haftanda ağlayıp durdun ama sonra bebek gibi uyudun."

"Beni geri mi çağırıyorsun?" diye sordum.

"Sana gitmeni ben söylememiştim ki." Bekledi. "Neden gittin?"

"Çünkü dikkatimi dağıtıyorsun," dedim.

Hafif bir kahkaha patlattıktan sonra geride kalarak Pax'ın yanında yürümeye başladı. Hem onun sözleri hem de kendi cevabım beni şaşırtmıştı. Gidişimi o ya da bu şekilde umursayacağını hiç düşünmemiştim. Yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi. Tactus bunu kaçırmadı.

"Âşık mı oldun?" dedi.

Başına bir avuç kar attım. "Tek kelime daha etme."

"Ama etmem gerekiyor. *Ciddiyim.*" Bana yaklaşarak derin bir nefes aldı. "Sırtındaki acı seni de benim gibi sertleştiriyor mu?" Güldü.

"Sen hiç ciddi olmaz mısın?"

Keskin gözleri parladı. "Ah, ciddi olmamı istemezsin."

"Ya itaatkâr?"

Ellerini birbirine vurdu. "Eh, tasma fikrinden pek hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ortada tasma görüyor musun?" diye sordum, köle damgasının olması gereken alnını işaret ederek.

"Ve bir tasmaya ihtiyacım olmadığını bildiğine göre, şu anda ne halt ettiğimizi söyleyebilirsin. O zaman daha... *verimli* olurum."

Bana meydan okumuyordu çünkü kısık sesle konuşuyordu. İkimiz de kırbaçlandığımızdan beri, ürkütücü bir şekilde sadıktı. Bütün gülümsemeleri, alaycılığı ve kahkahalarına rağmen itaatini kazanmıştım. Ve sorusu samimiydi.

"Apollon'u yok edeceğiz," dedim.

"Ama neden Apollon?" diye sordu. "Haneleri rastgele mi seçiyoruz, yoksa bilmem gereken bir şey mi var?"

Ses tonu karşısında başımı yana yatırdım. Bana her seferinde dev bir kediyi hatırlatıyordu. Belki de nedeni her zaman ürkütücü ölçüde rahat davranmasıydı. Sanki kaslarını germeye bile gerek duymadan herhangi bir şeyi öldürebilirmiş gibi. Belki de bir kanepenin üzerine kıvrılıp kendini yalayarak baştan ayağa temizlediğini hayal edebildiğim içindi.

"Karda bazı şeyler gördüm, Azrail," dedi sakince. "İz olduğuna eminim ama bunlar ayak izleri filan değildi."

"Pati mi? Nal mı?"

"Hayır, sevgili liderim." Bana yaklaştı. "Düz çizgiler." Ne demek istediğini anladım. "Çok alçaktan uçan çekimBotları. Gözetmenler bizi neden takip ediyor? Ve neden hayaletPelerinler giyiyorlar?"

Yüzüklerimiz parmaklarımızda olduğu sürece fısıldamasının hiçbir anlamı yoktu. Ama o bunu bilmiyordu.

"Çünkü bizden korkuyorlar," dedim.

"Senden yani." Bana dikkatle baktı. "Benim bilmediğim ne biliyorsun? Kısrak'a bize söylemediğin neler söylüyorsun?"

"Bilmek istiyor musun, Tactus?" Suçlarını unutmamıştım fakat onu omzundan tutarak bir kardeş gibi kendime çektim. Temasın yaratabileceği etkiyi biliyordum. "O zaman şu korkunç haritadan Apollon Hanesi'ni sil de söyleyeyim."

Dudaklarında ölümcül bir gülümseme belirdi. "Memnuniyetle, sevgili Azrail."

Güneye ilerlemeye devam ederken açık düzlüklerden uzak durarak nehri takip ettik. İletiBirimlerinden keşifçilerimizin düşmanla ilgili istihbarat güncellemelerini dinliyorduk. Apollon her şeyi kontrol ediyor gibi görünüyordu. Çakal'a dair ise, sadece küçük keşifçi gruplarını görmüştük. Askerlerinde insanın içini donduran tuhaf bir şey vardı. Belki bininci kez düşmanımı düşündüm. Yüzü olmayan çocuğu bu kadar korkutucu kılan neydi? Çok mu uzun boyluydu? Kaslı mıydı? İri miydi? Hızlı mıydı? Çirkin miydi? Ona ününü, adını veren neydi? Kimse bilmiyordu.

Plüton keşifçileriyse açıkça ortada olmamıza rağmen bize hiç yaklaşmıyordu. Pax'a Ceres sancağını yüksekte tutmasını söylemiştim; böylece kilometrelerce mesafedeki her Apollon süvarisi pırıltısını görebilirdi. Her biri zafer şansını fark ediyor, süvari birlikleri üzerimize atlıyordu. Keşifçiler gururumuzu çalabileceklerini ve Hanelerinde pozisyonlarını yükseltebileceklerini düşünüyordu. Aptallık ederek üçlü-dörtlü gruplar halinde geliyorlar, Ceres okçuları, Minerva mızrakçıları veya kara gömülmüş kazmalar işlerini bitirmeye yetiyordu. Bir kurdun geyiği yemesi gibi onları yavaş yavaş tüketiyorduk. Ancak her seferinde kaçmalarına izin veriyorduk. Kapılarına ulaştığımda öfkeden deliye dönmüş olmalarını istiyordum. Köle alsak bizi yavaşlatırlardı.

O gece Pax ve Kısrak benimle küçük bir ateşin başında otururak okul dışındaki hayatlarından söz ettiler. Pax konuşmaya başladığında çenesi kapanmayan türdendi; hikâyelerindeki her şeye

iltifat etme alışkanlığı olan, enerjik bir konuşmacıydı ve hainlere bile iltifat ettiğinden, çoğu zaman kimin iyi, kimin kötü olduğu anlaşılmıyordu. Bir defasında babasının asasını kırmış ve bir defasında da Obsidiyen olduğu sanılarak neredeyse uzay savaşı eğitimi için Agoge'ye gönderiliyormuş.

"Her zaman bir Obsidiyen olmayı hayal ettiğimi söyleyebilirim," dedi.

Çocukken babasının Dünya'da, Yeni Zelanda'daki yazlık malikânesinden kaçarak Obsidiyenlere Nagoge esnasında katılmış; Agoge'de kendilerine verilen yetersiz yiyecekleri takviye etmek için yağmaya çıkıyorlarmış. Bir lokma yiyecek için onlarla birlikte savaşıyormuş. Helga'yla karşılaşana kadar her seferinde kazanmış. Pax, Helga'nın iri vücudunu, güçlü yumruklarını, kalın bacaklarını tasvir ederken Kısrak'la birbirimize baktık ve gülmemeye çalıştık.

"Bunlarınki *iri* bir aşkmış," dedim Kısrak'a.

"Yeri göğü sarsan türden," dedi.

Ertesi sabah Tactus beni uyandırdı. Gözleri şafak rüzgârı kadar soğuktu.

"Atlarımız kaçmaya karar vermiş, hem de hepsi." Bizi atların başında nöbet tutan Cereslerin yanına götürdü. "Hiçbiri bir şey görmemiş. Atlar oradayken bir an sonra ortadan kaybolmuşlar."

"Zavallı atlar şaşırmış olmalı," dedi Pax kederle. "Dün gece fırtına vardı. Belki de ormana sığınmak için kaçtılar."

Kısrak geceleri atları bağladığımız iplere baktı. Kopmuşlardı.

"Göründüklerinden güçlülermiş," dedi şüpheci bir tavırla.

"Tactus?" Başımla önümüzdeki görüntüye işaret ettim.

Cevap vermeden önce Pax ve Kısrak'a baktı. "Ayak izleri vardı..."

"*Ama...*"

"Neden nefesimi boşa harcayayım ki?" Omuz silkti. "Ne diyeceğimi biliyorsun."

İpleri Gözetmenler koparmıştı.

Orduma olanları anlatmadım fakat insanlar ısınmak için bir araya toplandığında söylentiler çabucak yayıldı. Kısrak, ona

söylemediğim bir şeyler olduğunu anlamasına rağmen soru sormadı. Sonuçta, Kuzeyormanı'nda ona verdiğim ilacı *şans eseri* bulmamıştım.

Bu yeni durumu bir sınav gibi görmeye çalıştım. İsyan başladığında da böyle şeyler olacaktı. Nasıl tepki verecektim? Öfkemi boşaltmalı, sakinleşmeli ve harekete geçmeliydim. Söylemesi kolaydı...

Doğudaki ormandan devam ettik. Atlarımız olmadan nehrin yakınında açık düzlükte ilerlememizin bir anlamı yoktu. Keşifçilerim bana Apollon kalesinin yakın olduğunu söyledi. Atlarımız olmadan orayı nasıl ele geçirecektik? Hız unsuru olmadan?

Gece çökerken bir sorun daha çıktı. Ateş üzerinde yemeklerimizi pişirmek için Ceres'ten getirdiğimiz çorba kazanlarımız çatlamıştı. Hepsi. Ve torbalarımızın içinde kâğıda sarılmış halde sakladığımız ekmekler kurtlanmıştı. Yemek olarak onları yerken kurtlar ağzımızda vıcık vıcık dağılıyordu. Seçiciler bunları sadece talihsizlik olarak görecekti ama ben daha fazlası olduğunu biliyordum.

Gözetmenler geri dönmem için beni uyarıyorlardı.

"Cassius sana neden ihanet etti?" diye sordu Kısrak, o gece bir kar yığınının altında benimle birlikte yatarken. Diana nöbetçilerimiz kampın çevresini ağaçlardan izliyordu. "Bana yalan söyleme."

"Aslında ben ona ihanet ettim," dedim. "Ben... Geçiş'te onun kardeşini öldürmek zorunda kaldım."

Gözleri kocaman açıldı. Ve bir an sonra başını salladı. "Benim de bir kardeşim ölmüştü. Aynı... aynı şey değil ama... öyle bir ölüm... her şeyi değiştirir."

"Seni değiştirdi mi?"

"Hayır," dedi bunu yeni fark ediyormuşçasına. "Ama ailemi değiştirdi. Onları bazen tanıyamadığım insanlara dönüştürdü. Sanırım hayat böyle." Aniden geri çekildi. "Neden Cassius'a kardeşini öldürdüğünü söyledin ki? O kadar deli misin, Azrail?"

"Ben söylemedim. Bunu Çakal'ın aracılığıyla Gözetmenler yaptı. Ona bir holo-disk verdiler."

"Anlıyorum." Bakışları buz kesti. "Yani BaşVali'nin oğlu için hile yapıyorlar."

Ondan ve ateşin sıcaklığından ayrılarak işemek için ormana girdim. Hava soğuktu. Dallarda baykuşlar ötüyor, bana izlendiğimi hissettiriyorlardı.

"Darrow?" dedi Kısrak karanlığın içinden. Olduğum yerde döndüm.

"Kısrak, beni mi izledin?" Darrow. Azrail değil. Bir terslik vardı. Adımı söyleyiş şeklinde, aslında esas adımı kullanmasında bile bir terslik vardı. Bir kedinin havladığını duymak gibiydi. Ama karanlıkta onu göremiyordum.

"Bir şey gördüğümü sandım," dedi karanlıktan gelen sesiyle. "Burada. Çok şaşıracaksın."

Sesini izledim. "Kısrak. Kamptan ayrılma. *Kısrak*."

"Çoktan ayrıldık bile, tatlım."

Etrafımda ağaçlar uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Dalları bana uzanıyor gibiydi. Orman sessizdi. Karanlıktı. Bu bir tuzaktı. Konuşan Kısrak değildi.

Gözetmenler miydi? Çakal mıydı? Biri beni izliyordu.

Bir şey seni izliyorsa ve nerede olduğunu bilmiyorsan, yapılabilecek tek mantıklı şey vardır: Lanet olasıca paradigmayı değiştirir, durumu eşitlemeye çalışırsın. Onu seni aramak zorunda bırakırsın.

Aniden harekete geçtim. Hızla orduma doğru koşmaya başladım. Sonra bir ağacın arkasına daldım, yükseklerine tırmandım ve dikkatle izleyerek beklemeye başladım. Bıçaklarımı çektim. Fırlatmaya hazırdım. Pelerinimi etrafıma sardım.

Sessizlik.

O sırada dallar çatırdadı. Bir şey ormanda yürüyordu. Devasa bir şey.

"Pax?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

O anda güçlü bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Bir adam hayaletPelerinini kapayıp havadan belirirken tünediğim dal bu yeni ağırlıkla çöktü. Onu daha önce görmüştüm. Kıvırcık sarı saçları kısa kesilmişti ve ilah gibi yüzünü çevreliyordu. Çenesi mermerden oyulmuştu ve gözleri kötücül pırıltılarla zırhı gibi parıldıyordu. Gözetmen Apollon. Altımızdaki devasa yaratık yine hareket etti.

"Darrow, Darrow, Darrow," dedi Kısrak'ın sesiyle. "Çok gözde bir oyuncaktın ama senden beklendiği şekilde dans etmiyorsun. Kararından vazgeçip Kuzey'e dönecek misin?"

"Ben..."

"Reddediyorsun, öyle mi? Önemi yok." Beni daldan aşağı sertçe itti. Düşerken başka bir dala çarptım. Karın içine düştüm. Burnuma hayvan kokusu geldi. Kürk. Ve yaratık kükredi.

38

APOLLON'UN DÜŞÜŞÜ

Ayı dev gibiydi; bir attan daha büyük, neredeyse bir kağnı kadardı. Kanı çekilmiş ceset gibi bembeyazdı. Gözleri kırmızı ve sarıydı. Jilet gibi siyah dişleri önkollarım kadar uzundu. HK'da gördüğüm ayılara benzemiyordu. Omurgası boyunca kırmızı bir şerit uzanıyordu. Her pençesindeki sekizer uzantı, parmak gibiydi. Doğaüstüydü. Oymacılar tarafından eğlence olsun diye tasarlanmıştı. Öldürmesi, özellikle beni öldürmesi için bu ormana getirilmişti. Aylar önce Sevro'yla birlikte Diana'yla barış yapmaya gittiğimizde onun kükrediğini duymuştuk. Şimdi salyasını hissediyordum.

Bir an durduğum yerde kalakaldım. Sonra ayı tekrar kükreyerek üzerime atıldı.

Yuvarlanarak kalktım ve koşmaya başladım. Hayatımda yapmadığım kadar hızlı koşuyordum. Neredeyse uçuyordum. Ama ayı daha çevik değilse bile daha hızlıydı; çalıların ve ağaçların arasından koşarken orman sarsılıyordu.

Devasa bir yüceAğacın yanından koşarak geçtim ve dikenli çalıların arasına daldım. O anda ayaklarımın altındaki zemin çatladı. Ayaklarımın altındaki kar ve yapraklar dökülürken nerede durduğumu anladım. Orayı ayıyla arama alarak hayvanın çalıların

arasından çıkmasını bekledim. Ayı çalıların arasından hızla fırladı ve bana doğru atıldı. Geri sıçradım. O anda ayı yok oldu ve açılan bir kapaktan ahşap kazmaların üzerine düşerken bir çığlık attı. Geri sıçradığımda ikinci bir tuzağa takılmasam sevincim daha uzun sürebilirdi.

Dünya altüst oldu. Yani ben oldum. Bacağım yukarı savruldu ve bir ipin ucuna asılı halde yukarı uçtum. Saatler boyunca sallanırken, Gözetmen Apollon'a yerimi belli etme korkusuyla orduma seslenemedim. Başıma hücum eden kandan dolayı yüzüm karıncalanıyor ve kaşınıyordu. O sırada tanıdık bir ses gecede yankılandı.

"Bak sen şu işe," dedi aşağıdan. "Görünüşe bakılırsa yüzülecek iki postumuz var."

Kısrak'la müttefik olduğumu açıkladığımda Sevro sırıttı. Kısrak'ın peşimden arama grupları göndermeye hazırlandığı kamptaki kuzeyliler arasında Sevro çoktan bir efsaneye dönüşmüştü. Minervalar ondan korkuyordu. Diğer yandan Tactus ve diğer ÖlüAtlar onu gördüklerine çok sevindiler.

"Bak sen şu işe, benim karındaşım!" diye güldü Tactus. "Neden topallıyorsun, dostum?"

"Annen bana fena bindi de ondan," diye homurdandı Sevro.

"Hah! Annemin çenesini öpmek için bile parmak uçlarında yükselmen gerekir."

"Öpmeye çalıştığım yeri çenesi değildi."

Tactus bir kahkaha patlatarak ellerini çırptı ve Sevro'yu iğrenç bir şekilde kucakladı. Bu ikisi çok tuhaf tiplerdi. Ama sanırım at leşlerinin içinde birlikte gizlenmek bir bağ kuruyordu; hastalıklı türden bir ikiz kardeşlik.

"Neredeydin sen?" diye sordu Kısrak beni kenara çekerek.

"Birazdan," dedim.

Sevro'nun tek gözü vardı. Demek Apollon elçisinin sözünü ettiği tek gözlü iblis oydu.

"Siz Uluyanların ne tür küçük deliler olduğunuzu merak ediyordum," dedi Kısrak.

"Küçük mü?" diye sordu Sevro.

"Ben... gücendirmek istemedim."

Sevro sırıttı. "Küçüğüm zaten."

"Şey, biz Minerva'lar sizin hayalet olduğunuzu sanıyorduk." Kısrak, Sevro'nun omzuna vurdu. "Değilmişsiniz. Ve ben de gerçek bir kısrak değilim, merak ettiysen. Kuyruğum filan yok. Ve hayır," diyerek Tactus'a döndü, "soracağını bildiğim için söylüyorum, sırtıma hiç eyer vurulmadı."

Gerçekten soracaktı.

"Bu kız işe yarar," diye mırıldandı Sevro bana yarım ağızla.

"Onlardan hoşlandım," dedi Kısrak, bir süre sonra Uluyanlardan söz ederken. "Bana kendimi uzun boylu hissettiriyorlar."

"Mükemmel!" Tactus kanlı ayı postunu homurdanarak yüklendi. "Şuna da bakın. Nihayet Pax'a uygun bir şey bulmuşlar."

Pax'ın beslediği büyük ateşin başında gruba katılmadan önce, Sevro beni kenara çekti ve bir battaniye çıkardı. İçinde sapanO-rağım vardı.

"Çamurda bulup senin için sakladım," dedi. "Ve biledim. Kör bıçak kullanma zamanı geçeli çok oldu."

"Sen gerçek bir dostsun. Umarım bunu biliyorsundur." Omzuna vurdum. "Bir oyun arkadaşı değil. Gerçek bir arkadaş; buradan çıktığımızda da seveceğim bir arkadaş. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aptal değilim." Yine de kızardı.

Kamp ateşinin başında otururken bana anlattıklarından Uluyanların, yani Devedikeni, Ekşisurat, Palyaço, Ot ve Çakıl'ın –eski Hanemin süprüntülerinin– ben kaybolduktan sonra kalede bir günden fazla kalmadıklarını öğrendim.

"Cassius bize seni Çakal'ın kaçırdığını söyledi," dedi Sevro kurtlu ekmeğini yerken. "Lezzetliymiş." Haftalardır midesine bir şey girmemişçesine yiyordu.

Büyükorman'da ateşin başında oturuyor, çıtırdayan kütüklerin ışığıyla yıkanıyorduk. Kısrak, Milia, Tactus ve Pax karın üzerine devrilmiş bir kütüğün üzerinde, yanımıza oturmuşlardı. Hepimiz bir araya sokulmuş hayvanlara benziyorduk. Ben Kısrak'a yakın oturuyordum. Bacağı kürklerin altında benimkine değiyordu. Ayı kürkü ateşin üzerinde kokuyor ve çıtırdıyordu. Yağı alevlerin üzerine damlıyordu. Kuruduğunda Pax onu giyecekti.

Sevro, Cassius'un yalanından sonra Çakal'ın peşine düşmüştü. Küçük arkadaşım detaylara girmedi. Detaylardan nefret ederdi. Boş göz çukuruna vurdu. "Çakal'ın bana borcu var."

"Yani onu gördün mü?" diye sordum.

"Karanlıktı. Sadece bıçağını gördüm. Sesini bile duymadım. Uçurumdan atlamam gerekti. Sürünün geri kalanının yanına dönmek için uzun bir atlayıştı." Bunu çok rahat söylemişti ama topalladığını fark etmiştim. "Dağlarda kalamadık. Adamları... her yerdeydi."

"Ama dağların birazını yanımıza aldık," dedi Devedikeni. Anaç bir tavırla gülümseyerek belinde asılı kafa derilerini okşadı. Kısrak ürperdi.

Güney tam bir kaos halindeydi. Geriye sadece Apollon, Venüs, Merkür ve Plüton kalmıştı ama Merkür'ün de başıboş dolaşan bir grup serseriden ibaret olduğunu öğrendim. Yazık olmuştu. Gözetmenlerini severdim. Seçme'de neredeyse beni seçiyordu; eğer seçmesine izin verilseydi. Acaba o zaman işler nasıl giderdi?

"Sevro, o bacakla, diyelim ki iki kilometreyi ne kadar hızlı koşabilirsin?"

Diğerleri bu soruya şaşırmıştı ama Sevro sadece omuz silkti. "Beni yavaşlatmıyor. Bu düşükÇekimde bir buçuk dakikada."

Ona fikrimi daha sonra söylemeye karar verdim.

"Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var, Azrail." Tactus gülümsedi. "Mesela, duyduğuma göre bu ufaklığın ormandaki tuzağında baş aşağı asılı kalmışsın." Devedikeni'nin bacağına vurdu; Devedikeni onun elini itmeden gülümsedi. Tactus'un dikkatini

çeken o kafa derisi koleksiyonu olmalıydı. "Hikâyeni anlatmaktan kurtulacağını sanmıyordun, değil mi?"

Sandığı gibi komik bir şey değildi.

Yüzüğümü elledim. Bunu onlara söylemek, ölüm fermanlarını imzalamak anlamına gelirdi. Apollon ve Jüpiter şimdi beni dinliyordu. Kısrak'a baktım ve kendimi boş hissettim. Hileli oyunlarını kazanmak için onu kaybetme riskini göze alacaktım. İyi biri olsam, yüzüğü takmaya devam ederdim. Dilimi tutardım. Ancak yapılması gereken planlar ve ortadan kaldırılması gereken ilahlar vardı. Yüzüğümü çıkararak karın üzerine bıraktım. "Bir an için farklı Hanelerden değilmişiz gibi yapalım," dedim. "Hepimiz arkadaş olarak konuşalım; yüzüklerimiz olmadan."

Atlar olmayınca hareket kabiliyetimiz de yoktu, dolayısıyla düşmanlarıma karşı avantajımı kaybetmiştim. Bu da öğrenilmesi gereken diğer bir dersti. Kendime bir avantaj yaratmam, yeni bir strateji kurmam gerekiyordu. Benden korkmalarını sağlamalıydım.

Taktiğim parçalayıp bölmeye dayanıyordu. Ordumu onar kişilik altı gruba böldüm ve birliklerden birini kendim alırken diğerlerinin komutasını Pax, Kısrak, Tactus, Milia ve –onun şaşırtıcı önerisiyle– Nyla'ya verdim. Sevro'ya kendi birliğini verecektim fakat o ve Uluyanları bir daha yanımdan ayrılmak istemiyorlardı. Kamımdaki yara izi için kendilerini suçluyorlardı.

Ordum aç kurtlar gibi Apollon'un kalelerine çöktü. Şatolarına saldırmadık ama kalelerine akınlar düzenliyorduk. Malzeme depolarını ateşe veriyor, bacaklarından okla vuruyor, su kaynaklarını kirletiyor ve esirlerine yalan haberler yayarak kaçmalarını sağlıyorduk. Keçilerini ve domuzlarını öldürüyorduk. Baltalarla nehirdeki teknelerini batırıyor, silahlarını çalıyorduk. Apollon'un köleleştirdiği Venüs, Juno veya Bakkhos öğrencileri olmadıkları sürece esir almıyorduk. Diğer hepsinin kaçmasına izin veriyorduk. Korku ve efsane yayılmalıydı. Ordum bunu her şeyden daha iyi anlıyordu. Dogmatiklerdi. Kamp ateşlerinin başında birbirlerine

hikâyeler anlatıyorlardı. Pax liderleriydi; benim bedene bürünmüş bir efsane olduğuma inanıyordu. Askerlerimden birçoğu ağaçlara ve duvarlara sapanOrak amblemimi kazımaya başlamıştı. Tactus ve Devedikeni bu amblemi etlere de kazıyordu. Daha çalışkan askerlerimse kanlı kurt postlarından sancaklar yapıyor, onları mızraklarının ucuna takarak savaşta taşıyordu.

Çeşitli birimler oluşturmak için Ceres kölelerle diğerlerini ayırdım. Sadakatlerinin değiştiğini biliyordum. Yavaş yavaş. Kendilerinden Ceres, Minerva veya Diana diye değil, birim isimleriyle söz ediyorlardı. En ufak tefek olan dört Ceres askerini Uluyanlara katarak Sevro'nun emrine verdim. Fırıncıların Mars'taki süprüntüler gibi seçkin savaşçılar olabileceğinden emin değildim fakat o yağları eritebilecek biri varsa, o da Sevro'ydu.

Korku bir hafta boyunca Apollon'u kemirdi. Bu arada bizim sayımız artıyor, onlarınki azalıyordu. Azat edilen köleler bize kaledeki dehşeti anlatıyorlardı; kanlı kurt pelerinlerimle her an gölgelerin arasından çıkacağımdan ve yakıp yıkacağımdan korkulduğunu söylüyorlardı.

Apollon Hanesi'nden korkmuyordum; taktiklerime uyum sağlayamayan aptallardan oluştuğunu anlamıştım. Korktuğum şey Gözetmenler ve Çakal'dı. Benim gözümde ikisi de aynıydı. Apollon canıma kastedip de başarısız olduğundan beri, daha doğrudan hareket etmelerinden korkuyordum. Ne zaman omurgama saplanan bir jiletle uyanacaktım? Bu onların oyunuydu. Her an ölebilirdim. Çok geç olmadan Apollon Hanesi'ni yok etmeli, Gözetmen Apollon'u oyundan çıkarmalıydım.

Teğmenlerimle birlikte ertesi günkü taktiklerimizi konuşmak için ateşin başında toplandık. Apollon Hanesi'nin kalesiyle aramızda üç kilometre bile yoktu ama bize saldırmaya cesaret edemiyorlardı. Ormanın derinliklerindeydik. Bizim korkumuzdan birbirlerine sokulup büzülmüşlerdi. Biz de onlara saldırmıyorduk. Gözetmen Apollon'un en akıllıca gece saldırılarını bile bozacağını biliyordum.

Nyla toplantımıza başlamadan önce Çakal'la ilgili soru sordu. Dağlarda öğrendiklerini anlatırken Sevro'nun sesi sakindi. Hepimizin dinlediğini anlaymca sesini yükseltti.

"Kalesi alçak dağlarda bir yerde. Zirvelerde değil, yerin altında. Vulcanus yakınlarında. Vulcanus oyuna çok iyi başlamış. Çok hızlı. Üçüncü gün Plüton'u yok etmiş. Çok etkililermiş. Plüton ise hazır değilmiş. Sonra Çakal kontrolü ele almış ve Plütonları derin tünellere saklamış. Vulcanus demir ocaklarında dövdükleri gelişmiş silahlarla geri dönmüş. Her şeyi sona erdireceklermiş ve Çakal ilk haftadan itibaren köle olacakmış. Bu yüzden, korkunç herif oyunu kazanma şansını kaybetmemek için tüneli çökertmiş; hiçbir planı ve çıkış yolu olmadan. Kendi Hanesinden on kişiyi öldürmüş; hepsi üstünSeçilmişlerdenmiş. SıhhiyeRobotları onları kurtaramamış. Geri kalan kırkıyla birlikte karanlık mağaralarda hapis kalmış. Bolca suları varmış ama yiyecekleri yokmuş. Toprağı kazıp çıkmaları bir ay sürmüş." Gülümsedi ve Fitchner'ın ona neden Goblin dediğini hatırladım. "Ne yediklerini tahmin edin."

Bir Çakal kapana yakalanırsa, kendi bacağını çiğneyip koparırdı. Bana bunu kim söylemişti?

Ortamızdaki ateş çıtırdadı. Kısrak'ın huzursuzca kıpırdanmasını bekledim ama bunun yerine, hikâyenin detayları arttıkça öfkesinin de arttığını gördüm. Saf bir öfke... Çenesi geriliyordu ve yüzü soluyordu. Battaniyenin altından elini tuttum ama karşılık vermedi.

"Sen bütün bunları nasıl öğrendin?" diye sordu Pax.

Sevro kıvrık bıçaklarından birine bir tırnağıyla vurdu ve ortalığı hafif bir tınlama sardı. Ormana yayıldı, ağaçlardan yankılandı ve kaybolmuş bir cümle gibi kulaklarımıza geri döndü. Sonra ormandan, ateşin dışında bir şey duyamaz oldum. Yüreğim ağzıma geldi ve Sevro'yla birbirimize baktık. Tactus'u bulması gerekecekti.

Bir bozucuAlan etrafımızı sardı.

"Selam, çocuklar," dedi bir ses karanlığın içinden. "Geceleri böyle parlak bir ateş yakmak tehlikelidir. Üstelik birbirine sokulmuş küçük köpek yavruları gibisiniz; hayır, kalkmayın." Bu ses

melodikti. Uçarıydı. Aylar süren zorluklardan sonra bu sesi duymak ürkütücüydü. Kimsenin sesi öyle olamazdı. Rahat adımlarla yaklaştı ve Pax'ın yanına çöktü. Apollon... Bu kez ayı filan getirmemişti; sadece ucundan mor kıvılcımlar saçan büyük bir mızrağı vardı.

"Gözetmen Apollon, hoş geldiniz," dedim. Tepemizdeki ağaçlarda gizlenen gözcüler oklarını Gözetmen'e çevirdiler. Elimle onlara durmalarını işaret ettim ve daha önce hiç karşılaşmamışız gibi Gözetmen'e neden burada olduğunu sordum. Varlığı çok basit bir mesaj veriyordu: Arkadaşlarım tehlikedeydi.

"Size evinize dönmenizi söylemeye geldim, sevgili göçebelerim." Bir şarap şişesi açarak elden ele dolaştırdı. Sevro dışında kimse içmedi, o da şişeyi geri vermedi.

"Gözetmenlerin gidişata karışmaması gerekir. Kurallarda böyle yazıyordu," dedi Pax şaşkınlıkla. "Buraya hangi hakka dayanarak geldiniz? Bu hile demektir."

Kısrak da onun sorusuna katıldı.

Gösterişli iç çekti fakat başka bir şey söyleyemeden, Sevro ayağa kalkarak geğirdi ve uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Apollon sertçe. "Bana sırtını dönemezsin."

"Çişim var. Bütün şarabını içtim. Buraya yapmamı istemezsin herhalde." Başını yana yatırarak küçük göbeğine dokundu. "Belki sıçarım da."

Apollon yüzünü buruşturdu ve Sevro'yu umursamayarak bize döndü.

"Etkilemek pek hile sayılmaz, devasa dostum," diye açıkladı. "Sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Sonuçta derslerinize rehberlik etmek için buradayım. Kuzey'e dönmeniz en iyisi olur, hepsi bu. Daha iyi bir strateji, diyelim. Buradaki savaşınıza son verin, gücünüzü toplayın, sonra yayılın. Savaşın kuralı budur: Zayıfken kendinizi açığa çıkarmazsınız. Zayıf durumdayken düşmanınızı savaşmaya zorlamazsınız. Süvariniz yok. Barınağınız yok. Doğru dürüst silahlarınız bile yok. Bu işi doğu şekilde öğrenmiyorsunuz."

Cevabımızı beklerken yüzüklerini parmağında evirip çeviriyordu. Sırıtışı sıcaktı ve güzel yüzünde bir hilal gibi görünüyordu.

"İyiliğimizi dikkate almanız çok nazik bir davranış," dedi Kısrak alay edercesine yüksekLehçeyle. "Gerçekten lütfediyorsunuz! İçim ısındı. Üstelik başka bir Hane'densiniz. Ama söyler misiniz, benim Gözetmenim sizin burada olduğunuzu biliyor mu? Mars'ınki biliyor mu?" Başıyla sessiz Milia'yı işaret etti. "Juno'nunki biliyor mu? Yoksa yaramazlık mı yapıyorsunuz, sevgili bayım? Yaramazlık değilse, bozucuAlana ne gerek var? Yoksa diğerleri de izliyor mu?"

Apollon'un bakışları sertleşti ama gülümsemesi silinmedi.

"Açık olmam gerekirse, Gözetmenleriniz sizin ne haltlar karıştırdığınızı bilmiyor. Bir şansın vardı, Virginia. Kaybettin. Öfkelenme. Darrow seni adil bir şekilde yendi. Yoksa kışı birlikte geçirdiğiniz için sadece tek bir kazanan Hane, tek bir muzaffer Primus olacağını unuttunuz mu? Hepiniz bu kadar kör mü oldunuz? Bu... çocuk size hiçbir şey veremez."

Her birinin yüzüne baktı.

"Beyinleriniz paslanmış olabilir diye tekrar söylüyorum: Darrow'un kazanması sizin de kazanacağınız anlamına gelmiyor. Kimse size çıraklık teklif etmeyecek çünkü başarınızın anahtarı olarak onu görecekler. Siz sadece onu izliyorsunuz; Komutan Ney veya Ajax Minor gibi. Onları kim hatırlıyor ki? Şu *Azrail*'in kendi sancağı bile yok. Sizi kullanıyor. Hepsi bu. Sizi utandırıyor ve bu İlk Yıl'dan sonraki kariyer şansınızı mahvediyor."

"Size saygım sonsuz, Gözetmen ama gerçekten çok sinir bozucusunuz," dedi Nyla her zamanki nezaketinden eser olmayan bir tavırla.

"Ve sen de hâlâ bir kölesin." Apollon kızın alnındaki damgaya işaret etti. "Her türden tacize açıksın."

"Sadece şunlardan birini giymeye hak kazanana kadar." Nyla, Kısrak'ın kurt pelerinini işaret etti.

"Sadakatin dokunaklı fakat..."

Pax araya girdi. "Seni güzel bir kırbaçlamamı ister misin, Apollon? Darrow bunu yaptı. Seni kırbaçlamama izin verirsen bir Pembe gibi sana itaat edeceğim. Atalarımın mezarları üzerine, Telemanus ve..."

"Bir bürokrat Peri'den fazlası değilsin," diye tısladı Milia. "Bize bir iyilik yap ve defol."

Teğmenlerim sadıktı ama Sevro veya Tactus ateşin başında bizimle birlikte olsaydı ne diyeceklerini merak ediyordum. Öne eğilerek Apollon'un gözlerine baktım. Onu kışkırtmam gerekiyordu.

"Tavsiyeni alıp kıçına sok ve defol git!"

Yukarılarda biri kahkaha attı. Bir kadın sesiydi. Diğer Gözetmenler bizi bozucuAlanın içinden izliyordu. Dumanda silüetler görüyordum. Kaç kişiydiler? Jüpiter miydi? Belki de gülüşüne bakılırsa Venüs'tü. Bu mükemmel olurdu.

Apollon'un yüzü kızardı. Öfkelenmişti.

"Mantığımı sizinle paylaşıyorum. Kış daha da dondurucu olabilir, çocuklar. Dışarısı soğuduğunda canlılar ölür. Kurtlar gibi. Ayılar gibi. Kısraklar gibi."

Bir cevabım vardı ve kesinlikle uzun solukluydu.

"BaşVali'nin oğlunun kazanması için düzenlemeler yaptığını Seçiciler öğrense neler olurdu, merak ediyorum, Apollon. Mesela ucuz bir suç babası gibi şike yaptığını duysalar..."

Apollon donakaldı ama ben devam ettim.

"Ormanda o aptal ayıyla beni öldürmeye kalkıştığında başaramadın. Şimdi de çaresiz bir aptal olduğunu göstererek buraya gelip, bana ihanet etme fikrine sıcak bakmadıkları için arkadaşlarımı tehdit ediyorsun. Hepimizi gerçekten öldürecek misin? Seçicilerin izleyeceği görüntüleri istediğin gibi değiştirebildiğini biliyorum. Ancak hepimizin ölümünü Seçicilere nasıl açıklayacaksın?"

Teğmenlerim şaşırmış numarası yaptılar.

Devam ettim.

"Diyelim ki bir filonun İmperatoru, bir Sefir, diğer Hanelerin Seçicilerinden biri, BaşVali'nin oğlu kazansın ve onların çocukları

kaybetsin diye Gözetmenlere hile yapmaları, rakipleri ortadan kaldırmaları için rüşvet verdiğini öğrendi. Sence rüşvet alan Gözetmenler cezasız kalır mı? Ya da BaşVali? Sence çocuklarının hileli bir oyunda ölmeleri onları rahatsız etmez mi? Ya da onların liyakat sistemini yıkmak için para almanız? En iyi olan yükselmeli. Yoksa en iyi bağlantıları olan mı demeliydim?"

Apollon'un çenesi gerildi.

Diğer Gözetmenlere baktı. Onlar akıllıca davranarak görünmezliklerini sürdürdüler. Kimin buraya gelip hileleriyle yüzleşeceğine karar verirlerken kısa çöpü Apollon çekmiş olmalıydı. O konuşurken teğmenlerim sessizce dinledi.

"Bunu öğrenirlerse, çocuklar, bunun herkes için sonuçları olacaktır," diye tehdit etti Apollon. "Bu yüzden hazır çeneleriniz hâlâ yerindeyken onları kapalı tutun."

"Yoksa?" diye sordu Kısrak öfkeyle. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Senin bunu diğerlerinden daha iyi bilmen gerekir," dedi Apollon. Ne demek istediğini anlamamıştım ama bu gösterinin süresi dolmuştu. Sevro gittiğinden beri saniyeleri saymıştım. Gözetmenlerse saymamıştı. Kısrak'a döndüm.

"Sevro iki kilometreyi ne kadar sürede koşarım demişti?"

"Bu yerçekiminde bir buçuk dakikaydı, sanırım. Ama o küçük bir yalancı, muhtemelen daha hızlı koşmuştur."

"Apollon'un kalesi ne kadar uzakta?"

"Ah, yaklaşık üç kilometre; belki biraz daha fazla."

Apollon ayağa fırlayarak etrafına bakındı ve Sevro'yu aradı.

"Şahane," dedim. "Baksana, Kısrak, şu bozucuAlanlarm en sevdiğim tarafı ne, biliyor musun?"

"Dışarı hiç ses çıkmaması mı?"

"Hayır. İçeri hiç ses girmemesi."

Apollon bozucuAlanı kaldırdı ve ulumaları duyduk. Uzaktan, üç kilometre öteden geliyordu. Surlardan. Apollon'un kalesinden. SıhhiyeRobotları uzak gökyüzünde hızla çığlıklara doğru gidiyordu.

"Venüs! Onları izlemiyor muydun? Seni aptal..." Apollon boş havaya hırladı.

"Ufaklık yüzüğünü çıkarmış," diye bağırdı görünmeyen kadın. "Hepsi yüzüklerini çıkarmış! Yüzükleri parmaklarında değilken onları izleyemem; özellikle de bozucuAlanın içindeyken!"

"Ama hepsi artık geri dönüyordur," dedim. "Bu yüzden tabletini çıkar da, bana ne gördüğünü söyle."

"Seni küçük..." Apollon yumruklarım sıktı. Geri çekildim. Kısrak ve Pax aramıza girdiler.

"I-ıh," diye gürledi Pax, dev baltasını göğsüne vurarak. Kurt pelerininin altındaki zırh ritmik bir şekilde gümledi. "I-ıh!"

Apollon, peşinde diğer Gözetmenlerle birlikte ormandan yükselirken kar yağıyordu. Artık çok geç kalmışlardı. Kayıtları istedikleri kadar değiştirebilir, müdahale edebilirlerdi. Apollon Hanesi'nde savaş başlamıştı ve Sevro ile Tactus surları ele geçirmişti.

Teğmenlerimle birlikte savaş alanına ulaştığımızda, Tactus ağzında bir bıçakla en yüksek kuleye tırmanıyordu. Cüretkâr bir Yunan şampiyonu gibi yüz metre yüksekliğindeki siperin kenarında dururken, pantolonunu indirerek Apollon sancağına işedi. O bayrağı hak etmek için bokun içinde sürünmüştü. Hafta boyunca ele geçirdiğimiz köleler bize kalenin zayıflıklarını –büyük kanalizasyon tünellerini– anlatmıştı ve Tactus, Sevro ve Uluyanlar bu tünelleri son derece etkili bir şekilde kullanmıştı. Apollon Hanesi'nin askerleri uyandıklarında pisliğe bulanmış iblislerle karşılaşmıştı. Ah, muzaffer askerlerim bana kapıyı açarken nasıl da berbat kokuyorlardı. İçerisi tam bir mahşer yeriydi.

Kale yüksek, beyaz ve süslüydü. Meydandaki avlusu yuvarlaktı ve altı büyük kuleye açılan altı büyük kapısı vardı. Koyunlar ve sığırlar meydanın karşı tarafındaki eğreti ağıllardaydı. Apollon'un muhafızları oraya çekilmişti. Arkalarındaki kule kapılarından müttefikleri geliyordu. Orduları benimkinin üç katıydı. Ama benim askerlerim köle değil, özgür insanlardı. Daha iyi savaşacaklardı. Gidişatı ordumun aleyhine çevirebilecek olan şey sayı üstünlüğü

değildi. Apollon Primus'u Novas'tı. Gözetmen ona kendi akımSilahını vermişti; mor kıvılcımlar saçan o mızrağını. Ucu Diana'dan bir ÖlüAt'a dokundu ve kız üç metre geri uçup yere düşerek dişlileri bozulmuş bir oyuncak gibi seğirmeye başladı.

Askerlerimi meydanın içindeki kapının önünde topladım. Birçoğu hâlâ Tactus gibi kulelerdeydi. Pax, Milia, Nyla, Kısrak ve otuz askerim arkamdaydı. Düşman Primus da kendi güçlerini topladı. Sadece silahı bile hepimizi mahvedebilirdi.

"Kısrak, sancağın hazır mı?" diye sordum. Elini belimde, göğüs zırhımın altında hissettim. Miğferim yoktu. Saçlarımı deri şeritle bağlamıştım. Yüzüm isle kararmıştı. Sağ elimde sapanOrağım vardı, solumda da kısaltılmış bir şokMızrağı tutuyordum. Nyla, Ceres sancağını taşıyordu.

"Pax, biz tırpanız. Kızlar, siz toplayıcılarsınız."

Kulelerdeki adamlarım aşağıdaki savaşa katılmak için koşarak ve atlayarak dört bir yandan meydana akın ediyordu. Lekelenmiş kurt pelerinleri leş gibi kokuyordu. Ordum ile Apollon'unki arasmda uzanan kaldırım taşlarının üzeri bileklerimize kadar yükselen karla kaplıydı. Gözetmenler havada parıldıyor, akımMızrağının, ordumun işini kısa sürede bitirmesini bekliyordu.

"Primus'u ele geçir," diye fısıldadı Kısrak kulağıma. Uzun boylu, sert çocuğu gösterdi ve kalçama bir şaplak attı. "Ele geçir onu."

"Yirmi metre sonra dur, Pax." Emrimi başıyla onayladı.

"*Primus benimdir!*" diye kükredim. "Novas, seni korkunç pislik! *Benimsin*! Pislik yiyen solucan. Seni bok torbası." SapanOrak taşıyan uzun boylu, çılgın istilacı, Primus'larına bağırırken, Apollon'un askerleri içgüdüsel olarak geriledi. "Diğerlerini köleleştirin!" diye uludum.

Ve Pax'la birlikte ileri atıldık.

Diğerleri bana yetişmeye çalışarak koşuyordu. Pax'ın beni geçmesine izin verdim. Savaş baltasını kavramış halde bağırarak Novas'a ve muhafızlarına –miğferlerine kan kırmızı el izleri çizilmiş ağır zırhlı erkek ve kızlar– saldırıyordu. Düşmanın saldırısına lider-

lik ediyor, bu çılgınca atağı durdurmak için mızraklarını indirerek doğrudan Pax'ın üzerine koşuyorlardı. Hepsi Pax'la karşılaşırken tehlikede olduklarını anlamayacak veya korkmayacak kadar kibirli, uzun boylu savaşçılardı.

Ve Pax durdu.

Hızımı hiç kesmeden sıçradım, eli ayağımı yakaladı; ben kendimi iterken o da beni fırlattı ve havada on metre ileri uçtum. Lanet kâbuslardan fırlamış bir yaratık gibi vahşice uludum ve sonunda muhafızlara olanca gücümle çarptım. Üçü devrildi. Sıradan bir mızrak kaburgalarımı sıyırdı ve havada dönmeme neden olurken üç çatallı bir mızrak başımın az önce durduğu yere uzandı. Ayaklarımın üzerine inip yatay bir şekilde dönerek askerlerin ayaklarını yerden kestim. Bir darbeden dönerek kurtuldum ve tekrar ayağa fırlarken sapanOrağımı çaprazlama aşağı doğru indirdim. Başka bir mızrak bana doğru savruldu; elimle vurarak savuşturdum ve sapı boyunca koşup sıçrayarak dizimi üstünSeçilmiş bir Apollon savaşçısının yüzüne indirdim. Beni beraberinde çekerek arkaya devrilirken dizim miğferinin siperliğine sıkıştı. Yüksekliğimi kaybederken, yere inene kadar silahımı savurmaya devam ettim ve üç üstünSeçilmişi daha şokladım.

Kara düştük. Diz attığım savaşçının burnu kırılmıştı ve bayılmıştı ama miğferinden çıkarırken benim de dizim uyuşmuş ve kanlanmıştı. Mızrakların üzerime yöneleceğini sanıyordum ve yuvarlanarak uzaklaştım. Bu olmadı. Tek bir çılgınca saldırıyla Apollon ordusunun başını ezmiştim; Pax ve ordum demirden bir perde gibi akın ederken sonunda kargaşanın ortasında Novas'la karşı karşıya kalmıştım. Uzun boylu ve güçlüydü. Mızrağının bir hareketiyle Uluyanlardan birinin kalkanını parçaladı. Milia'yı arkaya savurduktan sonra mızrağını Pax'ın koluna indirdi ve onu bir oyuncak gibi yere devirdi. Ben daha uzun boylu ve daha güçlüydüm.

"Novas, seni küçük kız!" diye bağırdım. "Seni iğrenç Pembe!"

Geldiğimi görünce gözleri parıldadı.

Bir kurt sürüsünün liderine başkaldıran bir erkek geyik gibi bana dönerken bütün savaşçılar aynı anda nefes aldılar. Birbirimize yaklaştık. İlk ileri atılan o oldu. Kenara çekildim ve mızrağı boyunca kendi etrafımda dönerek arkasına geçtim. SapanOrağımla bir ağacı biçer gibi güçlü bir savuruşla bacağını kırarak mızrağını elinden aldım.

Çocuk gibi inledi. Göğsünün üzerine oturdum ve Mickey'nin yerinde bacaklarım kırılıp tekrar tekrar kaynarken bile böyle inlemediğimi hatırlayarak gururlandım. Etrafımdaki kargaşaya rağmen abartılı bir şekilde esnedim.

Kısrak savaşın dizginlerini eline almıştı.

Apollon Hanesi'nden sadece bir kişi kaçabildi. Bir kız. Hızlı bir kızdı fakat Hane'nin önemsiz bir üyesiydi. Nasıl başardıysa, en yüksek kuleden atladı ve Hane'nin sancağıyla yere süzüldü. Sihir gibi. Ancak etrafındaki havanın büküldüğünü görmüştüm. Gözetmen Apollon hâlâ oyundaki yerini koruyordu. Kız bir ata atlayarak atsız ordumdan kaçtı. Pax kızın arkasından bir mızrak fırlattı. İsabetli bir atıştı ve atı boynundan yere mıhlardı ama nereden geldiği bilinmeyen bir rüzgâr, mızrağın yönünü aniden ve belirgin şekilde saptırdı. Kısrak, Apollon'un ahırlarından bir at kaptı ve Uluyanlardan Devedikeni ve Çakıl'la birlikte kızın peşine takıldı. Dörtnala geri dönerken kızı atın boynuna yatırmıştı ve sancağın sopasıyla poposuna vuruyordu.

Kısrak fethedilen kalenin meydanına girerken ordum kükredi. Ceres Hanesi kölelerini çoktan azat etmiştik; ordumdaki yerlerini hak etmişlerdi. Yüksek surlarda Sevro ve Tactus'la birlikte oturduğum yerden Kısrak'a el salladım; ayaklarımızı umursamaz bir şekilde kenardan aşağı sarkıtmıştık. Apollon'un akımMızrağıyla müdahalesine rağmen Apollon Hanesi yarım saatten kısa sürede düşmüştü.

Gözetmen Apollon, gökyüzünde Jüpiter ve Venüs'le konuşuyordu. Şafak ışığında hiçbir şey olmamış gibi parıldıyorlardı. Ama oyundan çıkmak zorunda kalacağını biliyordum; sancağı ve kalesi alınmıştı. Artık bana zarar veremezdi.

"İşin bitti!" diye seslendim Apollon'a. "Hanen yıkıldı!" Ordum bir kez daha kükredi. Güneş Marineris Vadisi'nin batı ucundan yüzünü gösterirken gürültülerin ve kış havasının tadını çıkarıyordum. O seslerin çoğu kölelere ait olabilirdi oysa onlar beni kendi istekleriyle izlemişlerdi. Çok geçmeden Apollon Hanesi de izimden gelecekti.

Vahşice güldüm; zaferin ateşi damarlarımdaydı. Bir Gözetmen'i yenmiştik. Ama Jüpiter bize hâlâ zarar verebilirdi. Onun Hanesi kuzeyin ücra bir köşesinde, hiç dokunulmamış halde duruyordu. Ani bir öfke, başka ve daha karanlık bir hırsla birlikte benliğimi kapladı; şiddetli, çılgınca bir kibir. AkımMızrağını kaptım, kolumu geri çektim ve silahı bütün gücümle Gözetmenlere fırlattım. Ordum bu küstahlığımı izliyordu. AkımMızrağı, akımKalkanlarını delerken üç Gözetmen kaçıştılar. Dönüp bana bakarken gözleri öfkeyle parıldıyordu. Ama içimdeki hırs sadece bir mızrak atışıyla dinmemişti.

"Jüpiter! Sırada sen varsın! Seni köpek pisliği!"

Pax adımı haykırdı. Ardından Tactus'un sesi yankılandı. Uzak bir kuleden Nyla tekrarladı. Çok geçmeden yüz kişinin sesi, fethedilmiş kalenin her köşesinden adımı haykırıyordu; avludan en yüksek kuleye kadar. Kılıçlarını, mızraklarını, kalkanlarını birbirlerine vurdular ve Gözetmenlere fırlattılar. Yüzlerce silah zararsız bir şekilde akımKalkanlarına çarptı ve askerlerimin birçoğu düşen silahlara hedef olmamak için kaçıştı ama metaller tatlı bir sesle taşların üzerine yağarken muhteşem bir manzara oluştu. Yine Azrail diye haykırmaya başladılar. Gözetmenlere adımla tezahürat yapmaya devam ediyorlardı çünkü artık kime karşı savaştığımızı biliyorlardı.

39

GÖZETMEN'İN HEDİYESİ

Askerlerim sabahın geç saatlerine kadar uyudu. Dinlenmeye ihtiyaç duymuyordum ama surlarda Sevro ve altı askerimle birlikteydim. Uzaklaşırlarsa Gözetmenler beni öldürmeye kalkacakmış gibi yakınımda duruyorlardı.

Sevro, beş Merkür öğrencisini Apollon köleliğinden kurtarmıştı. Surlarda onun etrafında toplanmış, hız oyunları oynuyorlardı; kimin daha hızlı olduğunu görmek için birbirlerinin ellerine vuruyorlardı. Ben oynamıyordum çünkü kolayca kazanıyordum; çocukların eğlenmesine izin vermek en iyisiydi. Kalenin fethinden sonra, ağır işi Sevro ve Tactus üstlendiği halde askerlerim beni bir mucize gibi görüyorlardı. Kısrak bana bunun ender bir şey olduğunu söyledi.

"Sanki senin zamanın ötesinden olduğunu düşünüyorlar."

"Anlamıyorum."

"Eski fatihlerden biri gibi. Dünya'yı ele geçiren, filolarını yok eden kadim Altınlardan biri gibi. Bunu sana rakip olmamak için bir bahane olarak görüyorlar. Sonuçta Hephaestus'un İskender karşısında veya Antonius'un Sezar karşısında ne şansı olabilirdi ki?"

Boğazım düğümlendi. Bu sadece bir oyundu, buna rağmen beni bu kadar seviyorlardı. İsyan başladığında bu insanlar benim

düşmanım olacaktı ve onların yerine Kızılları geçirecektim. O zaman Kızıllar ne kadar fanatikleşeceklerdi? Sevro, Tactus, Pax ve Kısrak gibi yaratıklar karşısında fanatizm ne kadar fark yaratacaktı?

Kısrak'ın surlardan bana doğru gelişini izledim. Ayak bileğini burktuğu için hafifçe topallıyordu ama hâlâ zarifti. Saçları ince dal parçalarından yapılmış bir kuş yuvası gibiydi ve gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Bana gülümsedi. Çok güzeldi. Eo gibi.

Surlardan Büyükorman'ı ve Mars'ın kuzey tepelerinin başlangıcını görebiliyorduk. Batıdan, sol tarafımızdan dağlar bize dik dik bakıyordu. Kısrak gökyüzünü işaret etti.

"Gözetmen alarmı."

Muhafızlarım etrafımda toplandı ama gelen sadece Fitchner'dı. Sevro surlardan aşağıya tükürdü. "Kayıp babamız bize geri döndü."

Fitchner yüzünde yorgunluk, korku ve biraz gurur taşıyan bir gülümsemeyle indi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, çatık kaşlı arkadaşlarıma bakarak.

Fitchner'la birlikte Apollon'un savaş odasında oturduk. Kısrak ateşi besledi. Fitchner onun varlığından hoşlanmıyor ve Kısrak'ı şüpheci gözlerle izliyordu. Her konuda bir fikri vardı; tanıdığım birine çok benziyordu.

"Her şeyi berbat ettin, delikanlı."

"Bana bir daha *delikanlı* demeyeceğin konusunda anlaşalım," dedim.

Başıyla onayladı. Bu kez ağzında sakız yoktu. Bana söylemek istediklerini nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Gözlerindeki endişeden durumu anladım.

"Apollon, Olimpos'tan ayrılmadı," dedim.

Tahminime şaşırarak gerildi. "Doğru. Hâlâ orada."

"Ve bu ne anlama geliyor, Fitchner?" Kısrak gelip yanıma oturdu.

"Söylediğin anlama geliyor," diye cevap verdi Fitchner bana bakarak. "Yapması gerektiği halde Olimpos'tan ayrılmadı. Her şey karmakarışık oldu. Çakal kazanırsa, Apollon iyi bir atama alacaktı.

Jüpiter ve diğerleri için de benzer bir durum söz konusuydu. Luna'da bir Pretor Şövalye pozisyonu açılacağına dair bir söylenti vardı."

"Ve şimdi bu fırsatı kaçırıyor," dedi Kısrak. Alaycı bir sırıtışla bana baktı. "Bir çocuk yüzünden."

"Evet."

Güldüm. BozucuAlanda ses yankılandı. "Ne yapılması gerekiyor peki?"

"Hâlâ kazanmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Fitchner.

"Evet."

"Ve bütün bunların amacı da kazanmak mı?" diye sordu ama kafasında başka bir şey olduğu belliydi. "Ne olursa olsun bir çıraklık alacaksın."

Öne eğildim ve parmağımı masaya vurdum. "Asıl amaç, onlara kendi oyunlarında asla hile yapamayacaklarını göstermek. BaşVali, oğlu *doğuştan* şanslı diye onun en iyi olduğunu ve beni yenmesi gerektiğini söyleyemez. Mesele, liyakat."

"Hayır," dedi Fitchner öne eğilerek. "Mesele, politika." Kısrak'a baktı. "Onu artık gönderir misin?"

"Kısrak kalacak."

"*Kısrak*," dedi alaycı bir tavırla. "Eh, Kısrak, BaşVali'nin oğlu için hile yapmasıyla ilgili sen ne düşünüyorsun?"

Kısrak omuz silkti. "Öl ya da öldür; kandır ya da kandırıl? Gösterişlilerin bu kurallara uyduğunu gördüm; özellikle de Eşsiz Yaralıların."

"Kandır ya da kandırıl." Fitchner parmağım üst dudağına vurdu. "*İlginç*."

"Sen kandırma kısmını biliyorsundur," dedi Kısrak.

"Darrow'la baş başa konuşmama izin vermelisin, *Kısrak*."

"O kalıyor."

"Sorun değil," diye mırıldandı Kısrak, gizemli bir şekilde. Giderken omzumu sıktı. "Gözetmeninden sıkıldım zaten."

Kısrak gittikten sonra Fitchner bana döndü. Elini cebine soktu, bir an tereddüt etti, sonra bir şey çıkardı. Küçük bir kutuydu. Ma-

sanın üzerine attı ve bana açmamı işaret etti. Her nasılsa, içinde ne olduğunu biliyordum.

"Eh, siz alçaklar bana birkaç ganimet borçluydunuz," dedim gülerek, Dansçı'nın bıçak Yüzüğünü parmağıma geçirirken. Eklemimi gerdim ve bir bıçak dışarı fırladı; parmağımın üzerinden on beş santim uzanıyordu. Eklemimi tekrar gerdim ve bıçak yerine girdi.

"Geçiş'ten önce Obsidiyenler bunu senden almıştı, değil mi? Bana babana ait olduğu söylendi."

"Sana bunu biri mi söyledi?" Bıçakla savaş odası masasını kazıdım. "Çok yanılmışlar."

"Ukalalık etmene gerek yok, *delikanlı*." Fitchner'ın gözlerine baktım. "Buraya bir çıraklık kazanmaya geldin. Bunu da başardın. Gözetmenleri zorlamaya devam edersen seni öldürecekler."

"Bu konuşmayı daha önce yaptığımızı hatırlıyorum."

"Darrow, bunu sürdürmenin bir anlamı yok! Bu pervasızlık olur!"

"Anlamı yok mu?" diye tekrarladım.

"BaşVali'nin oğlunu yenersen ne olacak? Bu sana ne kazandıracak?"

"Her şeyi!" diye çıkıştım. Öfkeden titriyordum ve sesimi tekrar kontrol altına alana kadar ateşe baktım. "Bu okuldaki en iyi Altın olduğumu kanıtlayacak. Onların yapabildiğini yapabildiğimi kamtlayacak. Hem seninle neden konuşuyorum ki Fitchner? Bütün bunları senin yardımın olmadan yaptım. Sana ihtiyacım yok. Apollon beni öldürmeye kalktı ve sen hiçbir şey yapmadın! Hiçbir şey! Sana ne borcum var? Bu olabilir mi?" Yüzüğün bıçağını çıkardım.

"Darrow."

"Fitchner." Gözlerimi devirdim.

Masaya vurdu. "Benimle aptalmışım gibi konuşma. Yüzüme bak. Yüzüme bak, seni kibirli züppe!"

Ona baktım. Göbeği büyümüştü. Yüzü bir Altın için fazla hırpani görünüyordu. Saçları sarıydı ve arkaya taranmıştı. Hiç yakışıklı olmamıştı; şimdi daha da çirkindi.

"Yüzüme bak, Darrow. Sahip olduğum her şey için savaşmam gerekti. Ben bir BaşVali'nin yuvasında doğmadım. Çıkabileceğim en yüksek yer burası ama çok daha ileri gidebilmem gerekirdi. Oğlumun daha da yükselmesi gerekir ama yapamaz ve yapmayacak. Denerse ölür. Herkesin bir sınırı var, Darrow, aşamayacakları bir sınır. Seninki benimkinden daha yukarıda fakat asla istediğin kadar yüksekte değil. Onu aşarsan, seni devirirler."

Utanmış gibi başını çevirdi ve öfkeli gözlerle ateşe baktı. *Oğlu.* Tenleri, yüzleri, vücut yapıları ve birbirleriyle konuşma şekillerinden anlaşılıyordu aslında. Bunu daha önce dile getirmediğim için aptalın tekiydim.

"Sen Sevro'nun babasısın," dedim.

Bir süre cevap vermedi. Verdiğinde, sesi yalvarır gibiydi. "Onu ulaşabileceğinden daha yükseğe tırmanabileceğine inandırdın. Onu öldüreceksin, evlat. Kendini de öldüreceksin."

"O zaman bize yardım et!" dedim. "Bana Apollon'a karşı kullanabileceğim bir şey ver. Daha da iyisi, onlara karşı benimle birlikte savaş. Diğer Gözetmenleri topla ve savaşı kapılarına götürelim."

"Yapamam, evlat. Yapamam."

İç çektim. "Evet, yapacağını sanmıyordum."

"Sana yardım edersem kariyerim anında sona erer. Uğrunda savaştığım her şey ama her şey riske girer. Ne uğruna? Sadece BaşVali'ye bir şeyleri kanıtlamak uğruna mı?"

"Herkes değişimden korkuyor," dedim çaresiz adama samimiyetle gülümsemeden önce. "Bana amcamı hatırlatıyorsun."

"Hiçbir değişim olmayacak ki," diye homurdandı Fitchner yerinden kalkarken. "Asla. Yerini bil, yoksa buradan sağ çıkamazsın, evlat." Uzanıp omzuma dokunmak istermiş gibiydi ama bunu yapmadı. "Tanrım, senin için tuzak kuruldu bile. Sen de doğruca içine yürüyorsun."

"Çakal'ın tuzaklarına hazırım, Fitchner. Apollon'un da. Fark etmez. Onları bekleyen şeyden kurtulamayacaklar."

"Hayır," dedi Fitchner bir an tereddüt ederek. "Onların tuzağı değil. Kızınki."

Ona anlayacağı şekilde karşılık verdim. "Fitchner. Belirsiz, sinir bozucu yorumlarla beni aptal yerine koyma. Bu ordu benim; kalplerini, bedenlerini, ruhlarını kazandım. Şu anda nasıl ki ben onlara ihanet edemezsem, onlar da bana edemez. Biz daha önce karşılaşmadığın bir türüz. Bu yüzden bırak artık benimle uğraşmayı."

Başını iki yana salladı. "Bu *senin* savaşın, evlat."

"Evet. Benim savaşım." Gülümsedim. Şimdi beklediğim an gelmişti. "Fitchner, dur," dedim kapıya ulaşamadan. Durdu ve dönüp bana baktı. Sandalyemden kalkarak hızlı adımlarla ona yaklaştım. Bana meraklı gözlerle baktı. Elimi uzattım. "Her şeye rağmen, teşekkür ederim."

Elimi sıktı. "İyi şanslar, Darrow," dedi. "Ama Sevro'ya göz kulak ol. Ben ne dersem diyeyim, o küçük sıçan senin peşinden her yere gidecek."

"Onunla ilgileneceğim. Söz veriyorum." Cehennemdalgıcı tutuşumla elini daha sıkı kavradım.

Bir an için, sadece bir an için, dosttuk. Sonra elimin baskısıyla yüzünü buruşturdu. Önce güldü, sonra durumu anladı ve gözleri iri iri açıldı.

"Üzgünüm," dedim.

O anda burnunu kırdım ve dirseğimi şakağına geçirdim, ta ki Gözetmen hareketsiz kalana kadar.

40

PARADİGMA

"Fitchner gitti mi?" diye sordu Kısrak.

"Pencereden," dedim.

Apollon'un beyaz savaş odasında masasının üzerinden Kısrak'ı izliyordum. Dışarıda bir fırtına patlak vermişti; ordumu kalenin içinde, ateşlerin ve sıcak çorba kâselerinin başında tutmayı amaçladıkları belliydi. Kısrak'ın deri şeritlerle bağladığı bukle bukle saçları omuzlarına dökülüyordu. Diğerleri gibi kurt pelerinini giyiyordu ama onunkinde kırmızı lekeler vardı. Çamura bulanmış mahmuzlu çizmelerini masanın üzerine koymuştu. Gerçekten sevdiği tek silahı olan sancağı, yanındaki sandalyede duruyordu. Kısrak'ın ifadeleri hızlıydı. Çabuk gülerdi. Çabuk kaşlarını çatardı. Bana yine gülümsedi ve ne düşündüğümü sordu.

"Bana ne zaman ihanet edeceğini merak ediyorum," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bunu bekliyor musun?"

"Kandır ya da kandırıl," dedim. "Kendi ağzınla söyledin."

"Sen beni kandıracak mısın?" diye sordu. "Hayır. Bu sana ne avantaj kazandırır ki? Sen ve ben bu oyunu yendik. Bizi sadece bir kişinin, ancak diğerlerini harcayarak kazanabileceğine inandırmak isteyebilirler. Ama bu doğru değil ve biz bunu kanıtlıyoruz."

Bir şey söylemedim.

"Sana güveniyorum çünkü kalemi aldıktan sonra çamurun içinde gizlendiğimi gördüğün halde kaçmama izin verdin," diye açıkladı düşünceli bir tavırla. "Ve sen de bana güveniyorsun çünkü Cassius seni ölüme terk etmişken ben çamurun içinden çekip çıkardım."

Cevap vermedim.

"Yani cevabım bu. Sen çok büyük işler başaracaksın, Darrow." Bana asla Darrow diye seslenmezdi. "Belki de her şeyi tek başına yapmana gerek yoktur?"

Sözleri beni gülümsetti. Sonra aniden oturduğum yerde doğrularak onu şaşırttım.

"Adamlarımızı topla," diye emrettim.

Burada dinlenmek için sabırsızlandığını biliyordum. Ben de sabırsızlanıyordum. Çorbanın kokusu beni de baştan çıkarıyordu. Sıcaklık, yatak ve Kısrak'la huzur içinde baş başa kalma düşüncesi de. Ama fetihler böyle yapılmıyordu.

"Gözetmenleri şaşırtacağız. Jüpiter'e saldıracağız."

"Onları şaşırtamayız." Parmağını yüzüğüne vurdu. Fitchner'ın bozucuAlanı artık yoktu. Yüzüklerden tamamen kurtulabilirdik ama onlar sigortamızdı. Gözetmenler kayıtlarda ufak tefek değişiklikler yapabilirdi fakat mantıken, çok fazla müdahale ederlerse Seçiciler şüphelenebilirdi.

"Hem bu fırtınada oraya ulaşsak bile, Jüpiter'e saldırmak bize ne kazandırır?" diye sordu. "Apollon, Hanesini kaybettiğinde gitmediyse, Jüpiter de gitmeyecektir. Sadece onları kışkırtmış olursun. Şimdi Çakal'ın peşine düşmeliyiz!"

Gözetmenlerin bu planımı izlediğini biliyordum. Nereye gittiğimi bilmelerini istiyordum.

"Çakal için henüz hazır değilim," dedim. "Daha fazla müttefike ihtiyacım var."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Anlamıyordu ama bu önemli değildi. Çok yakında anlayacaktı.

IIII

küflenmiş peynir, yapraklara sarılmış balık ve füme at eti paketleri vardı. Yürüyüşümüze devam ederken karnımızı doyurabiliyorduk.

Dört gün içinde Jüpiter'in alçak dağ geçidindeki üç duvarlı kalesine ulaşıp kuşattık. Kar eriyor, zemin atlarımız için çamurlu hale geliyordu. Kampımızdan derecikler geçiyordu. Bir eylem planı yapmaya gerek duymuyordum. Sadece Pax, Milia ve Nyla'nın birliklerine, kaleyi alana bir ödül vereceğimi söyledim. Muhafızlarının sayısı azdı ve ordum ok yağmuru altında kütüklerden bir dizi rampa yaparak dış surları bir günde ele geçirdi.

Diğer üç birliğim, Çakal bu işe burnunu sokarsa diye tam kuvvetle civar bölgede keşfe çıkıyordu. Anladığımız kadarıyla Jüpiter'in ana ordusu Mars'ın kalesini kuşatmaya gitmiş ve artık buzları çözülmüş olan Argos'un diğer tarafında kısılı kalmıştı. Nehrin bu kadar çabuk çözülebileceğini tahmin etmemişlerdi. Ancak Çakal'ın adamlarından veya Gözetmenlerden hâlâ iz yoktu. Fitchner'ı Apollon kalesinin zindanlarında kilitlenmiş halde bulup bulmadıklarını merak ediyordum. Ona yeterince yiyecek ve içecek bırakmıştım; tabii çürüklerle dolu bir yüz de.

Kuşatmanın üçüncü gününde, Jüpiter'in surlarından bir beyaz bayrak sallandı. Orta boylu, çekingen gülümsemeli, zayıf bir çocuk Jüpiter kalesinin arka kapısından dışarı çıktı. Kale yüksek ve kayalık bir alandaydı. Devasa iki kaya yüzeyi arasında sıkışmıştı ve üç katmanlı duvarları dışarı eğimliydi. Yakında kayalık yüzeylerden aşağı adamlarımı göndermeyi deneyecektim. Bu Uluyanlara göre bir işti ama yeterince zafer kazanmışlardı. Bu kuşatma, Apollon'la savaşırken yakaladığımız askerlere aitti.

Çocuk ana kapının önünde çekingen bir tavırla yürüdü. Sevro, Milia, Nyla ve Pax'la birlikte onunla buluştuk. Tactus ve Kısrak olmasa bile korku verici bir gruptuk; gerçi Kısrak'ın korkunç göründüğü söylenemezdi, belki en fazla cesur olduğu söylenebilirdi. Milia bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu; Tactus ve Devedikeni

gibi o da zafer ganimetleri taşımaya başlamıştı. Ve Pax da aldığı her köle için dev baltasına bir çentik atıyordu.

Çocuk, teğmenlerimin karşısında gerginliğini gizlemiyordu. Gülümsemesini ters karşılamamızdan korkuyormuş gibi sık sık ve kaçamak şekilde gülümsüyordu. Parmağında Jüpiter'in yüzüğü vardı. Muhtemelen açtı çünkü yüzük parmağına artık büyük geliyordu.

"Adım Lucian," dedi çocuk, yetişkin bir adam gibi görünmeye çalışarak. Pax'ın lider olduğunu sanmıştı. Pax bir kahkaha patlatıp beni ve sapanOrağımı işaret etti. Lucian bana baktığında sindi. Liderin ben olduğumu şimdi iyice anlamıştı.

"Buraya karşılıklı gülümsemeye mi geldik?" diye sordum. "Ne diyeceksin?"

"Açlık diyeceğim," dedi acıklı bir şekilde gülerek. "Üç haftadır sıçan ve çiğ tahıldan başka bir şey yemedik."

Çocuğa neredeyse acıyacaktım. Saçları kirli, gözleri nemliydi. Bir çıraklık şansından vazgeçtiğini biliyordu. Teslim olduğu için hayatının geri kalanı boyunca onu ayıplayacaklardı. Ama açtı. Diğer yedi muhafız da öyle. İşin tuhaf yanı, hepsi Jüpiter'dendi, köle değillerdi. Primus'ları köleler yerine kendi zayıf üyelerini geride bırakmıştı.

Kaleyi teslim edeceklerdi ama tek şartları köleleştirilmemekti. Pax gururla, onların da diğerleri gibi özgürlüklerini kazanmaları gerektiğini söyledi fakat ben çocuğun isteğini kabul ettim. Milia'ya onlara göz kulak olmasını söyledim. Eğer bir numara yapmaya kalkarlarsa, kafa derilerini koleksiyonuna katacaktı. Atlarımızı avluya bağladık. Zemin taşları kirliydi. Yüksek, köşeli bir içkale kayalık duvarın içine doğru uzanıyordu.

Bulutlar kararıyordu. Dağ geçidine bir fırtına yaklaşıyordu. Bu yüzden bütün ordumu kaleye topladım ve kapıları kapattırdım. Kısrak ve birliği dışarıda kalacak, Tactus'la birlikte keşiften akşam dönecekti. İletiBirimlerinden konuşuyorduk ve bizimki gibi, başlarını

sokacak kuru bir çatıları olmadığı için Tactus küfretti. Gece yoğun yağmur yağacaktı.

Yemeğimizi yemeden önce Jüpiter'in koğuşlarındaki ilk yatakları deneyimli askerlerimin almasını sağladım. Ordum disiplinli olabilirdi fakat sıcak bir yatak için annelerini bile şişlerlerdi. Çoğunun asla alışamadığı şeylerden biri buydu; yerde uyumak. Şiltelerini ve ipek yatak örtülerini özlüyorlardı. Bense Eo'yla paylaştığım küçük yatağımızı özlüyordum. Ölümünün üzerinden geçen zaman, artık evliliğimizin süresinden uzundu. Bunu anlamanın canımı ne kadar yaktığını fark edince şaşırdım.

Sanırım artık Dünya zamanıyla on sekiz yaşındaydım. Pek emin değildim.

Ekmeğimiz ve etimiz, Jüpiter'in aç kalmış askerlerine cennetten inen nimetler gibi geldi. Çok cılız ve yorgun görünen Lucian ve birliği o kadar hızlı yiyordu ki Nyla midelerini patlatacaklarına dair söylenip duruyor, ortalıkta koşturarak her birine füme at etinin canlanıp dörtnala kaçmayacağını söylüyordu. Pax ve KanlıSırtları arada bir zayıf çocuklara kemik fırlatıyordu. Pax'ın kahkahaları bulaşıcıydı. Bir gökgürültüsü gibi başlıyor, iki saniye sonra kadınsı bir tona bürünüyordu. O gülmeye başladığında kimse kahkahalarını tutamıyordu. Yine Helga'dan söz ediyordu. Birlikte gülebilmek için gözlerim Kısrak'ı arıyordu fakat gelişine daha saatler vardı. Onu şimdiden özlemiştim. Bu gece yatağımda yanıma kıvrılacağını ve birlikte içkiden sızan Narol amcam gibi horuldayacağımızı düşününce içim kabardı.

Milia'yı masanın başına çağırdım. Ordum Jüpiter'in savaş odasında dinleniyordu; kolay bir fetih olmuştu. Jüpiter'in haritası yok edildiğinden ne bildiklerini öğrenemedim.

"Ev sahiplerimizle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordum Milia'ya.

"Bence onları damgalamalısın."

Dilimi şaklattım. "Yeminine uymayı gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Köşeli ve zalim yüzüyle gerçekten bir şahine benziyordu. Sesi de görünüşüne uygundu. "Yeminler, zincir gibidir," dedi. "Zincirler kırılır, yeminler bozulur."

Ona Jüpiterleri rahat bırakmasını söyledim fakat sonra yüksek sesle Jüpiter'e gelirken yolda topladığımız şaraptan getirmesini emrettim. Yanına birkaç çocuk aldı ve Bakkhos'un deposundan yağmaladığımız fıçılardan getirdi.

Masanın üzerinde aptalca bir ifadeyle durdum. "Sarhoş olmanızı emrediyorum!" diye gürledim. Bana delirmişim gibi baktılar.

"Sarhoş olmak mı?" diye sordu biri.

Daha fazla konuşmasına fırsat vermeden, "Evet!" dedim. "Bunu yapabilir misiniz? Bir kez olsun aptalca davranabilir misiniz?"

"Deneriz," diye bağırdı Milia, "değil mi?" Karşılığı tezahüratlarla geldi. İçmeye başladık ve bir süre sonra Bakkhos'un şaraplarını Jüpiterlere de yüksek sesle ikram ettim. Pax kaliteli şarabı paylaşma fikrine itiraz eder gibi yaptı. İyi bir aktördü.

"Bana karşı mı çıkıyorsun?" diye sordum.

Pax tereddüt etti ama devasa başıyla onaylamayı başardı.

SapanOrağımı belimdeki kınından çıkardım. Sürtünme sesi nemli savaş odasında yankılandı. Yüz çift göz bize doğru döndü. Dışarıda gök gürledi. Pax çekingen bir tavırla bana doğru bir adım attı. Kendi eli baltasının sapındaydı ama çekmedi. Bir an sonra başını iki yana salladı ve bir dizinin üzerine çöktü; başı neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı. Silahımı kınına sokarak onu ayağa kaldırdım ve devriyeye çıkmasını söyledim.

"Devriye mi?.. Fırtına ve yağmurda mı?"

"Beni duydun, Pax."

KanlıSırtlar cezalarını çekmek üzere onun peşinden giderken homurdandılar. Oyunu anlamasalar da, rollerini tahmin edecek kadar akıllıydılar. "Disiplin!" diye böbürlendim, Lucian'a. "Disiplin, insanoğlunun en iyi özelliğidir. Onun gibi çam yarmalarında bile. Ama haklı. Bu gece size şarap yok. Şarabı hak etmeniz gerekiyor."

Pax gittikten sonra, bu kaleyi almama yardım ederek özgürlüğünü kazanan Venüs ve Bakkhoslara gösterişli bir törenle temsili kurt pelerinlerini verdim; temsiliydi çünkü gerçek kurt bulup derilerini yüzmeye vaktimiz olmamıştı. Ortama kahkahalar ve neşe hâkimdi. Kimse silahını bırakmasa da, bir kez olsun mutluyduk. Nyla'yı bir şarkı söylemesi için ikna ettik. Sesi bir meleğinki gibiydi. Mars Opera Binası'nda şarkı söylemişti ve Viyana'da sahneye çıkacaktı ancak sonra Enstitü'ye davet edilmişti. Hayatta bir kez yakalanacak bir şanstı. Ne saçmalık!

Lucian diğer yedi muhafızla birlikte savaş odasının bir köşesinde oturuyor, askerlerimizin masaların üzerinde, şöminenin önünde, duvarların dibinde tek tek uykuya dalışını izliyordu. Bazıları yataklara gidiyordu. Horultuları kulaklarımı gıdıklıyordu.

Gözetmenler her an içeri dalıp beni öldürmeye kalkışacaklarmış gibi Sevro yanımdan ayrılmıyordu. Ona sarhoş olmasını ve beni rahat bırakmasını söyledim. İtaat etti ve çok geçmeden o da uzun masanın üzerinde uyuyakaldı. Yüzümde bir gülümsemeyle, uyuyan askerlerimin arasından Lucian'a yaklaştım. Karım öldüğünden beri hiç sarhoş olmamıştım.

Uysallığına rağmen Lucian'ı ilginç buluyordum. Benimle nadiren göz göze geliyordu ve omuzları kamburdu. Ama ellerini asla pantolonunun ceplerine sokmuyor, kendini korumaya çalışmıyordu. Ona Mars'la savaşlarının nasıl gittiğini sordum. Düşündüğüm gibi, neredeyse kazanmışlardı. Bir kızın Mars'a ihanet ettiğini söyledi. Antonia olabileceğini tahmin ettim.

Hızlı olmalıydım. Artık bağımsız bir ordum olmasına rağmen, Hanemin sancağı ve kalesi ele geçirilirse ne olacağını bilmiyordum. Teknik açıdan yenilmiş sayılabilirdim.

Lucian'ın arkadaşları yorgundu, bu yüzden onlara gidip kendilerine yatak bulmalarını söyledim. Sorun çıkarmayacaklardı. Lucian konuşmak için kaldı. Onu uzun masaya davet ettim. Lucian'ın arkadaşları çıkarken, koridorda Kısrak'ın sesini duydum. Dans

edercesine içeri girdi. Dışarıda gök gürlüyordu. Saçları ıslak ve matlaşmıştı, kurt pelerini sırılsıklamdı ve çizmeleri çamur içindeydi.

Beni Lucian'la birlikte görünce yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Kısrak, hayatım!" diye bağırdım. "Korkarım ki geç kaldın. Bakkhos'un şarap stokunu bitirdik bile!" Horlayan orduyu işaret ederek göz kırptım. Yaklaşık elli kişi kalmıştı; hepsi büyük savaş odasına yayılmıştı ve uykunun çeşitli aşamalarındaydılar. Hepsi de Narol amcam kadar sarhoştu.

"Böyle bir zamanda kafayı bulmak mükemmel bir fikir," dedi tuhaf bir şekilde. Önce Lucian'a, sonra tekrar bana baktı. Hoşlanmadığı bir şey vardı. Onları tanıştırdım. Lucian onunla tanıştığına memnun olduğunu mırıldandı. Kısrak alaycı bir tavırla güldü.

"Onu köleleştirmemen için seni nasıl ikna etti, Darrow?"

Oynadığım oyunu anlayıp anlamadığını bilmiyordum.

"Bana kalesini verdi!" Elimi yarısı yok edilmiş taş haritaya doğru salladım. Kısrak bize katılacağını söyledi. Koridordaki adamlarını çağırmaya başladı ama onu durdurdum. "Hayır, hayır. Lucian'la arkadaşlığımızı pekiştiriyoruz. Kızlara yer yok. Adamlarını al ve gidip Pax'ı bul."

"Ama..."

"Git ve Pax'ı bul," diye emrettim.

Şaşırdığını biliyordum ama bana güveniyordu. Mırıldanarak bana ve Lucian'a veda ettikten sonra çıkarak kapıyı kapadı. Ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

"Hiç gitmeyecek sandım!" dedim Lucian'a gülerek. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Gerçekten de çok zayıf ve ufak tefekti. Hiçbir fazlalığı yoktu. Sarı saçları düz ve kısa kesilmişti. Elleri ince ve becerikliydi. Bana birini hatırlatmıştı.

"Çoğu erkek, güzel kızların gitmesini istemez," dedi Lucian içtenlikle gülümseyerek. Kısrak'ı gerçekten güzel bulup bulmadığını sorduğumda kızardı.

Yaklaşık bir saat konuştuk. Yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Çok geçmeden kendine güveni artınca çocukluğundan, otoriter

babasından ve ailesinin beklentilerinden söz etti. Ama bunu yaparken kendini acındırmaya çalışmıyordu. Gerçekçiydi ve bu yönü hoşuma gitmişti. Konuşurken artık bakışlarını kaçırmak zorunda hissetmiyordu. Omuzlarını çökertmiyordu. Sevimli, hatta komik olmaya başlamıştı. Birkaç kez kahkahalarla güldüm. Gece ilerliyordu fakat hâlâ konuşup şakalaşıyorduk. Isınmak için hayvan kürklerinden yaptığım çizmelerime güldü. Kar eridiği için artık fazla sıcak tutuyorlardı fakat kürk giymeye devam etmem gerekiyordu.

"Ya sen, Darrow? Benden konuşup durduk. Bence sıra sende. Anlatsana, seni buraya hangi rüzgâr attı? Senin nedenlerin ne? Aileni daha önce duyduğumu sanmıyorum..."

"Doğrusunu istersen, hakkında bir şeyler duymak isteyeceğin insanlar değiller. Ama sanırım mesele bir kız, hepsi bu. Ben basit biriyim. Nedenlerim de öyle."

"Güzel bir kız mı?" diye sordu Lucian kızararak. "Kısrak mı? O hiç de basit birine benzemiyor."

Omuz silktim.

"Sana her şeyi anlattım!" diye itiraz etti Lucian. "Bana gizemli bir Mor gibi davranma. Haydi, dostum!" Parmaklarını sabırsızca masaya vurdu.

"Tamam. Tamam. Bütün hikâye ha?" İç çektim. "Şu yanındaki çuvalı görüyor musun? İçinde bir çanta var. Onu çıkarıp bana verir misin?"

Lucian çantayı çıkarıp bana doğru attı. Çanta masanın üzerinde şangırdadı.

"Elini göreyim."

"Elimi mi?" diye sordu gülerek.

"Evet, masanın üzerine koy lütfen." Masaya vurdum. Tepki vermedi. "Haydi, ahbap. Üzerinde çalıştığım bir teori var." Masaya tekrar, sabırsızca vurdum. Elini uzattı.

"Bu teorini ya da hikâyeni nasıl anlatacak ki?" Hâlâ gülümsüyordu.

"Biraz karmaşık. Göstersem daha iyi olacak."

"Öyle olsun."

Çantayı açtım ve içindekileri boşalttım. Çok sayıda altın yüzük masanın üzerine yuvarlandı. Lucian onlara baktı.

"Bunların hepsi ölü çocuklardan toplandı. SıhhiyeRobotlarının kurtaramadığı çocuklardan. Bir bakalım." Yüzük yığınını karıştırdım. "Jüpiter var, Venüs, Neptün, Bakkhos, Juno, Merkür, Diana, Ceres... ve burada da bir tane Minerva var." Kaşlarımı çatarak yüzükleri tekrar karıştırdım. "Hmm, tuhaf. Plüton bulamıyorum."

Ona baktım. Bakışları değişmişti. Cansızdı. Sessizdi.

"Ah, bir tane buldum işte."

41

ÇAKAL

Elini sertçe geri çekti. Hızlıydı.

Ben daha hızlıydım.

Hançerimi eline saplayarak masaya mıhladım.

Ağzı acıyla açıldı. Hançeri çekiştirirken dudaklarından vahşi tıslamalar döküldü. Ama ondan daha iriydim ve hançeri masaya on santim daha gömdüm. Sonra üzerine bir şişeyle vurarak daha da sağlamlaştırdım. Çekip çıkaramazdı. Arkama yaslanarak çabalamasını izledim. Çılgınca paniğinde ilkel bir şey vardı. Sonra daha insani bir kararlılıkla kendini toparlarken, benim şiddet eylemimden daha acımasız göründü. Hiç kimsede görmediğim kadar hızlı bir şekilde sakinleşti. Bir, belki üç nefes aldı, sonra karşılıklı içiyormuşuz gibi arkasına yaslandı.

"Pekâlâ, bu çok boktan oldu," dedi gergince.

"Birbirimizi daha iyi tanımalıyız diye düşündüm," dedim. Kendimi işaret ettim. "Çakal, ben Azrail."

"Senin ismin daha iyiymiş," diye karşılık verdi. Derin bir nefes aldı. Bir daha. "Ne kadardır biliyorsun?"

"Çakal olduğunu mu? Sadece şanslı bir tahmin. İşe yaramazın teki olduğunu ise daha kaleye girmeden biliyordum. Kimse savaş-

madan teslim olmaz. Yüzüklerinden biri parmağına uymuyordu. Ah, bir dahaki sefere ellerini gizle. Güvensiz tipler her zaman ellerini gizler ya da bir şeyleri çekiştirip dururlar. Yine de hiç şansın yoktu. Gözetmenler buraya geldiğimi biliyordu. Geleceğimi sana söyleyerek beni tuzağa düşürmeyi planladılar. Dolayısıyla buraya gelecek ve beni hazırlıksız yakalayacaktın. Bu onların hatası. Ve senin de."

Beni dikkatle izledi, sonra hepsi gün gibi ayık olan askerlerim yerden kalkarken yüzünü buruşturdu. Yaklaşık elli kişiydiler. Onların tezgâhımı görmesini istiyordum.

"Ah." Tuzağının nasıl da işe yaramadığını görünce Çakal iç çekti. "Benim askerlerim ne oldu?"

"Hangileri? Yanında olanlar mı, yoksa kaleye gizlediklerin mi? Belki de mahzendedirler? Belki toprağın altındaki bir tünelde? Şu anda sinsice gülümsediklerini hiç sanmıyorum, dostum. Pax bir canavardır ve Kısrak da her ihtimale karşı ona yardım ediyor."

"Yani onu bu yüzden gönderdin."

Ve neden üzüm suyuyla sarhoş olmuş numarası yaptığımızı kazara sormasın diye...

Pax onların gizlenme yerini bulmuş olmalıydı. Gök hâlâ gürlüyordu. Çakal'ın kuvvetlerinin büyük bölümünün bu tuzağa düşmüş olmasını umuyordum. Düşmediyse sorun olacaktı çünkü Jüpiter'in kalesini ele geçirdiyse, muhtemelen Jüpiter'in ordusunu da köleleştirmişti ve onlar da Juno ve Vulcanuslardan oluşuyordu ki yakında Marslar da aralarına katılacaktı. Neyse ki kendisi, burada avcumun içindeydi.

Çakal mıhlanmıştı, kanı akıyordu ve ordum etrafım sarmıştı. Tuzağı bozulmuştu. Yenilmişti ama çaresiz değildi. Artık Lucian da değildi. Sanki eli hançerle mıhlanmamış gibi oturuyordu. Sesi bile titremiyordu. Öfkeli değildi; sadece insanı altına işetecek kadar korkutucuydu. Bana öfkeye kapılmadan önceki halimi hatırlatıyordu. Sessiz. Telaşsız. Askerlerimin onun sindiğini görmesini istiyordum.

Sinmiyordu. Bu yüzden askerlerime çıkmalarını emrettim. Sadece eski ve yeni üyeleriyle on Uluyan kalacaktı.

"Sohbet edeceksek, lütfen hançerini elimden çıkar," dedi Çakal. "İnanmazsın ama acıtıyor." Ses tonu, sözleri kadar neşeli değildi. Kararlılığına rağmen, yüzü sararmıştı ve vücudu şoktan titremeye başlamıştı.

Gülümsedim. "Ordunun geri kalanı nerede? Şu kız, Lilath nerede? Arkadaşıma bir göz borcu var."

"Gitmeme izin verirsen, kellesini sana tepside sunarım. Bana bir elma verirsen, bir geyik ziyafeti gibi görünsün diye kızın ağzına bile tıkarım. Sen seç."

"İşte! Adını böyle kazandın, değil mi?" dedim alaycı bir alkışla.

Çakal pişman bir tavırla dilini şaklattı. "Lilath bu ismi seviyordu. İsim üstüme yapıştı. Bu yüzden ağzına bir elma tıkacağım. Keşke daha fazlası... *Çakal*'dan daha soylu bir şey olsaydı ama şöhret kendi kendine gelişen bir olgu." Sevro'ya dönerek başıyla onayladı. "Şu Küçük Goblin ve ŞapkalıMantarları gibi."

"'ŞapkalıMantar' da ne demek?" diye sordu Devedikeni.

"Size öyle diyoruz. Azrail ve Goblin'in ŞapkalıMantarları. Ama bu küçük oyunun dışında daha iyi bir isim isterseniz, şu yaramaz Azrail'i öldürmeniz gerekiyor. Onu sadece şoklamayın. Öldürün. Omurgasına bir kılıç sokarsanız, İmperator, Vali ya da istediğiniz başka bir şey olabilirsiniz. Babam isteğinizi yerine getirmekten mutluluk duyacaktır. Çok basit bir iş. *Quid pro quo*[4]."

Sevro bıçaklarını çekti ve Uluyanlara öfkeli gözlerle baktı. "O kadar basit değil."

Devedikeni kıpırdamadı bile.

"Denemeye değerdi," dedi Çakal iç çekerek. "İtiraf etmeliyim ki bir dövüşçü değil, bir Politiko'yum. Pekâlâ, sohbet edeceksek senin de bir şeyler söylemen lazım, Azrail. Heykele benziyorsun. Ben heykelce konuşamıyorum." Karizması soğuktu. Hesapçıydı.

---

4 (Lat.) Kısasa kısas. (ed.n.)

"Gerçekten kendi Hanenin üyelerini yedin mi?"

"Karanlıkta aylar geçirdikten sonra bulabileceğin her şeyi yersin. Hâlâ hareket ediyor olsa bile. Aslında pek etkileyici bir şey değil. İnsanca olmaktan çok, hayvanca. Ama kim olsa aynısını yapar. Ancak kötü anılarımı hatırlatmak, pazarlık için iyi bir yol değil."

"Pazarlık yapmıyoruz."

"İnsanlar daima pazarlık halindedir. Sohbet budur. Biri bir şeye sahiptir ya da bir şey biliyordur. Karşısındaki de o şeyi istiyordur." Gülümsemesi sevimliydi ama bakışları... Onda bir terslik vardı. Lucian olduğundan beri içine başka bir ruh girmiş gibiydi. Aktörler görmüştüm... ama bu farklıydı. İnsanlık dışı sayılacak kadar rasyonel görünüyordu.

"Azrail, babamın sana istediğin her şeyi vermesini sağlayacağım. Bir filo. Düzecek bir sürü Pembe, fetihlerini gerçekleştirecek Kargalar, ne istersen. Bu önemsiz okul yılını kazanırsam, harika bir pozisyon elde edersin. Sen kazanırsan eğitimin devam eder. Başka sınavlar olur. Daha fazla zorluk çekersin. Ailenin öldüğünü ve yoksul olduğunu duydum; kendi başına yükselmen zor olur."

Sahte bir ailem olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Kendi başarılarımı kendim yaratırım."

"Azrail. Azrail. Azrail. *Bunun* yolun sonu olduğunu mu sanıyorsun?" Dilini tiksintiyle şaklattı. "Olumsuz. Olumsuz, *beyefendi*. Ama gitmeme izin verirsen, o zaman zorluklar," serbest olan elini havada salladı, "ortadan kalkar. Babam senin hamin olur. Yetkiye şöhrete, güce boğulursun. Sadece şuna veda et," bıçağı işaret etti "ve geleceğin hemen başlasın. Çocukluğumuzda düşmandık. Şimdi birer erkek olarak ittifak kuralım. Sen kılıçsın, ben de kalem."

Dansçı bu teklifi kabul etmemi isterdi. Hayatta kalmamı garantilerdi. Bir yıldız gibi yükselmemi sağlardı. BaşVali'nin malikânesinde olurdum. Eo'yu öldüren adama yakın olurdum. Kabul etmek istiyordum. Ancak o zaman Gözetmenlerin beni yenmesine izin vermem gerekecekti. Bu boktan herifin kazanmasına ve babasının gururla gülümsemesine göz yummam gerekecekti. Lanet olasıca

yüzündeki o kibirli gülümsemeyi izlemek zorunda kalacaktım. Canı cehenneme! Acıyı öğreneceklerdi.

Kapılar açıldı ve Pax içeri daldı. Gülümsüyordu.

"Harika bir gece, Azrail!" dedi gülerek. "Küçük hergeleleri kuyuda yakaladık. Elli kişiler. Anlaşılan aşağıda sıçanlar gibi uzun tüneller kazmışlar. Kaleyi böyle ele geçirmiş olmalılar." Kapıyı çarparak kapadı ve kalan etlerden yemek için masanın kenarına oturdu. "Kaygan bir işti! Ha! Ha! Yukarı çıkmalarına izin verdik ve tam bir katliam oldu. Harika bir katliam. Helga buna bayılırdı. Hepsini köleleştiriyoruz. Kısrak onları damgalıyor. Ama ah, bir tuhaf davranıyor." Ağzındaki bir kemiği tükürdü. "Hah! Bu o mu? *Çakal* mı? Bir Kızıl'ın kıçı kadar beyaz görünüyor." Çakal'a doğru eğildi. "Vay canına! Onu masaya çakmışsın!"

"Bence sen ondan daha büyük boklar sıçmışsındır, Pax," diye ekledi Sevro.

"Hem de nicelerini. Üstelik daha renklilerini. Bu herif Kahverengiler gibi solgun."

"Diline hâkim ol, aptal," dedi Çakal, Pax'a. "Her zaman yerinde olmayabilir."

"Küstahlığa devam edersen senin çubuğun da yerinde kalmayacak! Hah! O da senin kadar küçük mü?" diye gürledi Pax.

Çakal alay konusu olmaktan hoşlanmıyordu. Bir süre Pax'a sessizce baktıktan sonra, yılanın dilini aniden çıkarması gibi hızla bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Gözetmenlerin sana yardım ettiğini biliyor muydun?" diye sordum. "Beni öldürmeye kalkıştıklarını?"

"Elbette," dedi omuz silkerek. "Ganimetlerim... ortalamanın üzerinde sayılır."

"Ve hile yapmaktan çekinmiyor musun?" diye sordum.

"Kandır ya da kandırıl, değil mi?"

Tanıdık geliyordu.

"Eh, artık sana yardım etmiyorlar. Bunun için artık çok geç. Şimdi kendi kendine yardım etmelisin." Masanın ortasına bir bıçak daha sapladım. Ne için olduğunu biliyordu.

"Kapana yakalanan çakalların, kurtulmak için kendi bacaklarını ısırıp kopardıklarını duymuştum. Dişlerin yerine o bıçağı kullanmak daha kolay olur."

Havlar gibi hızlı ve kısa bir kahkaha attı. "Yani elimi kesersem gidebilir miyim? Gerçekten mi?"

"Kapı orada. Pax, hile yapmaması için bıçağı tut."

Başkalarını yemiş olsa bile, bunu yapmazdı. Dostlarını ve müttefiklerini feda edebilirdi ama kendini asla. Bu sınavda başarısız olacaktı. O bir Gösterişli'ydi. Korkulacak biri değildi. Ufak tefekti. Zayıftı. Tıpkı babası gibiydi. Plüton yüzüğünü çizmesinde buldum. Gurur ve mutluluk kaynaklarının vazgeçişini Seçiciler ve babası da izleyebilsin diye parmağına geçirdim. Böylece benim daha iyi olduğumu öğreneceklerdi.

"Gözetmenler beni kollasalar da hâlâ hak etmem gerekiyor, Darrow."

"Bekliyoruz."

İç çekti. "Sana söyledim. Senden farklıyım. Eller, bir köylünün aracıdır. Bir Altın'ın aracı ise beynidir. Daha iyi bir soydan gelseydin, bu fedakârlığın benim için önemsiz olduğunu anlardın."

Ve kesmeye başladı. Başlangıçta kanı fışkırırken gözlerinden yaşlar süzüldü. Elini testereyle keser gibi kesiyordu ve Pax izleyemiyordu bile. İşini yarıladığında başını kaldırıp baktı ve beni deli olduğuna inandıracak kadar aklıselim bir tavırla gülümsedi. Dişleri takırdıyordu. Bana, buna, acıya kahkahalarla gülüyordu. Onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım. Mickey'nin benimle karşılaştığında nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum. Bu, insan bedeninde bir canavardı.

Çakal işini kolaylaştırmak için kendi bileğini kırmak üzereyken, Pax bir küfür savurdu ve ona bir iyonHançeri verdi. Şimdi bileğini tek hamlede kesebilecekti.

"Teşekkür ederim, Pax," dedi Çakal.

Ne yapacağımı bilmiyordum. İçimdeki her şey mantıklı hareket etmemi haykırıyordu. Onu hemen öldürmeliydim. Boğazına bir bıçak saplamalıydım. Çakal, gitmesine izin veremeyeceğiniz türden bir adamdı. Böyle birini kızdırdıktan sonra serbest bırakamazdınız. Cassius'tan o kadar farklıydı ki içimden gülmek geliyordu. Ama ona elini keserse gidebileceğini söylemiştim ve o da kesiyordu. Ulu Tanrım.

"Sen delinin tekisin," dedi Pax dehşetle.

Çakal aptallarla ilgili bir şey mırıldandı. Bunun sadece bir el olduğunu söyledi. Ellerim benim her şeyimdi. Onun içinse hiçbir değeri yoktu.

İşini bitirince büyük ölçüde dağlanmış bir bilekle oturuyordu. Yüzü kar gibi bembeyazdı fakat kemerini turnike olarak kullanmıştı. Bir an göz göze geldik, gitmesine izin vermeyeceğimi anladı.

O anda açık pencerelerden birinde bir hareketlilik fark ettim. Umduğum gibi Gözetmenler gelmişti ama dikkatim dağılmıştı ve hazırlıksızdım. Küçük bir sonik tetikleyicinin masanın üzerine yuvarlandığını ve Çakal'ın onu sağlam eliyle kaptığını gördüğümde, korkunç bir hata yaptığımı anladım. Gözetmenlere ona yardım etmeleri için zaman tanımıştım. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi ama ben izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Çakal minik tetikleyiciyi tutan eliyle, Pax'ın iyonHançerini de kavrayarak ayağa fırladı ve ucunu iri yarı arkadaşımın boğazına sapladı. Tetikleyicinin düğmesine bastığı esnada bağırarak ileri atıldım.

Aletten sonik bir patlama yayıldı ve beni odanın diğer ucuna fırlattı. Uluyanlar duvarlara savruldular. Pax kapıya doğru yuvarlandı. Kadehler, yiyecekler, sandalyeler rüzgâra kapılmış pirinç taneleri gibi uçuştu. Yerdeydim. Çakal üzerime gelirken kendimi toparlamak için başımı iki yana salladım. Pax ayağa kalkmaya çalışıyor, kulaklarından ve boğazından kan akıyordu. Çakal bana bir şeyler söyleyerek hançeri havaya kaldırdı. O anda Pax ileri atıldı ama Çakal'a değil, bana doğru geliyordu. Ağırlığı beni ezdi ve

kendi vücuduyla benimkini örttü. Zorlukla nefes alabiliyordum. Ne olduğunu göremiyordum fakat Pax'ın vücudundan hissediyordum. Bir kasılma. Bir titreme. Çakal toprağı kazan kudurmuş bir hayvan gibi Pax'ın vücudunu kazarak bana ulaşmaya, düşmüşken beni öldürmeye çalışırken iyonHançerinin on kez saplandığını hissettim.

Sonra hareket kesildi.

Yüzüme kan akıyor ve vücudumu ısıtıyordu. Bu, arkadaşımın kanıydı.

Pax'ı üzerimden kaldırmaya çalıştım. Altından sıyrılmayı başardım. Çakal kaçmıştı ve Pax ölüyordu. Kulaklarımda bir ölüm perisinin ağıdını duyuyordum. Gözetmenler de gitmişti. Uluyanlar ayağa kalkmaya çalışıyordu. Pax'a tekrar baktığımda ölmüştü ve dudaklarında sessiz bir gülümseme vardı. Taşların üzerine kanı süzülüyordu. Göğsüm sıkıştı ve hıçkırıklara boğularak bir dizimin üzerine çöktüm.

Son sözlerini söyleyememişti. Veda edememişti.

Kendini üzerime atmıştı. Ve vahşice parçalanmıştı.

Ölmüştü.

Sadık Pax. Devasa başını ellerimin arasına aldım. Devimin yıkıldığını görmek içimi acıtıyordu. O çok daha fazlasını hak etmişti. Böylesine sert ve devasa bir vücutta böylesine yumuşak bir kalp... Bir daha asla gülemeyecekti. Bir savaş gemisinin köprüsünde duramayacaktı. Bir şövalye pelerini giyemeyecek, bir İmperator asası taşıyamayacaktı. Ölmüştü. Böyle olmamalıydı. Hepsi benim hatamdı. İşleri çabuk sona erdirmeliydim.

Muhteşem bir geleceği olabilirdi.

Sevro sararmış bir yüzle arkamda duruyordu. Uluyanlar ayaklanmıştı ve öfkeden kuduruyorlardı. Dördü sessizce ağlıyordu. Kulaklarından kan sızıyordu. Dünya sessizdi. Duyamıyorduk fakat bir kurt sürüsünün avlanma zamanının geldiğini anlaması için sözlere ihtiyacı yoktu.

Pax'ı öldürmüştü. Şimdi biz de onu öldürecektik.

Çakal'ın kan izi kalenin kısa kulelerinden birine uzanıyordu. Oradan da avluya iniyor ve gözden kayboluyordu. Yağmur hepsini yıkamıştı. On bir kişilik bir sürü halinde kuleden alçak bir duvara atladık ve yere inince yuvarlanarak kalktık. Sonra avluya indik ve izcimiz Sevro bir arka kapıdan bizi alçak dağlara yönlendirdi.

Gece sertti. Yağmur ve kar yanlamasına yağıyordu. Şimşek çakıyor, gök gürlüyordu ama ben hepsini bir rüyadaymış gibi duyuyordum. Dağınık bir sıra halindeki Uluyanlarla birlikte koşuyordum. Karanlık kayalıklardan yuvarlanıyor, dibi görünmeyen boşlukların üzerinden atlıyorduk. Kürklü çizmelerim beni yavaşlatıyordu ama onları çıkaramazdım çünkü bütün olanlardan sonra bile planım hâlâ işe yarayabilirdi.

Sevro'nun bize nasıl rehberlik ettiğini bilmiyordum. Kaosun içinde kaybolmuştum. Aklım Pax'taydı. Ölmemesi gerekirdi. Çakal'ı köşeye sıkıştırmış ve sonra da kaçmasına izin vermiştim. Kısrak'ın ona nasıl baktığını hatırlıyordum. Onun kim olduğunu biliyordu. Biliyordu ve benimle baş başa konuşmak istemişti. Bağlantıları ne olursa olsun, Kısrak bana sadıktı. Ama Çakal'ı nereden tanıyordu?

Sevro bizi karın hâlâ diz seviyesine kadar çıktığı yüksek dağ geçitlerine soktu. Burada ayak izleri vardı. Etrafımızda kar taneleri savruluyordu. Soğuktan donmuştum. Pelerinim sırılsıklamdı. SapanOrağım sırtımdan sekiyordu. Çizmelerim vıcık vıcıktı. Karın üzerine kan damlıyordu. İki kayalık tepenin arasındaki karlı bir geçitten yukarı koştuk. Çakal'ı gördüm. Yüz metre kadar ileride sendeliyordu. Karın içinde düşe kalka yürümeye çalışıyordu. Bu kadar uzağa gelebilmesi dayanıklılığını gösteriyordu. Onu yakalayacak ve Pax'a yaptıkları için onu öldürecektik. Devimi öldürmesine gerek yoktu. Sürüm kederli bir şekilde ulumaya başladı. Çakal arkasına baktı ve sendeleyerek devam etti. Kaçamayacaktı.

Karlı yamaçtan yukarı koştuk. Gece ve karanlık. Rüzgâr yanlamasına esiyordu. Uludum ama sonik patlamadan sonra kendi sesim bile kulaklarıma boğuk, sanki pamuklara sarılmış gibi geliyordu. O anda tuhaf bir şey önümüzdeki kar tanelerini bozdu. Bir figür

Yağan karla çerçevelenen, görünmez, soyut bir şey. Bir Gözetmen. Karnıma bir taş oturdu. Beni öldürecekleri yer burasıydı. Fitchner'ın beni uyardığı tuzak buydu.

Apollon pelerinini kapadı. Miğferinin içinden bana gülümsedi ve bir şeyler söyledi. Söylediklerini duyamıyordum. Sonra bir akımYumruğu savurdu ve minik bir sonik patlamayla Sevro ile Uluyanlar etrafa savrulurken sürümüzden beş kişi tepeden aşağı uçtu. Kulaklarım uğulduyordu. Bir daha asla aynı olmayacaklardı. Yine akımYumruğu. Kaçmak için aksi yöne atıldım. Ayağımda bir acı hissettim. Döndüm. Acı geçmişti. Ayağa fırlayarak bütün hızımla Apollon'a doğru koştum. Yumruğu bir güç dalgası halinde bana doğru savruldu. Üç patlamadan sıyrılmayı başardım. Bir topaç gibi dönüyordum. Zıpladım. Kılıcım başına indi ve donup kaldı. AkımKalkan çalıştırıldığında, jiletten başka bir şey tarafından delinemezdi. Bunu biliyordum. Ancak biraz gösteriş olmalıydı.

Apollon zırhının güvenliği içinde beni izliyordu. Sürüm tepeden aşağı yuvarlanmıştı. Çakal'ın dağ yamacında ilerlemeye çabaladığını görüyordum. Şimdi daha güçlü duruyordu. Onu bir bulanıklık izliyordu. Başka bir Gözetmen onu destekliyordu. Venüs olmalıydı.

Mickey'nin bıçağının altına yattığımdan beri içimde birikmiş öfkeyle haykırdım.

Apollon duyamadığım bir şey söyledi. Ona küfrederek kılıcımı tekrar salladım. Kılıcı yakalayarak karın üzerine attı. Yumruklarının etrafındaki görünmez akımKalkan tabakası yüzüme çarptı; eli bana hiç dokunmadı ama sinirlerim acıyla kavruldu. Bir çığlık atarak yere devrildim. Sonra beni saçlarımdan yakaladı ve fırtınanın içinde yükseldik. ÇekimBotlarıyla üç yüz metreye çıktı; elinden sarkıyordum. Kar taneleri etrafımızda uçuşuyordu. Hasarlı kulaklarımın duyabilmesi için bir frekans ayarlayarak tekrar konuştu.

"Anladığından emin olmak için basit kelimeler kullanacağım. Küçük Kısrak'ın elimizde. BaşVali'nin oğluyla bir dahaki karşılaşmanda bütün Seçicilerin tanık olabileceği şekilde yenilmezsen, onu yok edeceğim."

Kısrak.

Önce Pax. Şimdi de ateşin başında Eo'nun şarkısını söyleyen kız. Beni çamurdan çıkaran kız. Küçük mağaramızdan duman yükselirken yanımda kıvrılan kız. Beni kendi tercihi doğrultusunda izleyen akıllı Kısrak. Ve ben onu bu noktaya sürüklemiştim. Bunu beklemiyordum. Bunu planlamamıştım. Onu ele geçirmişlerdi.

Midem ağzıma geldi. Bu tekrar olamazdı. Babam gibi. Eo gibi. Lea gibi. Roque gibi. Pax gibi. Onu da öldüremezlerdi. Bu orospu çocuğu kimseyi öldüremeyecekti.

"*Lanet olasıca kalbini* sökeceğim!"

Beni saçlarımdan tutmaya devam ederken karnıma bir yumruk indirdi. *Lanet olasıca.* Bu ifadeyi anlamlandırmaya çalışırken yüzü tuhaftı. Şimdi havada, yükseklerde süzülüyorduk. Çok yüksekteydik. Bana tekrar vurduğunda asılmış bir adam gibi sallandım ve inledim. Ama bunu yaparken, ormanda Fitchner'ın omzuna dokunduğumda fark ettiğim bir şeyi hatırladım. Apollon beni saçlarımdan tutuyorsa ve akımKalkanını hissetmiyorsam, onu kapamış demekti. Ve bu, bütün vücudunda kapalı olduğu anlamına geliyordu. Bedeninde tek bir nokta dışında sadece fiziksel tepmeliZırh vardı.

"Şimdi anladım; sen aptal ve küçük bir kuklasın," dedi. "Deli, öfkeli bir kukla. Dediğimi yapmayacaksın, değil mi?" İç çekti. "O halde başka bir yolunu bulacağım. İplerini kesme zamanı geldi."

Beni bıraktı.

Ve açılmış elinden birkaç santim ötede, havada asılı kaldım.

Hiçbir yere gitmemiştim çünkü kürk ve kumaşların altında, Apollon'un savaş odasında Fitchner'a saldırdığımda ondan çaldığım çekimBotlarını giyiyordum. Ve Apollon'un kalkanı kapalıydı. Ve beni çok kızdırmıştı. Şaşkınlıkla bakakaldı. BıçakYüzüğün bıçağını çıkardım ve yüzünü yumruklarken bıçağı siperliğinden gözüne dört kez sapladıktan sonra ölmesi için yukarı ittim.

"Ne ekersen onu biçersin!" diye bağırdım Apollon'a, ellerimde ölürken. Bütün öfkem içimde kabararak gözümü kör etmişti ve korkunç, neredeyse elle tutulur bir nefrete dönüşmüştü. Ancak

Apollon kapanan botları yüzünden fırtınada aşağı düşerken kendime gelebilmiştim.

Uluyanlar onun etrafında toplanmıştı. Kar kızıla boyanmıştı. Bir Eşsiz Yaralı'nm kanıyla ıslanmış bıçakYüzüğümle aşağı süzülürken bana bakıyorlardı. Niyetim onu öldürmek değildi. Ama Kısrak'ı almamalıydı. Ve bana asla kukla dememeliydi.

"Kısrak'ı ele geçirmişler," dedim sürüme.

Sessizce bana baktılar. Çakal'ın artık önemi yoktu.

"Artık hedefimiz Olimpos."

Birbirlerine bakarken gülümsemeleri kar kadar dondurucuydu.

Sevro kıkırdıyordu.

mobildepo.com

42

CENNETTE SAVAŞ

Kaleye dönerek kaybedecek zamanımız yoktu. İhtiyacım olan savaşçılar yanımdaydı. Bütün savaşçıların en sertleri onlardı. Küçük, tehlikeli, sadık ve hızlı. Apollon'un tepmeliZırhını çaldım. Altın tabaka uzuvlarımı sıvı gibi sardı. ÇekimBotlarını Sevro'ya verdim ama ayaklarına gülünç ölçüde büyük geldi. Babasının çizmelerini çıkarıp ona verdim; zaten ayağımı feci sıkıyorlardı. Onların yerine Apollon'unkileri giydim.

"Bunlar kimin?" diye sordu Sevro.

"Babacığın," dedim.

"Tahmin ettin demek." Sevro güldü.

"Şu anda Apollon'un zindanlarında kilit altında."

"Aptal Peri!" Yine güldü. Tuhaf bir ilişkileri vardı.

Apollon'un jiletini, miğferini, akımYumruğunu ve akımKalkamnı da aldım. Sevro hayaletPelerini aldı. Ona gölgem olmasını söyledim. Sonra Uluyanlarıma kemerlerini birbirine bağlamalarını emrettim.

ÇekimBotları, iki kolunda birer fil taşıyan, yıldızKabuğundaki bir adamı bile kaldırabilirdi. Beni ve kemerleriyle kollarımla bacaklarımdan sarkan Uluyanlarımı taşıyacak kadar güçlüydü. Hep

birlikte fırtınanın içinden Olimpos'a doğru yükseldik. Sevro da diğerlerini taşıyordu.

Gözetmenler oyunlarını oynamışlardı. Çok uzun zamandır beni zorluyorlardı. Tehlikeli ve farklı olduğumun farkındaydılar. Er ya da geç sabrımın taşacağını ve hepsini biçmeye geleceğimi tahmin etmelilerdi. Belki de hâlâ çocuk olduğumu sanıyorlardı. Aptallar. İskender de düşman uluslarının ilkini ezdiğinde henüz bir çocuktu.

Fırtınada yükselerek Olimpos'un yamaçlarında uçtuk. Argos'un yaklaşık iki kilometre üzerinde, havada asılı duruyordu. Kapıları yoktu. Limanı yoktu. Yamaçları karla kaplıydı. Bulutlar parlak zirvesini gizliyordu. Uluyanları dik yamacın tepesindeki soluk kemik rengi kaleye götürdüm. Mermer bir kılıç gibi dağdan yukarı yükseliyordu. Uluyanlar çiftler halinde kemerlerini çözerek en yüksekteki balkona atladılar.

Taş terasta çömeldik. Buradan baktığımda Mars'ın sisli topraklarını, Minerva'nın kayalık tepelerini ve tarlalarım, Diana'nın Büyükorman'ını, ordumun toplandığı Jüpiter dağlarını görebiliyordum. Ben de orada olacaktım, tabii bu sersemler beni rahat bıraksaydı.

Kısrak'ı almayacaklardı.

Altın tepmeliZırh giyiyordum. İkinci bir deri gibiydi. Açıkta olan tek yerim yüzümdü. Uluyanların birinden kül aldım ve yanaklarıma, ağzıma sürdüm. Gözlerim öfkeyle parlıyordu. Sarı saçlarım dağınık bir şekilde omuzlarıma dökülüyordu. SapanOrağımı çıkardım ve sol elimdeki kısa-dalga akımYumruğumu sıktım. Belimde bir jilet asılıydı; gerçi nasıl kullanıldığını bilmiyordum. Tırnaklarımın içi toprak doluydu. Sol elimin serçe ve orta parmakları donmuştu. Çok kötü kokuyordum. Pelerinim hayvan leşi gibi kokuyordu ki zaten öyleydi. Beyazı bir Gözetmen'in kanına bulanmıştı. Başlığımı taktım. Diğerleri de bana uydu. Şimdi kurtlara benziyorduk. Ve burnumuza kan kokusu geliyordu.

Seçiciler bundan hoşlanmazsa, işim bitecekti.

"Jüpiter'i istiyoruz," dedim Uluyanlarıma. "Bana onu bulun. Diğerleriyle karşılaşırsak hepsini etkisiz hale getirin. Devedikeni, sen çekimBotlarımı alıp destek güç getir. Hemen!"

AkımYumruğumun bir darbesiyle kapıları açarken ayaklarım çıplaktı. Venüs'ü ipek örtüler arasında yatarken bulduk. Zırhı ateşin başında asılıydı, üzerinden eriyen kar yere damlıyordu; Çakal'a yardım etmekten yeni dönmüştü. Bir komodinin üzerinde üzüm, pasta ve şarap vardı. Uluyanlar onu olduğu yere sabitlediler. Gösteriş adına dört kişi. Venüs'ü yatağın direklerine bağladık. Altın rengi gözleri şaşkınlık ve dehşetle açılmıştı. Konuşmakta zorlanıyordu.

"Bunu yapamazsınız! Ben Yaralı'yım! Ben Yaralı'yım!" diyebildi sadece. Bunun yasadışı olduğunu, kendisinin bir Gözetmen olduğunu, onlara saldırmamıza izin verilmediğini söylüyordu. Buraya nasıl gelmiştik? Nasıl? Bize kim yardım etmişti? Kimin zırhını giyiyordum? Ah, Apollon'undu. Apollon'undu! Apollon neredeydi? Köşede erkek giysileri vardı. Demek sevgiliydiler. "Size kim yardım etti?"

"Ben kendime yardım ettim," dedim ve parıldayan eline bir hançerle vurdum. "Senden başka kaç tane Gözetmen var?" Hiçbir şey söyleyemedi. Bu olmaması gereken bir şeydi. Daha önce hiç olmamıştı. Çocuklar Olimpos'u işgal etmezdi; bütün gezegenlerin tarihi boyunca bu hiç düşünülmemişti bile. Yine de ağzını tıkadık ve onu yarı çıplak halde bağlı bıraktık. Üşümenin ne demek olduğunu anlaması için de bir pencereyi açtık.

Uluyanlarla birlikte kulenin içinde sinsice ilerledik. Devedikeni'nin destek getirdiğini duyabiliyordum. Tactus kendi gazabıyla burada olacaktı. Milia gelecekti. Sonra da Nyla. Ordum Kısrak'ı geri almak için harekete geçiyordu. Benim için. Bizi kandıran, yiyeceklerimizi ve suyumuzu zehirleyen, atlarımızı kaçıran Gözetmenler için. Oda oda dolaştık. Soğuk ve sıcak Roma hamamları, buhar ve buz odaları, banyolar, Pembelerle dolu zevk odaları, holotakip tanklarında Gözetmenleri aradık. Juno'yu banyoda etkisiz hale getirdik. Uluyanlar onu çıkarmak için suya daldılar. Silahı yoktu fakat Palyaço'nun kolunu kırıp onu bacaklarıyla boğmaya

başlayınca, Sevro çalıntı bir çarpıcıyla onu sersemletmek zorunda kaldı. Anlaşılan o da gitmesi gerektiği halde burada kalmıştı. Hepsi kuralları çiğniyordu.

Vulcanus'ı köşede bir ateşin çıtırdadığı holo-takip odalarından birinde bulduk. Makineleri kapatana kadar geldiğimizi bile anlamadı. Dumanlı bir gökyüzünde alevli toplar uçuşurken surların üzerinde duran Cassius'u izliyordu. Onlara mancınık vermişlerdi. Başka bir ekranda Çakal, karların arasında düşe kalka bir dağ mağarasına doğru ilerlerken görünüyordu. Lilath bir termal-pelerin ve bir sıhhiyeRobotuyla onu karşıladı.

Gözetmenlere Kısrak'ın nereye götürüldüğünü sordum. Apollon veya Jüpiter'e sormam gerektiğini ve bunun onları ilgilendirmeyen bir mesele olduğunu söylediler. Beni de ilgilendirmemeliydi. Kellemin uçurulacağını söylediler. Onlara bunu nasıl yapacaklarını sordum. "Bütün baltalarınızı aldım."

Savaşçılarım Gözetmenleri bağladı ve aşağı inerken onları da yanımıza aldık. Kuduz yarı-kurtlar gibi sel halinde katları tarıyorduk. ÜstünKızıllara, Kahverengi hizmetkârlara ve evPembelerine rastladık. Ben onlara aldırmıyordum ama askerlerim her birini gördüklerinde heyecanlanıyorlardı. Kızılları ve bizimle savaşma hatasına düşen Grileri hakladılar. Sevro, bir Kızıl'ın göğsüne oturup yaralı yumruklarıyla yüzünü dağıtan bir Ceres çocuğu boğmak zorunda kaldı. İki Gri, Tactus'a ateş etmeye çalışırken kurbanları tarafından öldürüldü. Yakıcılarından kolayca sıyrılıp boyunlarını kırmıştı. Yedi Gri'den oluşan bir grup beni alaşağı etmeye çalıştı. Ama akımKalkanım beni yakıcılarından koruyordu. Ancak ateşlerini odaklar ve kalkanımın aşırı ısınmasına neden olurlarsa canımı yakabilirlerdi. Ateşlerinden sıyrılarak sapanOrağımla onları hakladım.

Ordum başlangıçta yavaş yavaş da olsa içeri süzülüyordu. Ancak her dört dakikada bir daha fazlası geliyordu. Gergindim. Yeterince hızlı değildik. Jüpiter bizi yok edebilirdi; Plüton ve geriye kalan diğerleri de. Savaşçılarım yanımda oldukları için coşkuluydular; benim ölümsüz ve durdurulamaz olduğumu düşünüyorlardı. Apollon'u

öldürdüğümü çoktan öğrenmişlerdi. Yaldızlı geniş koridorları doldururken yeni takma isimler duyuyordum: *TanrıKatili. GüneşSolduran.* Ama bunları Gözetmenler de duyuyordu. Yakaladıklarımız, hatta öğrencilerin Olimpos'u işgal etmesi fikrinden biraz hoşlanmış olanlar bile, şimdi bana solgun yüzlerle bakıyorlardı. Yıllar önce kurtulduklarını sandıkları oyunun yeniden bir parçası olduklarını anlamışlardı ve Olimpos'a yönlendirilmiş sıhhiyeRobotları yoktu. Tanrıların aslında birer ölümlü olduklarını anlamalarını izlemek komikti.

Neye ihtiyacım olduğunu söyleyerek onlarca keşifçiyi bütün saraya dağıttım. Planımın aşağıdaki koridorlarda gerçekleştirildiğini şimdiden duyabiliyordum. Geriye Jüpiter, Plüton, Merkür ve Minerva kalmıştı. Onlar peşime düşeceklerdi. Yoksa ben mi onların peşine düşmüştüm? Bilmiyordum. Kendimi bir avcı gibi hissetmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Öfkem dinmek üzereydi. Koridorlar önümde uzandıkça nefretim yok oluyor, yerini korkuya bırakıyordu. Kısrak ellerindeydi; saçlarının kokusunu hatırladım. Bunlar, karımı öldüren adamdan rüşvet almış olan Yaralılardı. Nabzım hızlandı. Öfkem geri döndü.

Bir koridorda Merkür'e denk geldim. Askerlerimden yarım düzinesiyle karşılaşırken isterik bir şekilde gülüyor ve HK'da duyduğu berbat sarhoş şarkılarını söylüyordu. Üzerinde bir bornoz vardı ama üç ÖlüAt'ın kılıç hamlelerinin ortasında bir manyak gibi dans ediyordu. Madenlerin dışında böyle bir zarafet görmemiştim. Benim kazdığım gibi hareket ediyordu. Fizikle dengelenen bir öfke. Bir tekme, ezici bir dirsek, diz kapaklarını yerinden çıkaran bir darbe.

Askerlerimden birinin yüzüne tokat attı. Bir başkasının kasıklarını tekmeledi. Bir kızın üzerinden takla atarken saçlarını yakaladı, yere indi ve onu bir bez bebek gibi duvara çarptı. Sonra bir çocuğun yüzüne dizini geçirdi, bir kızın başparmağını, kılıç kullanamaz hale gelmesi için kesti ve elinin tersiyle bana tokat atmaya kalktı ama hamlesinden sıyrıldım. Jilette inanılmaz yetenekli olmasına rağmen ondan daha hızlı ve daha güçlüydüm; eli yüzüme

savrulurken önkoluna bütün gücümle vurarak kemiğini çatlattım. Bir çığlık atarak geri çekilmeye çalıştıysa da, elini bırakmadım ve kolunu kırana kadar yumrukladım.

Sonra yaralı bir şekilde dönerek uzaklaşmasına izin verdim.

Bir koridordaydık ve askerlerim etrafını sarmıştı. Diğerlerini geri çağırırken sapanOrağımı çıkardım. Merkür melek yüzlü bir adamdı. Ufak tefek ve tıknazdı, bebek gibi bir yüzü vardı. Yanakları kıpkırmızıydı; içki içmişti. Altın sarısı, kıvırcık saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Başının bir hareketiyle buklelerini geri attı. Beni kendi Hanesine seçmek istediğini ama Seçicilerin buna engel olduğunu hatırladım. Şimdi jiletini bir şairin kalemini kullandığı gibi sallıyordu ama yumrukladığım boştaki eli işe yaramaz haldeydi.

"Vahşisin," dedi acıyla, dişlerinin arasından.

"Beni Hanene seçmeliydin."

"Onlara seni zorlamamaları gerektiğini söyledim. Ama dinlediler mi? Hayır, hayır, hayır, hayır. Aptal Apollon. Kibir insanı kör eder."

"Kılıçlar da öyle."

"Gözüne mi?" Merkür zırhıma baktı. "Demek öldü..." Birileri bağırarak onu öldürmemi söyledi. "Bak, bak. İştahlılarmış. Bu düello eğlenceli olabilir."

Eğildim.

Merkür reverans yaptı.

Bu Gözetmen'i sevmiştim. Ama elindeki jiletle beni öldürmesini de istemiyordum.

Bu yüzden kılıcımı kınına soktum ve sersemleticiye ayarlanmış akımYumruğumla onu göğsünden vurdum. Sonra onu bağladık. Hâlâ gülüyordu. Ama koridorun aşağısında, Merkür'ün arkasında, baştan aşağı zırhlı bir ilaha benzeyen Jüpiter'in kıvrık bir akımMızrağı ve jiletle üzerimize doğru koştuğunu gördüm. Yanında başka bir zırhlı Gözetmen vardı; sanırım Minerva'ydı. Geri çekildik. Yine de askerlerimi kırıp geçirdiler. Uzun koridorda, buğdayların arasından yuvarlanan kayalar gibi doğruca üzerimize gelirken askerlerimi deviriyorlardı. Onlara zarar veremezdik. Askerlerim geldiğimiz yönde

geri çekilerek üst katlara çıkarken yeni destek güçlerle karşılaştık. Birbirimize çarparak mermer zemine yuvarlanırken, yukarı çıkan Jüpiter ve Minerva'dan kurtulmak için altın rengi süitlere dalıyorduk. Basit kılıçlarımız ve mızraklarımız zırhından sekerken Jüpiter kahkahalarla gülüyordu.

Ona sadece benim silahlarım zarar verebilirdi ama onlar da yeterli değildi. Jüpiter'in jileti akımKalkanımı aşarak tepmeliZırhımı deldi ve baldırımı sıyırdı. Acıyla tısladım ve akımYumruğumu ona savurdum. Kalkanı darbeyi zorlukla karşılayarak dayandı. Jiletini bir kırbaç gibi bana savurdu ve göz kapağımı çizdi; neredeyse gözümü çıkarıyordu. Küçük yaradan kan süzülünce öfkeyle kükredim. Minerva'yı geçerek üzerine atıldım ve akımYumruğumu çenesine indirdim. Silahım ve yumruğum mahvoldu ama altın miğferine verdiğim hasarın etkisiyle Jüpiter geri savruldu. Ona toparlanma fırsatı vermedim. Haykırarak sapanOrağımla kavisler çiziyor, jiletimi de beceriksiz bir şekilde sallıyordum. Delice bir danstı. Yabancısı olduğum silahla onu dizinden yaraladım. O da kendisininkiyle baldırımı yardı. Zırh, yaranın etrafına kapanarak kompres yaptı ve ağrı kesici salgıladı.

Bir döner merdivenin tepesine ulaştığımızda onu ittim. Uzun kılıcı gevşedi ve bir kement gibi bacağıma sarıldı; büzüldüğü anda bacağımı kalçama yakın yerden koparacaktı. Bütün hızımla ona çarptım. Merdivenden aşağı yuvarlandık. Ayağa kalktı ama ona çelme takarak geri düşürdüm. Zırh zırha çatışıyorduk.

Bir holo-takip odasına girdik. Kıvılcımlar havada uçuşuyordu. Çığlık çığlığa bağırıyor, hâlâ beni bırakmamış olan jiletiyle bacağımı koparmaması için itmeye devam ediyordum. Dengesini kaybetmiş bir halde geri sendelerken onu bir pencereden dışarı ittim ve birlikte boşluğa savrulduk. İkimizde de çekimBotları olmadığından, otuz metre aşağıdaki dağın yamacını örten karın üzerine düştük. Dik yamaçtan yaklaşık iki kilometrelik uçuruma, çağıldayan Argos'a doğru yuvarlandık.

Ben karda düşüşümü durdurmayı başararak ayağa kalktım. Onu göremiyordum. Uzaktan gelen homurtusunu duyabiliyordum. İkimiz de bulutların arasındaydık. Çömelerek etrafa kulak kabarttım ama kulaklarım Apollon'un sonik saldırılarının etkisinden hâlâ tam olarak toparlanamamıştı.

"Öleceksin, ufaklık," dedi Jüpiter. Sesi suyun altındaymış gibi geliyordu. Neredeydi bu adam? "Yerini bilmeliydin. Her şeyin bir düzeni vardır. Sen zirveye yakınsın ama zirvede değilsin, ufaklık."

Liyakatin o kadar önemli olmadığı konusunda bir şey söyledim.

"Liyakati harcayamazsın."

"Yani Vali bunu yapman için sana para mı ödüyor?"

Uzaktan bir uluma duydum. Gölgem.

"Ne yapacağını sanıyorsun, ufaklık? Bütün Gözetmenleri öldürecek misin? Bizi kazanmana izin vermeye mi zorlayacaksın? İşler öyle yürümüyor, ufaklık." Jüpiter beni arıyordu. "Yakında Vali'nin Kargaları gemileriyle, kılıçlarıyla, silahlarıyla gelecek. Gerçek askerler, ufaklık. Senin hayal bile edemeyeceğin yara izleri olanlar. Altın Sefirlerin yönettiği Obsidiyenler ve şövalyeler. Sen sadece oyun oynuyorsun. Ama senin delirdiğini düşünecekler. Seni ele geçirecek, canını yakacak ve öldürecekler."

"Onlar gelmeden kazanırsam bunların hiçbiri olmayacak." Her şeyin anahtarı buydu. "Kayıtlar Seçicilere gecikmeli olarak gidiyor ama ne kadarlık bir gecikme? Siz bizimle dövüşürken görüntülerle kim oynuyor? Doğru mesajın ulaşmasını sağlayacağımıza emin olabilirsin."

Kızıl kafa bandımı başımdan çıkarıp yüzümdeki teri sildim ve sonra tekrar sardım.

Jüpiter sessizdi.

"Yani Seçiciler bu sohbeti görecek. Vali'nin hile yapmanız için size rüşvet verdiğini öğrenecekler. Tarihte Olimpos'u işgal eden ilk öğrenci olduğumu görecekler. Teslim olursan seni yendiğimi, zırhını aldığımı ve karda çırılçıplak yürüttüğümü görecekler. Teslim

olmazsan, cesedini Olimpos'tan aşağı atacağım ve sen düşerken üzerine işeyeceğim."

Bulutlar dağıldı ve Jüpiter beyazlığın ortasında, önümde belirdi. Altın zırhından kırmızı kan damlıyordu. Uzun boylu, güçlü ve görkemliydi. Burası onun eviydi. Onun oyun sahasıydı. Çocuklar yara izlerini kazanana kadar sadece onun oyuncaklarıydı. O da tarihteki diktatörlerden farklı değildi. Kendi kibrinin kölesi. Hiçbir şeyin değil ama bencilliğin ustası. Toplum'du; boğazına kadar yozlaşmaya battığı halde kendi ikiyüzlülüğünü göremeyen bir canavardı. Bütün bu zenginliği ve gücü kazanılmış hakkı olarak görüyordu. Kendini kandırıyordu. Hepsi öyleydi. Ancak onunla yüz yüze dövüşemezdim. Ne kadar iyi savaşırsam savaşayım, bunun için fazla güçlüydü.

Jileti elinden bir yılan gibi sarkıyordu. Bir düğmeye bastığında, bir metre uzunluğunda sert bir bıçağa dönüşecekti. Zırhı parıldıyordu. Birbirimizle karşılaşırken şafak söküyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hanemde iyi bir yerin olabilirdi. Ama sen Mars Hanesi'nden aptal ve öfkeli bir çocuksun. Benim gibi öldürememene rağmen bana meydan okuyorsun. Sadece öfkelisin. Sadece aptalsın."

"Hayır. Sana meydan okuyamam." SapanOrağımı ve jiletimi ayaklarının dibine attım. Jileti zaten pek kullanamıyordum. "Bu yüzden hile yapacağım." Başımla onayladım. "Haydi, Sevro."

Jilet yerden yükseldi, kaskatı kesildi ve o anda arkasına dönmekte olan Jüpiter'in dizinin arkasına saplandı. Gözetmen'in hamlesi yarım metre yukarıdan savruldu; yetişkin adamlarla dövüşmeye alışkındı. Görünmez olan Sevro, Jüpiter'in kollarını da yaralayarak silahlarını aldı. TepmeliZırh, kanamasını durdurmak için hemen yaraların üzerine kapandı ama bağ dokularının gerçek bir müdahaleye ihtiyacı olacaktı.

Jüpiter sessiz kalınca, Sevro, Apollon'un hayaletPelerinini kapadı. Jüpiter'in silahlarını aldık. Zırhı Pax dışında kimseye uymazdı. Zavallı Pax. Bu zırhların içinde göz kamaştırıcı görünürdü. Jüpiter'i yamaçtan yukarı sürükledik.

İçeri girdiğimizde savaşın gidişatı değişmişti. Görünüşe bakılırsa keşifçilerim aramalarını söylediğim şeyi bulmuşlardı. Milia uzun yüzünde memnun bir sırıtışla yanıma koştu. Bana iyi haberi verirken sesi her zamanki gibi sakindi.

"Cephaneliklerini bulduk."

Kölelikten yeni azat edilmiş bir grup Venüs hızla yanımızdan geçerken akımYumrukları ve tepmeliZırhları parıldıyordu. Olimpos bizim olmuştu ve Kısrak bulunmuştu.

Artık bütün baltalar gerçekten bizdeydi.

43

SON SINAV

Onu Jüpiter'inkinin yanındaki bir süitte uyurken buldum. Altın sarısı saçları darmadağınıktı. Pelerini benimkinden daha kirliydi. Beyaz değil, kahverengi ve griydi. Duman ve açlık kokuyordu. Odayı talan etmiş, bir yemek tabağını ters çevirmiş, hançerini kapıya saplamıştı. Kahverengi ve Pembe hizmetkârlar ondan korkuyordu; benden de. Korkuyla kaçışmalarını izledim. Uzak akrabalarım... Ortalıkta dolaşan tuhaf yaratıklara benziyorlardı; karıncalar gibi. Tepkisizdiler. İçim sızladı. Bakış açısı ilginç bir şeydi. Augustus da Eo'yu öldürürken onu böyle görmüştü. Bir karınca. Hayır. Ona "Paslı kaltak" demişti. Onun gözünde bir köpekten farksızdı.

"Yemeklere bir şey mi katıldı?" diye sordum Pembelerden birine.

Güzel çocuk bakışlarını yere dikerek bir şeyler mırıldandı.

"Erkek gibi konuş," diye bağırdım.

"*Yatıştırıcı, lordum.*" Bana bakmıyordu. Onu suçlayamazdım. Bir Altın'dım. Ondan yarım metre daha uzundum. Katbekat güçlüydüm. Ve kesinlikle delirmiş gibi görünüyordum. Muhtemelen benim şeytanın teki olduğumu düşünüyordu. Ona gitmesini söyledim. "Gizlen. Askerlerime adiRenklerle oynamamalarını söyledim ama sözümü her zaman dinlemiyorlar."

Yatak kocamandı. Örtüleri ipekti. Şiltesi kuş tüyündendi. Direkleri fildişi, abanoz ve altındandı. Kısrak köşede, zeminde uyuyordu. Çok uzun süre uyuduğumuz yeri gizlemek zorunda kalmıştık. Yatıştırıcı almış olsa bile, mükemmel bir rahatlıkla uyumayı yadırgamış olmalıydı. Pencereleri kırmaya da kalkışmıştı. Bunu yapmadığına sevindim. Çok yüksekteydik.

Yanına oturdum. Burnundan verdiği nefes saçlarından bir bukleyi titretiyordu. Ateşi varken onu uykusunda kaç kez izlemiştim. Kaç kez aynısını bana yapmıştı. Ama şimdi ateşi yoktu. Hasta değildi. Benim de karnım ağrımıyordu. Cassius'un açtığı yara iyileşmişti. Kış sona ermişti. Dışarıda ilk çiçeklerin açtığını görmüştüm. Dağ yamacından bir tane koparıp pelerinimin gizli bölmesine koymuştum. Onu Kısrak'a vermek istiyordum. Onu dudaklarında bir hemantusla uyandırmak istiyordum. Ama onu çıkardığımda, kalbime bir hançer saplandı. Herhangi bir metalin yaratabileceğinden daha sert bir darbeydi. Eo. Acım asla dinmeyecekti. Dinmesi gerekip gerekmediğini de bilmiyordum. Hissettiğim suçluluk duygusunu hak edip etmediğimi de. Hemantusu öptüm ve pelerinime geri koydum. Henüz değildi, zamanı gelmemişti.

Kısrak'ı nazikçe uyandırdım.

Yanında olduğumu biliyormuş gibi, daha gözlerini açmadan yüzüne bir gülümseme yayıldı. Adını söyledim ve saçlarını yüzünden çektim. Göz kapakları titreşerek açıldı. İrislerinde altın sarısı ışıltılar spiraller çiziyordu. Tırnakları çatlamış, nasırlı ve kirli parmaklarımla tam bir tezat oluşturuyordu. Burnunu elime sürttü ve doğrulup oturdu. Esnedi. Etrafına bakındı. Olanları hazmedişini izlerken neredeyse gülecektim.

"Eh, sana ejderhalarla ilgili bir rüyamı anlatacaktım. Morlardı, güzellerdi ve şarkı söylemeyi seviyorlardı." Zırhıma fiske attı, zırh çınladı. "Beni çok fena gölgede bıraktın. Serseri. Neler oldu?"

"Aklımı kaçırdım."

Homurdandı. "Kurtarıcısını bekleyen saf kız mı oldum yani? Hay aksi! O tiplerden nefret ederim."

Ona haberi verdim. Çakal kaçmıştı. Kuvvetleri Mars'ı kuşatırken, kendisi Lilath'la birlikte dağlarda gizleniyordu. Onu kolayca bulabilirdik.

"İstersen ordumuzu götürüp o alçağı ortadan kaldırabilirsin."

"Anlaştık," dedi ve bir kaşını kaldırdı. "Bana güveniyor musun? Belki de bu tuhaf ordunun büyük Primus'u olmak istiyorumdur."

"Sana güvenebilirim."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu tekrar.

İşte o anda onu öptüm. Ona hemantusu veremezdim. O kalbimdi ve Mars'a aitti; kırmızı toprakta yetişen ender şeylerden biriydi. Ve hâlâ Eo'nundu. Ama bu kız, onu götürdüklerinde... Alaycı sırıtışını tekrar görmek için her şeyi yapardım. Belki bir gün, verebileceğim ikinci bir kalbim olurdu.

Tadı da kokusu gibiydi; duman ve açlık. Ayrılmadık. Parmaklarım saçlarının arasına daldı. Onunki çenemi, boynumu izledi ve başımın arkasını okşadı. Bir yatak vardı. Zamanımız vardı. Ve Eo'yu ilk kez öptüğüm zamankinden farklı bir açlığım vardı. Ama Gamalı Cehennemdalgıcı Dago'yu hatırladım. Yakmacından derin bir nefes çekmişti; yakmaç parlamış ve kısa sürede bitmişti. *Bu sensin,* demişti.

Fevri olduğumu biliyordum. Aceleciydim. Bunu anlıyordum. Ve birçok hisle doluydum; tutku, pişmanlık, suçluluk, keder, özlem, öfke. Bazen duygularım beni yönetiyordu ama şimdi o zamanlardan biri değildi. Burada olmazdı. Tutkum ve kederim yüzünden bir darağacında sallanmıştım. Suçluluk duygum yüzünden çamura düşmüştüm. Öfkem yüzünden Augustus'u ilk görüşte öldürebilirdim. Ama şimdi buradaydım. Enstitü'nün tarihiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum ancak daha önce kimsenin almadığı bir şeyi aldığımı biliyordum. Bunu hışım ve kurnazlıkla, tutku ve gazapla başarmıştım. Kısrak'a da aynı şekilde sahip olmayacaktım. Aşk ve savaş iki farklı savaş alanıydı.

Bu yüzden, açlığıma rağmen Kısrak'tan uzaklaştım. Tek kelime etmeden zihnimden geçenleri anlamıştı; doğru olanı yaptığımı bu

yüzden biliyordum. Aniden ileri atılarak beni tekrar öptü. Olması gerekenden daha uzun sürdü ve sonra birlikte kalkarak yürüdük. Kapıya kadar el eleydik. Orada ona döndüm.

"Bana Çakal'ın sancağını getir, Kısrak."

"Başüstüne, Lord Azrail." Şakacı bir tavırla eğildi ve göz kırptı. Sonra da gitti.

Ortam bir yağma tımarhanesiydi. Bütün o kargaşa arasında, Sevro holo-vericiyi bulmuştu. Sabit disklerinde duyusal deneyimlerimiz kayıtlıydı ve Seçicilere gönderilmek üzere sıralanmıştı. Sürekli bir akış olmadığı için Seçiciler bugün olanları bilmiyorlardı. Yarım günlük bir gecikme vardı. Bize de bu kadarı yeterdi. Sevro'ya talimatlarımı verdim ve anlatılmasını istediğim hikâyeyi kurgulaması için işe koyulmasını söyledim. Başkasına güvenemezdim.

Apollon kalesinin zindanlarından Fitchner'ı getirttim. Olimpos'un yemek salonunda bir koltuğa yerleşti. Yüzü hâlâ mordu. Zemin sıkıştırılmış havadan oluştuğundan, bir buçuk kilometre yükseklikte asılı duruyorduk. Ayaklarını masanın üzerine koydu ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Manyak çocuk," dedi çenesini kaşırken. "Şansının yüksek olduğunu biliyordum."

Ona orta parmağımı kaldırdım. "Yalancı."

Parmağı iade etti. "Pislik." Elime uzandı. "Bana zehirleme, hastalıklar, Cassius'la karşılaşma, ormandaki ayılar, korkunç hava, suikast girişimleri ve casus için hâlâ kızgın olduğunu söyleme."

"Casus mu?"

"Dalga geçiyorum. Hah! Hâlâ bir çocuksun. Çocuk demişken, askerlerin nerede? Ortalıkta koşturuyor, deli gibi yemek yiyor, duş alıyor, uyuyor, Pembelerle mi oynaşıyorlar? Burası bir aşk kapanıdır, evlat. Ordunu değersizleştirecek bir kapan."

"Neşen yerinde."

"Oğlum güvende," dedi göz kırparak. "Şimdi neyin peşindesin?"

"Kısrak'ı Çakal'la ilgilenmesi için gönderdim. Sonra Mars Hanesi'ne gideceğim. Sonra da her şey sona erecek."

"Ah, korkarım ki ermeyecek." Fitchner yine sakızını patlattı ve yüzünü buruşturdu. Çenesine sağlam hasar vermiştim. Beni güldürüyordu. Sevro'nun Jüpiter'i haklamasından beri içimden gülmek geliyordu zaten. O lanet herif yüzünden bacağım hâlâ zonkluyordu. Ağrıkesicilere rağmen zorlukla yürüyebiliyordum.

"Artık bilmeceler yok. Neden sona ermiyormuş?"

"Üç nedenden," dedi Fitchner. Çirkin yüzüyle beni baştan aşağı inceledi. "Sen tuhaf bir yaratıksın. Aslında Çakal da öyle. Herkes kazanmak ister. Ama siz ikiniz bu konuda birer garabetsiniz. Altınlar kazanmak için ölmez. Hayatlarımıza çok fazla değer veririz. Siz ikinizse önemsemiyorsunuz. Bu nereden kaynaklanıyor?"

Ona esirim olduğunu ve sorularıma cevap vermesi gerektiğini hatırlattım.

"Üç şey henüz sona ermedi. Neyin ne olduğunu anlatacağım. Şu sorumu cevaplarsan, hepsini söyleyeceğim: Seni yönlendiren ne?" İç çekti. "Birincisi, beyefendi, Cassius. İkinizden biri ölene kadar seninle düello yapmak *zorunda* kalacak."

Ben de bundan korkuyordum. Fitchner'ın sorusuna cevap verdim.

Ona Çakal'ın da aynı şeyi öğrenmek istediğini söyledim. Beni yönlendiren neydi? İlk cevap öfkeydi. Katıksız bir öfke. Beklemediğim bir şey olursa, hayvan gibi tepki veriyordum; şiddetle. Ancak en derindeki cevap sevgiydi. Beni yönlendiren şey sevgiydi. Bu yüzden ona biraz yalan söylemeliydim.

"Annem, ailedeki herkesten daha büyük olabileceğimi hayal ederdi; Andromedus adının, babamın adının ötesine geçebileceğimi." Sahte baba. Sahte aile. Mesele yine de aynıydı. "Ben bir Bellona değilim. Bir Augustus değilim. Bir Octavia au Lune değilim." Sinsice gülümsedim. Bu, Fitchner'ın anlayabileceği bir şeydi. "Ama onların üzerinde yükselmek, hepsinin tepesinden işemek istiyorum."

Fitchner bundan hoşlanmıştı. O da hep aynı şeyi istemişti fakat iyi bir aileden gelmedikçe, liyakatin insanı ancak bu kadar yükseltebileceğini görmüştü. Bu hayal kırıklığı da onu şartlandırmıştı.

"Sona ermemiş olan ikinci şey, *bu*." Fitchner elleriyle etrafı işaret etti. Aslında bilmediğim, yeni bir şey söylemiyordu. Bir Gözetmen'i öldürmüştüm. BaşVali'nin kendi çocuğu kazanabilsin diye Gözetmenlere rüşvet verdiğine ve diğerlerini tehdit ettiğine dair kanıtım vardı. Kayırmacılık. Kutsal okulun kötüye kullanılması. Bu önemsiz bir haber değildi. Bir şeyleri yıkacaktı. Hatta belki BaşVali görevden bile alınabilirdi. Suçlamalar. Ceza? Seçiciler kan isteyecekti. "BaşVali de seninkini isteyecek. Bu onu küçük düşürecek ve belki de Bellonaları BaşValiliğe yükseltecek. Belki de Cassius'un babasını."

Fitchner bana ordumdaki eskiden köle olan askerlere neden güvendiğimi sordu.

"Bana güveniyorlar çünkü ben olmasam bütün bunların kendileri için nasıl sonuçlanacağını gördüler. Sence liderleri olarak Çakal'ı mı tercih ederlerdi?"

"Güzel," dedi Fitchner. "Hepsine güveniyorsun. Harika! O zaman üçüncü bir neden yok. Ben yanıldım." Ne demek istediğini açıklaması için ısrar ettiğimde iç çekerek teslim oldu. "Ah, sadece Çakal'ı halletmek için Kısrak'ı ve ordunun yarısını gönderdin."

"Yani?"

"Önemli bir şey değil. Ona güveniyorsun."

"Hayır, söyle bana. Ne demek istiyorsun?"

"Eh, pekâlâ. Madem bilmen gerekiyor, mademki bunun başka bir yolu yok... Kız, Çakal'ın ikiz kardeşi."

Virginia au Augustus. Çakal'ın ikiz kardeşi. Büyük aile *gens Augusta*'nın vârislerinden biri. BaşVali Nero au Augustus'un tek kızı. Bütün bunları başlatan adam. Suikast girişimlerini engellemek için gözden uzak tutulan kız; tıpkı ikizi gibi. Cassius, ailesinin başdüşmanının kızını bu yüzden tanımamıştı. Ama Kısrak, Çakal'la oturduğum sırada yanımıza geldiğinde, onun kim olduğunu biliyordu.

İkiziydi. Çakal'ın kimliğini daha önce de biliyor muydu? Biliyorduysa ve bir şey söylemediyse, sessizliğinin hiçbir açıklaması olamazdı. Aile dışında; bu arkadaşlığın, aşkın, bir köşede öpüşmenin çok üzerinde bir sadakatti. Ordumun yarısını Çakal'a göndermiştim. Ona tepmeliZırh, çekimBotları, hayaletPelerinler, jiletler, akımSilahları, kısacası Olimpos'u ele geçirmesine yetecek kadar teçhizat vermiştim. *Lanet olsun!*

Gözetmenlerin hepsi biliyordu. Koşarak yanlarından geçtiğimde bana gülüyorlardı. Aptallığıma gülüyorlardı. Öfkem içimde kabarıyordu. Birilerini öldürmek istiyordum. Askerlerimi topladım. Kalenin her yerine yayılmış, yemek yiyip zevke dalıyorlardı. Aptallar. Aptallar. En iyi adamlarım, ihtiyacım olan yerlerdeydi. Sevro işini yapıyordu. En önemli şey buydu. Tactus'a güneyde Venüs ve Merkür'ün kalıntılarını yakalamasını ve köleleştirmesini emrettim. Milia'ya Nyla'yla birlikte ordunun geri kalanını bir araya toplama görevini verdim. Hemen Mars Hanesi'ne gitmem gerekiyordu. Askerlerimin toplanmasını bekleyemezdim. Yeni adamlara ihtiyacım vardı çünkü Augustus ikizleri geldiğinde, benimle çarpışacak kadar silahları ve teknolojileri olacaktı. Hatta askerleri daha fazla olabilirdi. Oyun değişmişti. Buna hazırlıklı değildim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Onu nasıl öpebilmiştim? Karanlık kalbimi ele geçirdi. Ya ona hemantusu vermiş olsaydım? ÇekimBotlarımla Olimpos Dağı'nın kenarından atlarken çiçeği lime lime ettim ve yapraklarını boşluğa bıraktım.

Yanıma sadece Uluyanları almıştım ve aşağı inerken yaprakların arasından geçtik.

ÇekimBotları ve zırh giymiş, akımYumrukları ve akımKılıçları kuşanmıştık. Mars Hanesi'nin topraklarındaki kar kalkmıştı. Yerini işgalcilerin üzerinde tepindiği çamurlu toprak almıştı. Tepeler sisle kaplıydı. Toprak ve kuşatma kokusu... Kulelerimiz Phobos ve Deimos harabeye dönmüştü. Kuşatmacılara verilen mancınıklar buradaki işlerini bitirmişti. Eski kalemin surlarında da etkili olmuşlardı.

Surların ön yüzeyi yıkılmış, molozların üzerine oklar, kırık seramik parçaları, kılıçlar, zırhlar ve bazı öğrencilerin cesetleri saçılmıştı.

Yaklaşık yüz kişilik bir ordu Mars'ı kuşatmıştı. Kampları ağaçlara yakındı fakat içeriden yapılacak ani saldırıları engellemek için Mars kalesinin etrafına çitler örülmüştü. İki taraf için de uzun bir kış olmuştu ama Çakal'ın Jüpiter, Apollon ve Plüton Hanelerinden oluşan kuşatma birliklerinin solar-tencereleri, portatif-ısıtıcıları ve besin paketleri görünüyordu. Bayırın dibinde birkaç çarmıh yükseliyordu. Yüzleri kaleye dönüktü. Çarmıhlardan üçünün üzerinde hâlâ cesetler asılıydı. Üzerlerindeki kargalar cesetlerin durumunu anlatmaya yetiyordu. Mars Hanesi'nden gördüğüm tek direniş işareti, bayrağımızdı; Mars'ın kurt amblemi yırtılıp yanmıştı ama zayıf rüzgârda hâlâ gevşek bir halde salınıyordu.

Uluyanlarla birlikte altın ilahlar gibi gökyüzünden süzüldük. Hırpani pelerinlerimiz arkamızda dalgalanıyordu. Ancak kuşatmacılar yeni ganimetler getiren Gözetmenler olduğumuzu düşündülerse, bundan daha büyük yanılgıya düşemezlerdi. Yere sertçe indik. Önce Uluyanlar, ardından da ben tepelerinde bitiverdim ve onlara çarptığımda, düşman büyük bir dehşete kapılarak önümde kaçıştı.

Azrail eve dönmüştü.

Uluyanların düşmanları kendi topraklarımızda mahvetmesine izin verdim. Gerçek evim olan Lykos'a aylardır bu kadar yakın hissetmemiştim. Adamlarım etrafta işleri hallederken eğildim ve bir avuç Mars Hanesi toprağı aldım. Mars. Ev. Farklı bir sancak taşırken evimi özlemiştim. Düşmanlar bana saldırmak için koştu. SapanOrağımı gördüklerinde kim olduğumu anladılar. Hiçbir şeyden etkilenmeden yürüdüm. AkımZırhım kalkanımdı. Sevro ve Uluyanlar kılıcımdı.

Üç çarmıha yaklaşarak Antonia, Cassandra ve Vixus'a baktım.

Üç hain. Yine ne yapmışlardı acaba?

Antonia hâlâ yaşıyordu; Vixus da öyle denebilirdi. Devedikeni'ne onları indirttim ve Olimpos'taki sıhhiyeRobotlarına götürmesini emrettim. Lea'nın boğazını kestiklerini bilerek yaşamak zorunday-

dılar. Bunun canlarını yakmasını umuyordum. Tepenin dibinde bir an durdum. Seslenerek kim olduğumu söyledim ama zaten biliyorlardı çünkü Mars bayrağı indi ve kirli bir yatak örtüsünün üzerine aceleyle çizilmiş sapanOrak bayrağı göndere çekildi.

"Azrail!" diye bağırdılar kurtarıcıları olduğumu bilerek. "Primus!"

Savunmacılar perişan durumda, pislik içinde ve çok cılızlardı. Bazıları o kadar zayıftı ki onları kalenin molozlarından taşımamız gerekti. Yapabilenler gelip bana selam verdi, başlarını eğdi veya yanaklarımdan öptü. Yapamayanlar, yanlarından geçerken elime dokundular. Kırılmış bacaklar ve ezilmiş kollar vardı. Düzeleceklerdi. Onları Olimpos'a götürdük. Mars Hanesi yaklaşan savaşta işime yaramazdı, dolayısıyla Plüton, Jüpiter ve Apollon'un kuşatmacılarını kullanacaktım. Palyaço ve Çakıl, Mars sancağıyla hepsini köleleştiriyordu. Pek tanımadığım zayıf bir çocuk sancağı bana getirmişti. Ama iskelet gibi vücuduyla bana canımı acıtacak kadar sıkıca sarıldığında kim olduğunu anlamıştım.

Göğsümde sessiz bir hıçkırık yankılandı.

Bana sarılırken sessizdi. Sonra vücudu, ölümle buluşan Pax'ınki gibi sarsıldı. Ancak bu seğirmeler acıdan değil, mutluluktan kaynaklanıyordu.

Roque yaşıyordu.

"Kardeşim," dedi hıçkırıklar arasında. "Kardeşim."

"Senin öldüğünü sanıyordum," dedim narin vücuduna sarılırken. "Roque, senin öldüğünü sanıyordum." Onu göğsüme bastırdım. Saçları çok seyrelmişti. Giysilerinin altından kemikleri hissediliyordu. Zırhımın üzerine yapışmış ıslak bir bez gibiydi.

"*Kardeşim*," dedi. "Geri geleceğini biliyordum. Bunu yürekten biliyordum. Burası sensiz çok boştu." Büyük bir gururla sırıttı. "Şimdi sen dolduracaksın."

Diana Hanesi'nin Primus'u haklıydı. Mars Hanesi kontrolsüz yangın gibiydi ve açlıktan ölüyordu. Roque'un yüzünde yara izleri vardı. Başını iki yana salladığında anlatacak hikâyeleri olduğunu anladım; nereye kaçtığı, nasıl geri döndüğü. Ama bunu sonra ko-

nuşacaktık. Topallayarak uzaklaştı. Tek kulaklı ve bitkin haldeki Quinn de onunla gitti. Dudaklarıyla sessizce teşekkür etti ve elini zayıf şairimizin beline koydu ki bu da Cassius'u terk ettiğini gösteriyordu.

"Bize senin geri döneceğini söylemişti," dedi. "Roque asla yalan söylemez."

Pollux hâlâ şakacıydı. Sesi yine hırıltılıydı. Kolumu tuttu. Dediğine göre, Hane'yi Quinn ve Roque bir arada tutmuşlardı. Cassius uzun zaman önce vazgeçmişti ve şimdi beni savaş odasında bekliyordu.

"Onu öldürme... lütfen. İçi içini kemiriyor. Sana yaptıklarının etkisinden kurtulamadı; hepimiz bunu gördük. Bırak buradan biraz uzaklaşsın, dostum. Bu oyun insanın kafasını karıştırıyor. Bir seçeneğimiz olmadığım unutturuyor." Pollux bir çamur birikintisini tekmeledi. "Alçaklar beni küçük bir kızla eşleştirdi, biliyor musun?"

"Geçiş'te mi?"

"Karşıma küçük bir kızı çıkardılar. Onu canını yakmadan öldürmeye çalıştım... ama ölmek bilmedi." Pollux homurdanarak bir şeyler söyledi ve omzuma vurdu. Suratını ekşiterek güldü. "Çok düştük ama en azından Kızıl değiliz, anlıyorsun ya?"

Tabii.

O gidince eski kalemde yalnız kaldım. Titus şimdi durduğum yerde ölmüştü. İçkaleye baktım. Şimdi, onun zamanında olduğundan daha kötü durumdaydı. Her şey bir şekilde daha kötüye gitmişti.

Lanet olsun! Kısrak neden bana ihanet etmişti ki? Artık bunu bildiğim için her şey kararmıştı. Hayatımın üzerine bir gölge çökmüştü. Bana söylemek için birçok fırsatı olmuştu ama susmayı tercih etmişti. Çakal'la birlikteyken benimle konuşmak istediğini biliyordum fakat muhtemelen bana önemsiz bir şey söyleyecekti. Yoksa benim için kendi kanına ihanet eder miydi? Hayır. Böyle bir niyeti olsaydı, bunu ona ordumun yarısını vermeden önce yapardı. Kendi sancağını ve Ceres'inkini de almıştı. Benimle savaşmayacaksa, bu kadar çok askere de ihtiyacı olmamalıydı. Eo'yu *o* öldürmüş

gibi hissediyordum. Sanki boynuna ipi o geçirmişti ve ayaklarını ben çekmiştim. Babasının kızıydı.

Ellerimde o hafif çatırtıyı hissettim. Eo'ya ihanet etmiştim.

Taşların üzerine tükürdüm. Ağzım kurumuştu. Bütün sabah hiçbir şey içmemiştim. Başım ağrıyordu. Narol amcamın dediği gibi, erkek olma zamanıydı. Cassius'u görmem gerekiyordu.

İyonKılıcını Mars Hanesi'nin savaş masasının üzerine koymuş halde oturuyordu. Mührümü kazıdığım koltuktaydı. Dizlerinin üzerine eski Hane bayrağını sermişti. Primus eli boynunda sallanıyordu. O kılıcı karnıma soktuğundan beri çok uzun zaman geçmişti. Silah şimdi gülünç görünüyordu. Bir oyuncak. Bir anı. Bu odadan, o kılıçtan, ellerinden çok uzaklaşmıştım ama yine de gözlerine bakınca kalbim duracak gibi oldu. Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Göğsümü sıkarak içimi boşalttı.

"Julian için üzgünüm," dedim.

Kıvırcık saçları hâlâ altın sarısıydı ama pislik ve yağdan matlaşmıştı. Bitler başını yuva yapmıştı. Hâlâ güzel, hâlâ benim asla olamayacağım kadar yakışıklıydı. Ama ben daha büyük bir adamdım. Gözlerindeki kıvılcım sönmüştü. Ruhunun buradan hem zaman hem de mekân olarak uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Kuşatma aylar sürmüştü; öfke ve yenilgi dolu aylar. Kayıp ve suçluluk duygusuyla geçen o aylar, onu Cassius yapan her şeyi tüketmişti. Zavallı bir ruh... Onun için üzgündüm. Neredeyse gülecektim. Karnıma bir kılıç saplamış olmasına rağmen *ben, ona* acıyordum. Hiçbir çatışmayı kaybetmemişti. Bütün Primuslar arasında bunu bir tek o söyleyebilirdi. Ama Primus nişanını alarak bana attı.

"Sen kazandın. Buna değdi mi?" diye sordu Cassius.

"Evet."

"Hiç tereddütsüz..." Başıyla onayladı. "Seninle aramızdaki fark bu işte."

Sancağı ve kılıcını bırakarak bana yaklaştı; o kadar yakındı ki ağız kokusunu duyuyordum. Sanırım bana sarılacaktı. Ben de ona sarılmak, özür dilemek ve bağışlaması için yalvarmak istiyordum.

Sonra el eklemlerinin üzerindeki bir yara kabuğunu kaldırdı, içinden kan emdi ve beklemediğim bir şekilde yüzüme tükürdü.

"Bu bir kan davasıdır," diye tısladı yüksekLehçede. "Bir daha karşılaştığımızda ya sen benim olacaksın ya da ben senin. Bir daha aynı odada nefes alırsak, birimiz son nefesini verecek. Şimdi söylediklerimi iyi dinle, seni iğrenç solucan. Birimiz cehennemde çürüyene kadar birbirimizin iblisiyiz."

Bu, karşılığında tek bir şey yapmam beklenen resmî ve soğuk bir beyandı. Başımla onayladım. Ve gitti. O gittikten sonra bir an titreyerek durdum. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Çok fazla acı vardı. Biteceğini sanmıştım ama her yara iyileşmiyordu. Her günah affedilmiyordu.

Mars bayrağını alarak Primus elini taktım. Duvardaki haritaya baktım. Bütün kalelerin üzerinde sapanOrak sembolüm dalgalanıyordu; Tactus, Kısrak'ın saldırısına karşı Olimpos'u hazırlarken, adamlarımdan geri kalanlar bütün cepheleri almıştı. Şimdi o kaleler Mars Hanesi'nin kurduna değil, bana aitti. SapanOrağım, Lambda'nın *L*'si gibi görünüyordu. Benim klanım. Kardeşlerimin, amcamın, annemin, arkadaşlarımın hâlâ çile çektiği yer. Neredeyse başka bir dünyada gibiydiler ama simgeleri, isyanımızın sembolü –savaş için silaha dönüştürülmüş bir iş aleti– bütün Gösterişli Hanelerinin tepesinde dalgalanıyordu. Biri dışında: Plüton.

Kuleden çıkarak kaleden ayrıldım. Ben Lykos'lu Kızıl bir Cehennemdalgıcı'ydım. Mars Hanesi'nin Altın Primus'uydum. Ve bu lanet olasıca vadide son savaşıma hazırdım. Sonrasında gerçek savaşım başlayacaktı.

44

YÜKSELİŞ

Benim yokluğumda komutayı Tactus almıştı. Adam zalim bir hayvandı ama benim zalim hayvanımdı. Ve o yanımdayken kuvvetlerim kan dökmeye hazırdı. Zırhlarımız parıldıyordu. Üç yüz güçlü asker. Doksan yeni köle. Özgürlüklerini kazanma şansları olmayacaktı. Hepsine yetecek kadar çekimBotu yoktu. Yeterince zırh da. Ama herkese bir şeyler dağıtılmıştı. ÖlüAtlar ve Uluyanlar, Olimpos Dağı'nın eteklerinde toplanmıştı. İnce, altından bir hat oluşturmuş, bir buçuk kilometre aşağıdaki alana bakıyorlardı. Düşmanlarımız dağlardaydı. Kısrak ve Çakal karlı zirvelerden geldiğinde, dezavantajlı durumda kalacaklardı. Yüksek konumlar bizim elimizdeydi. Kalan birliklerim –Pax'ın eski birliği ve Nyla'nınki– altın kaleyi ve Gözetmenleri koruyordu. Köleler de onların yanındaydı. Keşke Pax burada olsaydı. Onun gölgesindeyken kendimi hep daha güvende hissetmiştim.

Nyla, Milia ve bir düzine askeri hayaletPelerinlerle dağlarda Çakal'ın hareketlerini izlemeye göndermiştim. Kısrak'ın ona ne istihbarat verdiğini kim bilirdi. Zaaflarımızı ve düzenimizi bileceğinden, her şeyi mümkün olduğunca değiştirmiştim. Böylece Kısrak'ın bildikleri işlerine yaramayacaktı. Paradigmayı değiştirmek... Fitchner'ı

dövdüğüm gibi onu da acımasızca dövüp dövemeyeceğimi merak ediyordum. Eo'nun şarkısını mırıldanan kızı mı? Asla. Ben kalbimde hâlâ bir Kızıl'dım.

"Bu korkunç kısımdan nefret ediyorum," dedi Tactus iç çekerek. Dağın kenarından aşağı bakmak için sırım gibi bedenini yanıma yasladı. "Beklemek... Öff! Optiklere ihtiyacımız var."

"Neye?"

"*Optiklere!*" diye tekrarladı yüksek sesle.

İşitme duyum bir gidip bir geliyordu. Patlamış kulak zarı iğrenç bir şeydi.

Kısrak'la ve ilk olarak başparmaklarını kesmekle ilgili bir şey söyledi. Çoğunu anlayamadım. Muhtemelen anlamak da istemiyordum; insan bağırsaklarıyla örgü örecek bir tipti. "İşte!" O sırada altın bir havacının bir bulutu deldiğini gördük. Ardından üç tanesi daha geldi. Nyla... Milia. Kısrak... ve bir şey daha.

"Durun!" diye seslendim Sevro ve Uluyanlara. Kısrak tuhaf bir şey taşıyarak yaklaşırken emrime uydular.

"Selam, Azrail," diye seslendi Kısrak. İnmesini bekledim. Botları onu çabucak yere indirdi.

"Selam, Kısrak."

"Milia durumu öğrendiğini söyledi." Tuhaf bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Bütün bunlar benim için mi yani?"

"Elbette." Şaşırmıştım. "Augustus ve Andromedus arasında bir çatışma olacağını düşünmüştüm."

"Bu kez çatışma filan yok. Sana bir hediye getirdim. Sana ağabeyim Adrius au Augustus'u sunuyorum; Dağların Çakalı, sancağıyla birlikte. Ve o," ihanet ettiğini düşündüğümü anladığında bana gergin bir gülümsemeyle baktı, "*silahsız.*"

Çırılçıplak halde güzelce bağlanıp ağzı tıkanmış olan Çakal'ı yere bıraktı.

"Testislerime yanayım," diye tısladı Tactus.

Kazanmıştım.

İndirme-gemileri Olimpos'a gelirken Kısrak yanımda duruyordu. Sadakatinden şüphe ettiğim için suçluluk duymamamı söylemişti. Çakal'ı ağabeyi olarak görmese de, bana aile bağlarından söz etmesi gerektiğini kabul ediyordu. Adrius'la aynı ruhu paylaşmıyorlardı. Gerçek ağabeyi, Cassius'un devasa ağabeyi Karnus tarafından öldürülmüştü. Augustus ve Bellona. Aileler arasındaki kan davası çok eskilere uzanıyordu ve akıntının beni de çektiğini hissediyordum.

Geriye tek bir soru kalmıştı: Kısrak babasının kızı mıydı? Yoksa Eo'nun şarkısını mırıldanan kız mıydı? Sanırım cevabı biliyordum. Altınların olabileceği, olması gereken kişiydi. Ancak babası ve ağabeyi, Altınların şu anki halini temsil ediyordu. Eo işlerin bu kadar karmaşık olacağını asla tahmin edemezdi. Altınlar erdemliydi çünkü birçok açıdan, insanlığın en iyi örnekleriydi. Ama aynı zamanda da en kötüleriydi. Bu onun hayali açısından ne anlama geliyordu? Bunu ancak zaman gösterecekti.

Kurmaylarım etrafımı sarmıştı; Kısrak, Nyla, Milia, Tactus, Sevro, hatta Roque ve Quinn. Pax ve Lea'ya yer ayırmıştık. Ordum etraflarını sardı. Plütonlu öğrencileri utandırmaya gerek yoktu. Bunu istiyordum ama yapmadım. Altı birliğimin arasında dağınık halde duruyorlardı. İniş pistlerinin karşısındaki geniş avluda bekliyorduk. Bir bahar günüydü ve yerdeki kar hızla eriyordu.

Sevro yakınımdaydı. Bana bakışlarında küçük bir fark gördüm. Bantlar üzerinde çalışmasını bitirdiğinde yaptığımız konuşma kısa ve ürkütücüydü. Hâlâ zihnimde yankılanıyordu.

"Fırtınadaki ses bozuktu," demişti. "Apollon'a söylediğin son sözleri seçemedim, bu yüzden onları sildim."

Son sözlerimden biri *lanet olasıca* idi.

Sevro ne biliyordu? Ne bildiğini sanıyordu? Silmiş olması, örtbas edilmesi gerekecek kadar önemli bulduğunu gösteriyordu.

BaşVali Augustus, İmperator Bellona ve İmperator Adriatus, Toplum'un ileri gelenleri ve maiyetleriyle birlikte gemilerden iki yüze

yakın kişi indi. Yönetici bizi inceledi ve Gözetmenlerin durumuna güldü. Onları bağlı ve ağızları kapalı halde bırakmıştım. Burada merhamete yer yoktu. Cezayla ilgili bütün endişelerim silinmişti. Bağlı olmayan tek kişi Fitchner'dı. Gözetmenlere ödül veriliyorsa, hepsini o toplamalıydı. Holo-deneyimleri şimdiye kadar görmüş olmalıydılar. Sevro can alıcı olmalarına özen göstermişti. Anlatmak istediğim hikâyeyi çok iyi biliyordu. Sadece birkaç değişiklik yapmam gerekmişti.

Yönetici Clintus, dağ zirvesi gibi yüzü olan, ufak tefek bir kadındı. Töreni ilk kez böylesine yüce bir yerde yapma fırsatı buldukları konusunda bir şaka yaptı. Ancak sonuncusu olacağını düşünüyordu. Oyun böyle oynanmamalıydı ama yine de yaratıcılığımı ve kurnazlığımı kanıtlamıştı. Bana bayılmıştı ve şefkatle "Azrail" diye hitap ediyordu. Aslında hepsi bana bayılıyor gibiydi. Ancak bazılarının temkinli yaklaştığını görebiliyordum. Yöneticiler, kuralları çiğneyenleri sevmezdi.

"Bütün Hanelerin Seçicileri seni kapmak için yarışıyor, oğlum. Bir sürü seçeneğin olacak ama ilk teklif hakkı Mars'ın. Gerisi sana kalmış. Azrail'e bir sürü fırsat!" dedi Clintus.

Can düşmanı olan Bellona ve Augustus beni bir yılanmışım gibi izliyorlardı. Birinin oğlunu öldürmüş, diğerininkini küçük düşürmüştüm. Bunun tuhaf bir hal alabileceğini biliyordum.

Pek merasim olmadı. Maiyettekiler ortalıkta koşturup duruyordu. Bütün bunlar sadece formaliteydi. Asıl tören Agea'da yapılacak, büyük bir festival düzenlenecek, gökyüzüne kadar yükselecek ateşlerle bir parti verilecek, Hükümdar'ın kendisi holo-görüntüyle katılacaktı. Toprağa dökülen şaraplar, dansçılar, yarışçılar, ateş yutanlar, zevk köleleri, uyarıcılar, politikacılar olacaktı... En azından Kısrak öyle olacağını söylemişti. Başkalarının burada bize neler olduğunu umursadığını, Altınların birçoğunun ruhsuz yaratıklar olduğunu düşünmek tuhaftı. Bir Eşsiz Yaralı unvanını kazanmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı; soğuk bir taş odada bir çocuğu öldüresiye dövmenin. Ama bizi kutlayacaklardı. Bir an için kimin

uğruna savaştığımızı unuttum. Önemsiz şeyleri çok sevdiği için uğruna acımasızca savaşan bir ırk olduklarını unuttum. Bu dürtüyü anlamıyordum. Enstitü'yü anlıyordum. Savaşı anlıyordum. Ancak Agea'da olacakları veya ardından gelecekleri anlamıyordum. Belki de Demir Altınlara benzediğim içindi; Eşsizlerin en iyilerine, Atalara, Hâkimiyetlerine baş kaldıran bir gezegeni nükleer silahlarla havaya uçurmuşlardı. Ne biçim bir yaratığa dönüşmüştüm.

Her şey bittikten sonra Yönetici Clintus bana bir nişan taktı. Göz kırparak omzuma dokundu. Ve dağıldık. Öylece. Oyun bitmişti ve erzak-gemilerinin bizi evlerimize götüreceği söylendi. Ebeveynler çocuklarına takdirlerini sunacak veya hayal kırıklığına uğratanları evlatlıktan reddedeceklerdi. Bu kadardı. O zamana kadar zırhlarımızın içinde ve artık hiçbir anlamı kalmayan silahlarımızla aptallar gibi dolaşacaktık. SapanOrağıma baktım ve ne kadar işe yaramaz hale geldiğini düşündüm. Sanırım birbirimizi kutlamamız, neşelenmemiz filan gerekiyordu ama sadece sessizlik hâkimdi; kazananlar ve kaybedenlerin içi boş sessizliği.

Ben de boştum. Bomboş.

Şimdi ne yapacaktım? Hep bir korku, bir endişe, erzak ve silah toplamak için bir neden, peşinde koşulacak görevler veya aşılması gereken zorluklarımız olmuştu. Şimdiyse hiçbir şey kalmamıştı. Sadece savaş alanımızda esen rüzgâr. Kaybedilen ve öğrenilen şeylerin yankılarından başka bir şeyin olmadığı bomboş bir savaş alanı. Dostlar. Dersler. Yakında hepsi bir anı olacaktı. Sevdiğim biri ölmüş gibi hissediyordum. Ağlamak istiyordum. Kendimi boş hissediyordum. Kaybolmuştum. Kısrak'a bakındım. Bana hâlâ değer veriyor muydu? O anda BaşVali Augustus beni dirseğimden yakalayarak şaşkın gençlerin yanından uzaklaştırdı.

"Ben meşgul bir adamım, *Azrail*," dedi adımı alay edercesine vurgulayarak. "Bu yüzden açık konuşacağım; hayatımda ciddi sorunlar yarattın."

Dokunuşuyla içimden çığlık atmak geldi. İnce dudaklarında hiçbir ifade yoktu. Burnu düzdü. Gözleri küçümseyerek bakıyordu

ve solan bir güneşin korlarından yapılmış gibi görünüyordu. Eşsizdi. Güzel değildi. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi. Çıkık elmacık kemikleri. Erkeksi, sert bir cilt; HK'daki aptallar veya gece kulüplerinden ayrılmayan Perilerinki gibi parlak değildi. Pembelerin parfüm koktuğu gibi o da güç kokuyordu. Bense yüzünü dağılmış bir yapboza benzetmek istiyordum.

"Evet," dedim sadece.

Gülümsemedi. "Karım dilencinin tekidir. Oğlunun kazanmasına yardım etmem için bana yalvardı."

"Bir dakika. Oğlun yardım mı aldı?" diye sordum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; basit eğlencelere ayrılmış türden. "Diğerleriyle bağlantılarımı ifşa etmeyeceğini tahmin ediyorum."

Onu paramparça etmek istiyordum. Bütün olanlardan sonra, son derece doğal bir şeymiş, hakkıymış gibi onunla işbirliği yapmamı bekliyordu. Sanki bunu ona borçluymuşum gibi. Yumruklarımı gevşettim. Dansçı ne dememi isterdi?

"Sorun yok," dedim sadece. "Aile içi meselelerinizde size yardımcı olamam ama Çakal'ın, babacığından yardım aldığını kimseye söylemeyeceğim."

Çenesini kaldırdı. "Ona bu isimle seslenme. Augustus Hanesi'nin erkekleri aslandır; pire torbası, leş yiyiciler değil."

"Yine de bahsinizi Kısrak'tan yana kullanmalıydınız," dedim adını kullanmamaya dikkat ederek.

"Bana ailemle ilgili nutuk çekme, Darrow." Bana tepeden bir bakış attı. "Şimdi, sessizliğin karşılığında ne istediğini öğrenmeliyim. Hediye kabul etmem. Kimseye borçlanmam. Bu yüzden tek bir şartla hak ettiğini alacaksın."

"Kızınızdan uzak mı durayım?"

"Hayır." Beni şaşırtan, sert bir kahkaha patlattı. "Soy, aptal ailelerin meselesidir. Ailemin saflığı veya kökeni beni ilgilendirmiyor. Bu boş bir şey. Ben sadece güce bakarım. Bir erkeğin diğer erkek ve kadınlara yapabildiklerine. Ve bu da senin sahip olduğun bir şey.

Güç. Kudret." Bana doğru eğildiğinde, göz bebeklerinde Eo'nun ölümünü gördüm. "Düşmanlarım var. Güçlüler. Çoklar."

"Bellonalar."

"Ve diğerleri. Ama evet, İmperator Tiberius au Bellona'nın elliden fazla yeğeni ve dokuz çocuğu var. Golyat, yani Karnus, en büyükleri. Cassius en sevdiği. Tohumu güçlü. Benimki... o kadar değil. Tiberius'un bütün çocuklarına değer bir oğlum vardı. Fakat Karnus onu öldürdü." Bir an sessiz kaldı. "Şimdi iki kız, bir erkek yeğenim var. Bir oğlum ve bir kızım. Hepsi bu kadar. Dolayısıyla çırak topluyorum.

"Şartım şu: Sessizliğin karşılığında sana ne istersen vereceğim. Sana Pembeler, Obsidiyenler, Griler, Yeşiller alacağım. Gezegenleri fetheden gemileri kullanmayı öğreneceğin Akademi'ye başvurunda finansörün olacağım. Sana fon ve himaye sağlayacağım. Seni Hükümdar'la tanıştıracağım. Bütün bunları yalnızca adamlarımdan biri, bir *aide-de-camp*[5], ailemin bir üyesi olman karşılığında yapacağım."

Benden adıma ihanet etmemi, onun ailesi için kendiminkinden vazgeçmemi istiyordu. Benimki –Andromedus– sahte bir aileydi; yanıltma amacıyla uydurulmuş bir aileydi. Yine de içim sızladı.

Bunu tahmin etmiştim ama ne diyeceğimi bilemiyordum. "Oğlunuzun askerlerinden biri sizin müdahaleniz hakkında konuşabilir, lordum."

Güldü. "Ben daha çok senin teğmenlerinden endişeleniyorum."

Bu kez ben güldüm. "Ordumda gerçeği bilen çok az kişi var. Ve onlar da tek kelime etmeyecekler."

"Onlara bu kadar güveniyor musun?"

"Ben BaşPrimus'larıyım." Bunu rahatlıkla söyleyebiliyordum.

"Ciddi misin?" diye sordu, yerçekimi kadar temel bir şeyi yanlış anlamışım gibi şaşkınlıkla bakarak. "Evlat, biz şu mekiğe biner binmez ittifaklar bozulacak. Arkadaşlarının bazıları Ay Lordlarına

---

5 (Lat.) Emir subayı. (ed.n.)

katılacak. Diğerleri Gaz Devleri'nin Valileriyle gidecek. Hatta birkaçı Luna'ya bile gidebilir. Seni sadece gençliklerindeki bir efsane olarak hatırlayacaklar, o kadar. O efsane de sana hiçbir sadakat sağlamaz. Senin geçtiğin yollardan geçtim. Enstitü'deki yılımın kazananıydım. Fakat bu duvarlar arasında sadakat bulamazsın. İşler böyledir."

"İşler *böyleydi*," dedim sertçe, onu şaşırtarak. Ama söylediklerime inanıyordum. "Ben farklıyım. Köleleri özgür bıraktım ve yıkılanların kendilerini toparlamalarına izin verdim. Onlara siz eski kuşakların anlayamayacağı bir şey verdim."

Sinirimi bozan bir şekilde kıkırdadı. "Gençlerin sorunu da bu, Darrow. Her kuşağın aynı şeyi düşündüğünü unutuyorsunuz."

"Benim kuşağım için bu doğru." Kendine ne kadar güvenirse güvensin, ben haklıydım. O yanılıyordu. Ben dünyaları ateşe verecek olan kıvılcımdım. Ben zincirleri kıracak olan çekiçtim.

"Bu okul hayatın kendisi değil," dedi. "Hayat değil. Burada kralsın. Hayatta ise krallar değil; kral olabilecek birçokları vardır. Biz Eşsizler onları yere sereriz. Senden önce birçokları bu oyunu kazandı. Birçokları bu okulun ötesinde yüceldi. Bu yüzden mezuniyetinin ardından kral olacakmışsın, sadık bir tebaa bulacakmışsın gibi davranma; bunların hiçbiri olmayacak. Bana ihtiyacın var. Yükselmene yardım edecek bir temele, bir desteğe ihtiyacın var. Senin için benden daha iyisi olamaz."

İhanet edeceğim ailem değildi, halkımdı. Okulu kabul edebilirdim fakat doğrudan ejderhanın kanatları altına girmek... bana sıkıca sarılmasına izin vermek... halkım ter dökerken, ölürken, açlıktan kırılırken ve yanarken lüks içinde yaşamak... kalbimi paramparça etmeye yeterdi.

Altın çocuklarının ikisi de bizi izliyordu. Cassius ve babası da birbirlerine sarıldıktan sonra bize dönmüşlerdi. Julian için gözyaşı döküyorlardı. Keşke burada olmak yerine ailemin yanında olsaydım. Keşke omzumda Kieran'ın elini hissetseydim, Leanna'nın elini tutsaydım ve birlikte annemin akşam yemeğini hazırlayışını izleseydik. Aile buydu. Sevgiydi. Bu insanlar sadece görkem, zafer

ve aile gururuyla ilgileniyorlardı ama sevgi konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Aileden haberleri yoktu. Onlarınki sahte ailelerdi. Sadece takımdılar; gurur oyunları oynayan takımlar. BaşVali çocuklarına selam bile vermemişti. Bu iğrenç adam benimle konuşmayı tercih etmişti.

"Komik," dedim.

"Komik mi?" diye sordu keyifsizce.

Bir şey uydurdum. "Tek bir kelimenin hayatınızdaki her şeyi değiştirebilmesi çok komik."

"Hiç de komik değil. Çelik güçtür. Para güçtür. Ancak bütün dünyalarda esas güç, kelimelerdir."

Bir an ona baktım. Kelimeler sandığından daha kudretli silahlardı. Hatta şarkılar daha da güçlüydü. Zihni uyandıran kelimeler. Kalbi uyandıran melodiler. Ben şarkılara ve danslara âşık bir halktan geliyordum. Kelimelerin gücünü onun bana anlatmasına gerek yoktu. Yine de gülümsedim.

"Cevabın ne? Evet mi, hayır mı? Bir daha sormayacağım."

Benimle konuşmak, hiç şüphesiz himaye veya çıraklık önermek isteyen onlarca Eşsiz Yaralı'ya baktım. Yaşlı Lorn au Arcos da buradaydı. Seçici maskesi olmadan bile onu tanımıştım. Öfke Şövalyesi. Bana Pegasus'umu ve Dansçı'nın yüzüğünü gönderen adam. Mars'ın en güçlü üçüncü Hanesinin mükemmel, onur sahibi lideri. Gerçekten bir şeyler öğrenebileceğim bir adamdı.

"Benimle yükselecek misin?"

BaşVali'nin boynuna baktım. Kalbi güçlü atıyordu. Eo ölürken söylenen Solan Ağıt'ı düşündüm. BaşVali'yi astığımda, şarkımızı duyamayacaktı. Hayatı bir iz bırakmayacaktı. Sadece sona erecekti.

"Sanırım, lordum, bu bazı ilginç fırsatlar yaratabilir." Gözlerimdeki öfke ışıltılarını heyecan sanmasını umarak gözlerine baktım.

"Sözleri biliyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"O halde söylemelisin. Burada. Şimdi. Böylece herkes okulun en iyi öğrencisini aldığımı görebilir."

Kibri leş gibiydi. Dişlerimi sıktım ve kendimi bunun doğru olduğuna ikna ettim. Onunla yükselecektim. Akademi'ye gidecektim. Filoları yönetmeyi öğrenecektim. Kazanacaktım. Kendimi bir kılıç gibi keskinleştirecektim. Ruhumu verecektim. Bir gün özgürlüğe kavuşma umuduyla cehenneme dalacaktım. Fedakârlık yapacaktım. Ve efsanemi büyütecek, bütün dünyaların halklarına yayacaktım; ta ki bir gün zincirleri kıracak orduları yönetmeye uygun hale gelene dek. Çünkü ben sadece Ares'in Oğulları'nın bir ajanı değildim. Ares'in planlarındaki bir taktik veya araç değildim. Ben halkımın umuduydum. Esaret içinde yaşayan herkesin umuduydum.

Onların geleneklerine uyarak BaşVali'nin önünde diz çöktüm. Kendi geleneklerine uyarak BaşVali de ellerini başımın üzerine koydu. Kelimeler dudağımdan döküldü ve yankıları kulaklarımı kırık camlar gibi tırmaladı.

"Babamı terk ediyorum. Adımdan vazgeçiyorum. Bundan böyle kılıcınız olacağım. Nero au Augustus, kendimi sizin görkeminize adıyorum."

İzleyenler bu ani beyanım karşısında şaşkınlıktan donakaldılar. Diğerleri Augustus'un küstahlığına sövdü. Bu adamın hiçbir şeye saygısı yok muydu? Efendim başımın üzerine bir öpücük kondurdu, sözlerini söyledi. Beni bir Kızıl'dan daha keskin, bir Altın'dan daha sert kılan öfkemi kontrol altında tutabilmek için elimden geleni yaptım.

"Darrow, Augustus Hanesi'nin Süvarisi. Kalk, yerine getireceğin görevlerin var. Kalk, kazanacağın onurlar var. Görkem için, güç için, fetihler için, zayıfların üzerinde hâkimiyet kurmak için kalk. Kalk, oğlum. Yükseliş için... Kalk."

BİRİNCİ KİTABIN SONU